JANE
COVERDALE

Grădina cu iasomie

LITERA

blue MOON

JANE
COVERDALE
Grădina
cu iasomie
LITERA
blue
MOON

blue
MOON

JANE
COVERDALE

Grădina cu iasomie

Traducere din limba engleză și note
SIMONA TATU

LITERA

The Jasmine Wife
Jane Coverdale
Copyright © Jane Coverdale 2019
Ediție publicată pentru prima oară în limba engleză de HarperCollins Publishers Ltd.
Jane Coverdale și-a declarat drepturile morale asupra acestei lucrări

Editura Litera
tel.: 0374 82 66 35; 021 319 63 90; 031 425 16 19
e-mail: contact@litera.ro
www.litera.ro

Grădina cu iasomie
Jane Coverdale

Copyright © 2021 Grup Media Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii
Redactor: Dragoș Ghițulete
Corector: Dorina Lipan
Copertă: Bell Studio
Tehnoredactare și prepress: Laura Carîp

Seria de ficțiune a Editurii Litera este coordonată
de Cristina Vidrașcu Sturza.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României COVERDALE, JANE
Grădina cu iasomie / Jane Coverdale ;
trad. din lb. engleză și note: Simona Tatu . –
București : Litera, 2021
ISBN 978-606-33-7533-0
ISBN EPUB 978-606-33-7897-3

I. Tatu, Simona (trad.; note)

Pentru familia mea

Capitolul 1

Sarei abia dacă-i venea să creadă că, în sfârșit, ajunseseră. Ieșise pe punte de la primele ore ale dimineții, îndurând cu greu agonia așteptării.

Când India apăru la orizont, nu o impresionă deloc peisajul, care îi trezi cel mult un sentiment puternic de ușurare că supraviețuise călătoriei și senzația că se afla într-o carte cu poze.

Stătu transfigurată de parcă ar fi fost secată de viață asemenea unei flori presate între paginile unei cărți până când, dintr-odată, briza își schimbă direcția și aduse un miros puternic și difuz dinspre țărmul îndepărtat.

Trecutul îi reveni în memorie cu o claritate aproape magică, iar amintirile, demult uitate, se strecurară din nou în lumină ca să o tachineze și să o provoace.

Îi reveni în minte izul dulceag al florilor care se ofileau în bătaia soarelui, ofrande călcate în picioare, risipite și intrate în descompunere pe treptele templelor lugubre dedicate unor zei fantastici și neverosimili. Duhoarea gurilor de canal deschise se îmbina cu aromele îmbătătoare și seducătoare de santal și paciuli. Paciuli! Șopti cuvântul aproape cu venerație trăgând adânc în piept o dâră din parfumul străvechi cu miros de mosc. Nu exista un alt parfum care să surprindă cu aceeași putere esența Indiei. Aproape că simțea atingerea unei mâini firave și uscățive care o strângea pe a ei, târând-o în urma unei siluete grăbite în timp ce picioarele ei micuțe încercau să țină pasul clătinându-se. Purta niște fuste apretate din muselină care foșneau pe aleile aglomerate de tarabe și oameni fără să slăbească din ochi sariul strălucitor care se legăna în fața ei. Tânjea din nou după gusturile demult uitate. Mango, iaurt dens și cremos și nucșoară proaspăt măcinată, orez lipicios și dulce pe o frunză de banană, o tratație specială pe care i-o pregătea *ayah* a ei, Malika.

Sara nu se mai gândise la Malika de ani de zile; acum, cu totul și cu totul pe neașteptate, se trezi inundată de senzații care amenințau să-i strice echilibrul și să-i saboteze stăpânirea de sine pe care o ținea și așa cu greu sub control.

Malika! Sara se forță să-și aducă aminte chipul ei, dar nu reuși să recreeze nici una dintre trăsăturile femeii, doar atingerea rece a unei mâini abile și liniștitoare, încheieturile delicate și brațele decorate cu o sută de brățări tremurătoare și zornăitoare, precum și norul de paciuli pe care îl lăsa în urma ei când pășea.

Malika! Cea care dormea întotdeauna la piciorul patului ei și care a scâncit neconsolată de durere atunci când Sara a fost luată de lângă ea, smulgându-și părul cel negru și gros și frecând uleiul de pe el pe buclele strălucitoare ale fetei ca și cum ar fi vrut să-i ofere ceva din ea, asemenea unui talisman care să o protejeze.

Sara vârî mâna să-și scoată batista, dar nu-și putu stăvili lacrimile. Toți anii aceia pe care îi petrecuse în Anglia și în care nu plânsese. Dar lacrimile veneau acum rapid, înecând-o cu sughițuri adânci și silențioase. În scurt timp, se estompară într-un fonfăit, iar apoi, îmbujorându-se cuprinsă de rușine, își aduse aminte unde se afla. Se uită de jur împrejur și o cuprinse un sentiment de ușurare după ce își dădu seama că nimeni nu-i văzuse dezlănțuirea, în afară de un pescăruș murdar, cu un singur picior, care se odihnea pe balustrada vaporului.

Simți un alt iz distinct, dar, de data aceasta, Sara își apăsă peste nas batista, transformată într-o cârpă jilavă și sărată, deși era imposibil de înăbușit duhoarea. Undeva în apropiere se simțea mirosul morții.

Își duse mâna la ochi ca să se protejeze de lumina soarelui care se ridica la orizont, iar acolo, pe dealurile din depărtare, zări conturul scheletic al Turnurilor Tăcerii, niște bețe înalte din bambus putrezit unde zăceau trupurile neînsuflețite ale parșilor, pe paturi expuse forțelor naturii și la cheremul păsărilor de pradă. Pe fundalul cerului alb, siluetele istovite ale vulturilor pluteau pe curenții de aer, prea leneși și prea ghiftuiți ca să vâneze pradă vie.

Închise ochii și trăi din nou senzația ciudată de a fi în interiorul unui trup de copil și de a pălăvrăgi cu păpușile ei în grădina casei în care copilărise, în Madras.

Acolo totul era răcoros, luxuriant și înmiresmat. Nu se auzeau decât trilurile păsărilor și râsetele domoale ale servitorilor pășind fără să facă zgomot peste dalele din marmură ale casei decolorate, adăpostite între copaci.

În interiorul incintei vechii ei locuințe, măslinii și magnoliile gigantice atârnau asemenea unor umbrare, protejând delicatele flori englezești de soarele arzător. Din când în când, chiar și trandafirii și levănțica puteau

fi făcute să înflorească, iar pentru puțin timp, își putea imagina că era, de fapt, în Anglia.

Își aminti cum privea în sus, adăpostindu-și ochii de cerul tulbure, distrasă de sunetul încleștării unor vulturi deasupra capului ei. Apoi, la fel de sălbatic ca în închipuirile unui coșmar, rămășițele unui braț uman se prăbușiră, cu o bufnitură surdă și grețoasă, la picioarele ei.

Ar fi trebuit să-și dea seama că nu era posibil să țină India la distanță, în ciuda zidurilor înalte care împrejmuiau casa.

Câteodată, o ceată de maimuțe descreierate, sălbatice și nemiloase asemenea unor pirați, își făceau apariția pe neașteptate, deranjând mesenii și furând fața de masă, după care se retrăgeau înapoi în grădină, rânjind și arătându-și dinții servitorilor.

Iar atunci li se amintea din nou că, în afara oazei lor ordonate și liniștite, se afla India: India cea adevărată, disperată, înfometată și pătimașă.

În fața ochilor îi apăru chipul mamei, cu trăsături neclare, dar idealizate până la perfecțiune, o imagine fixată pentru totdeauna în memorie în lipsa vreunei fotografii care să stea mărturie farmecului ei.

Își aduse aminte cum se simțea atunci când mama ei o ridica și o așeza pe genunchi, foșnetul mătăsii, aroma efemeră a uleiului de trandafir care se ridica din hainele ei la fiecare mișcare, râsul vesel și pițigăiat, copilăros încă atunci când alerga desculță de la un capăt la celălalt al pajiștii ca să se joace alături de fiica ei.

Pentru Sara, mama ei fusese mereu un fel de spirit, o zână cu o existență imaterială, asemenea unui vis. Tatăl ei îi lăsase amintiri mai puternice și purta o poză miniaturală cu chipul lui într-un medalion pe care îl ținea la gât.

Moștenise de la el forma feței, gura cărnoasă, părul castaniu și bogat, dar mai vie decât chipul lui, îi rămăsese în minte memoria îndepărtată a unei arome plăcute de santal amestecate cu tutun, cum îi citea mereu ziarul și o încuraja să parcurgă cărți cu mult peste vârsta ei. O încurajase să vorbească hindi și să se joace cu copiii localnicilor ca să le învețe obiceiurile.

Era amabil cu toată lumea, îndeosebi cu servitorii și îi vorbea deseori, chiar și când era doar o copilă, despre nevoia de a-și aminti că toate făpturile sunt create egale, cel puțin sub acoperișul lui. Chiar dacă trecuse atât de mult timp, își mai amintea încă urma de amărăciune din vocea lui când rostea cuvintele acelea.

A fost un mesaj care a însoțit-o pe parcursul întregii vieți și de care s-a agățat ca de un cadou pe care el i l-a lăsat, deși mătușa ei o mustra deseori pentru că era prea familiară cu servitorii.

Apoi, pe neașteptate, se iviră umbre întunecate și durere, imaginea neclară a unei siluete ghemuite lângă patul ei strecurându-i cu forța un lichid amar printre dinții încleștați. Viziunea se intensifică odată cu sunetele unei incantații bizare și nedeslușite, o față fioroasă și maronie aproape de a ei, ridicându-se și coborându-se ca prin ceață.

Mai târziu, când avea șase ani și era deja orfană, încă buimacă și bolnăvicioasă, fusese separată de Malika, iar aceasta plângea și se ploconea.

Urmă o lungă călătorie către Anglia alături de o bonă englezoaică necunoscută, care o ținea strâns de mână în timp ce așteptau în fața casei mătușii Maria până când ușa se deschise, iar Sara păși în noul ei cămin.

Nimeni nu știa cât de dureroasă fusese dezrădăcinarea, să fie despărțită de tot ceea ce iubise și să fie nevoită să-și găsească drumul într-o țară rece și în locuința rece a unor oameni indiferenți.

Nu vorbeau aproape niciodată despre părinții ei care muriseră sau despre căminul pe care îl lăsase în urmă. De parcă luaseră cu toții decizia tacită de a o face să uite cu desăvârșire viața ei de până atunci, iar toate amintirile ei ar fi trebuit să moară odată cu părinții ei. Îi veneau în memorie cuvintele mătușii ei de fiecare dată când aducea subiectul în discuție.

– Tatăl tău a avut o parte sălbatică... semeni cu el câteodată..., spunea ea cu un fornăit dezaprobator, și am sperat că India îl va face să se astâmpere. Dar treburile au mers din rău în mai rău... Știam puține lucruri despre mama ta, doar că, așa cum spunea el, ar avea ceva sânge spaniol, ceea ce ar explica de unde ai moștenit sprâncenele, iar tatăl tău a ținut morțiș să fie cu ea.

Nu a completat cu „în ciuda împotrivirilor familiei", deși era în mod clar subînțeles.

– A rupt legătura cu noi după cum știi și prima dată când am aflat de existența ta a fost dintr-o scrisoare prin care eram anunțați că părinții tăi sunt morți. Te găsiseră în camerele servitorilor cu o femeie indiană și un preot păgân. Așa ai ajuns aici și asta e tot ce știm despre acest episod nefericit.

Chiar și numele îi fusese considerat prea păgân pentru lumea aceasta nouă. Fusese botezată Sarianna ca un omagiu afectuos pentru țara natală

Și era singurul nume pe care îl cunoștea. Când a trebuit să renunțe la el în favoarea lui Sara, „un nume englezesc respectabil", era prea mică ca să protesteze. Devenise Sara Archer, deși undeva, în memoria ei îndepărtată, exista o vagă amintire a unui alt nume, un nume pe care nu Și-l mai putea evoca.

Nu era Archer, știa asta cu siguranță, iar mătușa ei nu avea nici o intenție de a o lămuri.

Nu au mai vorbit pe tema asta și nu ar fi fost înțelept să încerce să o aducă din nou în discuție, dar Sara își dădea seama că mătușa ei știa mai multe decât era pregătită să spună. A refuzat pur și simplu, iar acum, că murise după o lungă suferință, luase cu ea în mormânt numele acela.

Misterul descendenței sale nu părea însă să conteze în comparație cu enormitatea pierderilor pe care le suferise. Cât timp fusese copilă, trecuse pur și simplu prin viață anesteziată din cauza șocului: urmase cursurile unei școli-internat, cu reguli stricte și pedepse meschine, mâncase mâncarea fadă și călduță învățând cum să-și reprime orice manifestare a vreunei pasiuni considerate semn al proastei educații.

Toată lumea sperase că Sara fusese imunizată solid și definitiv împotriva celor mai pasionale emoții, însă nu fusese un succes deplin.

Micile ei momente de rebeliune ieșeau la iveală în scrisorile cu reclamații pe care le primea câteodată mătușa ei.

Sara e câteodată morocănoasă și nedisciplinată. Aleargă atunci când ar putea mai bine să meargă la pas și se pare că artele feminine nu-i trezesc nici un interes. Am găsit-o citind o carte de o natură nepotrivită pentru o fată de vârsta ei, scrisă nici mai mult, nici mai puțin decât de un francez! A fost mustrată corespunzător, iar cartea confiscată. Cea mai gravă încălcare a regulamentului a fost când a călărit fără șa în afara lecțiilor obișnuite de călărie. Știți cât de ireparabil îi poate păta acest lucru reputația? Îi poate distruge chiar șansele unei căsătorii respectabile. Nu cred că e nevoie să spun mai mult...

Sara Archer, un nume banal care se potrivea perfect unei fete banale. Cu tenul ei neobișnuit și cu pomeții proeminenți ar fi putut ajunge o frumusețe, dar, după mâncarea aia indigestă pe care o consumase ani întregi la internat, se îngrășase și se pricopsise cu o piele pământie și ternă, care devenea și mai neplăcută în timpul iernilor lungi din Anglia.

Mătușa fetei, exasperată de aspectul Sarei, punea la bătaie toate remediile pe care le avea la dispoziție, mai puțin pudra și rujul, însă, în ciuda dozelor zilnice de ulei de castor și cremă de tartar administrate

pentru albirea tenului, pielea rămânea ternă și lipsită de strălucire. Primea însă mereu complimente pentru părul ei. Când îl ținea împletit, era la fel de gros ca un pumn de bărbat și chiar și mătușa ei recunoscuse, cu invidie, că nuanța era minunată, deși bătea mai mult înspre roșcat decât castaniu, însă era prea bogat pentru a fi ondulat cu drotul.

Vremea rece era cel mai mare dușman al ei când venea vorba de frumusețe; nasul îi era mereu roz și umflat, ochii îi erau în permanență apoși, iar trupul țeapăn și dizgrațios.

Se simțea de parcă ar fi fost în permanență cuprinsă de friguri cu excepția puținelor și scurtelor momente călduroase pe care își permitea să le petreacă dimineața în pat înainte să se îmbrace în pripă în atmosfera glacială din cameră. Se repezea apoi în jos pe scări pentru micul dejun, unde stătea cât putea de aproape de focul plăpând, cu mâinile încleștate în jurul căniii de ceai, încercând cu disperare să-și încălzească degetele.

Câteodată, în timpul nopții, când stătea întinsă în pat înțepenită din cauza frigului, se gândea la viața ei din India și amintiri răzlețe, asemenea unor mici străfulgerări bizare, o inundau cu nostalgie și o învăluiau în căldură.

Se făcea că stătea la lumina unei lumânări, într-o cameră cu podele din lemn închis la culoare, întinsă pe un pat mic și alb acoperit cu o plasă pentru țânțari învolburată, ascultând cu ochii deschiși, fără să poată adormi, sunetele nopții care îi invadau camera purtate de o briză călduță și parfumată.

Tresărea câteodată la țipătul ivit din senin al unui animal încolțit și de groaza scâncetului care urma imediat după aceea, urmat de o liniște prelungită, de rău augur. Însă cel mai înspăimântător sunet i se părea incantația tulburătoare care răsuna de la un templu din apropiere, unde credincioșii practicau, după cum bine se știa, ritualurile interzise ale zeiței Kali, cea care purta o centură de cranii de om în jurul taliei și învârtea un cuțit însângerat deasupra unui cap decapitat.

Știa despre Kali, toți copiii știau, dar, în ciuda spaimei, se desfăta cu o încântare curioasă la vederea imaginii aceleia însângerate.

Apoi un freamăt suspect în tufișurile de dedesubtul ferestrei: un hoț probabil, care venise să le jefuiască locuința, sau un piton, strecurându-se de-a lungul terasei ca să mănânce vreuna dintre găini.

Ca pentru a-i alunga temerile și a o ajuta să doarmă în cele din urmă, din colțul camerei se auzea respirația liniștită a unei ființe care dormea, mereu prezentă și reconfortantă, *ayah* a ei cea mult iubită, Malika.

Mai fericită pe măsură ce se lumina de ziuă, asculta țipătul păunului ei de casă, care o urma peste tot. Atingerea materialului răcoros pe fața ei călduță când alerga râzând printre cearșafurile din mătăsuri strălucitoare care atârnau legănându-se între doi cocotieri; sunetul râsetelor și al muzicii; o formație de instrumentiști cu turbane de un albastru intens, bocetul tânguitor al unui sitar și apoi mâncare, mereu mâncare, de toate felurile, aromată și delicioasă, întinsă pe o masă lungă așezată dedesubtul unui arbore umbros, înconjurat de oameni, cu chipuri care se estompau unul în celălalt, însă toți păreau foarte fericiți și plini de afecțiune. Avea senzația că ea se află în centrul atenției, iar asta o făcea să se simtă în siguranță și, mai presus de toate, iubită.

Un marinar tânăr care răsucea o sfoară își ridică privirea și o fixă curios, forțând-o să revină în prezent. Sara se îndreptă de spate și își reluă mersul de-a lungul punții; așteptarea devenise aproape insuportabilă. Un strop de transpirație se prelingea pe sub pălăria din paie cu boruri largi, în josul gâtului până în interiorul bluzei albe de muselină. Pielea de dedesubtul corsetului era alunecoasă din cauza transpirației, așa că trebuia să-și țină brațele strâns lipite de corp de teamă că umezeala nedorită de la subțiori ar putea șiroi într-o pată și mai mare. Se gândi cât de comod s-ar fi simțit dacă nu ar fi purtat corsetul și era tentată să-l arunce peste bord așa cum făcuse cu tijele de trestie pe care menajera mătușii sale i le pusese în bagaj. Ar fi fost mult mai simplu să le ofere altcuiva, dar se gândise că, drept simbol al libertății recent căpătate, merita o despărțire mult mai dramatică.

Le aruncase peste bord la răsăritul soarelui și le privise minute în șir plutind deasupra valurilor, refuzând să se scufunde și tachinând-o pentru purtarea ei rebelă până când dispăru din câmpul ei vizual înghițite în cele din urmă de valuri.

Tânărul marinar îi zâmbi acum cu un fel de admirație după care o porni de-a lungul punții, cu pantalonii lui cei largi și lălâi fluturând ușor în adierea brizei, cu cămașa din in deschisă la gât, iar Sara se gândi ce plăcut trebuie să fie să poți purta astfel de haine. Picioarele ei cele lungi erau vârâte în pantaloni bufanți din bumbac și ascunse sub un jupon din cea mai fină țesătură. Bătu furioasă din picior pe sub fuste în semn de protest, dar știa că, dacă s-ar fi apucat să-și arunce și juponul, ar fi mers prea departe.

Își aminti cuvintele mătușii ei pe care le rostea asemenea unui refren constant de-a lungul anilor și care acum îi răsunau în creier asemenea

unei mantre.

– Orice ai face și oriunde ai fi, nu renunța la standardele tale nici măcar o secundă. Oamenii te vor judeca după felul în care te îngrijești. Un exterior neglijent arată o neglijență.

Sara râse în sinea ei. Își lăsase deja standardele jos și era surprinsă de cât de puțin îi păsa. Era evident însă că altora le păsa mult mai mult.

Imediat ce vasul se îndepărtase suficient de tare de țărm, abandonase drotul acela pe care îl ura la fel de mult, iar aspectul părului i se îmbunătățise în mod semnificativ, strălucind din nou plin de viață și culoare după ce fusese lăsat în voia lui.

Își întinse mâinile ca să-și netezească cocul greu prins cu un pieptăn lat din carapace de broască-țestoasă și îndesă câteva fire răzlețe sub pălărie. Era dificil să-ți păstrezi aspectul îngrijit pe o vreme ca asta, dar se consolă cu gândul că poate Charles nu va observa... De obicei, bărbații nu observă astfel de detalii, însă el avea un aspect impecabil și nu putea tolera dezordinea la ceilalți.

Dragă, dragă Charles... Privirea ei deveni absentă și își cuprinse fața în mâini, cu coatele sprijinite de balustradă. Nu-l mai văzuse de mai bine de un an, de la căsătoria lor pripită în ziua îmbarcării lui spre India.

Planificaseră să-și facă luna de miere la bordul vasului, dar, când mătușa Sarei se îmbolnăvise grav chiar în ziua nunții, Sara nu a avut de ales și trebui să rămână și să o îngrijească până la final. Dar chiar și după ce trecuse multă vreme de la înmormântarea mătușii ei, Charles îi scrisese ca să-și roage mireasa să mai aștepte încă puțin înainte de a i se alătura. Scrisorile lui povesteau despre taifunuri și revolte ostile ale populației băștinașe, despre colegi de-ai lui funcționari care se îmbolnăviseră de holeră, iar în cele din urmă, despre nevoia de a aștepta până după trecerea musonului.

Sara hotărâse că nu va mai aștepta nici un moment în plus, în ciuda bolilor și a vremii nefavorabile, când, în cele din urmă, după mai bine de un an, scrisoarea lui Charles sosise și o eliberase din casa aceea de unde credea că nu va putea evada niciodată.

Trebuie să te îmbarci pe Charlotte, *care pleacă din Liverpool pe 22 octombrie. Prietenele mele lady Palmer și fiica ei, Cynthia, te vor însoți. Din păcate, lordul Palmer trebuie să mai rămână în Anglia câteva luni, iar asta înseamnă că eu trebuie să mă ocup de treburile de aici... un semnal bun pentru cariera mea. Au fost la Paris ca să-i cumpere trusou Cynthiei, care este logodită cu un tânăr viitor baronet.*

Fără îndoială, Charles avea o impresie foarte bună despre lady Palmer, iar acest lucru reieșea din rândurile următoare:

Nu pot să-ți spun cât de important este pentru mine ca tu să te împrietenești cu amândouă, viitorul meu ar putea depinde de asta, iar o lungă călătorie îți va oferi prilejul...

Gândurile Sarei se întoarseră către lumea pe care o lăsase în urmă. Casa solidă cu două etaje din cărămidă roșie în apropiere de Hampstead Heath, plasată la adăpost în mijlocul unui pâlc de stejari pitorești, cu o grădină plină de ghiocei și campanule: o oază sigură de respectabilitate a clasei de mijloc, unde nici o urmă de pasiuni omenești nu va pătrunde probabil niciodată.

După ce îi făcuse vizite regulate timp de câteva săptămâni, Charles venise să-și ia la revedere înainte de a se întoarce în India și toată lumea crezuse că venise să-i ceară mâna. Când ceruse să petreacă doar câteva clipe singur cu ea în seră, mătușa ei abia dacă își putu stăpâni bucuria și se repezi înspre el, prinzându-i mâinile într-ale ei, ca să-i arate că era deja membru al familiei.

– Bineînțeles, dragul meu, spusese ea rânjind și făcându-i cu ochiul, în timp ce Sara simțea că va muri de rușine. Cu toate acestea, până și ea era pe deplin încredințată că el o va cere în căsătorie atunci.

Nu se întâmplase nimic însă. Îi luase mâna și i-o ținuse într-a lui pentru o clipă după care menționase ceva despre cât de mult îi vor lipsi discuțiile lor amuzante și că sperase că Sara își va face timp să-i scrie după ce va pleca spre India.

O cuprinsese un groaznic atac de panică. Va pleca fără să o ceară de soție!

Se gândi la India și la cât de mult tânjea să ajungă acolo, așa că sfidă convențiile și își luă inima în dinți. Își călcă pe orgoliu și se pregăti să mintă.

– Îmi pare rău, dar nu voi putea, izbucni ea.

Răspunsul ei îl luă prin surprindere.

– S-ar putea să mă căsătoresc în curând și nu ar fi potrivit să scriu unui bărbat necăsătorit.

Chipul lui nu trădă nici o emoție, își flexă mâinile la spate și începu să se plimbe printre ghivecele cu begonii.

– E cineva cunoscut?

– Nu, e cineva pe care îl știu de mai mult timp. Își coborî privirile în pământ ca el să nu-i poată vedea ochii. I-am promis că o să-i dau

răspunsul într-o săptămână.

– Să înțeleg că îi vei accepta propunerea?

– Familia ține foarte mult la el și, ca să spun drept, și eu... ezită o secundă, după care oftă, sperând să planteze o mică sămânță de îndoială în mintea lui. Dar este un bărbat foarte respectabil, cu un viitor strălucit... așa că...

Aproape că începuse și ea să creadă în povestea ei despre un logodnic imaginar.

Charles părăsise locuința adâncit în gânduri, iar Sara fusese convinsă că nu-l va mai vedea niciodată.

– Ei bine?

Mătușa o aștepta în dreptul ușii, iar unchiul stătea în spatele ei, cu un zâmbet nerod pe chip.

Sara încercă să răspundă, dar nu reuși să articuleze vreun cuvânt. Se simțea copleșită de un sentiment de umilință. Pe când se îndrepta grăbită spre dormitor evitându-le privirile, cuvintele crude ale mătușii ei o urmară în sus pe scări.

– Cum de ai reușit să încurci lucrurile și de data aceasta?

Mai târziu, când coborî din camera ei cu fața roșie și umflată de stânjeneală, rudele ei abia dacă se obosiră să-și ascundă adevăratele sentimente, dându-i de înțeles că nu era decât o povară.

Se gândi din nou la seara aceea și la cina insuportabilă care părea că nu se mai termină, servită în tăcere și într-o atmosferă plină de dezaprobare. La felul în care unchiul ei, cu buzele strânse, feliase friptura și la ranchiuna cu care îi întinsese farfuria fără să o privească, oferindu-i mai puțină carne ca de obicei.

Pierduse ultima șansă de a scăpa de cenzura nesfârșită și, odată cu plecarea lui Charles, nu mai aștepta nimic cu interes, doar zile nesfârșite de plictiseală sau vizite la prietenii bățoși ai mătușii ei sau plimbarea pechinezilor. Începuse să le urască pe bietele animale.

În dimineața următoare, într-o încercare de a-și restabili mândria pierdută îi încolți în minte ideea de a merge singură în India.

– Sute de fete fac asta, spuse ridicându-și bărbia și aruncând o privire sfidătoare, deși știa că probabil a mers prea departe. De ce ar trebui să aștept un soț care să mă ducă acolo...?

Impresionat de izbucnirea ei, unchiul puse ziarul jos cu mișcări calculate pentru a o face să-i fie și mai teamă de el.

– Ai fi în stare să te alături unei gloate de vânzătoare vulgare ca să-ți cauți un soț printre oamenii de rând din India? Doar pentru că nu îți găsești unul aici... sau nu vrei, adăugase el, făcând aluzie la momentul când refuzase ceea ce el considerase a fi o ofertă suficient de bună din partea unui preot de țară cu o situație generoasă pentru că o dezgustase felul în care își sufla nasul, iar apoi examina conținutul batistei.

Timp de aproape o săptămână, abia dacă îi mai adresară vreun cuvânt; indignarea era prea mare.

În timp ce stătea, încremenită de umilință, holbându-se la micul dejun neatins, menajera intră și-i anunță că domnul Charles Fitzroy aștepta în bibliotecă.

– Să-și fi uitat oare pălăria? remarcă răutăcios unchiul ei în timp ce Sara ieși ca vântul din încăpere.

Se opri o secundă în hol ca să-și compună o expresie ce se dorea un fel de indiferență plăcută înainte să deschidă ușa și să se afle din nou în fața lui. Chiar și așa, vocea ei păru răgușită și aspră.

– Domnule Fitzroy? Nu mă așteptam să te văd din nou.

Stătea în dreptul ferestrei privind înspre grădina acoperită în dimineața aceea de un strat subțire de chiciură, după care, părând să facă un enorm efort de voință, își întoarse privirea către ea.

– M-am gândit... Trase adânc aer în piept și înghiți în sec, incapabil să o privească în ochi în timp ce-și învârtea pălăria dintr-o mână într-alta. Uite ce e, nu mă pot împăca cu gândul că te vei mărita cu un alt bărbat. Crezusem că ai putea fi soția mea într-o zi.

Sara se apucă de spătarul unui scaun ca să nu-și piardă echilibrul.

– Nu mi-ai mai spus asta până acum, răspunse ea în cele din urmă, cu vocea tremurândă.

– Nu mi s-a părut cinstit să-ți cer să-ți abandonezi viața de aici, dar se pare că, dacă aștept mai mult, te voi pierde. Deși dacă iubești un alt bărbat...

– Nu, nu-l iubesc, reuși să bâiguie. Nu l-am iubit niciodată. Voiam să-l refuz.

– O să mă respingi și pe mine? spuse el și făcu un pas spre ea.

Reuși să adune suficientă stăpânire de sine astfel încât să pară că stă pe gânduri un răstimp acceptabil înainte să răspundă și să-i permită apoi să o strângă în brațe, iar buzele să li se atingă într-un gest stângaci.

Urmă apoi sentimentul de ușurare la gândul că va putea să anunțe că Charles Fitzroy o ceruse în căsătorie, iar ea acceptase.

Hotărâseră să fie aranjată o dispensă specială ca ei să se poată căsători aproape imediat, după care, în aceeași zi, să se îmbarce împreună pe vaporul spre India făcând astfel economii cu costurile lunii de miere.

Mai târziu, când primele pâlpâiri de entuziasm se stinseseră, Sara își analiză motivele pentru care îi acceptase cererea. Era destul de sigură că îl iubea, nu încăpea îndoială, deși îi luase destul de mult timp ca să-și dea seama. Asemenea altor tineri înaintea lui, Charles fusese ademenit în casă de mătușa ei cea plină de speranță și plasat asemenea unei ofrande la picioarele ei. Știind că toată lumea se așteaptă ca ea să-l încurajeze, se simți cuprinsă de un resentiment încăpățânat, care o făcea să creadă că nici el nu era cu nimic mai special decât toți ceilalți.

La un moment dat însă, când jucau tenis în grădină și el făcu o pauză ca să-și tragă sufletul, îl văzu dintr-odată învăluit în lumină. Stătea cu umerii trași pe spate și cu pieptul opintit de la ritmul jocului, cu o mână în șold, iar în cealaltă ținând cu noblețe racheta lângă el cu atitudinea unui zeu grec. În lumina blândă de după-amiază, cu razele soarelui strălucindu-i în părul blond-deschis, avea un aer eroic aproape insuportabil.

Timp de câteva minute, Sara avu senzația că lumea se oprise din mers și își aminti sclipirea de conștientizare din acel moment.

Îl iubesc! Sunt îndrăgostită de el!

După această revelație, totul se schimbă, iar ea nu reuși să mai fie relaxată în preajma lui. Era de ajuns ca mâna ei să i-o atingă din întâmplare pe a lui pentru a-i provoca un amestec atât de intens de plăcere și de teamă încât simți că el nu are cum să nu-și fi dat seama. Chiar și râsul ei deveni forțat și nenatural, iar ea nu-l mai putea privi în ochi fără să roșească și să-și răsucească capul în altă direcție.

Era diferit de alți bărbați din cercul ei îngust de cunoștințe.

Venise din India într-o permisie de doar câteva săptămâni și adusese cu el, în atmosfera sufocantă a clericilor și a funcționarilor de bănci, un aer persistent de aventură și farmec. Le povestise despre cobre descoperite adormite în salonul de biliard de la club, despre cum era să împuști tigri și despre cum putea juca polo în umbra palatelor roz cu fațade decolorate. Dar cel mai mult o fascina cu istoriile despre poporul indian, despre obiceiurile lor bizare și credințele lor puternice, povești care o transportau înapoi în copilărie la lumea pe care tânjea atât de mult să o regăsească.

Pe când era mică, mergea în fiecare seară la culcare devorând cu nesaț cărți de la bibliotecă scrise de vreo femeie plecată în aventură, fie ficțională sau care existase de-adevărat, înfruntând de una singură ținuturi îndepărtate. Femeile pe care le admira călăreau ascunse sub

robe vaporoase pe cămile nărăvașe, hoinărind prin deșerturi nesfârșite sau rătăcind prin apele Pacificului de Sud în căutarea destinului lor tropical.

Își dorise să fie una dintre acele femei, dar nu știuse exact cum să procedeze până când Charles își făcuse apariția.

Pentru Charles, era o revelație să-i vadă ochii strălucitori și expresia fascinată de fiecare dată când îi vorbea. Se gândea cât de plăcut ar fi fost să se întoarcă în fiecare seară acasă la o făptură atât de îndrăgostită. Nu avea însă de unde să știe că nu farmecul lui masculin era cel care îi făcea chipul să se lumineze de fiecare dată când îi vorbea despre India. Era însăși India și promisiunea aventurii sau poate dorința de a descoperi ceva din trecutul ei care o fascina.

Un tremur ușor îl cuprinse când se gândi la unele dintre fetele pe care le cunoscuse în India. Așa cum procedau și alți bărbați de felul lui, analiza cu o privire calculată încărcătura de englezoaice, așa-numita „flotă de pescuit", care sosea în fiecare octombrie și rămânea până la începutul sezonului cald în speranța că își vor găsi soți potriviți. Ideea de a o alege pe una dintre ele i se păru imposibilă căci chiar și cea mai plicticoasă și mai săracă dovedea o aroganță nepotrivită. Pentru prima dată în viața lor, fetele acestea aveau succes la bărbați și aveau de gând să profite la maximum, în ciuda faptului că cele mai multe dintre ele erau, în ochii lui Charles, nu mai mult decât acceptabile.

După câțiva ani în care le respinsese pe cele care îi trecuseră prin fața ochilor, se hotărî să se întoarcă în Anglia în următoarea permisie și să-și găsească o soție.

Sara Archer nu era cine știe ce frumusețe, deși cu siguranță nu era nici pe departe lipsită de farmec; era ceea ce se chema atractivă, în ciuda trupului ei un pic cam plinuț. Lui Charles i se părea că e prea înaltă pentru a fi o frumusețe răvășitoare, căci lui în general îi plăceau femeile minione. Avea, cu toate acestea, o dantură foarte bună, iar părul era adorabil, deși culoarea aceea nu-i plăcea în mod special întrucât avea o preferință pentru blonde.

I se părea că ochii ei sunt destul de frumoși, deși încadrați de niște sprâncene groase, aproape negre, dar era, fără îndoială, inteligentă și se putea lăuda cu multe realizări. Cele câteva seri pe care le petrecuse ascultând-o cântându-i la pian piesele preferate nu erau doar o dovadă a talentului ei, ci și a faptului că trăise și reușise să supraviețuiască în India, când au existat atât de mulți copii care nu au supraviețuit, iar acest

fapt o transformase într-o candidată mult mai potrivită măritișului decât oricare altă femeie pe care o întâlnise în Anglia.

În ciuda defectelor, o vedea drept o potențială nevastă întrucât era sigur că ea îl adoră, deși avea din când în când obiceiul enervant de a-l contrazice pe subiecte care nu o priveau și despre care Charles credea că ea nu ar trebui să aibă nici o părere.

Faptul că era orfană nu făcea decât să-i sporească farmecul. Nu exista un părinte grijuliu care să ridice pretenții asupra felului în care își petrecea timpul liber și care să o îndepărteze de la îndatoririle casnice și, în ciuda faptului că originile ei erau puțin încețoșate, primise asigurări că tatăl ei fusese educat la Eton, era englez din tată-n fiu și îi lăsase fiicei sale o mică rentă strict pentru uzul personal, confortabila sumă de cinci mii de lire sterline, care vor deveni ale lui în ziua căsătoriei.

Când își dădu seama că ideea căsătoriei era pe cale să devină realitate, conștientiză dintr-odată că era posibil să nu-și mai poată satisface plăcerile. Uitase pentru o clipă de plăcerile de la club și de libertatea pe care i-o oferea viața de burlac. Era plăcut să poți merge mereu la petreceri și să fii înconjurat de femei care te admiră și care-ți sorb cuvintele din gură.

Mai erau apoi senzațiile tari pe care i le oferea vânătoarea de animale mari și unde stătea până în zori cu prietenii lui bărbați, a căror companie, trebuia să recunoască, o prefera în detrimentul oricărei femei pe care o întâlnise vreodată. Și, bineînțeles, erau toate celelalte delicii pe care India le avea de oferit. Simți un fior pe spate când își aduse aminte de plăcerile din vremurile trecute. Viața de burlac avea într-adevăr satisfacțiile ei, iar o soție mai mult ca sigur va sta în calea tuturor distracțiilor.

Se hotărâse ca până la urmă să se întoarcă în India și să-și reia viața confortabilă pe care o dusese dintotdeauna. Abia când Sara îi spusese despre potențiala sa logodnă cu un alt bărbat, simți un junghi subit de regret. Într-un fel, o considerase mereu ca aparținându-i și că poate oricând să o ia sau să o lase după bunul plac, iar acum, că apăruse altcineva în peisaj, se simțea ca și cum i-ar fi fost furat ceva. Gândul că un alt bărbat îi stătea în cale nu însemna nimic pentru el. Era sigur că ea îl va alege pe el și pe nimeni altcineva, indiferent de consecințe.

Cu toate acestea, vestea că urma să se căsătorească îl lovi ca un trăsnet. Acceptă însă situația cu bărbăție știind că acum nu mai era cale de întors în ciuda unei nevoi aproape copleșitoare de a da bir cu fugiții.

În cele din urmă totuși, dorința lui de a avea un fiu și un moștenitor îl convinse într-un final că făcuse alegerea potrivită. Iar el o plăcea, o plăcea cu adevărat. Va fi o companie splendidă pentru el. Acum, tot ceea

ce ea trebuia să mai facă era să-și joace rolul conform așteptărilor societății, și nu exista nici un motiv pentru care mariajul lor să nu fie un succes.

*

La finalul acelei zile memorabile, când îndeplinise într-un final așteptările pe care societatea le avea din partea ei, Sara stătea singură în cameră, așezată în fața oglinzii și își analiza cu atenție reflecția, trecându-și degetele peste chip ca și cum ar fi vrut să îndepărteze semnele persistente ale îndoielii. Conștientizarea a ceea ce se întâmplase o lovise ca un șoc. Fusese de acord să se căsătorească cu un bărbat pe care nici măcar nu-l cunoștea și urma să meargă până la celălalt capăt al lumii ca să trăiască alături de el.

Nu și-ar fi pus o astfel de problemă cu câteva luni în urmă, dar acum se întreba... Oare ce ar spune femeile de la Comitetul pentru Emanciparea Femeilor?

Într-o zi, când rezolva niște treburi pentru mătușa ei, fusese oprită de o tânără care purta o pancartă cu mesajul: „Femei din lumea întreagă, uniți-vă!

Avea niște haine destul de masculine și cu siguranță nu purta corset.

– Hai înăuntru, spuse fata râzând. Nu te mușcă nimeni și arăți de parcă ți-ar prinde bine.

Holul bisericii era aproape gol; chiar și așa, persoana care ținea discursul vorbea cu un sentiment al adevărului și cu o înflăcărare cărora îți era dificil să le reziști. Vorbea despre nedreptatea legilor referitoare la căsătorie și despre motivele pentru care femeile ar trebui să aibă dreptul de a vota; despre nedreptățile groaznice la care erau supuse femeile și despre natura limitativă și ridicolă a îmbrăcămintii feminine. Deși fusese conștientă și înainte de existența unei astfel de perspective, din ziua aceea, odată ce i se arătase calea cea dreaptă, Sara își schimbă modul de a gândi.

Acum, oriunde privea, vedea tiranie, în special în propriul cămin. I se părea îngrozitor felul în care mătușa ei trebuia să fie împăciuitoare cu soțul ei pentru a-l mulțumi. Dacă înainte executase fără nici o tragere de inimă ritualuri mărunte, cum ar fi să pună papucii unchiului ei la încălzit în fața șemineului sau să-l asculte în tăcere exprimându-și părerile, acum îl privea cu un resentiment profund și amar, tânjind să-și exprime cu adevărat gândurile, dar nevoită să-și muște limba ca să nu stârnească vreun conflict.

Femeia aceea tânără, îmbrăcată într-o bluză și o fustă simple, pe care mai târziu aflase că o chema Mary, își declamase avertismentele cu pumnul ridicat, iar Sara era foarte pătrunsă de adevărul spuselor ei.

Era, cu toate acestea, sigură că e îndrăgostită de Charles, chiar profund îndrăgostită, și era de asemenea încredințată că se căsătorește cu un bărbat care o iubește. În plus, peste trei zile împlinea douăzeci și trei de ani, vârstă ce depășea cu mult momentul acela de răscruce care făcea diferența dintre a fi considerată fie o tânără eligibilă, fie o fată bătrână fără nici o speranță.

Dar nu doar din teama de a rămâne nemăritată acceptase să se căsătorească cu el.

Avusese loc o discuție foarte aprinsă, o discuție care provocase o vijelie atât de mare încât simți că nu mai poate rămâne în casa mătușii sale nici o secundă în plus.

Participase în secret la întrunirile grupului pentru emanciparea femeilor sub pretextul că merge la studii biblice cu alte așa-zise fete respectabile, însă fusese descoperită.

Cineva sesizase că Sara nu mai venise de la întrunirile pentru studiul Bibliei de ceva vreme. Apoi descoperiseră în camera ei o broșură despre drepturile femeilor și o așezară în fața unchiului ei indignat. Pentru o secundă se gândi să nege că i-ar fi aparținut, dar apoi recunoscu, ba chiar mai mult, recunoscu cu mândrie și anunță că va merge în continuare la întruniri, orice s-ar întâmpla.

Pentru unchiul ei fusese ultima picătură, nu mai voia să aibă de-a face cu ea, având grijă să îi dea de înțeles că dorește să o știe plecată din casă cât de repede posibil.

Nimic din toate acestea nu mai contau acum.

Se putea întoarce în sfârșit în India. India! Mama Indie! Căminul ei abandonat, care îi bântuia fiecare gând în ultima vreme și o striga cu un țipăt neobosit, chiar și atunci când dormea.

*

Căsătoria avusese loc în ziua planificatei îmbarcări, în biserica pe care Sara o frecventase timp de aproape șaptesprezece ani, iar câteva ore mai târziu știa că vor fi împreună pentru restul vieții.

Cuprinsă de senzații neașteptate de îndoială, Sara se uită pe furiș înspre Charles prin voalul de mătase, sperând să primească o privire liniștitoare. Când îi simți privirea ațintită asupra lui, în loc să-i răspundă printr-un zâmbet, Charles păru că încearcă mai degrabă să-și recapete stăpânirea de sine, îndreptându-se de umeri și înghițind în sec.

Simți că i se frânge inima. I se păru că Charles se îmbărbăta pentru ceva neplăcut, ceva ce trebuia să suporte până la capăt cu orice preț.

Sunetul strident venit dinspre orgă o făcu să tresară, iar stomacul scoase un scrâșnet dezgustător. Gândul o lovi asemenea unui fulger. Poate că totuși nu îl iubea. Și probabil că nici el nu o iubea pe ea. Și regreta deja alegerea făcută, deși abia rostise „da" cu un murmur tremurat și imperceptibil.

Când veni rândul ei să vorbească, ezită între dorința de a fugi pe ușa deschisă a bisericii și a se agăța de bărbatul care îi oferise un colac de salvare către o lume nouă.

Își răsuci privirile în jurul ei într-un efort disperat de a găsi un răspuns, dar nu zări decât fața mătușii sale alarmant de palidă, în ciuda zâmbetului pe care îl afișa cu bravadă, și pe cea a unchiul ei, scuturând furios din cap în direcția ei, cu buzele încordate într-o grimasă, arătându-i fățiș că dorește ca ea să termine odată ceremonia.

Reușise probabil să dea un răspuns întrucât auzi într-un final cuvintele „vă declar soț și soție", dar Sara, aflată în fața unui viitor pe care credea că orice tânără femeie trebuie să și-l dorească, în loc să fie cuprinsă de explozia așteptată de bucurie, se simți mai degrabă copleșită de o senzație de condamnare.

Făcu apoi stânga-mprejur, pregătindu-se să pornească spre ieșirea din biserică, înspre noua ei viață, când o zări pe mătușa ei ridicându-se cu dificultate în picioare și făcând eforturi să-și mențină echilibrul. Femeia se îndreptă apoi către mireasă pentru a o săruta, se clătină puțin, după care, înșfăcând pliurile rochiei Sarei, se prăbuși inconștientă la picioarele miresei și ale mirelui, cu degetele încleștate pe o bucată sfâșiată din voalul de nuntă.

Boala era gravă și inevitabil fatală. Când mătușa o imploră să rămână ca să o îngrijească, Sarei i se păru insensibil să procedeze altfel și, deși se așteptase ca Charles să protesteze, se dovedi remarcabil de îngăduitor la perspectiva de a călători în India fără să fie însoțit de proaspăta lui mireasă.

– Într-un fel, e un lucru bun, spuse el încercând să o liniștească. Locuința mea este o vizuină de burlac, iar această mică întârziere îmi va oferi șansa de a-ți găsi ceva mai potrivit, iar tu poți, între timp, să-ți perfecționezi limba hindi. Dialectul tamil cred că este prea dificil pentru tine. Dar hindi se va dovedi foarte folositoare atunci când va trebui să te înțelegi cu servitorii. Cu toate acestea, spuse el aruncându-i o privire furișă, poziția pe care o am cere ca soția mea să poarte ținute elegante.

Lady Palmer primește vizite în mod constant și se vor aștepta ca soția mea să facă o impresie bună.

– Oh...

Sara se îmbujoră inspectându-și ținuta pe care ar fi trebuit să o poarte în timpul călătoriei, o rochie prost croită, de culoarea mușstarului, care nu se potrivea cu tenul, împodobită cu mâneci supradimensionate și bufante, prea strâmte la subțiori.

Toate hainele ei erau făcute de croitoreasa mătușii ei, o doamnă care se specializase într-un stil considerat demodat la Paris încă de acum douăzeci de ani, deși în continuare înfloritor în rândul soțiilor de vicari și al fetelor bătrâne din Hampstead și orice sugestie venită din partea Sarei cum că sărmana domnișoară Blunt ar trebui înlocuită cu cineva mai modern era reprimată cu repeziciune.

Temerile legate de cât de bine îi veneau hainele păreau însă triviale în comparație cu realitatea crudă a iminentei plecări a lui Charles, soțul ei, care nu îi era încă soț, nu înainte de a petrece o noapte împreună sub același acoperiș.

Cuprinsă de zbucium și de suferință, își aruncă brațele pe după gâtul lui, refuzând să-i mai dea drumul. Nu se punea problema ca el să mai rămână; își prelungise deja permisia și era nerăbdător să se întoarcă la datorie.

El își ridică mâinile ca să-i desprindă brațele de după gât, o sărută scurt de la revedere, după care o luă din loc grăbit, fără să se uite înapoi. Sara se prăbuși pe canapea și începu să plângă cu sughițuri. Să fie atât de aproape de libertate, iar apoi să o piardă era mai mult decât putea îndura.

Mai târziu, când rămase fără lacrimi și nu mai simți nimic în afara unei goale disperări, se ridică istovită în picioare și urcă la etaj îndreptându-se înspre camera de convalescență.

Capitolul 2

Linia țărmului părea și mai aproape, iar mirajul se transformă într-o realitate orbitoare. Vor ajunge în curând. Sara scoase o oglindă din poșetă și își examină ochii de culoarea topazului, care mijeau înapoi la ea în lumina limpede. Păreau banali în atmosfera aceea supărător de albă și aspră, dar ea știa că vor deveni din nou adorabili imediat ce vor fi învăluiți de o lumină mai blândă. Ochii erau singura trăsătură a chipului ei pe care nu ar fi schimbat-o, iar restul caracteristicilor i se păreau mult mai acceptabile acum, după ce tenul i se curățase în mod miraculos și pierduse considerabil în greutate într-un mod la fel de miraculos.

Observase primele semne de îmbunătățire la scurt timp după căsătorie. Slăbise aproape șapte kilograme în doar două luni și fusese nevoită să-și cumpere o garderobă complet nouă. Medicul pusese excesul de greutate și problemele cu tenul pe seama tensiunii nervoase, insinuând că nu este un lucru neobișnuit ca o femeie necăsătorită să-și îmbunătățească aspectul fizic după căsătorie.

Deși nu-i mărturisise asta și medicului, deși căsătorită, era virgină și probabil adevăratul motiv pentru care arăta mai bine era că nu trebuia să se mai rușineze de fiecare dată când era menționat subiectul mariajului.

După ce petrecură opt săptămâni pe mare, staționară o lună în Insulele Canare pentru repararea unui catarg sfărâmat, iar ea mâncă pe săturate fructe și legume proaspete până când urticaria rozie care îi apărea constant în jurul nasului dispăru în chip miraculos. Excrescențele micuțe și roșietice de pe obraji și frunte se evaporară complet, lăsând la vedere o suprafață într-o nuanță proaspătă, de o netezime asemănătoare unei creme hidratante.

Adevărata ei frumusețe era însă în structura osoasă, o frumusețe care va dura mai mult decât prospețimea tinereții. După ce pierdu în greutate, chipul ei căpătă o expresie mai rafinată, iar ochii păreau mai proeminenți. Avusese mereu o postură bună, iar spatele drept și gâtul lung îi confereau o eleganță care nu mai păstra nimic din fata neîndemânatică din tinerețe.

Cel mai mare motiv de încântare i-l oferea însă noua formă a sprâncenelor, care acum nu mai erau stufoase. Niciodată nu și-ar fi putut închipui că o schimbare atât de neînsemnată îi putea produce o îmbunătățire atât de drastică a înfățișării. Misteriosul ritual al epilării cu fire de ață, îndeplinit de o arăboaică într-un cort dintr-o piață în Insulele Canare, îi transformase sprâncenele zburlite în aripi de mierlă, care-i confereau feței o frumusețe nouă și surprinzătoare. Acum trebuia să le penseze în secret ca să le mențină forma, conștientă cât de mult s-ar fi scandalizat dacă ar fi aflat mătușa ei, care era de părere că o doamnă trebuie să învețe să trăiască cu imperfecțiunile ei, considerând că până și gândul la vreun artificiu era extrem de vulgar.

Sara, care nu-i împărtășea părerile pe acest subiect, zâmbi în continuare privind la propria reflecție, netezindu-și precaut pielea cu unul dintre degete. Spera totuși cu înflăcărare ca urticaria aceea detestabilă să fi fost alungată definitiv; cu cât se îndepărta mai mult de Anglia, cu atât i se părea că devenea mai sănătoasă și mai drăgălașă.

Nu se obișnuise încă pe deplin cu aspectul ei îmbunătățit, așa că își studia câteodată chipul în oglindă o perioadă mai îndelungată decât ar fi fost necesar.

În timp însă, se antrenă să nu se gândească prea mult la farmecele ei recent descoperite, ci să se bucure în secret de privirile lungi și languroase pe care i le aruncau bărbații când trecea pe lângă ei în plimbările ei pe puntea vasului.

*

Închise oglinjoara cu o pocnitură și o lăsă să alunece înapoi în poșetă. Cât timp fusese cufundată în visare, linia țărmului părea și mai aproape. Apele de un albastru cristalin își schimbaseră culoarea într-un galben murdar, iar conturul odată vag al malului distant se transformase în pâlcuri de clădiri adăpostite de palmieri înalți și unduitori și de copaci enormi care își întindeau ramurile de-a lungul potecilor dogoritoare asemenea unor pitoni congestionați.

Unele dintre construcții erau prospere și frumos ornamentate, asemenea unor reflecții mai bizare și romantizate ale rudelor lor din Anglia, în timp ce altele, erau doar niște mormane de resturi și ramuri de palmieri căzute la pământ, asemenea unor mici peșteri în care te puteai strecura pentru un moment de respiro de la soarele nemilos și de la mulțimea nesfârșită de oameni.

Mai semețe decât grandioasele clădiri ale britanicilor se înălțau templele, sclipind prin dogoarea umedă, cu multe etaje pe verticală,

barbare și misterioase, incrustate meticulos cu figuri ale unor zei improbabili și decorate în culori țipătoare și foiță de aur. Erau cu zecile, punctând peisajul tropical la fiecare câteva sute de metri și înălțându-se către ceruri asemenea închipuirilor fantastice ale unui vis monumental și copleșitor.

Frânturi de memorie ale unor povești șoptite despre ritualuri antice și primitive îndeplinite în nișele întunecate ale templelor se furișară din nou în mintea Sarei, făcând-o să tremure: povești prea îngrozitoare pentru a fi rostite cu voce tare, pe care servitorii le foloseau asemenea unor arme pentru a o face să fie ascultătoare.

Sara se uită în depărtare înspre țărm, cu ochii mijiți din cauza soarelui puternic. Undeva acolo, înălțându-se și coborând odată cu mișcarea valurilor, zări ceva plutind pe suprafața apei.

Se uită peste bord, după care se trase înapoi clătinându-se, tremurând și albindu-se la față. Trupul unui prunc de câteva săptămâni plutea pe un catafalc, într-un coș din nuiele căptușit cu un snop de flori ofilite și înfășurat într-un tifon alb.

O mână grijulie aranjase florile parfumate sub forma unei aureole în jurul capului copilului și peste trupul micuț, înainte de a-i da drumul pe mare. O fată nedorită, poate, care murise la momentul potrivit, dar care, cu siguranță, fusese iubită de cineva în scurta ei viață.

Copilul pluti prin dreptul ei, o imagine de o insuportabilă singurătate care o întâmpina la începutul călătoriei. Cu lacrimi usturătoare în ochi, Sara urmări micul trup plutitor până când apa galbenă se făcu din nou de un albastru intens, iar pentru un scurt moment, se simți cuprinsă de un sentiment consolator.

Își simți apoi stomacul încordat, iar pentru o secundă se gândi că o să i se facă rău. Se apucă strâns de balustradă și strânse din ochi până când începu să vadă vinișoare strălucitoare, rugându-se cu o bruscă și fervent teamă superstițioasă, încercând să înăbușe imaginea care persista în mintea ei.

Începu din nou să se plimbe, într-un ritm mai rapid acum. I se părea că nu vor ajunge niciodată pe uscat, iar țărmul era mai îndepărtat ca niciodată.

Încet-încet însă, în timp ce privea, scena din fața ochilor ei prinse viață. Un copac se legăna în briza delicată, iar miile de puncte colorate care se mișcau de-a lungul malului se transformaseră în ființe umane.

Începu să vadă copiii care se joacă, alergând înainte și înapoi. Rotocoale înguste de fum cenușiu se înălțau din vetrele de foc lângă care

stăteau femei înfășurate în sari multicolore, cu mișcări neverosimil de elegante pentru astfel de sarcini zilnice umile.

La urechi îi ajunseră apoi primele sunete, râsete și țipete în hindi și tamil și muzică, o amestecătură haotică pentru urechile cuiva din vest. Undeva trebuie să fi avut loc o procesiune.

Cei câțiva pasageri europeni își făcură apariția pe punte unul câte unul. Erau reci unul cu celălalt și era foarte clar că socializau doar din cauza restricțiilor călătoriei.

În secret, Sara intenționa, dacă va fi posibil, să nu dea curs nici uneia dintre promisiunile de prietenie eternă pe care le făcuse, deși, spre regretul ei, era posibil să nu aibă de ales în ceea ce o privea pe Cynthia Palmer.

Sara nu știa ce să creadă despre Cynthia, care se plimba printre mulțimea de pe punte, languros și fără grabă, luându-și la revedere cu zâmbetul pe buze, strângând în mâinile ei mici și înmănușate un pudel în miniatură, achiziționat recent dintr-un magazin elegant de animale de companie de pe Rue de la Paix. Se oprea din când în când ca să vorbească cu câte o cunoștință și abia dacă își ridica vreodată vocea peste un murmur abia perceptibil. Sara își înăbuși un spasm de iritare care nu-i dădea pace. Dacă ar fi putut crede măcar în valoarea unei astfel de stăpâniri de sine, viața ei ar fi fost mult mai ușoară.

O voce drăgălașă de tânără fată, care rotunjea delicat toate vocalele așa cum vorbeau cei bine crescuți, o strigă pe Cynthia, iar Sara se uită în sus trezită din visarea cu ochii deschiși.

– Cynthia, cât de bine arăți! Cum reușești să te menții în formă pe dogoarea asta? Mă topesc deja.

Vocea fetei suna fals chiar și pentru urechile Sarei care se întrebă cum de Cynthia nu-și dădea seama.

Își aduse aminte că Charles ținuse să sublinieze cât de important era ca ea să se împrietenească atât cu lady Palmer, cât și cu fiica acesteia, Cynthia. În scrisoarea pe care i-o trimisese îi spusese: „Sunt sigur că te vei atașa la fel de tare de ele pe cât m-am atașat eu. Așa cum spunem noi deseori în micuța noastră comunitate, e imposibil să nu le iubești pe Cynthia și pe mama ei".

Sara era destul de sigură că nu o iubea pe nici una dintre ele, iar din când în când o antipatiza în mod clar pe lady Palmer, deși era în mod evident depășită numeric.

Cynthia era la fel de drăguță și de fragilă ca un porțelan de Dresda, deși devenise în curând clar că fragilitatea ei era amăgitoare, ascunzând un

miez intransigent, combinat cu o voință de oțel cel puțin atunci când voia să facă lucrurile în felul ei. Nu era însă niciodată nevoie să exercite vreo presiune când venea vorba despre a obține ceea ce-și dorea; părea că totul i se cuvine în mod natural de parcă așa stătuseră lucrurile dintotdeauna.

Avea obiceiul să înșface de braț persoana pe care dorea să o ademenească, ținând-o strâns, asemenea unei vulpi cu dinții înfipți în gâtul iepurelui, iar ca un fel de compensație, reușea să o convingă că nu mai conta altcineva. Când dorea să-și vadă mai departe de drum, mâna ei albă și micuță se relaxa, eliberând captivul, care rămânea leșinat de admirație, dorindu-și să fie din nou remarcat, cât de curând posibil.

Cu toate acestea, când nu era în compania mamei ei și stătea doar cu Sara în cabină, puteau petrece multe ore fericite împreună, fiecare împărtășindu-și speranțele de viitor alături de soții lor. Logodnicul Cynthiei i se va alătura în Madras peste câteva luni, se vor căsători, după care se vor întoarce în Europa pentru luna de miere, urmând să înceapă o nouă viață în Anglia. William, logodnicul ei, locuise o vreme la părinții ei, în Madras, și se îndrăgostise de ea. Avea o sănătate precară și era periculos pentru el să petreacă mai mult decât câteva luni în India. Chipul Cynthiei căpătă o strălucire aproape copilărească în timp ce vorbea despre moșia soțului ei și despre viitorul ei plin de speranță departe de iadul din India. În astfel de momente, Sara se putea solidariza cu fata știind din proprie experiență cât de dureros era să te simți neputincios, ca și cum ai fi prins într-o capcană, la mila cerințelor unei alte persoane.

Mama ei, lady Palmer, era o femeie corpolentă, cu o piele aspră și pământie, trăsături grosolane și o pasiune pentru haine extravagante, care părea mereu mirată că dăduse naștere unei copile atât de blonde și mofturoase. Principalele ei griji, în afară de fiica ei, de a cărei viață se preocupa cu un interes aproape nenatural, erau toate venirile și plecările din Madras, precum și tot ceea ce se întâmpla în interiorul comunității. Ea era cea care stabilea standardele de comportament și era de datoria tuturor celorlalți să ia aminte și să-i urmeze exemplul, căci, în caz contrar, era vai și-amar de oricine ar fi îndrăznit să o nesocotească.

– Mă așteptam ca Charles să se fi căsătorit cu una dintre fetele de acasă...

Lady Palmer o scrută pe Sara prin lornietă fără nici o jenă, din cap până-n picioare. Personal, nu cred că e cazul să cauți mai departe de mica noastră comunitate și erau multe fete care mi se par mai mult decât potrivite pentru a-i fi devenit soție.

Rostise cuvintele acestea cu un aer de orgoliu rănit, încât Sara izbucni în râs după care spuse:

– Păi atunci, de ce nu a procedat așa dacă erau atât de potrivite?

La vorbele ei, lady Palmer îi răspunse cu o privire răutăcioasă.

– Nu trebuie să iei în derâdere, fata mea. Căsătoria este o afacere serioasă. Oricum, recunoscu ea, sunt sigură că dragul de Charles a avut motivele sale. Într-adevăr, la un moment dat am crezut că e posibil să o ceară pe Cynthia. Charles părea mereu să-i acorde o atenție deosebită, iar noi ținem foarte mult la el. Se încruntă, de parcă și-ar fi amintit întâmplări din trecut. Ne va lipsi conversația lui la cină. Mereu ne-a fost atât de util când era burlac.

Sara nu putu face altceva decât să râdă, știind instinctiv că nimic din ceea ce va spune nu va schimba în vreun fel purtarea lui lady Palmer. Se presupunea că rolul ei era de a suporta și de a zâmbi, dar până în acest moment nu făcuse decât să pună întrebări și să se încrunte.

Când relația lor era pe punctul de a se apropia de dezastru, o voce discretă din capul Sarei o avertiză să fie mai atentă. Toți anii aceia petrecuți într-o școală englezească cu internat o învățaseră că era vulgar să exprime ceea ce credea cu adevărat, așa că se hotărî să-i mai acorde o șansă lui lady Palmer, de dragul lui Charles.

Sara era așezată într-o barcă, așteptând să fie dusă la mal. Stătea de ceva vreme acolo, ofilindu-se sub suflul înăbușitor al unei toropeli insuportabile în timp ce valurile tulburi se izbeau cu o violență neliniștitoare de marginile bărcii. Stătea înghesuită între o doamnă durdulie ținând în brațe o colivie cu un canar care își pierdea rapid puterile și un copil agitat care suferea de rău de mare, iar toate acestea, din cauza unei dispute referitoare la pudelul Cynthiei și dacă acesta ar fi trebuit sau nu să stea într-o cușcă în timpul călătoriei spre țărm. Comandantul de navă insistase că ar trebui să stea în cușcă, iar Cynthia insistase la fel de mult că nu ar trebui. Deși restul pasagerilor deveniseră din ce în ce mai nervoși din cauza întârzierii prelungite, Sara era aproape recunoscătoare pentru timpul pierdut, care mai amâna pentru încă puțină vreme inevitabilul.

Scrută mulțimea de fețe neclare de pe țărmul îndepărtat, cu un ghimpe în stomac din cauza greței, fără să știe dacă suferința îi era provocată de anxietate sau de răul de mare. Oare Charles se afla acolo, printre oamenii aceia, privind lung spre mare și regretând probabil alegerea pe care o făcuse sau, și mai rău, zăcând mort pe undeva din cauza vreunei boli tropicale care i-a pus capac așa cum prezicea deseori unchiul ei? Fusese

cumva părăsită chiar înainte de a apuca să fie soție? Nu avusese cum să afle veşti despre el. Charles era teribil la corespondență şi în cele paisprezece luni de când îl văzuse ultima oară, îi scrisese poate mai puțin de cinci scrisori. Le examinase cu atenție căutând în zadar declarațiile pasionate de dragoste la care tânjea atât de tare. Epistolele lui vorbeau de obicei despre starea teribilă a vremii sau îi ofereau detalii explicite despre confruntările izbucnite între diferitele caste. Se întreba câteodată dacă nu cumva încerca să o convingă să nu mai vină deloc, însă în josul paginii dădea mereu de obişnuita declarație ".Cu dragoste, Charles". Acel singur cuvânt îi păstra vii speranțele pentru o viitoare fericire.

În cele din urmă, Cynthia, cu un zâmbet plin de satisfacție pe chip, îşi croi drum până în capul scării care ducea în jos către barcă ținând pudelul în brațe. Ieşise învingătoare, iar asta nu era nici o surpriză pentru ea.

În apropierea promontoriului, un grup de hamali indieni, angajați pentru a-i ajuta pe pasageri la bagaje, pluteau în bărcile lor fragile, care se înălțau şi coborau cu o violență nefirească la fiecare dezlănțuire a valurilor, încât părea că vor fi azvârliți în orice moment în apele tulburi şi întunecate. Se uitau cu priviri neliniştite înspre pasageri împingându-se unii pe alții pentru a obține o poziție mai bună. Charles îi scrisese că regiunea era afectată de foamete şi era clar că aceşti bărbați erau înfometați, iar disperarea îi făcea să se comporte nesăbuit.

Când Cynthia ajunse la jumătatea scării, câinele începu să se zbată dându-şi dintr-odată seama că se află în echilibristică deasupra apei. Cățeluşa făcu o încercare agitată de a-şi vârî capul sub brațul stăpânei gândindu-se, cu mintea ei de câine, că pericolul va dispărea dacă nu îl mai vedea. Zbuciumul său deveni însă şi mai frenetic şi începu să-şi mişte picioruşele rigide cu o spaimă nătângă, înfigându-şi mai bine ghearele în mătasea lucioasă a rochiei Cynthiei.

Stăpâna scoase un țipăt ascuțit, iar animalul făcu un salt prin aer scheunând înspăimântat.

Pudelul căzu în apă asemenea unui bolovan. Mai întâi se făcu nevăzut, după care un cap mic şi ud reapăru din marea tulbure înotând în cercuri inutile la o distanță destul de mare de bărci. Pe unii dintre indieni îi pufni râsul.

Viețile lor erau prea aspre ca să le pese de soarta unui câine pricăjit, deşi cei mai inteligenți dintre ei înțeleseră că ar putea fi o oportunitate trimisă de zei.

Sara privi transfigurată cum un bărbat în vârstă se ridică cu o hotărâre tremurătoare la prora bărcii sale desprinzându-şi mâna de una dintre margini. Era asemenea unui cavaler tragic, având drept armură o

zdreanță nefolositoare răsucită asemenea unei pelerine în jurul trupului dureros de fragil, iar drept armă, un toiag noduros. Sara strigă cu o voce stinsă:

– Nu! Vă rog, nu!

Era prea bătrân ca să se ia la întrecere cu bărbații mai tineri. Ar fi trebuit să se odihnească la umbra unui tamarin, fumând un trabuc și bucurându-se de ultimii ani din viață în pace și liniște. Împins însă de disperare, soarta îi decisese un destin diferit.

Zâmbi cu un farmec neobișnuit și se aplecă înspre câine, șoptind cuvinte de consolare și încurajare.

Dar exact aici procedase greșit; între timp, și ceilalți înțeleseră valoarea salvării câinelui și se bulucira cu toții ca să încaseze premiul cel mare. Dintr-odată, barca se zgâlțâi, iar bătrânelul căzu în apă asemenea unei păsări doborâte de glonț, cu pelerina cea neagră și zdrențuroasă proiectată pe fundalul albastru al cerului. Abia dacă săriră câțiva stropi. Se recuperă rapid și înotă înspre câine, cu brațele asemenea unor vâsle înțepenite și bizare. Se pornise o bătălie îngrozitoare, un joc aproape comic de prinde-mă-dacă-poți, iar patrupedul părea să înoate aproape în mod voit cât mai departe.

– Mamă, fă ceva! Sărmana Fanny!

Cynthia își puse mâinile la ochi și căzu pe spate leșinată.

Lady Palmer le strigă prețul pe care îl oferea pentru salvarea vieții câinelui și dintr-odată se stârni un concurs disperat, fiecare încercând să ajungă primul la patruped. În înghesuiala care se crease, bătrânelul fusese dat uitării. Un val învolburat, care apăru în cel mai nepotrivit moment după trecerea uneia dintre bărcile mai mari, îl azvârli și mai departe, iar bătrânelul strigă după ajutor, cu un țipăt firav și aproape umil. Două bărci opriră, privind când la bătrân, când la câine, însă gândul la recompensă îi făcu să se hotărască rapid.

Cu ultimele forțe, bătrânul încerca să se salveze întinzându-și pur și simplu mâinile în aer, după care capul i se smuci brusc ca și cum ceva nevăzut l-ar fi tras la fund.

Apa învolburată se ridică într-o bulboană, iar el se rostogoli odată cu ea. Fața îi apăru la suprafață pentru o secundă, iar Sara surprinse impactul complet al certitudinii propriei morți.

Țipătul Sarei păru să-l cheme din nou la viață, iar el se zbătu să respire cu ultimele puteri.

Într-un moment fugar, ochii li se întâlniră, iar privirea lui imploratoare îi sfâșie sufletul. Sara se aplecă cât de mult putu, întinzându-și degetele într-o încercare zadarnică de a ajunge la el, ținându-și ochii pironiți asupra privirii lui.

– Încearcă! Trebuie să încerci!

Ochii i se măriră pentru un scurt moment, după care pâlpâiră și se închiseră ca și cum se predaseră destinului.

Scoase un țipăt care aducea mai mult a oftat.

– Prema!

Apoi, bătând pentru ultima dată suprafața apei, se scufundă în apele tulburi.

Un freamăt de panică îi cuprinse pe oamenii care se aflau pe punte, iar căpitanul ordonă să fie aruncat un colac de salvare peste bord. Colacul atinse apa aproape de locul incidentului, dar bătrânul nu își mai făcu apariția la suprafață.

Mulțimea dădu buzna în partea laterală a vasului privind în jos, la locul unde bătrânul fusese înghițit de valuri, unii dintre ei încercând să nu arate cât de mult îi bucură această dramă, felicitându-se pentru norocul de a fi încă în viață în timp ce bătrânul ajunsese la zei.

Sigur, se gândi Sara, plină deodată de speranță, este un truc... Bătrânul este un *fakir* și din moment în moment va apărea din nou la suprafață, iar mulțimea îl va răsplăti cu câteva monede. Dar nu mai apăru; viața i se curmase într-un moment derizoriu.

*

Drumul spre țărm se scurse într-o tăcere inconfortabilă. Câinele se întorsese în brațele stăpânei sale, fără să aibă habar de catastrofa pe care o provocase. Cynthia, în schimb, pierduse puțin din stăpânirea de sine de care dădea dovadă în mod obișnuit.

– Bătrânul acela naiv... spuse Cynthia, îndreptând panglica roz, îmbibată de apă, de la gâtul câinelui. Nu e că nu îmi pare rău de ce i s-a întâmplat, dar ce o fi fost în capul lui oare? A plătit acum prețul nesocotinței sale.

Mama ei stătea aproape de ea, mângâind brațul fiicei cu o afecțiune stângace, murmurând:

– Sărmana mea copilă, cât de teribil trebuie să fi fost!

– Sunt bine, mamă. Nu-ți face griji! Totul s-a terminat cu bine în cele din urmă. Fanny este în siguranță, nu-i așa, draga mea... gânguri și înfășură mai strâns câinele în șalul ei din cașmir roz.

– Nu s-a terminat la fel de bine pentru sărmanul bătrân! izbucni Sara cu o amărăciune pe care nu o putea ascunde.

Nu se putu abține, deși știa că acele cuvinte erau primele cuie din sicriul în care avea să-și îngroape viața socială. Ambele femei se întoarseră către ea cu o antipatie evidentă – își arătase adevăratele sentimente, iar ele nu o vor ierta niciodată.

Se răsuci, apăsându-și palmele peste ochi, încercând să-și smulgă din minte imaginea ultimelor clipe din viața acelui bărbat.

– Oare ce încercase să-mi spună? Prema? Ce ar putea însemna? Malika ar fi spus că este un semn rău și s-ar fi grăbit să ducă o ofrandă la templu pentru a alunga ghinionul, dar ea, o englezoaică civilizată, nu putea decât să încerce să înăbușe oroarea evenimentului care știa că o va bântui dintotdeauna.

Când vestea întâmplării nefericite ajunsese la țărm, mulțimea nu păru să dea semne vădite de tristețe, ci atmosfera părea mai degrabă una de resemnare tăcută. Din unele pâlcuri de oameni radia un aer mai degrabă de voioșie, ca și cum moartea moșneagului, care nu era considerată neapărat un ghinion dacă pusese capăt unei vieți bine trăite, ar putea însemna o șansă norocoasă pentru altcineva.

Luntrașul acela cu privire ageră, care salvase viața câinelui, nu o scăpa din ochi pe lady Palmer, care venea pe tocuri în urma lui. Era însoțit de un grup de barcagii care îl felicitară fără să-și ascundă invidia pentru norocul care dăduse peste el.

Lady Palmer privea în altă parte, cu mâinile încleștate pe poșetă în ciuda rugăminților bărbatului de a-i plăti recompensa.

– Toate la vremea lor, toate la vremea lor! murmură ea în timp ce bărbatul mergea în urma ei rânjind și înclinând din cap în stânga și-n dreapta înspre mulțimea care se adunase în număr mare simțind o șansă ca doamnele englezoaice să potolească mânia zeilor achitând un bacșiș generos. Oamenii se înghesuiră mai aproape, cu brațele întinse, lacome și disperate, implorând și cerând insistent bani, luptându-se unul cu celălalt în îngrămădeală pentru a ieși în evidență.

– *Memsahib*! Dragă și bună *memsahib! Bacșiș! Bacșiș!*

Sara își mușcă buza simțind panica strecurându-i-se în suflet.

– Lady Palmer, poate ar trebui să-l plătiți pe bărbat, iar mulțimea s-ar împrăștia.

– Ei bine, așa aș face, dacă aș avea vreun ban la mine, răspunse femeia pe un ton iritat. Treaba este că nu am nici un sfanț. Într-adevăr, nu plec niciodată cu bani la mine. Poate ai putea să-l plătești tu pe băiat.

– Eu? Nu am nici un ban... în nici un caz nu am bani indieni, doar lire sterline englezești și nu cred că vor fi mulțumiți.

– Bine atunci, dă-i omului ce ai, răspunse lady Palmer, încheind subiectul și considerând rolul său în această afacere ca fiind încheiat.

Sara își deschise poșeta, iar bărbatul se apropie cu privirea ațintită asupra obiectelor din interior. Scoase o bancnotă de o liră pe care

bărbatul i-o smulse din mână cu o mișcare rapidă și, după ce se holbă la ea cu dezgust, o azvârli pe jos, în țărână, cu un strigăt furios. Apoi, într-o secundă, o mână noduroasă închisă la culoare țâșni prin mulțimea de picioare goale și prăfuite, ridică bancnota, iar cineva care știa mai multe dispăru cu ea cât ai zice pește.

Luntrașul își întoarse atunci întreaga atenție înspre Sara. O dăduse uitării pe lady Palmer.

– Dă-mi!

Sara devenise furioasă acum și se întreba cum se făcea că ea era cea care ducea greul egoismului Cynthiei și al prostiei mamei acesteia.

Gloata le înconjură pe femeile asediate, fixându-le cu niște priviri curioase, devenite sălbatice din cauza foamei. Se înghesuiră și mai mult unul într-altul formând o masă râncedă de trupuri nespălate, iar deasupra capetelor lor, copii micuți, zdrențuroși și aproape goi se agitau asemenea unor șoareci de colo colo. Femeile se țineau strâns una de cealaltă încercând să se protejeze în mijlocul cercului care se strângea din ce în ce mai tare. Copiii, entuziasmați, țopăind într-un dans grotesc pe capetele și umerii oamenilor, strigau într-o engleză stricată: „Dă-mi bani! Nu am mamă! Nu am tată!“ și își vârau degetele în gurile căscate și goale, ferindu-se în același timp de mâinile privitorilor furioși care încercau să-i înșface de picioarele bătoase și subțiri.

Cuprinsă de spaimă, Sara scoase un țipăt vlăguit când simți ceva tare lovindu-i borul pălăriei. Primul gând a fost că încercau să o omoare, după care privi în sus, surprinsă să vadă o ploaie strălucitoare de monede zburând pe deasupra capului ei, urmată la scurt timp de o alta, apoi de încă una.

Cu niște strigăte asemănătoare unor animale sălbatice, țâncii se azvârliră în direcția traiectoriei monedelor, urmați de grosul mulțimii. Sara rămase singură în spațiul care se crease în jurul ei. O parte dintre privitori, copleșiți de scena care se desfășura în fața ochilor lor, au încremenit instantaneu, după care au început să se ploconească la picioarele bărbatului care stătea în fața lor, cu picioarele înfipte ferm în pământ, la distanță unul de celălalt și cu brațele impunătoare încrucișate peste piept.

Capitolul 3

Era clar că prin vene îi curgea sângele a două rase, care se contopiseră pentru a da naștere unui bărbat cu o apariție atât de spectaculoasă, încât Sara se pomeni privindu-l cu niște ochi mari și plini de venerație. Avea aerul unei persoane atât de obișnuite să primească atenție, încât stăpânise arta de a nu lăsa să se vadă că este conștient de impresia pe care o făcea.

Era mai înalt decât un nativ indian cu o constituție medie și mai mătăhălos, cu umeri lați și îndesați. Masculinitatea sa copleșitoare forma un contrast straniu cu vestimentația, o *kurta* din muselină aproape transparentă, prin care se puteau vedea cu ușurință contururile puternice ale pieptului apăsând asupra pânzei fine acolo unde se întâlnea cu brațele îndoite. Purta o *dhoti* lungă din muselină albă, tivită cu o fâșie lată de fir de aur, legată în jurul taliei, atârnând asemenea veșmântului unui preot brahman.

Nuanța neobișnuită a pielii sale, de un auriu palid, ieșea în evidență în mijlocul servitorilor, cei mai mulți dintre ei negri, și scotea la iveală că cel puțin unul dintre părinții lui avea sânge european în ciuda părului închis la culoare, de un negru albăstrui asemenea pielii de leopard. Îl purta pieptănat pe spate, cu fruntea descoperită, căzându-i până aproape de umeri în stilul unui prinț.

Moștenirea lui europeană era de asemenea vizibilă în culoarea ochilor gri în lumina soarelui, care făcea ca irisul să pară mai intens, întunecat și hipnotic. Deși nu exista nimic fantomatic în expresia lui și, în ciuda hainelor asemănătoare unui profet, săgetă pe toată lumea cu o privire feroce de dedesubtul unor sprâncene negre și stufoase și cu o expresie care părea să spună: *Vă sfidez pe toți!*

Mai era ceva acolo, în colțurile buzelor sale cărnoase, clar definite, care lăsa să se subînțeleagă o urmă de dispreț, dar cui sau către ce anume era adresată Sara nu-și putea da seama.

Lady Palmer pufni și se îndepărtă așezându-se între el și fiica ei de parcă doar prezența lui ar fi fost contagioasă. Cu toate acestea, comportamentul ei nu scăpă spiritului de observație al străinului care, în loc

să fie zdruncinat de antipatia ei evidentă, păru că se chinuie să-și ascundă râsul.

Sara schiță o plecăciune discretă în direcția sa, sperând să-i fie prezentată, dar lady Palmer nu făcu nici cea mai mică tentativă de a recunoaște măcar prezența acelui bărbat.

Străinul se apropie și se înclină. Când, în cele din urmă, vorbi, pronunță cuvintele cu un accent greoi de parcă engleza ar fi fost a doua lui limbă, deși nu avea vocea aceea unduitoare asemenea celorlalți indieni. Vorbea franceza cu accentul unui parizian.

– *Pardonnez moi, mesdames.* Vă cer iertare pentru nepolitețea demersurilor mele, dar, așa cum vedeți, a fost eficientă.

Lady Palmer îi întoarse spatele fără să-i adreseze vreun cuvânt, iar Sara, simțindu-se cuprinsă de rușinea care ar fi trebuit să fie a lui lady Palmer, îi mulțumi din nou cu o recunoștință sinceră.

Undeva în apropiere, un grup de femei îmbrăcate în sari multicolore și purtând inele uriașe din aur la nas stăteau înghesuite unele într-altele, chicotind în spatele mâinilor cu care își ascundeau chipurile și arătând către Sara, capetele lor balansându-se asemenea unor șerpi apropiindu-se unul de celălalt ca să-și șoptească secretele. Își aminti mici frânturi din ceea ce mai știa din hindi. Vorbeau despre părul ei și se întrebau dacă folosea henna. Străinul le auzi și el și privi înspre Sara, cu privirea fixată pe părul ei. Fără să-și dea seama din ce motiv, obrajii Sarei se făcură de un roz strălucitor, iar fata coborî privirea în pământ așa cum făcea în copilărie când dădea de necaz. Străinul îi simți stânjeneala și zâmbi în sinea lui într-o manieră dezagreabilă ca și cum s-ar fi întrebat cum ar putea profita de situație.

Păru însă că respinge imediat acest gând simțind că este sub demnitatea lui și își ridică privirea spre ceruri ca și cum întregul episod nu ar fi fost mai mult decât un interludiu neplăcut pe care trebuie să-l îndure. Se întoarse apoi ca să înfrunte gloata ținându-și palmele îndreptate spre exterior asemenea unui profet.

– Care este problema aici?

Nimeni nu părea dornic să răspundă acum, când li se oferise șansa, iar după câteva momente de nerăbdare, bărbatul alese un bătrânel tăcut, cu chipul asemenea unui înger și îi ordonă să vorbească.

Expresia de pe chipul străinului se schimbă pe măsură ce auzea evenimentele relatate, ridicând mai întâi o sprânceană când află despre soarta bărbatului înecat, respirând apoi ascuțit pe nasul galic cu o formă mai degrabă proeminentă. Un zâmbet disprețuitor i se întinse pe față în timp ce ochii îi licăreau înspre grupul de femei britanice.

Lady Palmer se uita în continuare în altă parte, iar Cynthia stătea pe margine, ținând-o în brațe pe Fanny, într-o imagine de o inocență pitorească. Doar Sara părea conectată la realitate, poșeta întredeschisă și fața înroșită de vinovăție arătând că ea ar fi responsabilă de întreg dezastrul. Între timp, gloata devenise furioasă și începuse să strige cuvinte furioase în direcția Cynthiei, care își strânse câinele mai aproape de piept.

Străinul bătu din palme și toată lumea încremeni ca la comandă. Auzise suficient, iar răbdarea lui ajunsese la capăt. Pocni din degete, iar un servitor se grăbi să ajungă lângă el. Într-o secundă, barcagiul își primi plata și se îndepărtă în grabă.

Sara simți că trebuie să spună ceva chiar dacă nimeni nu deschidea gura.

– Sunt sigură că lady Palmer vă va înapoia bucuroasă banii dacă lăsați numele și adresa.

– Știe cine sunt... spuse bărbatul cu un zâmbet languros și aproape neplăcut. Și știe și unde locuiesc.

Făcu apoi o plecăciune într-un fel aproape milităresc înainte să-i întoarcă spatele cu o ultimă privire goală.

Ceva din atitudinea lui o determină să încerce să se facă observată. Poate era o dorință de a nu fi inclusă alături de lady Palmer și Cynthia în disprețul său evident, așa că își invocă toate puterile pentru a-l confrunta.

– Ei bine, eu nu știu, domnule. Zâmbi, sperând să-l îmbuneze cu farmecele ei. Aș putea avea plăcerea să știu cui îi sunt îndatorată?

Îi aruncă o privire aspră, fixând-o cu ochii săi stranii și hipnotici, iar ea se întrebă dacă nu cumva era vreun prinț, iar ea încălcase protocolul prin simplul fapt că i se adresase.

– Numele meu este Sabran. *Monsieur* Ravi Sabran.

Fata scoase un oftat de ușurare. Nu era totuși un prinț.

– Și... *mademoiselle*... îmi permiteți să vă aflu numele?

Deși de data aceasta vocea lui deveni blândă, aproape mieroasă, Sara avu sentimentul foarte clar că este politicos împotriva voinței sale.

– Nu sunt *mademoiselle*... Eu sunt...

Înainte ca Sara să termine ce avea de spus, un bărbat în vârstă veni în grabă înspre străin vorbind cu febrilitate în tamil și arătând înspre mulțime.

– Vă rog să mă scuzați, *mademoiselle*...

Ridică o mână ca să-i oprească cuvintele, iar ea îi răspunse cu o privire aspră; era evident că nu era deloc atent la ea.

– Povestea nu pare să se fi terminat aici. Mai este un alt act din tragedia aceasta.

Ca la un semnal, o femeie își croi drum printre curioșii care mai rămăseseră în piață așezându-se în fața lor, cu bărbia ridicată într-o atitudine sfidătoare și sălbatică și cu o privire dură, care săgeta de la stânga la dreapta evaluând scena din fața ochilor ei. Pielea îi era aproape neagră, iar părul răvășit și nepieptănat îi țâșnea în jurul feței ascuțite care aducea cu cea a unei vulpi. Cu toate acestea, spre deosebire de celelalte femei indiene, purta bluza sari, decolorată și zdrențuită, cu o fustă largă, brodată, trasă îndeajuns de jos pe talie pentru a lăsa la vedere un pântec frumos și senzual, care-i făcu pe câțiva dintre bărbați să se holbeze la ea cu priviri lacome, în ciuda înfățișării fioroase și amenințătoare a femeii. Sara își aminti poveștile din copilărie cu un vag sentiment de teamă. Femeia era o sălbatică; trăiau asemenea țiganilor și se zvonea că erau hoți de copii. Purta în echilibru pe șoldul dezvelit o fetiță nu mai mare de un an, care nu avea nimic pe ea, cu excepția unei brățări aurite și ieftine în jurul încheieturii de la mână, dovadă că cineva o considerase vrednică de a fi împodobită, chiar dacă era ținută într-un fel neglijent și lipsit de afecțiune.

Copila, deși neștiutoare de această ultimă lovitură crudă pe care i-o dăduse soarta în scurta ei viață, părea că își dă seama că ea era sursa întregii agitații și stătea cu trupul flasc și lipsit de speranță pe coapsa femeii privind în jur la lumea neprietenoasă cu niște ochi enormi, făcuți cu kohl, prea speriați ca să verse vreo lacrimă.

Bătrânul începu din nou să urle și să arate cu toiagul înspre copil, iar Sabran îl asculta, ținând o mână ridicată în aer drept avertisment pentru oricine ar îndrăzni să-l întrerupă.

Apoi, după ce discursul luă sfârșit, îi mulțumi bătrânului cu alte câteva monede, iar după o plecăciune scurtă, aproape nepoliticoasă, se întoarse înspre Cynthia care, ofensată de simpla lui îndrăzneală de a i se adresa, se agăță de brațul mamei ei pentru a se simți protejată și îi aruncă o privire de maxim dispreț.

– Copila este nepoata moșneagului care a murit. Era singura ei rudă. Femeia era cea care se ocupa de copil. Bătrânul îi promisese că îi va da câteva rupii la întoarcere... Adăugă apoi cu un dispreț pe care nu se mai obosi să-l ascundă: Și cum nu există nici o urmă de îndoială că nu se va mai întoarce, crede că trebuie să o despăgubești pentru câștigurile pe care le-a pierdut.

Cynthia se îmbufnă și refuză să se uite la el, fixând, în schimb, cu privirea aerul de deasupra capului lui.

– Trebuie să știi cât de hoți sunt oamenii aceștia... Probabil e chiar copilul ei și speră să se aleagă cu vreun câștig, răspunse Cynthia, după care îi întoarse spatele punând punct discuției.

Doar un mic spasm în jurul nărilor lăsă să se întrevadă furia lui Sabran în urma acestei insulte. La început păru că ar vrea să spună ceva drept răspuns, dar apoi zâmbi ca pentru sine, cu o grimasă calmă și aproape sinistră de parcă își imagina răzbunarea pe care ar putea-o pune în aplicare mai târziu, după bunul său plac. Sara îi întâlni privirea și se cutremură. În ciuda indiferenței Cynthiei, Sara simți că e periculos să-l ofenseze.

Femeia era insistentă. Veni mai aproape, ridicând copilul în mâini ca să-l poată vedea toată lumea, după care, cu o mișcare bruscă, se agăță de rochia Cynthiei.

– *Bacșiș!*

Cynthia făcu un pas în spate, îngrozită de atingerea femeii, ca și cum un păianjen i s-ar târî pe rochie.

– Nu! Nici un *bacșiș*... Nu îl meriți. Dispari! Dispari imediat!

Sabran se adresă unuia dintre servitori, care azvârli imediat o mână de monede la picioarele femeii.

Într-o clipită, zvârli fără nici un avertisment copilul pe caldarâm și înșfăcă monedele cu un mârâit sălbatic adresat oricui ar fi îndrăznit să i le fure. Cu o ultimă privire zeflemitoare înspre Cynthia, femeia dispăru apoi ca prin magie în mijlocul mulțimii.

Sabran râse, deși era evident că nu era amuzat.

– Se pare că până la urmă nu era copilul ei.

Pruncul rămase părăsit în țărână privind la marea de străini, cu ochii larg deschiși și neajutorați, în care se putea citi o acuzație reală sau imaginară. Privirea ei nu reuși să o impresioneze pe Cynthia, deși o înmuie pe Sara, care se simți cuprinsă de un sentiment copleșitor de responsabilitate.

– Trebuie să mai aibă pe cineva.

Cu siguranță e imposibil să fi rămas complet singură. Privirile întrebătoare ale Sarei se loviră de o lipsă totală de interes, deși, întru câtva, se subînțelegea că doar prin simplul fapt că deschisese subiectul, viitorul copilului era acum în mâinile ei.

Într-o manieră bizară, simțea și ea același lucru și era conștientă că nu-i putea întoarce spatele. Copila pe care o zărise plutind pe mare fusese un semn – un mesaj doar pentru ochii ei! Era un sentiment despre care citise în cărți, un fel de revelație care te lovește cu viteza fulgerului.

Se lăsă pe vine ca să mângâie pielea catifelată a copilului.

– Sărmana micuță!

Abia dacă rosti aceste cuvinte, că pruncul scoase un urlet înspăimântat.

Plângând tristă și singură în țărână, copila părea că știe deja că soarta ei depindea de bunătatea unor străini, iar Sara nu mai suporta gândul acesta.

Apoi își aminti un cântec de leagăn pe care i-l cânta Malika pe când era copil. Fără să-i mai pese de privirile celor din jur, Sara începu să fredoneze melodia ritmată în hindi.

– *Nini baba nini... mera baba soja...*

Copilul se opri din plâns fixând-o cu privirea, iar timp de câteva momente, haosul se potoli și totul se cufundă în tăcere. Chiar și atitudinea lui Ravi Sabran se mai îmblânzi puțin sub efectele calmante ale cântecului de leagăn. Acum se uita la ea cu o sinceră curiozitate.

Când termină de cântat, Sara se ridică în picioare, scuturându-și praful galben de pe fustă.

– Ei bine, nu voi pleca până când nu aflu cine va avea grijă de copilul acesta.

La început, nimeni nu făcu nici o mișcare, însă, după ce Sabran rosti câteva cuvinte pe un ton aspru și plin de o evidentă nerăbdare, toată lumea, inclusiv Sara, începu să se agite. Un servitor se repezi înainte și se puse în spatele copilei asemenea unei santinele, ghidând-o din când în când prudent cu bastonul, de parcă pruncul era pe punctul de a încerca să dispară mergând de-a bușilea.

Lady Palmer își pierduse răbdarea. Începu să zbiere cuprinsă de furie, uitând că trebuie să se comporte ca o doamnă.

– Dacă soțul meu ar fi fost aici... De ce nu a venit nimeni în întâmpinarea noastră?

Se lăsă o tăcere inconfortabilă, după care, ca și cum rugămintea lui lady Palmer ar fi fost ascultată, deasupra zgomotul mulțimii răsună o voce bărbătească profundă, familiară și reconfortantă.

– Mișcați-vă, ce mai așteptați? La o parte din drum. Vorbi pe un ton calm la început, după care păru să rostească vorbele printre dinții încleștați. Dați-vă odată la o parte, fir-ar să fie!

Pe neașteptate, își făcu apariția un val de polițiști cu fețe dure în uniformele lor din serj de culoarea mustarului care, secerând sălbatic o ploaie de lovituri de baston în stânga și-n dreapta peste capetele mulțimii, croiră o potecă pe care își făcu apariția Charles, cu chipul lui cel atrăgător și roșu de frustrare.

Într-o clipită ajunse lângă soția lui.

– Sara?

Se uită la ea cu o strălucire de uimire de parcă nu i-ar fi venit să creadă că era chiar ea.

– Charles, strigă ea, uitând să fie reținută în bucuria momentului.

Își răsuci cu stângăcie o șuviță de păr, după care deveni brusc timidă. Nu mai avu putere să rostească nici un cuvânt.

Lady Palmer făcu o săritură în față.

– Charles... În sfârșit... Slavă Domnului că ești aici. Du-ne de aici imediat!

– Bine ați revenit, lady Palmer!

Cuvintele îi erau adresate lui lady Palmer, dar privirea o fixa în continuare pe soția lui.

Cynthia își strecură brațul pe după al lui și îl apucă strâns, ridicându-și privirea și fixându-l cu ceea ce Sara crezu că era un sentiment de adorație.

– Charles! Unde ai fost? Vocea i se transformă într-un sâsâit copilăresc. A fost îngrozitor ceea ce s-a întâmplat.

– Da, biata mea fată, a suferit atât de mult...

Lady Palmer se agăță de celălalt braț al lui Charles.

Charles ezită, simțindu-se asediat și neștiind în ce direcție să o apuce. Apoi, cu o reverență formală, se descotorosi delicat de cele două femei care nu-i mai dădeau drumul și prinse mâna Sarei ducând-o spre buze.

– Draga mea Sara, îmi pare nespus de rău că am întârziat. S-a întâmplat ceva grav care nu a suportat amânare nici măcar pentru tine.

Se uită la ea analizându-i chipul, până când fata începu să se foiască. Apoi se aplecă și îi șopti la ureche:

– Ești adorabilă. Uitasem de-a dreptul.

Era în mod sincer uimit. Rămăsese cu imaginea ei din ziua căsătoriei, ultima oară când se văzuseră, și nu-și imaginase că ar putea exista vreo diferență. Își aminti cu o tresărire de rochia ei din lână verde de culoarea mușTarului care îi venea prea strânsă pe corp și de coafura cam bătrânească. Trebuia să înlocuiască imaginea aceea cu cea a unui chip aproape frumos în mare parte datorită unor ochi adorabili și a pielii palide și lipsite de imperfecțiuni. Nu-i observase niciodată forma și culoarea buzelor până acum. Oare când erau în Anglia nu erau la fel de deosebite? Era sigur de asta? A avut mereu dinți frumoși, mai frumoși decât majoritatea fetelor din Anglia pe care le cunoștea, dar acum erau cu siguranță mult mai albi decât înainte. Bluza ei din muselină fină lăsa să se vadă urma ispititoare a unor sâni mici, dar cu un contur perfect, deasupra unei talii înguste, ținute în frâu de o curea lată și neagră,

decorată cu un buchet de violete din pânză. Fusta ei verde-închis avea o croială atât de suplă, încât era aproape șocant de modernă, iar efectul final era de o eleganță proaspătă atât de departe de tristețea veche a catifelei de culoarea prunei din sufrageria mic burgheză în care se văzuseră ultima dată.

Dar nu era vorba doar despre silueta ei zveltă și de hainele elegante. Îl derutase expresia feței ei.

Apoi, într-o sclipire de rară înțelegere, își dădu seama. Lăsase în urmă o fată afectuoasă și stângace și se reîntâlnise cu o femeie sofisticată care, în aproximativ un an de când nu o mai văzuse, părea să fi căpătat un stil propriu și siguranță de sine.

– Atunci înseamnă că ți-a fost dor de mine?

Îi răspunse cu o privire care o făcu să simtă un frison de-a lungul spinării, prinzând-o apoi de talie și sărutând-o discret pe obraz.

O strălucire de mândrie străbătu trupul Sarei.

Era chiar mai chipeș decât și-l amintea, deși poate puțin mai slab. Pielea, odinioară de un brun-deschis strălucind de sănătate, cu pete de roșeață pe obraji, era acum arsă de soare, de un bronz-închis, care îi făcea părul blond și des să pară aproape alb, iar ochii de un albastru luminos. Părea obosit și, pentru un scurt moment, se simți cuprinsă de o izbucnire bruscă de îngrijorare, care dispăru aproape imediat. Spatele lui era drept ca o vergea în costumul cel gri din serj. Știa ea că era puternic și că temperaturile ridicate nu aveau cum să-l doboare.

Se întoarse spre gloată, strigând nervos în tamil. Mulțimea se dădu imediat în spate și era clar că nimeni nu-i punea la îndoială autoritatea.

Sara își strecură brațul pe după al lui trăgându-l înapoi ca să-l facă să se uite încă o dată înspre ea.

– Sper că voiajul nu a fost prea groaznic...

Nu se putea uita la ea mai mult de câteva secunde fără ca obrajii să nu i se îmbujoreze în roșu strălucitor.

Sara mormăi un răspuns exagerat de politicos și rostit pe un ton exemplar:

– Deloc, am avut parte de vreme bună în cea mai mare parte a călătoriei.

Privi în altă parte, era evident că ceva îi distrăsese atenția și părea puțin furios.

Sara îi analiză chipul întrebându-se ce anume îi distrase atenția când își dădu seama că atenția lui se îndrepta către Cynthia, zâmbitoare de sub

boneta albastră cu flori de nu-mă-uita care îi scotea foarte bine ochii în evidență.

Sara se uită la chipul ei luminos cu o tentă crescută de gelozie. Arăta într-adevăr foarte mulțumit că o văzuse pe Cynthia. Prea mulțumit poate?

– V-ați simțit bine în excursie?

– Foarte bine. Cei din familia William sunt fermecători, dar bineînțeles că nu te poți aștepta la nimic mai prejos de la niște oameni cu un rang atât de înalt.

Cynthia îl privi lung în ochi, iar el păru subjugat.

– Nici n-am cuvinte să-ți spun cât de triști suntem că ne vei părăsi.

– Bineînțeles că îmi vor lipsi toți prietenii mei, spuse ea zâmbind, în special tu, Charles. Apoi îi atinse brațul cu evantaiul ei micuț și roz, prinzându-l asemenea unei ființe neajutorate în capcana farmecului ei. Ei bine, Charles, am dat și de ceva bucluc, spuse Cynthia, după care își tamponă ușor ochii cu batista și se apropie mai mult de el. Tu mereu știi ce e de făcut.

Sara aproape că izbucni în râs la auzul unui astfel de compliment ieftin, dar Charles părea să nu observe că era manipulat.

– Ei bine, draga mea Cynthia, despre ce belele vorbești?

Charles trebui să se aplece ca să o audă căci chiar și când stătea pe vârfuri capul ei cel mic și îngrijit îi ajungea doar până la umăr, ceea ce o făcea să pară încă și mai vulnerabilă.

Cynthia îi șopti la ureche aruncând în același timp priviri rapide înspre Sara. El ascultă cu atenție, după care privi scurt înspre bebeluș; copila stătea acum mulțumită, strângând o bucată de mango zemos între degetele dolofane, înconjurată de oameni care făceau, fără tragere de inimă, eforturi să o amuze, cu toții nerăbdători să aibă un rol, după ce își dăduseră seama că poate fi rost de un câștig de bani.

– Ce întâmplare nefericită! șopti el. O să mă ocup. Bătu din palme și strigă: Shakur! Vino imediat aici, diavol leneș ce ești!

Un servitor își făcu apariția înaintea lor, holbându-se la Sara cu un rânjet larg pe față și luându-și ochii de la ea doar ca să se uite în jur la mulțime, sperând că îi vor fi remarcat importanța.

– El este Shakur, valetul meu.

Ca un semn al poziției pe care o deținea, Shakur purta una dintre cămășile aruncate de stăpânul său peste pantalonii cei lungi *dihoti*. Deși gâtul îngust i se ițea dintr-un guler zdrențăros, prea mare pentru el, servitorul se prezentă cu o demnitate imposibil de ridiculizat.

Făcu din nou o plecăciune apăsându-și palmele împreună și atingându-și fruntea într-o binecuvântare. Sara îl plăcu din prima. El rânji spre ea,

lăsând la vedere un șir de dinți de un alb imaculat.

– Doamna aceasta este noua stăpână a casei, sahib?

Își mișcă capul de la stânga la dreapta în ritm cu vocea lui subțire și unduitoare.

– Da, doamna aceasta este soția mea și bagă de seamă să nu uiți lucrul ăsta.

Sara îndulci momentul cu un zâmbet.

– Ce mai faci, Shakur?

– Sunt foarte bine, doamnă.

Păru că-i studiază chipul cu o plăcere evidentă și o binecuvântă încă o dată cu ardoare. Îi admiră oasele fine ale mâinilor și încheieturilor, pielea albă și părul... o culoare foarte potrivită... culoarea firelor de șofran întunecat.

Sara zâmbi din nou cu o bunătate neprefăcută, iar el o binecuvântă încă o dată înainte să arunce o privire grăbită înspre lady Palmer și să fie cuprins de un tremurat vizibil.

Charles păru din nou iritat și preluă controlul.

– E suficient! Shakur, ia bagajele și vino cu ele la trăsură!

– Imediat, *sahib*!

Shakur se agită de colo până colo suficient de mult timp încât să se asigure că toată lumea înțelese cât de important era spunându-le tuturor celor care îi ieșeau în cale.

– La o parte, la o parte, ce mai stați! imitând într-un fel bizar vocea stăpânului său.

Charles o luă pe Sara de mână ca să-i arate drumul, dar privirea fetei a fost distrasă de vederea lui Sabran, care se retrăsese să stea de vorbă cu cineva aflat într-o trăsură, așteptând la distanță de haosul de pe chei.

Se vedea clar că Charles era foarte iritat și își îndoi mâinile la spate în încercarea de a-și calma furia. Sara îi urmări privirea și zări o fată încântătoare, cu chipul ca dintr-un basm, care privea pe fereastra trăsurii. Când simți că este observată, se retrase modest și cu atât de mare grabă, încât era aproape ca și când n-ar fi existat.

Sabran dădu drumul mâinii fetei și îi aruncă lui Charles una dintre privirile sale enigmatice.

Sara își ridică privirea înspre chipul lui Charles încercând să-i descifreze expresia. Buzele lui erau albe pe fundalul roșeții din obraji, iar ochii de un albastru strălucitor păreau aproape sticloși când îl fixă la rândul său pe Sabran.

– Îi cunoști, dragule? Alintul sună ciudat în urechile lui Charles, dar reuși să-i atragă atenția. Domnul acela a fost foarte amabil. Nu știu ce s-

ar fi întâmplat dacă nu ar fi apărut la momentul oportun. Charles, trebuie să-i mulțumim.

– Dacă te referi la Sabran, cred că „domn" este un cuvânt poate prea generos. Oricum, tu nu ai de unde ști, draga mea. Acum trebuie să plecăm.

– Dar Charles, s-a întâmplat ceva groaznic...

Refuza să se uite la ea, ținându-și privirea fixată undeva la mijlocul distanței.

– Da, știu... Mi-a spus Cynthia...

– Atunci vei înțelege că suntem răspunzători...

– Bineînțeles că nu noi suntem răspunzători... dar voi aranja ca unul dintre oamenii mei să dea copilul în grija unor călugărițe. Nu o putem adopta chiar noi. Ne-ar aduce necazuri cu servitorii. Ai uitat cât de stricte sunt regulile de castă aici. Oricum, după ce mama adevărată își va da seama că nu e rost de primit bani, se va întoarce. Am mai văzut astfel de întâmplări.

O apucă de mână și o ținu cu fermitate. Gata cu prostiile! Lady Palmer și Cynthia își croiseră drum până la trăsură înconjurate în continuare de spectatori curioși. Îi aruncară niște uitături furioase și neliniștite, dar Sara se împotrivi chiar și așa, căci nu era în stare să se smulgă de lângă copilul care se juca în țărână.

– Charles, trebuie să facem ceva...

– Lady Palmer nu ar primi-o sub nici o formă în trăsura ei, spuse el coborându-și vocea până aproape de șoaptă. Trebuie să plecăm imediat.

– *Pardonnez moi.*

Charles se răsuci și dădu cu ochii de Sabran, care stătea în fața lor cu un aer de iritare abia controlată. Asistase la discuția dintre cei doi soți și pândise un moment prielnic pentru a interveni.

– Fitzroy.

Rosti numele de parcă trebuia să facă un efort uriaș.

Charles salută la rândul lui scurt printr-un semn din cap.

– Am înțeles că soția mea are motive pentru care să-ți fie recunoscătoare. Vreau să te răsplătesc pentru efort.

Sabran respinse oferta fluturând din mână disprețuitor.

– Nu am nevoie de banii tăi.

Sabran o fixă pe Sara cu o expresie curioasă, apoi se întoarse înspre Charles. Un licăr abia perceptibil de uimire îi lumină chipul însoțit de un zâmbet cu jumătate de gură care Sarei i se păru în batjocură. Urmă o plecăciune exagerată, aproape sarcastică, când Sabran flutură din mână în fața ei de parcă ar fi fost un curtezan, orbind-o cu un diamant galben imens, neșlefuit, montat în aur greu pe care îl purta pe inelar.

În mod obișnuit, Sarei nu-i plăceau bărbații care purtau bijuterii, i se părea că-i efeminează și că este un semn clar de vanitate, dar, pe mâna lui, tăietura aceea primitivă a pietrei părea doar să contribuie la aerul lui misterios asemenea baghetei cu care un vrăjitor și-ar fi hipnotizat victimele.

Sara îi surprinse un zvâcnet de surpriză și, totodată, de aversiune. Era șocată să constate că bărbatul nu o admira, ba din contră, era posibil chiar să o displacă.

– Doamnă, am venit să vă spun că voi lua eu copilul. Și cu asta basta! anunță el.

Apoi, făcând din nou o plecăciune în direcția Sarei, pocni din degete înspre suita lui.

– Haideți!

– Vă rog să mă iertați, *monsieur*, dar nu sunt atât de sigură.

Mai întâi zări sclipirea vagă a unor dinți de un alb imaculat, în încercarea politicoasă, dar eșuată de a acoperi un mârâit, apoi, în timp ce o privi din cap până-n picioare cu niște ochi întunecați și enigmatici, plini de o aversiune nedisimulată de data aceasta, plesni din degete, iar alaiul său se așeză din nou în poziție de drepți.

Charles o prinse de mână și o trase deoparte.

– Cred că problema s-a rezolvat în cele din urmă, draga mea.

– Dar bătrânul voia ca eu să am grijă de ea. Își duse vârfurile degetelor la inimă ca să întărească adevărul vorbelor ei. Nu încape nici o îndoială! Și a murit în pace pentru că a crezut, într-un fel, că eu voi avea grijă de nepoata lui.

În urma dezlănțuirii pasionale a Sarei, se lăsă o liniște incomodă și nici măcar Charles nu mai spuse nimic până când, într-un final însă, se simți obligat să intervină și să reinstaureze ordinea.

– Fata mea dragă, ai dat frâu liber imaginației. Lasă-l pe domnul Sabran să o ia! Alături de el, cel puțin, va fi cu cineva de nivelul ei.

Sabran avu din nou nevoie de toată stăpânirea de sine de care putea da dovadă pentru a-l ignora pe Charles și a i se adresa Sarei pe o voce calmă:

– Englezii ne-au luat totul. Trebuie să ne lăsați măcar copiii în pace.

Sara rămase cu privirea pironită asupra lui. Nu mai putea spune altceva după ce își dăduse seama de adevărul cuvintelor sale.

– Dar puteți să veniți să o vizitați oricât de des, spuse el pe un ton mai blând. Veți fi mereu bine-venită.

Vocea lui puternic hodorogită o învălui asemenea unui voal din mătase grea. Privi înspre Charles ca să vadă cum va primi invitația și era în mod evident mulțumită să-l vadă iritat și dregându-și din nou glasul:

– Vreau să vă asigur că nu o voi trata rău, adăugă Sabran, râzând încetișor. Acum! Își plesni palmele una de alta și toată lumea sări din nou. Trebuie să plec și la fel și voi. Chestiunea e rezolvată.

Aflată încă sub efectele manifestării subite a farmecului lui, Sara privi cum un funcționar care aștepta ridică deodată copila și o ținu atârnând la o lungime de un braț.

– Nu fi prost! Dă-mi-o mie!

Sabran aproape că smulse copilul din mâinile servitorului, făcu o ultimă plecăciune înspre Sara, apoi, cu o privire disprețuitoare înspre Charles, se îndepărtă purtând copilul, care acum plângea zgomotos, îndesat sub brațul său asemenea unui colet, urmat de alaiul care mergea grăbit în urma sa.

Sara trebui să-și ascundă zâmbetul când își luă la revedere la rândul ei. Apoi, ca și cum își dăduse seama că vrea să mai spună ceva, strigă:

– Stai! Care e numele ei? Ce știți despre ea? Chiar nimic?

Se uită la oamenii care mai erau acolo și care o fixau cu priviri inexpresive.

Sabran se opri din drum; copila făcuse pe ea și lăsase o dâră jilavă pe bluza lui curată din in. Se răsuci și îi aruncă Sarei o privire aspră; răbdarea lui ajunsese evident la capăt.

Charles rosti printre dinți:

– Pentru numele lui Dumnezeu, draga mea... Cât de încăpățânată ai devenit! Lady Palmer e furioasă; te rog, încearcă să înțelegi poziția în care mă aflu.

– Doar un minut, Charles, te rog... iartă-mă! Nu e vorba despre vreun câine de pripas, e totuși un copil.

Sara îi înfruntă privirea cu ochii ei minunați și, în ciuda tuturor celor întâmplate, Charles se mai îmbună.

– Ai dreptate, bineînțeles. Trebuie să aibă un nume, *monsieur* Sabran...

– Trebuie, mă gândesc, spuse el, mormăind apoi un șir de cuvinte în franceză pe care le rosti prea repede ca ea să le poată descifra, deși Sara era sigură că nu erau măgulitoare la adresa ei. Cum vi se pare Prema? Fața îi încremeni într-o grimasă rigidă. A fost numele bunicii mele. Sunteți mulțumiți?

– Prema! E imposibil! Imposibil!

Se clătină și pentru o clipă avu senzația că va leșina.

Sabran întinse un braț ca să o sprijine, dar Charles se mișcă rapid avertizându-l din priviri. Sabran lăsă mâna în jos, nu fără a afișa însă zâmbetul lui secret și zeflemitor.

– Este numele pe care l-a strigat bătrânul, chiar înainte de a... Vocea ei șovăi, răgușită din cauza lacrimilor cărora încerca să nu le dea frâu liber.

Așa a spus: Prema! Sunt sigură acum. Trebuie să fie un semn... Prema... acesta este numele tău?

Sara se aplecă ca să privească în ochii copilului, iar bebelușul întoarse capul și schiță un zâmbet ca și cum ar fi dat un răspuns: Este!

Sara se holbă la Sabran cu chipul strălucitor, cerându-i să-i împărtășească uimirea și minunea absolută a acestei descoperiri. Ochii lui străfulgerară de ceea ce ea crezu că ar putea fi un dram de teamă.

– Atât de superstițioasă, doamnă, și vă aflați pe țărmurile noastre de o oră... dar apoi, atât de multe lucruri care se întâmplă în India sunt inexplicabile. Îl voi întreba pe guru despre ele.

Chipul lui era întunecat și încruntat, ca și cum întreg incidentul ar fi luat o nouă întorsătură, însă chipul Sarei era liniștit și strălucitor.

– Ei bine, atunci... prenumele bunicii dumneavoastră mă face să fiu încredințată că va fi în siguranță la dumneavoastră.

– Mulțumirile mele cele mai sincere, doamnă.

Starea de spirit i se schimbă din nou și era evident că râdea de ea.

– Stai! Ce înseamnă numele în engleză? Nu îmi mai aduc aminte.

– Înseamnă „dragoste".

Charles pufni în batjocură, dar Sara căzu pe gânduri și se întristă. Imaginea bătrânului care se înecase îi străfulgeră prin minte.

– Înseamnă că cineva a iubit-o foarte mult ca să-i dea numele acesta.

I se păru că buzele lui Sabran se strânseră de parcă ar fi avut de gând să zâmbească, însă doar ochii îi străluciră în timp ce-i flutură din nou inelul cel hipnotic prin fața ochilor.

– Aștept cu nerăbdare să veniți în vizită, doamnă. Nu se întâmplă foarte des să avem o prezență atât de fermecătoare pe țărmurile noastre barbare.

– Dar unde locuiți? Trebuie să-mi dați adresa dumneavoastră.

– Fitzroy știe unde stau. Toată lumea îmi știe casa, deși unii ar putea susține altceva. Se uită din nou la Charles cu o privire ironică. Este „*Sans Souci*" sau, dacă preferați varianta engleză, „Fără Griji".

Dispăru apoi, sunetul slab al râsului său răsunând în depărtare.

Capitolul 4

O tăcere incomodă se așternu peste pasagerii trăsurii, care se îndepărta de haosul dogoritor, prăfuit și zgomotos al portului. Lady Palmer stătea cu buzele strânse ferm într-o grimasă dezaprobatoare, uitându-se din când în când la Sara și pufnind zgomotos, în timp ce Cynthia se lăsase pe spate sub umbrela de soare, cu ochii închiși, răcorindu-și fața cu un mic evantai. Charles își ținea privirea ațintită drept înainte ca și cum nici n-ar fi fost conștient de prezența Sarei lângă el. Fata se uită pe furiș la fața lui distantă, după care își strecură degetele printre ale lui.

O privi insistent o dată și încă o dată, cu o expresie de uimire șocată pe chip.

Era ca și cum aproape uitase de prezența ei.

Intrară pe o stradă largă, mărginită de arbori de tamarin vechi de secole, cu ramuri întunecate și sinuoase care se întâlnesc deasupra și se întrepătrund pentru a forma un refugiu împotriva arșiței stăruitoare a soarelui.

Civilizația, sub forma stăpânirii engleze, se manifestase prin clădiri prospere, în cea mai mare parte construite recent. Trecură prin dreptul Curții Supreme cu farul acela straniu construit deasupra.

– Acesta este locul unde sper să am influența supremă într-o bună zi.

Charles își ridică bărbia, iar pentru o clipă, Sara se gândi că ar putea chiar să dea onorul. Până acum nu se gândise prea mult la munca lui de magistrat districtual, dragostea orbind-o atât de tare încât nu i-a păsat cum își câștiga existența, dar acum își dădu seama cât de importantă era munca pentru el. Era ambițios și, își dădu ea seama cu o mică tresărire care o trezi la realitate, se aștepta ca și ea să fie ambițioasă.

Minarete sub forma unor râșnițe pentru piper ornau numeroase alte clădiri, strălucind în soarele dimineții și învăluind orașul într-un sentiment vesel de familiaritate și o senzație de siguranță în comparație cu întinderea nemărginită a Indiei. Cu toate acestea, în ciuda solidității monumentale a clădirilor și a europenilor puși la patru ace mergând la cumpărături însoțiți de servitori, exista un sentiment straniu permanent cum că înțelegerea era fragilă și putea dispărea cu totul într-o fracțiune

de secundă ca și cum un duh ar fi transplantat o lume străină într-un peisaj incompatibil. Până și culorile naturii aveau un aer nepământean. Părea imposibil că astfel de nuanțe pot exista în afara raiului, în ciuda stratului subțire de praf gălbui care reducea peisajul la o pictură în acuarelă.

– Mă simt de parcă aș fi într-o poveste din *O mie și una de nopți*, spuse Sara strângându-l de mână și uitând că trebuie să-și exprime fericirea cu timiditate. Nu am știut că este atât de frumos.

– Mount Road, spuse Charles când trecură pe lângă o arteră largă ce ducea înspre vestul orașului. Bineînțeles că nu era nimic aici înainte să venim noi, britanicii.

Își desfăcu larg brațele ca și cum ar fi vrut să îmbrățișeze întreaga stradă. Ca și cum ar fi construit-o chiar el.

– Da, bineînțeles, spuse ea încruntându-se și încercând să invoce o amintire. Numele era acolo undeva în trecutul ei neclar, deși drumul se schimbase dramatic de la cărarea odată prăfuită pe care și-o amintea vag din copilărie.

Ochii i se îngustară în strălucirea soarelui. Acolo, la mare distanță, lucind prin praf, se zărea o colină joasă.

– Muntele Sfântul Thomas, spuse Charles citindu-i gândurile.

– O, da. Sara își aminti acum. Nu e locul în care se crede că sfântul a fost omorât după ce a fost trimis de Dumnezeu să convertească India la creștinism?

– O grămadă de aberații, bineînțeles, spuse Charles zeflemitor, dar indienii cred că totul e adevărat. Susțin că în biserică se află rămășițele degetului sfântului.

Sara zâmbi ca pentru sine când îi reveni în memorie, cu o limpezime neașteptată, momentul când tatăl ei o dusese la biserica înălțată pe locul unde Sfântul Thomas fusese martirizat și văzuse crucea pe care se credea că o ținuse strâns la piept în momentul morții. Crucea căpătase faima de a elimina sânge din când în când, dar obosită de la atâta privit și de la atâta așteptare ca fenomenul să se producă, căzuse leșinată pretinzând că avusese o viziune și făcând o impresie foarte puternică asupra pelerinilor adunați acolo.

Acum însă, când privea în jurul ei, Sara nu simți nici un fel de influență a creștinătății, în ciuda bisericilor protestante construite de britanici. Căldura însăși părea concepută pe o religie bazată mai mult pe natură decât pe orice altceva invocat de om. Chiar și formele primitive și întortocheate ale arborilor păreau că reflectă animismul religiei hinduse. Își întindeau ramurile groase, asemenea unor lujeri, prin aer și șerpuiau pe pământ formând mici arbori decorați cu fâșii de mătase și flori în care

se cuibăreau mici figurine reprezentându-l pe Ganesha, zeul elefant, și Hanuman, regele maimuțelor, sau însuși Shiva, maestrul dansului, în ciuda formei lui umane, ornamentate cu oroarea miriadelor de brațe asemănătoare unor șerpi.

Dedesubtul acoperișului umbros, oamenii acestei lumi subterane își instalaseră locuințele și afacerile, mici adăposturi temporare conținând lumi întregi de vieți domestice și hărnicie. Licăriri de viață domestică umilă li se derulară prin fața ochilor. Un copil stătea dezbrăcat în fața casei sale construite din tablă ruginită, în timp ce mama lui, cu brațele pline de brățări zăngănitoare, stătea ghemuită în țărâna din fața lui săpunindu-l din cap până-n picioare la doar câțiva centimetri de un pârâiaș de deșeuri urât mirositoare. Un sari decolorat legat de un copac se ridica în briza ușoară dezvelind culcușul unui grup de copii mici, supravegheați de bunica lor care pregătea lipii pe un foc într-un colț.

*

Adăpostită sub o umbrelă care o apăra de soarele deja dogoritor, Sara se bucura de peisaj în ciuda faptului că se simțea puțin detașată de realitate cum stătea lângă Charles într-un landou din trestie împletită, o relicvă de la începutul secolului al nouăsprezecelea, tras de o pereche de cai viguroși. Era încă zdruncinată nu doar de senzația neobișnuită de a putea atinge din nou pământul după săptămânile petrecute pe mare, dar și de emoțiile contradictorii ale întâlnirilor ei dramatice din ultima oră. Apoi punctul culminant întruchipat de Ravi Sabran, care se făcuse nevăzut ținând copilul la șold, urmat de servitorii care alergau în spatele lui încercând să facă față pasului său încordat. Părea că, deși era de abia o oră pe pământ indian, i se întâmplaseră mult mai multe lucruri decât în toți anii pe care îi petrecuse în Anglia.

Îi reveniră în minte cuvintele pe care le rostise Sabran la despărțire: „*Sans Souci*“. Un nume aproape frivol pentru o casă, dar și ademenitor; va merge în vizită cât de curând posibil.

Din când în când, arunca câte o privire la fața distantă a lui Charles și aproape că nici nu-i venea să creadă că era în cele din urmă împreună cu el.

Se posomorî dintr-odată, cuprinsă brusc de un spasm brusc de anxietate. „Cine e omul acesta cu care m-am căsătorit? Îl mai iubesc?“

O rază de soare își făcu loc printre ramurile întrepătrunse de deasupra și ilumină scena dinaintea ei.

Era zi de festival și brațe întregi de flori multicolore și strălucitoare erau împletite în ghirlande pentru a fi depuse ca ofrande la temple. O tânără fată, de o frumusețe aproape mitică, înfășurată într-un sari

siclam, stătea ghemuită în praful strălucitor de pe marginea drumului, împletind ghirlande din gălbenele și tuberoze. Cânta în timp ce muncea, voce ei cadențată și misterioasă părând că se întrepătrunde cu mișcarea degetelor pricepute care transformau florile în coliere parfumate.

Charles aruncă o privire înspre Sara și se simți copleșit de nevoia de a face un gest galant. Strigă să oprească trăsură, apoi aruncă câteva rupii înspre fată care le prinse cu dexteritate alegând apoi o ghirlandă din iasomie albă cu un parfum intens și aranjând-o în jurul gâtului Sarei. Fata își ridică mâinile zvelte la frunte într-un gest de binecuvântare veselă. Nu exista nici un semn în ochii ei că ar aștepta vreo altfel de recompensă; binecuvântarea fusese dată liber, din puritatea inimii ei inocente. Charles avusese același sentiment și spuse impresionat:

– Pare o ființă mică și amabilă.

Sara zâmbi, mișcată de gestul lui. Îi păsa de ea totuși, iar totul ar fi în regulă.

Din depărtare se auzi apoi bubuitul unor tobe, discordant și sinistru, iar oamenii se grăbiră să se dea la o parte din drum ca să privească.

O procesiune venea înspre ei și, dintr-odată, în fața lor își făcu apariția o ceată formată din bărbați care dansau de parcă ar fi fost în transă, stârnind praful gălbui de pe drum și contorsionându-și trupurile în mișcări sălbatice, aproape obscene, cu ochii căscați și nebunești.

Purtau un catafalc umbrit de perdele și decorat cu crăițe, dar, când briza își schimbă direcția și draperia se dădu puțin la o parte, lăsă la vedere un cadavru încremenit de *rigor mortis* într-o poziție șezândă aproape sfioasă, deși cu un picior zbârcit și învinețit ieșit direct în spațiul aparținând oamenilor vii.

Pe măsură ce procesiunea se apropia, capul grotesc și pipernicit, legat într-un turban alb decorat cu imitații ieftine de rubine, putea fi văzut zdruncinându-se la un moment dat pe ritmul muzicii și al picioarelor celor care îl purtau, cu gura înțepenită într-un zâmbet sinistru de parcă s-ar fi bucurat de acest ultim voiaj macabru către rugul funerar.

Cynthia duse rapid o mână la nas. De deasupra batistei, ochii ei transmiteau o expresie de profundă oroare, deși Sara era uimită de cât de rapid i se evaporaseră propriile sentimente de repulsie. Nu existau sentimente persistente de tristețe; moartea era acceptată ca fiind inevitabilă și înfruntată pieptiș asemenea unei părți naturale din viață. Se cutremură când își aminti de înmormântarea mătușii ei, ploaia înghețată care se revărsa în mormântul noroios și sunetul gol al bolovanilor de pământ pe măsură ce se prăbușeau pe capacul sicriului.

În acel moment, Charles o luă de mână și o ținu aproape, învăluind-o cu a lui. Îi zâmbi.

– Ești bine, da? Nu e prea oribil.

– Nu... cumva pare preferabil unui mormânt sigilat etanș.

Îi aruncă o privire ciudată.

– Bineînțeles, dar nu cred că ar fi indicat ca noi, englezii, să urmăm aceeași traiectorie. Cam lipsit de demnitate, nu crezi?

Sara râse rezervat crezând că glumește, deși, când îi examină chipul, își dădu seama că vorbise extrem de serios.

Respectabilele construcții din piatră ale orașului făcuseră loc aproape în totalitate unor clădiri mici și șubrede, precum și templelor somptuoase ale populației indiene, înghesuite una într-alta, un amestec de locuințe și prăvălii, iar aleile se transformaseră în niște vizuini care duceau către un amestec seducător de magazine unde se vindeau mirodenii îndesate cu vârf în conuri multicolore, la bordeluri unde tinerele fete stăteau pe perne brodate la ferestrele deschise, cu formele lor copilăroase împovărate cu bijuterii ieftine din aur și sariuri din bumbac strălucitoare, ochii neliniștiți pictați cu dungi negre de kohl în încercarea de a le face mai seducătoare pentru trecători.

Cynthia scoase dintr-odată un țipăt de groază când un ascet, aproape complet dezbrăcat, cu excepția părului încâlcit care îi ajungea până la călcâie, mânjit din cap până-n picioare în cenușă gri, se aruncă în fața trăsurii ca să ceară de pomană. Era imposibil să nu-i observi penisul cel lung și flasc, acoperit ca și restul trupului în praf cenușiu și ascuns pe jumătate dedesubtul țesăturii din bumbac care atârna de talia bărbatului. Era primul bărbat pe care Sara îl văzuse dezbrăcat și de-abia mai putea să-și ia ochii de la jumătatea inferioară a trupului său.

Îi aruncă o privire curioasă și fugitivă lui Charles, după care își întoarse privirea, aranjând fără rost mănușile pe care le ținea în poală ca să-și mascheze temerile. I se părea atât de straniu că, din cauza unei ceremonii care avusese loc în Anglia acum mai bine de un an, trebuia să împartă patul cu acest bărbat și să facă împreună lucrurile intime pe care le fac oamenii căsătoriți. Se gândea cum va fi în stare să meargă până la capăt întrebându-se dacă el va insista ca ea să doarmă în patul lui chiar în noaptea aceea.

– Dă-i înainte, Shakur, neghiobule! De-a ce crezi că te joci acolo?

Era evident că Charles era la fel de stânjenit ca și ea și încerca să mascheze prin furie, deși, în opinia ei, cel mai bine ar fi fost, de fapt, să

râdă.

Shakur trase de frâie, dar caii refuzară să se miște, prelungind disconfortul tuturor.

– Vă rog să mă iertați, domnule! Omul acesta vrea bani, dacă îi va primi, se va da din drum.

Charles aruncă grăbit o monedă înspre bărbat.

– Îmi pare rău, doamnelor, bolborosi el înroșindu-se.

Sadhu merse în urma lor, torturându-i din nou cu goliciunea lui, binecuvântându-i pe toți cu înflăcărare de mai multe ori, în timp ce lady Palmer încercă să-l alunge ținând cealaltă mână peste ochii fiicei sale.

Sara era cât pe ce să izbucnească în râs și stătea aplecată încercând să-și rețină chicotele.

Șocul imaginii primului trup de bărbat dezbrăcat dispăru cu o rapiditate aproape la fel de indecentă pe cât apăruse, iar curiozitatea îi fu stârnită de noile scene de viață care roiau în jurul trăsurii ce înainta cu dificultate.

Mici turme de vite cu coarnele pictate în culori vii și împletite cu flori stăteau în mijlocul drumului în pâlcuri de culoarea caramelului. Trăsura trebui să oprească din cauza unui vițel nou-născut care se zbătuse să vină pe lume pe drumul care se întindea în fața lor.

Vițelul se ridică, trăgând după el prin țărână cordonul ombilical în timp ce mama lui îl înghiontea delicat să se ridice în picioare, o imagine a devoțiunii materne placide în tumultul din jurul lor. Sara și Cynthia se uitau una la cealaltă într-un moment rar de conexiune sinceră. Era pentru prima dată când fiecare dintre ele asista la momentul nașterii.

Se strecurară lent dincolo de porțile unui templu uriaș unde mulțimi de oameni își așteptau rândul pentru a fi primiți în audiență la preoții brahmani, gata să plătească o rupie sau două pentru o *puja*, o binecuvântare, ca să-și îmbunătățească șansele de succes în dragoste sau noroc.

Acești bărbați, care aparțineau castei de cel mai înalt rang, erau de cele mai multe ori durdulii și bine îngrijiți, asemenea unor concubine răsfățate de bogătani. Leneveau pe treptele templului, bârfind și râzând, cu trupurile înfășurate în robe dintr-o țesătură albă și imaculată, cu gâturile grase și lucioase încercuite de ghirlande din crăițe.

Șiruri de schilozi și diformi stăteau pe poziții în fața intrării pentru a capta mila mulțimii care trecea prin dreptul lor. Sara se dădu înapoi cu un nod în stomac la vederea unei diformități care în mod sigur nu avea cum să fie creată doar de natură. Un bărbat tânăr, cu picioarele și brațele îndoite într-o formă grotescă, stătea răbdător pe un cărucior din lemn pe

care îl făcea să se miște cu ajutorul unui băț, capul lui frumos cu aspect angelic fiind singura parte din corpul său care nu fusese profanată.

– Pentru numele lui Dumnezeu, dați-i niște bani! exclamă Sara.

Nici Charles nu rămase indiferent la această oroare ieșită din comun și își vârî grăbit mâna în buzunar aruncând grăbit, la nimereală, monedele în direcția băiatului. Când privi în urmă, îi văzu pe alții, mai puțin diformi, adunând monedele și îndesându-le în sacul decolorat din pânză pe care băiatul îl purta la gât. Chiar și cei mai disperați recunoșteau dezonoarea de a fura de la o ființă atât de bătută de soartă.

Merseră în continuare de-a lungul țărmului până când zidurile înalte din piatră cenușie ale fortului St. George încununat cu steagul britanic care flutura de pe parapet se profilară amenințător în față, agățate pe o latură de marginea apei și protejate în partea sudică de un râu lat și tulbure. Trecură pe la periferia unei așezări înțesate de străzi și depozite, care se sprijineau de zidurile fortului creând aspectul unui bazar arăbesc. Acest loc îi trezea un sentiment vag familiar, iar Sara zâmbi delicat. Trebuie să fi fost o amintire fericită.

*

Populația deveni mai diversă, iar familiile musulmane își deschiseseră tarabe alături de chinezi, hinduși, tamili și parși. Femei purtând vălul și europeni înghesuiți unul în celălalt pe aleile înguste târguiau și se tocmeau zgomotos în limbi străine.

Când trecu prin dreptul lor, Sara recunoscu frânturi de franceză și spaniolă, iar la un moment dat, în timp ce doi bărbați se dădură la o parte ca să lase trăsura să treacă, auzi în șoaptă, dar distinct: „*Cochons Anglais*!“. Cuvintele fuseseră rostite cu o asemenea ferocitate, încât Sara păli, iar când se uită înapoi, îl văzu pe unul dintre bărbați înclinându-se în direcția ei într-o manieră insultătoare și zeflemitoare.

– E Blacktown! spuse lady Palmer scuturând disprețuitor din cap. Și ce bine i se potrivește numele! Încercăm să ne prefacem că locul acesta nu există, deși mă gândesc că este un rău necesar. Catolici și musulmani și Dumnezeu mai știe ce altceva!

Sara se gândi că e mai înțelept să nu răspundă și își întoarse privirea abia când lady Palmer o împunse în braț cu vârful umbrelei de soare, indicând înspre un pâlc de case frumos pictate care dădeau spre fluviu.

– Casa aceea vulgară, cu obloanele verzi, aparține familiei McKenzie, o familie anglo-indiană. Nu socializăm cu ei.

Accentuă suplimentar cuvântul „ei“.

Sara îi aruncă lui lady Palmer o privire cercetătoare, dar femeia se cutremură ridicând imediat mâna pentru a risipi alte întrebări.

– Când o să-i vezi, o să înțelegi. Mama și fiica sunt foarte negre. Tatăl era scoțian, dar nu mai trăiește, din fericire, iar mama este indiană, la fel de urâtă ca un gnom. S-ar putea să-i vezi pe stradă, dar cel mai bine e să-i ignori dacă încearcă să-ți vorbească. Îndeosebi fata este prezentă deranjant de mult în lumea bună engleză, în ciuda tuturor eforturilor de a o descuraja.

Sara își spuse în sinea ei că trebuie să aibă grijă să nu-i umilească în cazul în care ar întâlni cumva această familie izolată, în timp ce antipatia pentru lady Palmer ajunse pe noi culmi.

Sara scrută peisajul din fața ei cu interes. Fiecare casă pe lângă care treceau ar fi putut fi cea în care copilărise, deși nici una nu-i declanșa vreo amintire familiară. Casa pe care și-o amintea avea o verandă amplă, cu coloane înalte și albe și era înconjurată de o grădină luxuriantă. Nici una dintre casele pe lângă care trecuse nu era la fel de mare, iar grădinile erau aproape inexistente în zona aceea atât de aglomerată. Părea o sarcină imposibilă.

Ajunseră în cele din urmă în dreptul zidurilor înalte din piatră ale fortului St. George și se opriră la intrarea din punctul cel mai sudic. O santinelă salută și ridică bariera pentru a le permite să treacă.

– Mereu vei fi în siguranță aici, draga mea. Charles salută santinela cu un gest arogant din cap. În Orașul Alb se află doar englezi creștini și nu este permisă intrarea nici unui indian, cu excepția negustorilor și, bineînțeles, a servitorilor noștri.

Sara privi în spatele ei, la străzile ticsite și simți un puseu puternic de nostalgie. Simțea ca și cum lăsaseră în urmă viața și pătrunseseră într-un fel de mormânt bine conservat închinat unei țări aflate la mii de kilometri depărtare.

Odată intrați în fort, în fața lor se așternu o lume ordonată, alcătuită din drumuri acoperite cu var și case din piatră și cherestea albă de diferite dimensiuni, potrivit statutului social al oamenilor care locuiau acolo, mărginite cu flori englezești dichisite și pajiști bine udate. Trecură prin dreptul unei biserici albe și elegante înconjurată de tufe de trandafiri care se zbăteau să crească și ferestre joase și largi deschise către aerul de afară, cu obloane groase capabile să blocheze până și un taifun. Un preot de vârstă mijlocie, purtând o pălărie neagră din paie și care era pe cale să intre în biserică, se opri pentru un moment și flutură din mână.

Lady Palmer îl strigă, iar Sara se amuză să constate cât de rapid răspunsese chemării. După un prim schimb de politeţuri, Sara a fost prezentată.

– Veţi avea o faţă nouă în biserică duminica aceasta, domnule Hobson. Doamna Fitzroy, soţia lui Charles.

Preotul mic de statură îşi ridică privirea şi se uită cruciş prin ochelarii cu ramă de baga.

– Bun venit în mica noastră parohie, doamnă Fitzroy! ciripi el. O să vedeţi, cred eu, că activităţile noastre vă vor ţine la fel de amuzată ca atunci când eraţi în Anglia. Servim ceaiul cu celelalte soţii în fiecare miercuri la ora trei, ne veţi fi de mare folos dacă veţi participa la lecturile din Biblie alături de convertiţi în fiecare joi de la zece şi mai e şi grupul pentru cusut, unde confecţionăm articole pe care să le vindem în scopuri caritabile, la care sunt sigur că veţi reuşi să participaţi...

Sara înclină din cap şi zâmbi, însă cu cât se străduia mai mult să fie atentă la ceea ce-i spunea bărbatul, cu atât se trezi amintindu-şi cu neplăcere de ritualurile sufocante cu care îşi petrecuse mare parte din viaţă în Anglia. Probabil că totuşi nu e chiar atât de uşor să evadezi din atmosfera rigidă a parohiilor.

Capitolul 5

Deși era nerăbdătoare să vadă cum arăta propria casă, servirea prânzului la lady Palmer amână puțin inevitabilul moment când ea și Charles vor rămâne singuri, orice ar fi însemnat acest lucru. I se părea că și el simțea la fel, căci nici măcar nu încercă să găsească vreo scuză când lady Palmer insistă ca ei să i se alăture pentru prânz.

Palatul din piatră albă al familiei Palmer semăna mai degrabă cu o instituție publică decât cu o locuință, instalat cu o grandoare maiestuoasă în centrul unei pajiști verzi tunse impecabil și dominând impunătoare casele dimprejur ale unor oficialități cu rang inferior.

Mai mulți câini mops le ieșiră în întâmpinare după ce coborâră alergând treptele din față și, pentru prima dată, Sara detectă semne de sinceră afecțiune cuprinzând trăsăturile arogante ale lui lady Palmer în timp ce se aplecă să le sărute boturile umede și pufăitoare.

Lady Palmer prezidă asemenea unei regine asupra personalului de cel puțin o sută de servitori și, chiar dacă susținea că urăște faptul că se reîntorsese în Madras, era foarte vizibil că posibilitatea de a exercita o astfel de putere asupra unui număr atât de mare de oameni era o consolare enormă pentru ea.

Câțiva servitori care se foiau prin spatele ei se uitară unul la celălalt ca și cum ar fi vrut să pună la cale o evadare.

Sara își reținu un zâmbet. Charles servi ceaiul cu mintea în altă parte până când, la un moment dat, nu reuși să-și mai stăpânească gândurile și izbucni:

– Mi s-a părut că Sabran te-a copleșit cam prea tare cu complimentele, Sara, draga mea. Charles imită tonul cu un pronunțat accent străin al lui Sabran. „Nu se întâmplă foarte des să avem o prezență atât de fermecătoare pe țărmurile noastre barbare.“ Aproape că-mi venea să râd cu gura până la urechi.

Sara se foi stânjenită pe scaun. Își dădu seama cât de naivă fusese lăsându-se atât de rapid impresionată de un farmec fals.

– Coincidența este remarcabilă totuși, Charles. Bunica lui avea același nume cu cel al copilul. Cred că îți dai seama de asta, nu-i așa?

– Mai mult ca sigur că a fost o invenție de-a lui. Probabil că știa deja numele copilului și mi-a dat senzația că flirta cu tine. Ce pungaș!

Sara rămase tăcută o vreme, după care, simțind un mic imbold în inimă care îi spunea că el este nedrept, îi răspunse:

– E francez, totuși. Poate așa crede că se așteaptă lumea să se poarte.

– Ei, oricum, pe jumătate francez; restul e sută la sută indian. Cu toate implicațiile care decurg de aici.

Ridică puțin tonul, cât să arate cât de convins era de adevărul spuselor lui.

– A fost amabil... a luat copilul...

Cuvintele ei erau în van. Charles o asculta pe Cynthia povestind ceva despre Paris, dar o mângâie pe brat ca și cum ar fi vrut să-i dea de înțeles că a încheiat subiectul. Sara era bucuroasă că schimbaseră subiectul întrucât nu era sigură că își va putea reține enervarea, deși nu avea nici o scăpare de gândurile persistente care îi zumzăiau în cap asemenea unei muște prinse în capcană.

Ar fi trebuit să iau copilul... ar fi trebuit să o iau... Bătrânul a vrut ca eu să o iau...

Lady Palmer se ridică și își țuguie buzele.

– Nimeni nu știe de unde are Sabran bani; dar e cel mai vulgar... A cumpărat o casă care poate fi deținută legitim doar de cei cu sânge englez.

– Cred că a cumpărat-o doar ca să ne facă în ciudă, pufni Cynthia.

Sara se trezi în cele din urmă că întreabă:

– Ați fost la casa lui? E departe de aici?

– Sub nici o formă nu m-aș fi dus la el acasă. Și nu aș merge acolo, nici dacă m-ar ruga... dar cei care l-au vizitat spun că este teribil de grosolan și că ține tot felul de oameni deplorabili... indieni și Dumnezeu știe ce alte națiii.

Sara nu se putu abține.

– Bine, până la urmă, suntem în India.

Cynthia își țuguie buzele, iar pentru o secundă semănă foarte puternic cu mama ei.

– Chiar și așa, are o reputație proastă. Se zvonește că ține un grup de dansatoare... care să-l distreze zi și noapte.

Fata păru atât de încântată de perspectiva acelor spectacole indecente, încât Sara izbucni în râs.

– Sunt sigură că exagerezi. Trebuie și el să doarmă cândva. Săracul om, probabil că e epuizat.

Lady Palmer se repezi să sară în apărarea fiicei sale.

– Fiica mea nu exagerează!

Charles îi oferi în șoaptă o explicație pentru atitudinea neobișnuită a lui Lady Palmer.

– Este o problemă de care lady Palmer s-a ocupat în mod deosebit. Crede că dansatoarele sunt răspunzătoare pentru criza morală în rândul unora dintre bărbații noștri tineri și celibatari.

Buzele lui Lady Palmer se micșorară până deveniră aproape cât o linie subțire.

– Da, bineînțeles. Felul în care se unduiesc, practic dezbrăcate, în fața băieților noștri... E scandalos!

Sara simți un ghiont de avertisment din partea lui Charles, dar se simți dintr-odată mânată de un avânt interior.

Râse din nou, încercând să nu pară că dă prea mare importanță situației.

– Ei bine, presupun că voi afla cum stă treaba când vom merge să vizităm copilul.

Se auzi zgomotul puternic al unei cești de ceai trântite pe farfuriuță.

Charles își drese glasul și se pregăti să vorbească, însă lady Palmer i-o luă înainte.

– Nu cred că vorbești serios, draga mea. Nu o poți vizita... niciodată, și în nici un caz singură.

– Dar, lady Palmer, vremurile s-au schimbat. Ei bine, acum în Londra nu mai e atât de neobișnuit ca o tânără domnișoară să meargă neînsoțită în vizite sau să muncească sau chiar să aibă propria cameră.

– Ei bine, în acest caz, mai mult ca sigur nu este o doamnă! spuse lady Palmer pe un ton categoric.

Sara se întoarse către soțul ei pentru a-i cere sprijinul.

– Ei bine, sunt sigură că Charles mă va însoți ca să mă apere de complimentele lui *monsieur* Sabran.

Zâmbi, încercând să nu pară prea veselă, sperând să o încurajeze pe lady Palmer să-i întoarcă zâmbetul, dar femeia pufni dezaprobator.

Sara se uită spre fața distantă a lui Charles, dar nu descoperi nici o reacție.

– Charles?

– Sabran nu este primit nicăieri, spuse în cele din urmă. În nici o casă decentă, cel puțin. Își coborî vocea până la șoaptă. Se ține cu o femeie și, în loc să fie discret, se fălește cu ea, iar ea este deja căsătorită... Era cu Sabran astăzi.

Își aminti de chipul acela frumos, greu de uitat deși îl întrezărise doar o secundă.

– Soțul ei este un foarte important maharajah, care ne este de mare folos la colectarea taxelor de la fermierii din districtul său. Așa că vă dați seama în ce poziție delicată mă aflu. A insistat să-l ajut să-și recupereze soția, chiar dacă este cea mai puțin importantă din harem.

– Cea mai puțin importantă dintre soțiile sale! Cât de crud! Dacă este atât de puțin importantă pentru el, atunci ar trebui să o lase să plece.

– Din punctul lui de vedere este o problemă de onoare și nu e treaba mea să am o părere pe acest subiect.

– Poate a fost sever cu ea, insistă Sara.

– Vreau să-ți povestesc mai multe despre Paris, Charles...

Cynthia se trase puțin mai aproape, sperând să fie iarăși în centrul atenției.

Charles murmură o scuză, după care se întoarse din nou înspre Sara.

– Nu este treaba noastră. Datoria mea este să o duc înapoi soțului ei, iar Sabran refuză categoric.

– Înseamnă că o iubește foarte mult.

– Iubire! Ești o romantică incurabilă, draga mea! Își poate permite o sută de astfel de femei. O ține ca să îmi facă mie în ciudă. Pe scurt, despre asta e vorba. Omul acesta este un arogant din cale-afară și nu se știe cu siguranță de unde și-a procurat averea... Bănuim că obține ceva profituri de pe urma opiului...

– Opiu! De data aceasta, Sara a fost cea care a lăsat ceașca de ceai să cadă zgomotos pe farfurioară. Dar dacă e un om atât de rău, de ce și-ar mai bate capul cu un copil de pripas?

– Ei bine, nu e ca și cum o să-l mai vadă vreodată... O să fie plasat în grija uneia dintre servitoarele sale. E la fel de bogat ca regele Cresus și are mare grijă să se asigure că noi, britanicii, nu vom vedea nici o lăscaie.

Simți din nou cum o cuprinde frustrarea.

– Chiar și așa, trebuie să mai văd o dată copilul, doar ca să mă asigur. După care, voi considera că mi-am făcut datoria.

Charles îi răspunse înșiruind cuvintele lent ca și cum ar fi vrut să confere o mai mare importanță spuselor sale.

– Draga mea, nu trebuie să mergi niciodată să-l vizitezi. Lucrurile sunt diferite aici, e o comunitate mică, iar oamenii vorbesc. Reputația unei femei este foarte importantă, mai mult chiar decât în Anglia și, nu uita, ești soția magistratului districtual. Trebuie să fim un exemplu pentru băștinași, altfel își vor pierde respectul pentru noi. Oricum, cred că a și uitat de tine până acum. Promisiunile tale nu înseamnă nimic pentru cineva cum e Sabran.

– Nici el nu pare să te placă prea tare.

– Nu are nici un motiv să mă placă. Am intrat deseori în conflict pe diferite subiecte juridice. Pur și simplu nu vrea să accepte dreptatea în stil englezesc... se luptă din toate puterile ca să apere situații imposibil de justificat. Dar nu vreau să vorbesc despre el. Aș prefera să vorbesc despre tine. Se aplecă din nou să o sărute, învăluind-o totodată într-o privire tandră. Dar câteodată nu putem evita întâlnirile cu el, chiar dacă aș prefera mai degrabă să-l ia dracu. A reușit să-și ducă echipa de polo în finală. Ultimul meci din acest sezon va avea loc în câteva săptămâni, iar eu intenționez să-l nimicesc ca pe un animal.

– Înseamnă că joacă bine atunci, nu?

– Prea bine. Până acum, nu am reușit să-l înfrângem... Dar de data aceasta... Charles dădu cu pumnul în masă, iar cești le de ceai începură să tremure.

Sara rămase șocată de furia din vocea lui. Părea animat de o încrâncenare aproape obsesivă.

– E chiar atât de important să-l învingi? Pe bune, Charles, chiar contează atât de mult?

Îi răspunse înclinând în tăcere din cap, după care se întoarse cu spatele și puse punct conversației.

Când Charles se ridică și i se alătură Cynthiei în cealaltă parte a încăperii, Sara se întristă. Duse inconștient mâna la gulerul bluzei în timp ce se uita de jur împrejurul sufrageriei ticsite de mobilă a lui Lady Palmer. Ziua aceea strălucitoare își pierduse frumusețea și ceea ce până de curând i se păruse interesant și exotic căpătase acum un aer învechit, urât și plictisitor.

Se juca cu ghirlanda din iasomie pe care i-o dăruise Charles și pe care o vârâse la cingătoare ca să o poată admira mai bine. Se făcuse maro deja și atârna lipsită de viață, iar parfumul său, odinioară îmbătător, era acum dulceag și rânced.

Capitolul 6

Sara se disprețuia pentru că nu reușise să-i placă locuința cea nouă și, dacă era una dintre cele mai mari și mai bine construite din comunitate, când dăduse cu ochii de ea pentru prima dată, trebuise să facă un efort pentru a-și ascunde consternarea, în ciuda evidentei mândrii care se citea în vocea lui Charles.

– Cum ți se pare? Mi-ar plăcea să o considerăm micuța noastră bucățică de Anglia.

Casa era o versiunea extravagantă a unei căsuțe de țară din Surrey, împovărată atât cu trăsături care imitau stilul Tudor, cât și cu un gărduleț dichisit. Avea însă un aer ridicol, asemenea englezului pe care Sara îl cunoscuse pe vapor și care, în ciuda căldurii, purta mereu pantaloni groși și avea mereu o umbrelă la el.

O potecă elegantă, mărginită de trandafiri pe jumătate uscați, șerpuia din dreptul verandei, traversând apoi o pajiște gălbuie până când ajungea la gardul din față. Era cu siguranță mândria și bucuria soțului ei, care se opri în dreptul intrării principale contemplând solemn iarba și împungând straturile goale cu bastonul.

– Acasă, spuse ea în șoaptă, însă chiar și pentru propriile urechi cuvintele răsunau melancolic.

Servitorii își făcură apariția ca să le ureze bun venit, râzând și oferind cu generozitate binecuvântări pentru noua lor stăpână. O împinseră către casă aruncând flori parfumate în calea ei. O singură servitoare rămase în spate, fără să schițeze vreun zâmbet, vigilentă, cu privirea fixată asupra Sarei. Însă nici măcar maroniul șters al sariului ei nu putea umbri faptul că arăta minunat și că ieșea în evidență în mijlocul tuturor celorlalți servitori.

Charles părea că nu-i remarcă frumusețea. Prezența ei părea că îl inspiră doar ca să-și manifeste furia.

– Aici erai! Repede! Vino imediat aici și fă cunoștință cu stăpâna ta.

Fata se târî înainte și se ploconi în fața lor, după care își ridică lent ochii făcuți cu kohl, cu o expresie amestecată de teamă și curiozitate. Aruncă o privire în direcția lui Charles ca și cum ar cere permisiunea de a

vorbi. În ciuda inelului din aur masiv pe care îl purta în nas și care îi acoperea aproape jumătate de față era evident că nu este din India de Sud. Pielea ei palidă și nasul ușor coroiat erau dovada unor origini arăbești.

Charles îi dădu permisiunea de a vorbi.

– Eu sunt Lakshmi, *memsahib*.

Ochii ei imenși în formă de migdală străluciră pentru o fracțiune de secundă, după care își coborî din nou privirea.

– Lakshmi, ce nume frumos... înseamnă zeița norocului, nu-i așa, Charles? Sper că vom fi bune prietene, Lakshmi.

Fata aruncă o nouă privire pe furiș înspre Charles înainte de a îndrăzni să vorbească.

– Mulțumesc, *memsahib*.

– E suficient. Așteaptă acolo!

Charles se enervase din nou, iar Sara nu înțelegea care era motivul.

– S-a întâmplat ceva?

Îi răspunse în cele din urmă, vorbind de parcă se adresa unui țânc căruia trebuie să-i faci pe plac.

– Draga mea, nu trebuie să te împrietenești cu ea, dar de acum încolo Lakshmi te va ajuta la toate treburile.

– N-am fi putut să mai așteptăm puțin? Aș fi preferat să-mi aleg singură slujnica. Poate nu ne potrivim.

– Scumpa mea, știi că nu poți intra în propria casă fără o slujnică; servitorii te vor desconsidera. Oricum, nu e treaba ei să decidă dacă vă potriviți sau nu. E aici ca să îndeplinească ceea ce îi ceri; atât și nimic mai mult.

– Aș vrea să fie fericită totuși.

– Cum am spus, nu se pune problema fericirii. Este o fată muncitoare, asta e tot ce contează, și a fost instruită chiar de lady Palmer. Ți-a fost oferită ca dar de nuntă și ești foarte norocoasă că o ai.

– Dar de nuntă? Credeam că sclavia este ilegală.

– O plătim, să știi, spuse el cu o umbră de nerăbdare în voce. Ba chiar foarte generos, iar ea este fericită să aibă slujba asta, te asigur.

– Atunci îi voi mulțumi personal lui lady Palmer când o voi întâlni, răspunse ea cu o ușoară inocență, deși i se putea citi resentimentul în priviri. E foarte drăguță.

– Este? Nu am remarcat. Nu te poți gândi la o femeie din India ca fiind drăguță... dar presupun că e destul de atractivă în felul ei.

Sara îi răspunse cu un zâmbet din dorința de a mai îmblânzi atmosfera rigidă dintre ei.

– Are vreun iubit?

– Bineînțeles că nu... bolborosi el scuturând din cap aproape violent de parcă o asemenea idee ar fi fost de neconceput. Bărbații nu o doresc... Nu are familie și nici zestre.

– Sărmana fată... Acesta să fie motivul pentru care pare atât de nefericită?

Charles se încruntă, semn că răbdarea îi ajunsese la capăt acum.

– Sara, draga mea, ai într-adevăr o imaginație prea bogată. Cum ai putea să spui că e sau nu fericită când nici măcar nu o cunoști pe fata aceasta?

Patima cu care îi răspunse o descumpăni pe Sara, iar Charles, când îi zări expresia șocată de pe chip, se grăbi să o consoleze imediat ce servitorii au fost trimiși din încăpere.

– Îmi pare rău... Iartă-mă! Doar că, după atâta vreme, este dificil pentru amândoi, adăugă el, luându-i mâna ca să o sărute. Nu sunt obișnuit să fiu în compania unei fete atât de adorabile și desăvârșite. Am uitat cum trebuie să mă port.

Tonul blând al vocii sale o mai îmbună puțin și nu se împotrivi când el își puse brațele în jurul ei.

– Nu-mi vine să cred că ești în cele din urmă aici cu mine.

– Aș fi venit mai repede dacă m-ai fi chemat.

Tonul ei era distant. Trebuia să accepte că nutrea resentimente secrete în privința lui. O chinuia un gând iritant și dureros: dacă i-ar fi păsat într-adevăr de ea, nu ar fi existat nici o întârziere. Simțea în inima ei că ar fi trebuit să o ia în brațe și să insiste să îl însoțească pe vapor în ciuda bolii subite a mătușii ei. Cu toate acestea, deși îi trecuse prin minte, îi studie chipul și înțelese adevărul. În ciuda exteriorului romantic, nu era felul lui de a fi impulsiv.

– Ei bine, ești acum aici și ne vom petrece restul zilelor împreună. Oricum, nu-mi puteam permite riscul ca tu să te îmbolnăvești. Trebuie să ai încredere în mine. Am pierdut doi membri ai comunității din cauza holerei la ultimul focar, una dintre ele era o fată tânără cam de vârsta ta...

– Atunci înseamnă că ții totuși la mine? întrebă ea zâmbind.

– Bineînțeles, poate chiar mai mult decât înainte.

Charles întinse o mână și îi atinse părul.

– Nu-mi aduceam aminte că ești atât de drăguță. A fost un fel de șoc pentru mine.

– Atât de mult m-am schimbat?

Își ridică fața spre el în timp ce ochii lui Charles zăboveau pe forma ispititoare a buzei de sus. Se întrebă de ce nu o observase niciodată până acum.

– După cum spuneam, arăți de parcă nu mai ești aceeași persoană. Nu eram sigur dacă mă mai iubești. Vocea lui deveni aproape aspră acum. Cred că am nevoie să-mi fii devotată. Așa cum are nevoie orice soț.

– Ei bine, îți sunt fidelă. Râse uimită de intensitatea lui. Și sunt pregătită să te iubesc chiar mai mult decât te iubesc deja dacă îmi dai o șansă.

El îi studie chipul în timp ce ea îl privea insistent. Era imposibil să nu vezi cât de dornică și sinceră era.

Charles încuviință printr-un gest din cap, satisfăcut în cele din urmă. În realitate, era puțin dezamăgit să descopere că se căsătorise cu o fată atât de frumoasă. Nu fusese niciodată intenția lui să se căsătorească pentru frumusețe. Credea că o soție era de așteptat să fie o soție, nu un ornament. Se simțea inconfortabil să creadă că alți bărbați ar putea-o privi cu ochi lacomi. Puterile ei asupra lui sporiseră, iar lui nu-i plăcea să fie în dezavantaj. Schimbă imediat subiectul căci nu dorea să zăbovească asupra unor gânduri neplăcute.

– Am aranjat să mergem la Tanjore de îndată ce pot să plec din oraș.

– Tanjore?

– E la sud de locul acesta. O să-ți placă. O să avem șansa de a ne cunoaște mai bine departe de privirile indiscrete. În Madras, nu poți niciodată să fii singur.

Privirea lui zăbovi pe trupul ei, apreciindu-i fără grabă forma bine proporționată. Sara își încrucișă în mod inconștient brațele peste sâni simțind în același timp o senzație de freamăt în piept. Aceasta era realitate, la urma urmei. Era într-adevăr măritată cu bărbatul care stătea în fața ei, iar el avea dreptul să se uite la ea în acel fel.

– Luna noastră de miere... Bineînțeles, aproape că uitasem.

Se îmbujoră și privi în altă parte.

– Nu știu de ce pari atât de șocată. Charles izbucni în râs dând pentru prima dată dovadă de simț al umorului. Doar știi de ce ești aici, nu? Să iubești, să cinstești și să te supui.

Sara își mușcă buzele și își pironi privirea în jos, întrebându-se ce să mai facă acum. Apoi, înainte să apuce să le oprească, cuvintele i se rostogoliră din gură.

– Te voi iubi și te voi cinsti, dar nu am nici cea mai mică intenție să mă supun, Charles, decât dacă voi dori eu acest lucru, bineînțeles.

El o fixă cu privirea un moment îndelungat ca și cum și-ar fi cântărit cuvintele și s-ar fi luptat cu propriile gânduri, apoi se apropie cu hotărâre și o trase înspre el, sărutând-o cu putere pe buze.

Era pentru prima oară când se sărutau cu intensitate, iar ea nu putea spune cu siguranță dacă fusese sau nu ceva plăcut întrucât

transformarea lui de la pragmatism la pasiune o luase cu totul prin surprindere.

– De-abia aștept. De-abia aștept să fii a mea, spuse el cu sufletul la gură.

Sara îi simțea inima bătându-i cu putere în timp ce o strângea aproape violent la piept. Simți apoi căldura degetelor lui care i se furișau pe ceafă, răsfirându-i firele de păr și trăgându-i capul pe spate ca să o sărute din nou.

Sarei îi scăpă un mic strigăt. Avea senzația că în fața ei se afla un bărbat diferit. Apoi, pentru o fracțiune de secundă, văzu un crâmpei din sufletul lui. Își ținea sentimentele ferecate și nu le lăsa la vedere decât arareori. Acesta era sensul căsătoriei; trebuia să încerce să-l înțeleagă, iar odată cu această înțelegere va urma o dragoste mai adâncă. Se simțea atât de ușurată, era așa de ușurată să își dea seama, în adâncul sufletului, că nu se înșelase totuși în ceea ce-l privea.

Capitolul 7

Deveni în curând foarte clar că, în afara climei, existau doar puține diferențe între viața pe care Sara o lăsase în urmă și societatea în care ajunsese acum. Singura diferență era că aici codurile de comportament erau încă și mai rigide pentru femei în comparație cu bărbații.

Chiar și legile erau înghețate din vremurile timpurii ale epocii victoriene, la fel de antice precum sofaua din păr de cal pe care stătea aproape în fiecare seară în sufrageria lui lady Palmer din vila aceea înțesată de mobile dezgustătoare.

La o altă adunare la care prezența sa a fost considerată esențială, se uită în jur la oaspeții sosiți, încercând să discearnă semne de disconfort pe chipurile celorlalte femei. Și ele se luptau cu regulile nenumărate de comportament care le erau impuse? Dar pe chipurile lor nu puteai citi decât mulțumire, chiar mândrie în timp ce-și făceau vânt cu evantaiele împotriva căldurii insuportabile și priveau bărbații jucând cărți.

Multe dintre femeile pe care le cunoștea proveneau din clasa mijlocie inferioară din Anglia și făcuseră odinioară parte din „flota de pescuit" a ultimilor ani. De obicei își găseau soți fie printre comunitatea de funcționari publici minori, fie în rândul armatei, iar acum se aflau într-o companie la care nici nu ar fi sperat în Anglia. Aici, în Madras, chiar și cei din cele mai umile familii aveau pe puțin o duzină de servitori care le permiteau să trăiască complet eliberați de servitutea domestică.

Erau mândri de statutul lor și nu se puteau abține să nu se dea mari, iar câteodată Sarei i se părea un spectacol aproape vulgar de aroganță la adresa nativilor indieni. Compatrioții ei erau mai mult decât fericiți cu poziția pe care o dețineau și era puțin probabil că se vor opune sistemului din care aflaseră recent că fac parte.

În capătul îndepărtat al sălii, un grup de bărbați fredonau un cântecel cu o reputație îndoielnică la modă într-una dintre sălile de muzică din îndepărtata Londra. Încercase să fie indulgentă întrucât era destul de inofensiv, dar îi displăcea faptul că bărbaților li se permitea să fie ridicoli și zgomotoși, să bea prea mult și să petreacă toată noaptea fără ca

nimeni să-i acuze de ceva, în timp ce ea trebuia să fie reținută și încorsetată, la fel de rigidă și fără emoții ca o mumie în mormânt.

Fața ei era senină la exterior, dar în mintea ei gândurile erau în dezordine parcurgând lista nesfârșită de reguli pe care trebuia să le respecte o englezoaică în India.

O doamnă nu avea voie să fie văzută singură pe stradă fără să fie însoțită de cel puțin un servitor. O doamnă nu trebuia să pară niciodată prea îndrăzneață în compania unui domn sau să discute politică cu aerul că s-ar pricepe la așa ceva. O femeie trebuie mereu să recunoască autoritatea unui gentleman, chiar dacă crede că nu are dreptate. O doamnă nu trebuie să întrerupă un gentleman în timp ce acesta vorbește. Și, mai presus de toate, nu trebuie să fie văzută că se amuză sau că este interesată de compania unui bărbat indian, dacă va întâlni vreodată unul, indiferent de statutul său. Trebuie să fie mereu conștientă că orice relații dintre rase trebuie păstrate la distanță.

Până acum, încălcase aproape toate aceste reguli chiar din prima zi a sosirii în India și fusese obligată să plătească pentru purtarea ei neconvențională, suportând priviri viclene de cenzură și uitături disprețuitoare, în special din partea lui lady Palmer.

Sara simțea cum o ia amețeala și experimenta o senzație familiară de sufocare de fiecare dată când se afla în sufrageria lui lady Palmer.

Mese pentru jocul de cărți, alte măsuțe, vaze cu flori uscate și buchete înalte de culoarea alamei cu pene de păun, rame argintii pentru fotografii, statuete de mari dimensiuni din bronz și exemplare de păsări locale păstrate sub o cupolă din sticlă, cu penajul lor odinioară minunat, acum zdrențuit și prăfuit. Erau îndesate unele într-altele și concurau pe pereți cu peisaje jilave și mohorâte din Highlands, din Scoția, și scene ale unor sate englezești demodate aduse de „acasă".

Casa în care locuia Sara fusese decorată cam în același stil, iar Charles mărturisise că mobilierul se datora influenței lui lady Palmer. În prima lună însă, Sara renunțase la toate bibelourile prăfuite și trimisese toată mobila masivă victoriană într-o magazie. Vopsise pereții în alb, iar la geamuri atârnă draperii de un bleu turcoaz viu, decorând camerele cu antichități rafinate și cu țesăturile pe care le cumpărase din piață pentru o sumă derizorie. Rezultatul final deveni elegant și, mai presus de toate, unic, în ciuda obiecțiilor lui Charles care a descris decorul ca fiind o bagatelă boemă. El își făcea griji de reacția lui lady Palmer dacă va afla. Dar cum momentan era fascinat de minunata sa soție, se adaptă rapid schimbărilor, păstrând doar căpățâna împăiată a unui tigru în biroul lui

și cea mai mare dintre picturile de la lady Palmer, o natură moartă sumbră, înfățișând o colecție de animale fără viață aranjate pe un covor din tartan după o vânătoare, și care ocupa cu mândrie un loc deasupra patului îngust din garderobă, făcând-o pe Sara să scoată un mic icnet de teamă de fiecare dată când trecea prin dreptul lui.

Un servitor ducând o tavă cu sendvișuri umplute cu castravete veștejit o trezi la realitate. Luă o îmbucătură dintr-un sendviș după care îl puse imediat jos; era călduț și avea un vag gust de unt rânced. Un vuiet brusc, asemănător unui râs aspru, care se auzi din partea opusă a încăperii, o făcu să tresară.

Își dorea să fie singură, dar știa că Charles va fi dezamăgit dacă îi va cere să plece înainte să se termine. Nimic nu-i făcea o plăcere mai mare decât să fie în centrul unei mulțimi unde știa că este respectat și admirat. El era acasă, printre ai lui, și, pentru câteva secunde de confuzie, Sara se temu că ea nu se va mai simți niciodată în felul acela. Dar își spuse că sentimentele acestea de neliniște erau o absurditate. Trecuseră doar câteva săptămâni și era normal să fie și greutăți la început, dar, odată cu trecerea timpului, își va trasa propria nișă în această lume nouă.

Începuse însă să se întrebe la ce fel de viață se înhămase oare.

Unde era aventura la care tânjise atât de mult? Nu era nimic aventuros în a traversa jumătate de lume pentru a te plimba apoi dintr-o sufragerie într-alta.

Timp de o fracțiune de secundă își dori să nu fi fost un tabu să fie singură cu un bărbat înainte de căsătorie, chiar dacă doar pentru câteva ore, doar ca să afle ce se întâmplă în dormitor înainte ca mirii să fie legați pe viață.

Pentru a o pregăti pentru aceste ritualuri necunoscute, mătușa mormăise câteva cuvinte incoerente, însoțite de îmbujorări chinuitoare și de o vânzoleală atât de tulburătoare pentru ea, încât Sara se simți obligată să o scutească de orice agonie viitoare și să-i pună imediat capăt.

– Sunt lucruri pe care nu vei vrea să le faci, reuși în cele din urmă mătușa să bolborosească, dar este destul de normal.

Cuvintele acestea, însoțite de un tremur de groază, reprezentau totalitatea cunoștințelor sale despre faptele vieții. Închise ochii încercând să-și alunge astfel de gânduri din creier. Nu dorea să își imagineze ce se va întâmpla când ea și Charles vor fi împreună în pat.

Prima noapte din viața ei de femeie măritată o petrecu cuibărită într-unul dintre colțurile patului privindu-l cum doarme și întrebându-se

cum de poate după un astfel de eveniment important. Cumva își imaginase mai multă tandrețe și afecțiune.

Nu anticipase atacul aproape sălbatic prin care o țintuise de pat, îi îndepărtase cu brutalitate picioarele cu genunchii și o pătrunsese cu forța în timp ce Sara se chircea cuprinsă de durere. Chipul său gâfâitor se profila amenințător deasupra ei cu o expresie pe care nu-i era ușor să o descifreze. Era ca și cum aproape ar fi urât-o.

Când ajunse la final, cel puțin i se făcu milă de fața ei confuză.

– Sărmană fată! Nu ți-a spus nimeni ce se așteaptă de la tine? Nu-ți face griji, în curând te vei obișnui.

I se păru că cineva o urmărește cu privirea și, când ridică ochii, zări un bărbat mic de statură, cu o față roșie și niște ochi palizi mai degrabă sfredelitori și un gât gros în cealaltă parte a încăperii, aplecat deasupra pianului. Ridică paharul în cinstea ei și o salută cu un zâmbet lasciv.

George Perry o făcea mereu să se simtă stânjenită, dar era cel mai apropiat prieten al lui Charles, iar Sara bănuia că era întru câtva atras de ea. Era curtenitor până în punctul în care devenea aproape o pacoste, dar era clar că Charles îl admira, așa că ea accepta atențiile lui cu o grație moderată.

La început, Sara a fost dispusă să-i ierte imperfecțiunile până când, într-o seară, l-a găsit beat în bibliotecă bătându-și servitorul cu cravașa peste cap pentru că vărsase niște coniac pe pantalonii stăpânului. Când strigă la el și insistă să se oprească, Charles încercă să facă o glumă, dar de atunci înainte nu-l mai putu vedea decât ca pe un tiran care trebuia evitat pe cât de mult posibil.

Toții bărbații beau mai mult decât ar fi fost benefic pentru ei și chiar și soțul ei, care de obicei avea atât de mult control de sine, avea o privire aspră și o limbă ascuțită când consuma prea mult brandy. Era acceptat ca fiind ceva inevitabil ca bărbații să recurgă la alcool. Climatul îi încuraja.

Chiar și femeile lăsau să se vadă fețe îmbujorate și chicote pițigăiate pe când își sorbeau ginul și chinina în spatele evantaielor. Se întâmplase de mai multe ori ca o doamnă să fie văzută plecând din cameră clătinându-se pe picioare, sprijinită din ambele părți și condusă afară pentru a lua câteva guri de aer proaspăt pe terasă sau pentru a vomita discret printre arbuștii de hibiscus. Era însă considerată o lipsă de manieră să observi astfel de lucruri, darămite să vorbești despre ele.

Era ceva nou pentru Sara, căci nu mai văzuse vreo femeie bând nici măcar o gură de alcool până acum, decât ca revigorant în cazuri de leșin.

După o noapte de consumat alcool lent, dar constant, atmosfera devenea mai amenințătoare, iar bărbații, din plictiseală, recurgeau la un fel de violență școlărească pentru amuzament. Mai asistase la astfel de scene înainte și își dori să plece înainte ca jocurile să înceapă.

Privi în sus și, întâlnind privirea lui Charles care se afla în cealaltă parte a încăperii, îi făcu un semn din ochi să vină la ea. Încruntându-se puțin, Charles ridică o mână și o opri pe Cynthia, care tocmai îi șoptea ceva în ureche, la mijlocul propoziției, croindu-și apoi drum către locul unde Sara stătea pe canapea.

– Ce s-a întâmplat, scumpa mea? Arăți destul de supărată, spuse Charles aplecându-se spre ea și vorbind împleticit.

– Vreau să plec. Sunt destul de obosită... Probabil din cauza căldurii.

De aproape, obraji lui arătau de un roșu strălucitor, iar ochii, de un albastru palid, aveau un licăr dur și familiar.

– Nu încă, draga mea. Nu ar da bine să plecăm atât de repede. Se așteaptă să mai stau.

– Atunci o să-l pun pe Shakur să mă ducă acasă.

Sara se ridică în picioare, dar Charles se aplecă aproape de fața ei și îi vorbi printre dinții încleștați, forțând-o să se așeze înapoi pe divan.

– Am spus *nu acum.* Lady Palmer va fi ofensată. Dacă ai face și tu un efort, poate chiar ai descoperi că-ți place.

O voce răsună din cealaltă parte a camerei făcându-i pe amândoi să tresară.

– Alegeți-vă caii! Ne vom antrena puțin înainte de meci.

Charles izbucni în râs, furia dispărându-i fără urmă. Nu mai avea privirea aceea severă și o bătu cu palma pe braț ca și cum ar fi vrut să o liniștească înainte de plecare. Sara privi în urma lui Charles, care se îndrepta înspre prietenii lui. O dăduse deja uitării.

Câteva minute mai târziu, servitorii bărbați au fost chemați din hol și strânși laolaltă pentru a fi aleși în echipe.

Sara se ridică și părăsi încăperea îndreptându-se spre liniștea relativă de pe terasă. Cel puțin acolo nu va trebui să fie martora umilințelor ce vor urma.

Unul dintre jocurile preferate ale bărbaților era să călărească în jurul camerei pe spinările servitorilor prefăcându-se că joacă polo, iar pe măsură ce deveneau mai entuziasmați, călăreții beți își băteau servitorii forțându-i să se năpustească de colo colo pe podea în urmărirea mingii. Sara se întreba de ce ei oare nu i se părea la fel de amuzant pe cât li se părea, în mod evident, celorlalți spectatori, care își dădeau capetele pe spate în istericale incontrolabile, chiar femeile fiind cele care țipau de pe margini și pariau pe câștigători.

Cynthia o urmă pe terasă cu atitudinea sa obișnuită de stăpână pe sine, deși ochii îi trădau o curiozitate înflăcărată deghizată în preocupare.

– Ce faci aici singură, Sara? Nu te simți bine?

Sara era întoarsă cu spatele întrucât nu dorea să lase să se vadă lacrimile strălucitoare din colțurile ochilor.

– Nu mai suportam să privesc. Este atât de umilitor.

Nu era în cea mai bună dispoziție pentru a se destăinui și nu dorea să-și trădeze emoțiile de față cu Cynthia, care nu prea știa să-și țină gura.

Printr-un gest care devenise un obicei, Cynthia o pocni pe Sara cu evantaiul peste braț. Se dorea un gest jucăuș, dar conținea și un reproș real.

– Vorbești de parcă ai fi guvernanta mea! Au parte de puține lucruri distractive, iar sărmanii băieți sunt atât de departe de preocupările obișnuite ale unor gentlemeni.

– Ei bine, asta e și părerea mea... Sara vorbi cu o voce aproape răstită, uitând de educația strictă pe care o primise și aflată acum în imposibilitatea de a-și ascunde resentimentele. Este sub demnitatea lor să se poarte în felul acesta.

– Pentru numele lui Dumnezeu, e doar un joc, iar servitorii se distrează și ei. Ești prea severă, hai și tu alături de ceilalți. Sărmanii băieți... Dacă ar avea parte de o mică vânătoare de vulpi, poate... Ar fi destul de cinstit, acum că tigrii par să fi dispărut cu toții.

Sara se gândi că ar putea răspunde, dar simți că orice ar spune în apărarea tigrilor nu ar avea alt efect în afară de a produce enervare. Schiță un zâmbet, apoi își luă șalul de cașmir de pe scaunul de lângă ea.

– Spune-i lui Charles că am plecat acasă.

Plecă imediat, lăsând-o pe Cynthia să se gândească de ce Charles o fi dorit să se căsătorească cu cineva atât de nepotrivit, căreia părea să-i facă plăcere să strice pofta de distracție a tuturor celorlalți.

Capitolul 8

Partida de polo avu loc în cea mai răcoroasă perioadă a după-amiezii, când razele soarelui aruncau umbre prelungi și mov de-a lungul pajiștii vaste.

O platformă mai înaltă se afla într-un colț al câmpului, decorată excesiv de generos cu ghirlande de flori uimitoare și fanioane reprezentând culorile Imperiului Britanic. Un șir de fotolii din trestie fuseseră instalate pe platformă pentru cei mai de seamă demnitari, printre care lady Palmer și fiica ei. Și Sara avu un loc de onoare, ridicat deasupra celorlalți invitați, în calitate de soție a căpitanului echipei britanice.

Ar fi preferat să fie printre mulțimea de jos, care își instalase propriile picnicuri la umbra copacilor sau sub mici corturi festive, dar Charles era nerăbdător atât să-i arate Sarei cât de priceput era la călărie, cât și să-și etaleze soția cea nouă și frumoasă prin fața cât mai multor persoane posibil.

Femeile purtau cele mai elegante haine din garderobă, inclusiv Sara, care se îmbrăcase într-o rochie din cel mai fin in brodat, asortată cu o pălărie din paie cu borul ridicat în partea din față și decorată cu o panglică lată de culoare verde. Borul îi umbrea jumătate din chip, iar cerceii masivi confereau ochilor ei de culoarea topazului o anumită strălucire, de parcă ar fi stat lângă flacăra unei lumânări. Cerceii îi aparținuseră mătușii ei și, chiar dacă relația lor mai avusese și momente dificile, îi simțea prezența aproape atunci când îi purta și îi ducea dorul în pofida tuturor celor întâmplate. Și mai ales acum, când doar după câteva săptămâni de mariaj era frământată de gânduri contradictorii. Scutură din cap ca și cum ar fi încercat să scape de îndoielile sâcâitoare, iar cerceii dansară. Își spuse că cel mai bine ar fi să nu se gândească și își întoarse din nou atenția la ceea ce se întâmpla în jurul ei.

În depărtare, după ce pajiștea se termina, văzu echipele de cai așteptând alături de dresorul aferent. Caii pursânge ai britanicilor erau de o parte, iar caii arabi aparținând echipei indiene, de cealaltă parte. Remarcă o ceremonie curioasă care se desfășura în fața echipei indiene.

Un preot brahman oficia o *puja* pentru noroc, iar parfumul dulceag și acru de tămâie pluti prin aer până la ea, însuflețind-o și făcându-i inima să tresară cuprinsă de fiorul spectacolului. Englezii stăteau într-o parte, cu mâinile în șolduri sau pășind înainte și înapoi așteptând ca ritualul să se sfârșească, iar ea le simțea, chiar de la o atât de mare depărtare, disprețul pentru un comportament atât de primitiv. După evenimentele bizare din ziua în care ajunsese în India nu putea împărtăși un astfel de dispreț, doar un sentiment neclar de teamă și uimire în ceea ce privea misterul Indiei.

Un bărbat cu părul lung și negru, purtând o cămașă albă și pantaloni de călărie crem, mergea cu pași lungi, aproape languroși către locul în care se ținea *puja*.

Își înclină capul ca să primească o ghirlandă de crăițe proaspete și o binecuvântare, după care se îndreptă de spate, își pieptănă cu degetele părul care îi atârna peste chip și își înfășură un turban alb în jurul capului și al feței.

Sara știe că acela trebuia să fie Ravi Sabran. Nu mai era nimeni în Madras cu bărbia ridicată atât de mândru și cu aerul acela de dramă iminentă.

Se simți cuprinsă de un frison ciudat care aproape îi anestezie întreg trupul.

Nu era sigură ce însemna acel sentiment ciudat – să fi fost oare teamă? – căci avea de gând să-l întrebe când îl va putea vizita, în ciuda interdicției pe care o primise. Ea știa însă că trebuie să vadă fetița și să se preocupe de fericirea ei până când va fi suficient de mare ca să-și poarte singură de grijă. Simțea că îi este datoare bătrânului care se înecase și nimic și nimeni nu îi va sta în drum pentru a-și duce datoria la îndeplinire.

Servitori purtând tăvi pline cu mâncăruri parfumate și cocktailuri răcoritoare mișunau de colo colo, acordându-i o atenție deosebită lui lady Palmer, care se desfăta în rolul de regină a balului. Un mic trofeu aurit aștepta pe stativul de lângă ea pentru a-i fi înmânat învingătorului, iar Charles o încredința că, de data aceasta, el va fi câștigătorul.

Cynthia se lăsă pe spate în scaun, fluturându-și evantaiul din mătase roz pentru a scăpa de căldură. Arăta enervată și obosită și din când în când arunca o privire plină de resentimente în direcția Sarei. Nu i se părea corect să fie nevoită să împartă luminile rampei cu o altă fată, în special cu o persoană pe care o considera de rang inferior și posibil chiar mai atrăgătoare decât ea.

O fanfară cântă și mărșălui mai întâi până în capătul pajiștii, apoi din nou înapoi, oferind semnalul de începere a meciului.

Porniră mai întâi membrii echipei britanice galopând de-a lungul câmpului în jachete și pantaloni de călărie scrobiți impecabil de culoare kaki. Se opriră înaintea podiumului și își ridicară ciocanele pentru a-și arăta respectul față de lady Palmer, așteptând în schimb să primească binecuvântarea ei regală. Cynthia se entuziasmă pentru prima dată pe ziua aceea, aplecându-se în față și strângând plină de avânt brațele scaunului.

– Ai grijă să-i învingi, Charles! Trebuie! E o datorie de onoare.

– Așa voi face! strigă el înapoi. Stai fără nici o grijă!

Charles îi trimise Sarei o sărutare, după care își scoase casca albă și făcu o plecăciune în direcția ei. Sara se gândi că niciodată nu arătase atât de chipeș, cu părul ca aurul alb strălucind în lumina blândă a serii.

– Noroc, dragul meu! îi strigă ea, aruncând înspre el o floare de tuberoză pe care o purta la cingătoare.

El o sărută și și-o prinse la butonieră, după care porni la galop alături de oamenii săi.

Porniră apoi Ravi Sabran și echipa sa. Toți bărbații cu excepția lui Sabran purtau pantaloni largi și un fel de veste haioase cu broderii peste cămăși lejere din muselină. Purtau turbane groase înfășurate în jurul capetelor și bărbiilor care să-i protejeze asemenea unor coifuri, oferindu-le aspectul unor arabi jefuitori.

Ochii lor întunecați și fioroși săgetau peste tot, nerăbdători să înceapă și hotărâți să câștige.

Porniră mai întâi într-o cursă nebună în jurul câmpului ridicându-și ciocanele sus în aer, asemenea unor baionete și făcând apoi o pauză în dreptul rotondei unde salutară precipitat, după care galopară mai departe pe pajiște în strigătele puternice de încurajare dinspre mulțimea de indieni.

Doar Sabran descălecă clătinându-se de pe armăsarul său arab cu mișcări grațioase și relaxate. Un servitor se repezi să țină hamurile în timp ce el se îndrepta către podium.

Lady Palmer îl primi cu un gest din cap nepoliticos și grăbit, dar Sara se ridică din scaun și coborî treptele ca să-l întâmpine. Din spatele său, auzi cuvintele:

– Doamna Fitzroy, e nenecesar.

Când se apropie de el, îi remarcă cămașa din in alb deschisă la gât și pantalonii de călărie imaculați și cu o croială impecabilă. Se întrebă de unde puteau fi cumpărate oare astfel de haine, căci tot ce văzuse în Madras până acum avea un aspect ponosit și nefinisat. Se simți cuprinsă

de un vag sentiment de dispreț, gândindu-se că cel mai probabil avea de-a face cu un bărbat vanitos și arogant.

Aroma abia perceptibilă de mosc amestecată cu santal care se desprindea din veșmintele lui Sabran îi aduse fetei limpede în memorie amintirea neașteptată a tatălui ei, atunci când, în copilărie, o ridica în brațe ca să o sărute. Amintirea era atât de puternică încât pentru o fracțiune de secundă uită unde se afla și trebui să facă un efort pentru a reveni la realitate și a da ochii cu Sabran.

Îi era dificil să-și dea seama dacă Sabran zâmbea sau nu. Simțea însă că nu era un zâmbet. Ochii îl trădaseră.

Asemenea celorlalți oameni din echipa lui, purta un turban alb înfășurat în jurul capului și al gâtului de parcă ar fi fost un beduin. Doar ochii îi mai rămăseseră la vedere, amintindu-i Sarei de privirea unui șoim pe care îl văzuse cu prilejul unei excursii în Scoția, dresat să ucidă vrăbii la comandă. Păsările acelea erau precaute și, în același timp, alerte și poate chiar nemiloase.

Își desfăcu eșarfa care îi acoperea fața. Ieși din nou la iveală nasul acela proeminent și gura roșie modelată cu trăsături ferme, dar și expresia aceea pe care și-o amintea de la prima lor întâlnire, dându-i sentimentul că se află în fața unui mare prinț care se umilise pentru a vorbi cu unul dintre supuși.

– Doamnă Fitzroy! Ne întâlnim din nou, spuse el cu unul dintre colțurile gurii ridicat într-o expresie care aducea cu un zâmbet, suficient cât Sara să prindă curaj de a se apropia mai mult de el.

– *Monsieur* Sabran, sperasem să vă văd. Ce mai face Prema?

Păru întru câtva insultat de întrebare și răspunse pe un ton aproape oțărât:

– Copila e bine, desigur.

Cu toate acestea, când Sara sări cu ușurință peste treapta cea mai de jos, îi luă mâna și i-o duse înspre buze în stil franțuzesc învăluind-o cu una dintre privirile sale enigmatice.

O cercetă din priviri. Se gândi că arată mai slabă și nu mai era chiar la fel de înfloritoare ca în prima zi după ce ajunsese în India. Vagi umbre vinețiii îi apăruseră sub ochi și o urmă de ceva asemănător depresiei se ascundea în frumusețea ei.

Apoi, ca și cum ar fi interpretat un rol, atitudinea sa se transformă în cea a unui perfect gentleman francez.

– Ce pălărie fermecătoare purtați, *madam*! Absurdă, dar fermecătoare.

– Oh, mulțumesc, *monsieur*. Mi s-a părut că este la modă. Iertare!

Apoi izbucni în râs ca să-i arate că nu-i păsa de părerea lui, iar el chicoti la rândul lui, uitând pentru un moment că nu o plăcea.

O tuse zgomotoasă și dezaprobatoare îi făcu pe amândoi să se întoarcă și să dea cu ochii de lady Palmer, care stătea cu buzele strâns apăsate, scuturând din cap și arătându-și nemulțumirea fățișă.

Sara schiță o strâmbătură pe care o văzu doar Sabran și care lăsa să se înțeleagă foarte clar că nu avea nici o intenție de a asculta de această femeie, iar simplul gest îl făcu să o placă puțin mai mult.

– Vreau să o vizitez pe Prema. Când aș putea veni?

Vocea ei era șoptită și delicată, cu o ușoară inflexiune răgușită. Sabran își dădu seama că îi place și trăsătura aceasta și că, din punctul lui de vedere, sunetul vocii unei femei era mai important decât frumusețea ei.

– O să fiu plecat o săptămână sau două, dar după aceea puteți veni... Sunteți suficient de curajoasă ca să vizitați locuința faimosului Sabran? Cred că nici nu ar trebui să-mi vorbiți... Până la căderea nopții, toată lumea din Madras va fi la curent cu purtarea dumitale.

– Voi veni fără doar și poate. Trebuie.

Vocea lui lady Palmer răsună pe un ton care trăda acum nerăbdarea.

– Țineți jocul în loc, domnule Sabran. Aveți, vă rog, amabilitatea să terminați conversația cu doamna Fitzroy și apoi mergeți.

Sabran și-ar fi dorit să o ignore, dar nici măcar antipatia pe care o simțea pentru ea nu era suficientă ca să-l facă să nesocotească privilegiile datorate unei doamne.

– Îngăduiți-mi o singură clipă, *madam*.

Îi zâmbi, iar Sara observă că însăși lady Palmer a fost pentru o clipă buimăcită de farmecul lui. Își strigă servitorul să se apropie și să-i aducă frumosul armăsar.

– Vreau să vi-l prezint pe Sultan. Este un prinț printre cai.

După ce atinse animalul foarte ușor pe unul dintre picioarele din față, calul execută o plecăciune delicată în direcția Sarei. Gestul o fermecă de-a dreptul.

Nu se putu abține și, mânată de impuls, sărută ființa aceea minunată pe grumaz, așezându-și obrazul pe crupa lui mătăsoasă și se delectă cu pulsul puternic și plin de viață de sub pielea caldă.

Se lăsă dusă de val pentru o clipă și scoase un oftat cu voce tare de plăcere.

– O, este adorabil. Mi-aș dori să-l pot călări. Vă invidiez.

Sabran rămase surprins de expresia de bucurie pură care lumină fața Sarei și trebui să recunoască fără tragere de inimă că o făcea frumoasă. A fost pentru o clipă transfigurat de degetele ei lungi și fine și de încheietura delicată decorată cu o brățară îngustă din aur care se odihnea pe spinarea animalului.

– Nu vă e teamă?

Îi studie chipul și se încruntă, interesul lui pentru ea începuse să crească.

– Nu, bineînțeles că nu mă tem, spuse ea aproape zeflemitor. Ador călăria. Era aproape singura plăcere de care aveam parte la internatul acela hidos și singurul prilej, cu excepția lecturii, când reușeam cu adevărat să evadez. Deși mereu dădeam de necaz căci atunci când călăream nu reușeam să mă întorc la timp... dar... oh, vreau un cal exact ca acesta... Poate mă sfătuiești de unde aș putea cumpăra și eu unul. Aș putea călări în fiecare zi...

– Nu vei găsi un cal ca acesta. Este o combinație dintre o rasă din Manipur și pursânge arab. Britanicii iau în derâdere rasa aceasta, considerând-o corcitură; preferă caii pursânge, așa că probabil soțul dumneavoastră ar considera această rasă o alegere nepotrivită pentru o doamnă englezoaică.

Era din nou sarcastic. Își putea da seama după licărul malefic abia perceptibil din privire.

– Mereu joc ultima repriză împotriva lui; nu pierde niciodată.

Sultan a fost tras pe margine ca să-și aștepte rândul pentru a intra în joc. Pășea la fel de grațios ca un dansator, iar Sara îi admiră cu invidie pură gâtul proeminent și arcuit, precum și pasul măreț.

Răsună un sunet de trompetă care semnaliză începutul jocului, iar Sabran se pregăti de plecare salutând-o cu obișnuita-i plecăciune adâncă.

Sara întinse o mână ca să-l oprească, iar lady Palmer scoase un horcăit zgomotos de protest.

– Iertați-mă, *monsieur*, dar trebuie să știu... este adevărat? Polo se juca la început cu capetele dușmanilor făcuți prizonieri?

El râse.

– O întrebare atât de nepotrivit pentru o doamnă. Istoria spune că femeile sunt cele care au jucat pentru prima dată jocul acesta. Bărbații le mai aruncau câte o căpățână după vreo bătălie ca să le distreze.

– Ce oribil! Nu vă cred... O femeie nu ar putea sub nici o formă să fie atât de barbară.

– Ei bine, doamnă... O privi direct în ochii, tulburând-o din nou și făcând-o să se dea un pas înapoi. Nu sunt de acord; în jocul iubirii, mulți bărbați și-au pierdut capul și onoarea în încercarea de a satisface toanele unei femei frumoase... așa cum sunteți dumneavoastră.

La început, complimentul îi produse o senzație de exaltare, după care se înfurie pe ea pentru că își permisese să-și lase gândurile să rătăcească astfel; comportamentul lui Sabran devenise predictibil și o dezamăgise

acum. Își aminti cuvintele pe care i le spusese soțul ei și cum râsese de ea pentru că cedase farmecului fals al lui Sabran. Nu se va mai lăsa înșelată.

– Cred că vă amuzați pe seama mea, *monsieur*, și îmi insultați inteligența.

Sabran ridică din sprâncene la auzul vorbelor ei. Nu era obișnuit ca o femeie să-i pună sub semnul întrebării complimentele.

– Iar dumneavoastră, doamnă, îmi insultați onoarea; nu spun niciodată lucruri pe care nu le cred.

Răspunsul ei îl derută. Vorbise sincer și se aștepta ca ea să-i răspundă cu o cochetărie, așa cum ar fi făcut o franțuzoaică, însă Sara nu făcu decât să-și ridice bărbia și să-i arunce o privire disprețuitoare.

Jocul acesta începuse deja să-l obosească. Ea se dovedise a fi așa cum crezuse când o cunoscuse: o englezoaică pudibondă, căreia nu merita să-i acorde nici cea mai mică atenție.

Vocea lui lady Palmer răsună din nou.

– Domnule Sabran, vă rog... Am venit aici ca să urmărim partida...

Drept răspuns, Sabran își răsuci capul cu mișcări domoale și insolente ca să privească echipa britanică călărind neliniștit în cercuri în mijlocul pajiștii. Charles descălecă și rămase cu brațele încrucișate la piept. Încerca în mod evident să-și rețină furia, iar Sabran știa că motivul era mai degrabă soția lui decât întârzierea jocului pentru un minut sau două.

Situația îl umplu de un sentiment de satisfacție. Când se întoarse să-i vorbească din nou Sarei, pe buze i se mai puteau descifra urmele vagi ale unui zâmbet batjocoritor.

– Trebuie să plec. Se pare că domnii sunt nerăbdători să mănânce bătaie.

– Ești foarte sigur de dumneata, *monsieur*.

– Nu atât de sigur pe cât ai crede. Brahmanul mi-a prezis că azi va fi o zi nefastă... Mi-a spus că n-ar trebui să joc, dar poate, dacă îmi veți ura succes, mi se va schimba cursul destinului.

Vorbele lui îi dădeau din nou senzația aceea de flirt în care nu avea deloc încredere, așa că îi răspunde pe un ton rece.

– V-aș ura succes, bineînțeles, dar îmi doresc să câștige soțul meu, firește.

Răspunsul ei îl înfurie și-l ambiționă cu atât mai mult să câștige.

Apoi râse în sinea lui. De ce și-ar dori aprobarea acestei femei? Nu însemna nimic pentru el. I se părea amuzant totuși să... Care era expresia potrivită?... A-și băga nasul acolo unde nu-i fierbe oala.

Își înfășură pânza turbanului în jurul feței și sări pe cal fără să mai arunce nici o privire înspre ea, apoi galopă către pajiște. Urmă un

zgomot de copite și o izbitură puternică, un nor de praf, iar jocul se puse în mișcare.

Capitolul 9

Mai târziu, când ajunse în sfârșit acasă, Sara făcu un lucru pe care nu-l făcea aproape niciodată. Își turnă un pahar mare de coniac pe care îl bău aproape pe nerăsuflate. Bărbații procedau așa tot timpul ca să scape de o amintire neplăcută și se gândi că ar putea funcționa și în cazul ei.

Partida fusese palpitantă, inima îi bătuse nebunește cuprinsă de entuziasm și se ridicase în picioare ovaționând echipele care treceau cu viteza luminii luptându-se pentru minge cu o nesăbuință aproape nebunească.

Oamenii lui Sabran fuseseră deosebit de neînfricați. Își călăriseră armăsarii de parcă porniseră o luptă pe viață și pe moarte și nu doar o dată zări semne fugare de alarmă pe fețele echipei britanice când oponenții înaintau cu viteză înspre ei.

Charles călărea bine, atât cu hotărâre, cât și cu pricepere, așa cum făceau și ceilalți din echipa lui, dar ea simțea că doar el era împins de o dorință de a câștiga care mergea dincolo de normalitate. Ajunseseră la ultima repriză, iar echipele erau la egalitate, după care mingea ajunse la Sabran, care alerga către victorie când mai rămăseseră doar un minut sau două până la terminarea reprizei.

Frumosul Sultan trecu cu viteza fulgerului prin dreptul podiumului cu coama fluturând în vânt.

Privirea lui Sabran era fixată asupra mingii, strălucind cu conștiința unei victorii sigure. Ridică ciocanul în aer ca să aplice lovitura ce s-ar fi transformat cu siguranță într-un gol.

Charles fulgera alături, flancurile calului său fiind periculos de aproape.

Prea aproape. Apoi, în timp ce privea, inima Sarei tresări simțind cu o certitudine teribilă că urmează să se întâmple ceva dezastruos.

Întrezări fața lui Charles când trecu în goana calului pe lângă ea, cu ciocanul ridicat ca pentru ofensivă, iar înfățișarea lui o înspăimântă. Zâmbi, dar era un zâmbet rece, distorsionat de o intenție furioasă.

Apoi se întâmplă. Ciocanul lui Charles se prinse între picioarele din față ale lui Sultan, iar calul se prăbuși cu un urlet teribil.

Sabran era la pământ, prăbușit la mijlocul terenului, cu turbanul desfăcut, iar fața la fel de albă așa cum fusese înainte cămașa sa imaculată. Sări în picioare, cu o mână tremurândă pe inimă și, înainte să se poată abține, comise fapta de neiertat de a țipa cu voce stridentă.

Tot felul de gânduri îi zburaseră prin creier. Bărbatul acesta ciudat și puternic, care părea că nu împărtășește același destin cu restul muritorilor de rând, să fie doborât înainte de a avea șansa de a-l cunoaște?

Sabran se ridică în scurt timp în picioare clătinându-se, acoperindu-și cu mâinile suferința de pe față, apoi, câteva minute mai târziu, după ce mulțimea deveni tăcută, un grup de bărbați se adunară ca să organizeze actul ce avea să urmeze. Se auzi explozia unei arme, iar biata creatură care țipa a fost redusă în cele din urmă la tăcere. Apoi, când cortina din jurul scenei se ridică pentru un scurt moment, scoase la iveală o parte groaznică a lui Sabran, aproape înnebunit în durerea lui, aplecat peste trupul calului, cu fața îngropată în greabănul animalului pe care îl iubise atât de mult. Din locul unde se afla pe podium, Sara îi zări trupul tremurând violent, dându-și seama că încearcă să-și suprime lacrimile.

Sabran făcu apoi un salt în picioare și se aruncă asupra lui Charles cu intenția clară de a-l ucide. A fost nevoie de patru oameni ca să-l îndepărteze în timp ce Charles stătea în fața lui cu brațele larg deschise ca și cum ar fi vrut să-și declare nevinovăția, dar cu o privire care era în același timp și zeflemitoare, și amenințătoare.

Cu un efort enorm de a se pune din nou în mișcare, Sabran insistă să termine ultima *chukka*, jucând acum cu o și mai mare ferocitate, cu fața albă de mânie, cu părul negru fluturând în dezordine până când echipa sa câștigă, iar Charles trebui să îndure umilința de a-l vedea pe Sabran primind cupa de la lady Palmer fără să rostească nici un cuvânt, azvârlind-o apoi disprețuitor înspre mulțime și anunțând, totodată, că nu va mai juca niciodată împotriva vreunui englez.

Deși căldura coniacului îi amorți simțurile, Sara se plimbă încoace și încolo prin încăpere, astupându-și urechile cu mâinile în încercarea de a bloca sunetul acela teribil și expresia de pe chipul soțului ei în timp ce urmărea mingea.

Un nor de praf învăluise terenul, dar într-un scurt moment când se luminase, iar jucătorii trecură în viteză prin dreptul podiumului unde se afla Sara, i se păru că-l văzuse pe Charles aplecându-se mult în față ca să

pună piedică în mod intenționat calului, deși el se jurase că alunecase din șa și nu avusese cum să evite accidentul. Începu să creadă că probabil fusese doar în imaginația ei, dar, cu toate acestea, teribilul gând nu-i dădea pace.

Nimeni nu mai ridicase vreo suspiciune în afara lui Sabran. Charles avea reputația unui gentleman, dar, din păcate, și caii mor câteodată. Sara se uita la soțul ei cu o prudență pe care nu o mai simțise până atunci, căutând semne care i-ar fi putut trăda vinovăția, deși comportamentul lui nu se schimbase când subiectul revenea în discuție. Rămânea impasibil, iar în anumite momente aproape înspăimântător de absent; singurul comentariu pe care îl făcuse despre întregul incident era că, bineînțeles, îi părea rău pentru tot ceea ce se întâmplase, dar caii corciți nu au rezistență, iar Sultan se împiedicase din cauza epuizării.

Capitolul 10

Când Sara se căsătorise cu Charles, simțise că este pentru tot restul vieții; crezuse cu adevărat în expresia „uită de restul lumii", deși, după doar câteva săptămâni de mariaj, între ei se căscase o prăpastie din ce în ce mai adâncă. Sara nu reușea să dea uitării incidentele din ziua meciului de polo și trebuia să lupte constant cu acele suspiciuni care îi întunecau relația. Imaginea lui Sultan în ziua morții continua să o bântuie. Coastele acelea mătăsoase și puternice pe care le mângâiase atât de afectuos nu erau cele ale unei rase cunoscute doar pentru frumusețea sa și știa că Sabran nu ar fi riscat niciodată să-și piardă calul preferat împingându-l dincolo de limitele sale. Devenise evident pentru ea că Charles căuta scuze ca să-și reducă povara vinovăției, dar cel mai mult o neliniștea comentariul pe care îl făcuse despre cal, când spusese că era o corcitură, întrucât bănuia că este o insultă voalată la adresa unor persoane anglo-indiene precum familia McKenzie.

Îi scrisese lui Sabran pentru a-și exprima compasiunea și pentru a-l întreba din nou când ar putea-o vizita pe Prema, dar nu primi răspuns și presupuse că nu avea nici o intenție de a mai da vreodată ochii cu soția lui Charles Fitzroy.

Cu toate aceste, ieșise și ceva bun în urma acestor evenimente teribile; cumpărase o iapă minunată, pe care o instalase într-un grajd de pe un câmp învecinat ca să o poată călări în răcoarea dimineții și să facă mișcarea după care tânjise atât de mult. Dar, mai presus de toate, îi oferea libertatea și solitudinea de care avea nevoie.

Se așteptase ca Charles să se împotrivească și bănuise că acceptase doar pentru a-i amorți îndoielile pe care Sara încă le mai avea despre rolul lui în moartea lui Sultan. O rugase să nu depășească însă limitele Orașului Alb și nici drumurile principale din Madras ca să evite astfel vreo întâlnire nefastă cu vreun bărbat indian.

Charles se gândi că va fi în avantajul lui să aibă o soție care călărește bine și care arăta atât de bine în ținuta de echitație. Avea un aer

aristocratic când se urca în șa, care o făcea să pară superioară celorlalte femei din comunitate. Dar acest fapt începu în curând să aibă urmări negative și să dea naștere unor gelozii, mai întâi șoptite prin colțurile saloanelor, apoi rostite cu voce tare, în special de lady Palmer, care o considera pe doamna Fitzroy o amenințare pentru standardele ei.

Bârfele ajunseseră și la urechile Sarei, iar din acest motiv începu să evite locurile publice frecventate de britanici și să călărească la distanțe mai mari. Se strecura afară din pat în zorii zilei, când Charles dormea, știind că are la dispoziție două ore de libertate înainte ca el să se trezească, iar ea să-și reia rolul de soție. Dădea apoi o fugă până la cea mai apropiată plajă pentru un galop sălbatic pe nisip sau o bălăceală în valurile delicios de răcoroase, înainte ca vreun membru al comunității de englezi să se trezească și să înceapă să bârfească din nou.

La primele ore ale dimineții, atmosfera era încărcată de fumul de la miile de focuri de excremente de animale, iar cerul era de un turcoaz magic, combinat cu un roz inocent. Sara era însă deseori cuprinsă de o senzație de neliniște în special dacă dădea din întâmplare peste grupurile de preoți care-și făceau ritualurile stranii în numeroasele temple înșirate pe malurile apei. Trecea încet călare prin dreptul lor, iar ei își ridicau înspre ea niște ochi goi, pictați cu kohl, privind-o încremeniți în timp ce fumau lungi conuri cu ganga, cu trupurile lor atrofiate, mânjite cu cenușă, împodobite cu mătănii și talismane care atârnau grele. În ciuda sentimentului de pericol pe care îl simțea prezent, se simțea atrasă de acel loc și nu putea sta deoparte, iar de fiecare dată, explorările ei deveneau și mai aventuroase.

La capătul îndepărtat al plajei zăceau pietre albite de soare punctând linia țărmului asemenea unor balene monstruoase naufragiate. Pietrele din gresie purtau inscripții străvechi, iar în locul acela se adunau de obicei sacerdoții, binevoitori și recunoscători pentru monedele pe care le primeau în dar. Nu simțea nici un fel de teamă față de acești sacerdoți, dar atmosfera care penetra zona era încărcată de o spiritualitate ciudată, aproape hipnotizatoare, care o făcea câteodată să se simtă amețită ca și cum se afla sub efectul unei vrăji. Chiar și curgerea ritmică a valurilor și atingerea mângâietoare a vântului pe față păreau să-i copleșească voința. Avea sentimentul că este ispitită acolo de ceva necunoscut și înspăimântător.

Într-una dintre dimineți, când în Madras avea loc un important festival sfânt, locul era aproape pustiu cu excepția unui comerciant de *chapati* instalat în apropiere ca să profite de vadul de la primele ore, așa că descălecă să arunce o privire mai de aproape la sculpturi.

Văzu lucruri care o făcură să simtă că-i fuge pământul de sub picioare.

Pe pietrele uriașe erau întruchipate trupurile goale întrepătrunse, cu ochi prelungi, ciopliți cu delicatețe, plini de abandon și pasiune, asemenea fantomelor unor ființe care au fost în viață odinioară, încremenite în piatră de-a lungul trecerii timpului.

O fată frumoasă, cu trupul rotunjit, la fel de voluptos ca o natură moartă cu piersică coaptă, deși parțial erodată de vânt și de nisip, stătea pe vârfuri sărutând un zeu arătos care începuse să se dezintegreze și care avea un penis uriaș în erecție. În brațele sale musculoase ținea o altă fată, aplecată pe spate în îmbrățișarea lui, cu coapsele împinse înainte, expunându-și ființa goală cu o nepăsare neglijentă. Un alt bărbat, așezat în genunchi în fața fetei, cu o expresie de exaltare senzuală pe chip, avea de gând să-i ofere plăcere într-un fel pe care Sara nu și l-ar fi putut imagina niciodată.

Oriunde privea, dădea de imagini de un și mai mare erotism, replicat iar și iar, strat după strat, toate figurile fiind surprinse în momentul extazului care dura până când se prăbușeau și se transformau în țărână, așa cum se întâmplase și cu modelele originale ale lucrării, cu mii de ani înainte.

Simți un val puternic de plăcere iradiindu-i prin tot corpul, făcându-i picioarele să tremure și fața să se înroșească. Se uită de jur împrejur întrucât era sigură că reacția ei era atât de puternică, încât ieșea foarte clar în evidență și toată lumea o va putea vedea.

Nu știuse că oamenii făceau astfel de lucruri, dar trebuia să mărturisească că, în momentele de singurătate, se gândea că între un bărbat și o femeie trebuie să existe mai mult decât ceea ce se întâmpla când era în pat cu Charles. Simți însă instinctiv că Charles ar fi probabil dezgustat de un astfel de comportament. Era capricios atunci când făcea dragoste, de obicei se dădea jos din pat imediat după ce termina și se spăla împroșcând apa în stânga și în dreapta, lăsând-o pe Sara să se simtă murdară și rușinată, deși știa instinctiv că nu ar trebui să simtă nici o rușine.

Când privi în jur, simți ochii vânzătorului de *chapatti* fixați asupra ei cu un zâmbet bizar, aproape insolent și o cuprinse teama de a mai zăbovi acolo prea mult. Primul ei gând a fost să plece înainte să fie văzută. Plaja începuse să se umple de oameni, iar în depărtare un călăreț se îndrepta în viteză spre ea.

Se hotărî să rămână acolo unde era până când călărețul ar trece mai departe dacă se întâmpla să fie cineva cunoscut. Trăgându-și calul în spatele celui mai înalt bolovan, stătu nemișcată și ascultă, cu inima bătându-i să-i iasă din piept. După un moment, sunetele de galop se

pierdură în depărtare așa că încălecă rapid, își trase vălul cel negru peste chip și se îndepărtă, bucuroasă că reușise să nu fie văzută.

O văzuse totuși cineva. Ravi Sabran auzise tropotul îndepărtat al calului ei și o văzu pe tânăra doamnă Fitzroy, soția detestatului său inamic, îndepărtându-se de ceea ce știa că ar fi, cel puțin pentru doamnele englezoaice, o zonă interzisă. Cunoștea bine sculpturile acelea și semnificația lor și nu se putea abține să nu se întrebe ce efect au avut asupra doamnei Fitzroy.

Descălecă fără să facă zgomot, silențios ca un vânător, și, la adăpostul bolovanilor giganți, își conduse calul către locul din care Sara plecase cu foarte puțin timp în urmă. Zări în nisip conturul pașilor ei și, mânat de un impuls bizar, își așeză piciorul lângă urma piciorului Sarei.

Sara se oprise la câțiva metri depărtare, oferindu-i răgazul de a se bucura pe deplin de privelișteа siluetei ei zvelte în șaua calului. Sabran se gândi că arată foarte elegantă în consumul acela verde de călărie, asortat cu o pălărie neagră cu voal, la care avea prinsă o pană verde. Zâmbi în sinea sa; părea să aibă o pasiune pentru pălăriile absurde și drăguțe.

Sara își ținea spatele foarte drept în ciuda disconfortului de a călări într-o parte. Sabran se gândi că este o pedeapsă inutilă aplicată femeilor, pe cât de periculoasă, pe atât de egoistă. Nu înțelegea de ce societatea mergea atât de departe încât să-i nege unei femei plăcerea ocazională de a călări.

Sara avea unul dintre picioare prinse peste oblânc, iar vârful unei cizme îngrijite și glezna zveltă i se furișau de sub fustă. Imaginea gleznei stârni în Sabran o senzație puternică pe care nu și-o dorea și pe care o înăbuși imediat.

Începu să se simtă asemenea unui *voyeur* și se gândi să iasă din ascunzătoare, dar știa că Sara se va simți stânjenită să fie descoperită într-un astfel de loc, iar el putea cel puțin să o scutească de o asemenea situație.

În timp ce o privea, își dădu seama că devenise conștientă de prezența lui secretă. Sara începuse să se uite neliniștită în jur asemenea unui pui de căprioară speriat care adulmeca prezența prădătorului; calul ei făcu câteva mișcări agitate pe care le calmă cu mângâieri delicate pe grumaz și cuvinte pline de blândețe.

Apoi, dintr-odată, după ce aruncă o ultimă privire în jur, Sara porni într-un galop dezlănțuit și neînfricat, cu fustele vălurite în spatele ei, lăsându-l pe Sabran să se lupte cu tot felul de sentimente contradictorii inclusiv dezamăgirea că a lăsat-o să plece fără să-i vorbească. Își dorea să

o disprețuiască; nu putea decât să disprețuiască orice femeie care alesese să se căsătorească cu un bărbat așa acum era Charles Fitzroy.

Dar acum altceva înlocuise disprețul, doar că nu era sigur ce anume sau cât de puternic ar putea fi acel sentiment. Poftele trupești nu-i erau străine, dar de data aceasta era diferit; știa doar că îl tulbură într-un fel care ar putea fi periculos.

Își promise însă în tăcere să zdrobească acele sentimente. Avea nevoie de un cap limpede dacă voia să-i reușească răzbunarea pe Charles Fitzroy și nu va permite nici unui semn de sensibilitate să-i stea în cale.

Capitolul 11

Trecuse aproape o lună de la meciul de polo, iar viața socială își urma cursul și, chiar dacă era în propria casă, prezența constantă a servitorilor făcea ca momentele de intimitate dintre ea și Charles să fie dificile. Pereții erau subțiri și se pare că urechile erau atente la orice sunete care ieșeau din gurile stăpânilor lor.

Servirea meselor era un moment epuizant, supravegheate îndeaproape de alaiul de servitori care așteptа în spatele fiecărui scaun și în fiecare colț al încăperii. Vocile lor răsunau tare și artificial într-un astfel de mediu, iar clinchetul de tacâmuri și pahare din încăperea dureros de tăcută făcea conversațiile dificile și afectate. Într-un fel însă, Sara era recunoscătoare, căci constrângerile ascundeau ceea ce de fapt zăcea dedesubtul aparențelor: neîncrederea nerostită pe care Sara o purta soțului ei.

Până și luna de miere fusese amânată de mai multe ori din cauza vremii din sudul țării, însă părea că Charles nu se grăbește să plece din Madras, în ciuda dorinței Sarei de a lua o pauză de la angajamentele sociale epuizante.

Charles se delecta în compania prietenilor lui și urma în mod loial modelul de trai pe care îl dusese înainte de căsătorie; singura diferență era că acum avea avantajul suplimentar al unei soții adorabile care îi stătea alături.

– Sunt un bărbat norocos, murmură el când intrară în sufrageria lui lady Palmer. Nimeni de aici nu se compară cu tine.

Sara îl privi cu o mirare amestecată cu teamă. În mod remarcabil, chipul lui nu purta semne ale consumului exagerat și aproape constant de alcool, în afara unei umbre cenușii șterse de sub ochii cei albaștri și o pată trandafirie pe obraji, care părea, din contră, să-i îmbunătățească aspectul.

Sara era conștientă că arăta mai bine ca niciodată. Își dădea seama după felul în care el îi făcea în tăcere câte un semn aprobator din cap sau când își îndrepta umerii privind în jurul camerei ca să vadă dacă și ceilalți observau cât de bine arăta soția lui. Charles își revenise din

dezamăgirea de a o considera pe Sara prea atrăgătoare și, în schimb, era interesat de maniera prin care înfățișarea și felul ei de a fi fermecător l-ar putea ajuta să avanseze în carieră.

Sara adusese de la Londra șase cufere din stejar ticsite cu douăzeci de trusouri din cel mai fin batist, două duzini de cămăși de noapte din mătase brodată și cincizeci de rochii încă împachetate în hârtie protectoare alături de o duzină de seturi de lenjerie de pat din cel mai fin in, o sută douăzeci de pahare din cristal scoțian și un serviciu de masă din porțelan de Worcester pentru douăzeci de persoane.

Ținutele de seară și rochiile de zi în diferite nuanțe și din tot soiul de țesături fuseseră comandate la un croitor francez de care nu știa mult lume și care înființase un mic magazin în Chelsea, regiunea despre care mătușa ei nu avea o părere foarte bună, considerând-o rău-famată și absolut nefrecventabilă.

Moda nu o interesase foarte mult pe Sara până atunci, mereu fusese puțin mai băiețoasă și îi displăcuse din toată inima ritualul complex care transforma un trup sănătos de femeie într-o plăsmuire legată de zorzoane și corsete din balenă care o împiedicau să facă ceea ce-și dorea cum ar fi să călărească sau să joace tenis.

Rochiile acelea erau însă diferite; îi veneau ca turnate pe trupul devenit de curând zvelt și scoteau la iveală o feminitate înnăscută, făcând-o să-și dorească, pentru prima dată în viață, să fie bine îmbrăcată.

Rochiile erau moderne, în stilul și culorile care erau la modă în comunitatea artistică a femeilor din Chelsea și nu veneau prea mult în conflict cu convingerile noii mișcări a „rochiilor raționale“, care promova libertatea de la constrângerile corpului feminin.

Rezultatul final însemna că garderoba ei era remarcabilă prin simplitatea ei. În timp ce alte fete își făceau apariția la un dineu sau la un bal purtând rochii grele din mătăsuri, cu mâneci „picior de oaie“ ornate din belșug cu dantelă și voaluri absurde, Sara purta o ținută cu o croială simplă, cu mâneci puțin bufante și un mic decolteu. Prefera aproape în exclusivitate fustele drepte, care scoteau în evidență forma naturală a coapselor, șocând societatea din Madras pentru că nu purta pernită pe sub rochie. Corsetele erau în noul stil franțuzesc, confecționate din mătase, atât de ușoare că aproape nici nu-și dădea seama că poartă corset, ceea ce îi permitea să danseze mai mult decât toată lumea fără să o încerce senzația de leșin. Purta puține bijuterii, de obicei cerceii grei cu franjuri sau un simplu colier din aur și un medalion gravat în care

păstra fotografia în miniatură a tatălui ei de la tinerețe. Își peria părul castaniu-închis până când căpăta un luciu intens și îl prindea cu o pereche de piepteni din filigran din aur, cu un design spaniol, care odinioară aparținuse mamei ei. Își ținea bărbia ridicată, scoțând în evidență curbura unui gât frumos și pășea cu o eleganță rară, mișcându-și șoldurile cu pași lungi și domoli. Mersul ei avea ceva care-i făcea pe bărbați să se întoarcă după ea, chiar și atunci când erau alte chipuri, poate mai drăguțe, în încăpere.

Charles se pomenise vrăjit de frumusețea ei, deși îi mărturisise deseori că gusturile ei sunt cam neconvenționale. Odată, când o privea îmbrăcându-se pentru cină, remarcase că rareori purta alte culori în afară de alb, verde, mov și negru.

Sara stătuse puțin pe gânduri înainte să-i răspundă întrucât știa că motivul real nu o să-i placă. Erau culorile mișcării sufragetelor și un simbol al susținerii ei secrete din ce în ce mai înflăcărate. Albul însemna puritate, verdele speranță, iar movul, demnitate. Știa că nu va fi înțelegător, dar spera că își va schimba părerea odată ce va afla mai multe despre mișcare.

Inventă, așadar, o minciună cum că poartă culorile preferate ale mamei sale în semn de omagiu pentru amintirea ei. Negrul îl prefera pentru eleganța sa, dar și ca simbol al unui doliu etern pentru părinții pe care nu-i va mai revedea niciodată.

Acum însă, când se gândea la seara care stătea să înceapă în salonul lui lady Palmer, începu să se simtă prinsă într-un fel de capcană, iar presiunea din partea lui Charles de a fi perfectă tot timpul începea să o împovăreze. Era plictisită de tot acel ritual, iar în același timp, copleșită când conștientiză că viața, așa cum i se întindea acum în față, nu o va satisface.

O mână îi atinse brațul trezind-o la realitate.

– Sara, îți place atât de mult să visezi cu ochii deschiși...

– Charles! Îmi pare rău, cred că este de la căldură.

– Ei bine, grăbește-te, draga mea. Vreau să-ți fac cunoștință cu niște doamne.

Scoase un oftat destul de zgomotos, pe care reuși să-l disimuleze într-o tuse. Fără să vrea, auzise discuția dintre doamnele din dormitorul de lângă al ei, unde se retrăseseră ca să-și tragă sufletul după călătorie. Una dintre voci reușea să răsune dincolo de perete, acoperind sporovăiala și chicotelile generale.

– Nu e nici un pericol... chicoti Cynthia. Am văzut-o când cobora la parter cu ceva vreme în urmă.

– Și totuși... cine e? Am auzit că e foarte diferită.

Cynthia răspunse cu precauție.

– Ei bine, cel puțin e o doamnă, deși nu întocmai ceea ce mi-aș fi dorit pentru dragul de Charles, dar îmi imaginez că, odată ce a fost prins în cursă, nu a mai putut da înapoi. El mi-a mărturisit însă că o găsește atât de schimbată încât nu mai e fata cu care se căsătorise, dar știți doar că el este un om atât de corect...

Sara asculta din cealaltă încăpere și nu-și putu abține un sentiment de dezamăgire la gândul că existaseră momente în care chiar o plăcuse pe Cynthia. Era imposibil totuși ca ele să fie vreodată prietene cu adevărat. Sara știa că ea nu era la fel de inocentă și de lipsită de griji asemenea celorlalte tinere femei, iar uneori regreta că greutățile din prima parte a vieții ei îi sărăciseră partea aceea a personalității. Mai apoi însă, începuse să se simtă mândră că e puțin diferită față de restul lumii și, în ciuda siguranței pe care ți-o oferă acceptarea, nu ținea, cu tot dinadinsul, să se integreze, în special dacă acest lucru ar fi însemnat să renunțe la propria individualitate.

– Iat-o... soția mea, cea mai minunată fată din Madras...

Sara se înfioră în momentul când Charles o prezentă femeilor care o ponegriseră cu puțin timp înainte. Nu-i plăcea deloc când vorbea așa despre ea; o făcea să se simtă de parcă ar fi fost una dintre posesiunile lui.

– Doamnelor, vă voi lăsa să vă ocupați în continuare de aiurelile voastre, spuse el înainte să plece, iar cuvintele acelea o făcură din nou să tresară.

Expresiile de pe chipurile fetelor nu erau încurajatoare, iar privirile lor îi analizau chipul și ținuta asemenea unor săgeți rapide și calculate, iar una dintre ele, o fată plinuță, cu o privire distrată, deschise discuția menționând un nume la care Sara ar fi preferat să nu se gândească.

– Toate v-am văzut la meciul de polo, doamnă Fitzroy, când vorbeați cu tipul acela Sabran. Trebuie să aveți grijă cu el, indiferent cât de amabil se preface că este.

Înainte să apuce să răspundă, o altă fată, care se prezentă ca fiind Milly, cu o înfățișare la fel de plictisitoare, o întrerupse:

– Toții bărbații indieni își doresc o femeie albă. Toată lumea știe asta. Așa că nu trebuie să-i privești în ochi pe nici unul, ar putea să-și piardă cumpătul și, înțelegi tu... Când rosti aceste cuvinte își dădu ochii peste

cap chicotind, după care își coborî vocea până când deveni o șoaptă. Iar vicleanul acesta al nostru, *monsieur* Sabran, este cel mai rău dintre toți... Dacă ai ști tot ce mi-au auzit urechile despre el ți s-ar face părul măciucă... Nici nu-ți poți imagina...

Sara se uită de jur împrejur, căutând o cale de a evada. Nu-i plcuse niciodată bârfa, cu atât mai mult acum când știa că subiectul celor mai multe dintre conversații era chiar ea.

– Nu... nu-mi pot imagina... Mie mi s-a părut cât se poate de fermecător.

– Ei bine, zvonurile spun că are cel puțin trei țiitoare și nu toate sunt indiene... Se aude că ar avea o actriță franceză în Pondicherry...

Charles își făcu din nou apariția și o salvă pe Sara de la a afla și alte bârfe, deși trebui să recunoască cu invidie că povestirile fetei aceleia despre aventurile romantice ale lui Ravi Sabran îi stârniseră puțin curiozitatea.

Charles o prinse de braț ca și cum și-ar fi revendicat o proprietate și, cu aceeași hotărâre cu care ar fi abordat oricare altă problemă despre care credea că e sub controlul lui, o trase de acolo șoptindu-i ceva despre grădină și despre dorința lui de a o săruta. O mână mică și albă îl apucă însă de mâneca hainei, iar Charles se răsuci alertat cu o vagă nuanță de iritare în voce:

– Sara și cu mine tocmai ne pregăteam să facem o plimbare prin grădină...

– Nu se poate! Nu am terminat cu tine încă... Vreau să-mi explici ceva... Cynthia îi zâmbi Sarei cu tot farmecul de care era în stare și înșfăcă ferm brațul lui Charles. Să nu te superi că ți-l răpesc pe Charles atât de des; doar că mi-a fost de un mare folos în trecut și știi doar cât de tare am ajuns să mă bazez pe el pentru tot soiul de treburi...

Avea obiceiul să-și coboare genele peste ochii albaștri, după care să-l privească cu un mic zâmbet de o falsă timiditate. Privirea ei părea să aibă efectul scontat, el rămânea înmărmurit, iar Sara se întreba ce s-ar fi întâmplat dacă logodnicul Cynthiei nu ar fi fost un om bogat și fiul cel mare al unui baronet.

– Nu, te rog, răpește-l, spuse Sara râzând. Am fost învățată de mică să fiu generoasă.

Cynthia era iritată; nu primise reacția la care s-ar fi așteptat. O scrută rapid pe Sara din cap până în picioare așa cum îi era obiceiul, întorcându-i apoi spatele.

Se răsuci pe călcâie și se ciocni de un servitor care se ivise în fața ei aducând o scrisoare. Cynthia profită de ocazie și își vărsă năduful pe el, lăsând să i se vadă fața mai puțin vizibilă a caracterului. Servitorul o

călcase din greșeală pe tivul rochiei, iar ea îi smulse scrisoare din mână aruncându-i o privire de total dezgust.

– Acum va trebui să-mi pun altă rochie.

Vocea ei lansa o avertizare neprietenoasă care lăsa să se înțeleagă că va urma o pedeapsă viitoare, iar bărbatul înțelese imediat mesajul și se ploconi adânc în fața ei.

– Iertați-mă, *memsahib*... dar scrisoarea aceasta este foarte importantă. Mesagerul mi-a pus că trebuie livrată imediat.

Cynthia îl expedie printr-un gest din mână, iar el se grăbi să părăsească încăperea bucuros că putea evada la timp.

Deschise scrisoarea, o citit, iar pentru o fracțiune de secundă un licăr de interes îi lumină fața înainte să-și reia obișnuita privire arogantă.

– Se pare că maharajahul din Chittipore va organiza miercuri o chermeză. Ascultați la asta: „Mi-ar face mare plăcere dacă ați putea lansa invitația și soției mult respectatului nostru domn Fitzroy..." Cum de a știut prostul ăsta bătrân de prezența ei aici?

Charles o apucă pe Sara cu posesivitate de după talie și zâmbi. Era în mod evident foarte încântat.

– Of, nimic nu rămâne secret în Madras... Toată lumea știe de acum că în oraș a apărut un chip nou...

– Dar de ce a specificat atât de clar că dorește să o invite pe Sara când alte fete care trăiesc aici de ani de zile nu au fost niciodată invitate? Serios, sărmana Millicent ar da orice ca să poată merge. Nu mi se pare corect.

Cynthia se bosumflă și îi aruncă Sarei o privire înciudată.

Sara nu rămase indiferentă la maliționzitatea acelei replici, dar, la fel ca și până acum, cea mai mare parte a comentariilor Cynthiei o lăsau indiferentă, simțind că este sub demnitatea ei să dea importanță unor astfel de toane copilărești. Invitația aceea neașteptată îi stârnise însă curiozitatea.

– Iertați-mă, dar de ce ar trebui să mă simt atât de onorată?

Charles își frecă mâinile și vorbi cu un soi de încântare în glas.

– Ei bine, invitația este un compliment la adresa mea, bineînțeles, iar maharajahul este dornic să o cunoască pe femeia aleasă de mine pentru a-mi fi soție. E un lucru firesc. Indigenii manifestă o curiozitate avidă pentru viețile noastre. O treabă destul de ridicolă. Prințul e dintr-o mică provincie nordică și vine mereu în Madras pe perioada verii. E al naibii de inteligent, recunoscut pentru excentricitățile sale... bijuteriile sale însă sunt cele mai frumoase pe care le-am văzut vreodată... iar palatul în care locuiește... se spune că merită să-l vizitezi.

Cynthia rămase cu gura întredeschisă, îndeajuns cât să lase să i se vadă dinții și limba umedă.

– Cu unul dintre cele mai bune diamante ale sale ai putea cumpăra un mic conac la țară, în Anglia, dar mă enervează cum ne imită tradițiile. O chermeză? Serios? Ar face pe oricine să se simtă stânjenit. Dar cred că trebuie să mergem, chiar și doar pentru a admira diamantele bătrânului nebun.

Cynthia scoase un râs destul de răgușit pentru o doamnă de o educație aleasă, însă Sarei nu i se păru nimic comic.

Charles râse alături de ea. Amândoi păreau să găsească subiectul irezistibil de amuzant.

– Sunt încântată că întreaga situație vi se pare atât de amuzantă. Mi-aș dori doar să-mi împărtășiți și mie poanta.

Devenind serios pentru un moment, Charles vorbi lent astfel încât Sara să beneficieze de efectul total al cuvintelor lui și îi ridică bărbia ca să-i întoarcă fața către el.

– Pentru că, adorabila mea soție, el este extrem de mândru de ele și este foarte important ca tu să le admiri. Așa e rânduiala. Trebuie, așadar, să le admiri; în caz contrar, o va considera drept o insultă personală.

Sara îi îndepărtă mâna. Nu-i plăcea când îi vorbea în felul acela. O făcea să se simtă asemenea unui copil neastâmpărat care trebuie învățat o lecție.

– Pare o pretenție destul de stranie, dar, dacă îl va face fericit, presupun că nu am încotro.

– Mă va face și pe mine foarte fericit, draga mea, așa că ai grijă să nu uiți. Te-a remarcat și îți acordă o atenție deosebită, iar asta înseamnă un compliment uriaș. Abia aștept, mai spuse el fără să știe că Sara nu aștepta deloc cu nerăbdare.

Capitolul 12

Maharajahul închiriase mai multe camere la cel mai bun hotel din Madras, o invenție de turnulețe cu cupole aurite și balcoane filigranate construit odinioară de un negustor englez de succes care făcuse o avere imensă în industria de ceai. Arăta puțin dărăpănat după mulți ani petrecuți sub nemilosul soare indian, dar chiar și așa, reușea să dezvăluie un aer de măreție rafinată în peisajul acela prăfuit.

La intrare, oaspeți îmbrăcați elegant mergeau în șir indian către ușile duble deschise care duceau înspre coridoare răcoroase din marmură care, la rândul lor, se deschideau înspre curtea interioară acoperită cu un strat de iarbă și ticsită de anturajul maharajahului. Femeile din suita lui stăteau însă ascunse vederii și nu aveau voie decât să încerce să întrezărească splendoarea scenei de dedesubt privind printre vălurile care le acopereau fața de după ferestrele cu obloane.

Mese acoperite cu fețe de masă din in scrobit, aranjate pentru servirea elegantă a ceaiului, punctau decorul, iar aranjamente de mari dimensiuni cu flori strălucitoare în vaze extravagante concurau din punctul de vedere al frumuseții cu rudele lor care creșteau în pământul din grădină. Acolo unde nu existau copaci, umbrele uriașe din mătăsuri viu colorate protejau de razele soarelui fotoliile instalate pentru confortul oaspeților. Rezultatul final era asemănător unei camere fără pereți, dar atât de minunată încât părea aproape nepământeană.

– Mă bucur că am venit până la urmă, este minunat!

Ca întotdeauna atunci când se afla în prezența frumuseții, ochii Sarei se umpleau de lacrimi.

Charles pufni în semn de desconsiderare.

– Probabil că a fost nevoie de o eternitate ca să instaleze toate lucrurile astea aici. De ce nu ține pur și simplu petrecerea în interior, cu geamurile deschise? Omul ăsta vrea pur și simplu să se dea mare.

Sara alese să nu răspundă și își întoarse privirea în altă parte. Era evident că Charles nu era prea vesel, reușind să îi strice și ei dispoziția în ciuda acelei zile frumoase, însă Sara se înveseli rapid odată cu noile distracții care i se perindau prin fața ochilor.

Englezoaicele arătau toate la fel în mătăsuri și museline albe, ascunzându-și tenurile delicate sub pălării încărcate de panglici și flori deplasându-se prin decorul acela exotic încercând să țină la distanță răul insidios al petelor de transpirație și pericolul de a leșina de la corsetele prea strâmte. Bărbații, prezențe discrete în negru sau gri, formau un contrast sobru cu decorul, deși, din când în când, un temerar al ținutelor bombastice puncta mulțimea cu un licăr de stacojiu și auriu. În plan îndepărtat, o formație de muzicieni indieni cânta fals și fără viață un amestec de piese clasice englezești. Farmecul acelei scene o făcu pe Sara să zâmbească și privi înspre Charles sperând să poate împărtăși cu el acest moment, însă soțul ei își ținea bărbia ridicată și ochii în altă parte, hotărât să nu observe.

Maharajahul stătea pe un podium ridicat în mijlocul unui divan verde ca smaraldul, protejat de o umbrelă roz și înconjurat de o mică armată de servitori și oficialități care stăteau în spatele lui, încurcând pe toată lumea, dar în același timp gata să-i sară în ajutor la cel mai mic semn.

Maharajahul stătea anevoie în căldura umedă, cu picioarele și mâinile răsfirate, dând impresia că fusese nevoie de ceva efort ca să ajungă în poziția aceea în care trebuia să stea până când va putea fi mutat. Picioarele grăsuțe îi erau strâns înfășurate în moletiere din mătase crem, care îl făceau să se simtă și mai inconfortabil și să arate precum coconul unei omizi gigantice pe cale să explodeze în propria piele. În ciuda disconfortului fizic, părea să fie binecuvântat cu o fire binevoitoare și le zâmbea senin tuturor, bătând darabana cu degetele pe ritmul muzicii. Ochii îi scânteiau însă la fel de perspicace ca ai unei vulpi, fără să piardă nimic din ceea ce se întâmpla în jurul lui.

Bijuteriile pe care le purta erau extrem de spectaculoase, așa cum spuneau zvonurile. Alături de bijuteriile care arătau rangul său, așezat aproape asimetric pe turban, se afla un safir la fel de mare ca un ou de pasăre, iar pe umflătura enormă de la piept și de pe abdomen, se odihneau diamante neșlefuite, smaralde și rubine alături de o serie generoasă de nestemate, ametist, zirconiu și topaz, toate montate într-un filigran aurit metalic, excesiv ornamentat.

Invitații se perindau prin fața lui unul câte unul, iar la semnalul discret pe care îl făcea cu degetul arătător ridicat, intendentul se repezea în mulțime și aducea dinaintea maharajahului câte un musafir care stătea apoi hipnotizat, asemenea unei hălci de carne care urmează să fie savurate.

Sara era prea departe pentru a auzi tot ceea ce se vorbea, dar, din când în când, un val de râsete discrete și bine controlate izbucnea din mulțimea care mișuna în jurul maharajahului. Apoi, când farmecul și

isteţimea vizitatorului se epuizau, se retrăgea în mod discret cu spatele înapoi în mulţimea de unde, după o perioadă adecvată, un sacrificiu proaspăt era solicitat pentru a veni în faţă şi a asigura buna dispoziţie.

– Trebuie să ne anunţăm sosirea, spuse Charles devenind brusc pragmatic şi dispărând brusc, lăsând-o pe Sara cu Cynthia.

Sara nu o văzuse niciodată pe Cynthia atât de tensionată şi crezu că starea ei este cauzată de supliciul care se desfăşura în faţa lor.

Stătea pregătită asemenea unui terier care luase urma unui iepure, iar semnalul de a sări la atac veni în persoana unuia dintre intendenţii maharajahului care păru să-şi facă apariţia ca din neant.

– Felicitări, draga mea, cea mai frumoasă dintre doamne! Bărbatul se aplecă atât de jos, încât turbanul aproape că-i atingea pământul. Majestatea Sa cere să sacrificaţi câteva momente din preţiosul dumneavoastră timp pentru a-l petrece în compania sa.

Se ploconi din nou, de data aceasta la picioarele Sarei.

– Este o onoare, răspunse Sara înclinându-şi capul şi era pe punctul de a porni spre maharajah, când Cynthia făcu brusc un salt înainte.

– Încântată, spuse ea şi dispăru într-o secundă spre locul unde se afla maharajahul.

– O...! era tot ce putuse Sara să spună şi roşi nu atât pentru ea, cât pentru Cynthia.

Intendentul rămase fără cuvinte şi se mulţumi să zâmbească viclean şi atotştiutor, ridicând uşor din umeri.

– Se pare că v-a luat-o înainte.

Un râs cinic însoţi vocea pe care o auzi lângă ea.

Când se întoarse, dădu de Ravi Sabran. Luată prin surprindere, Sara făcu un pas în spate. Era îmbrăcat într-o ţinută europeană, dar, în locul costumului mai convenţional de dimineaţă, purta o haină cu o croială lejeră din in crem, asortată cu o pălărie decorată cu o panglică lată de culoare neagră în stilul unui francez care se afla în vacanţă în sudul Franţei. Părea un alt om.

Pentru moment, umbra întunecată a pălăriei care îi acoperea jumătate de faţă creă iluzia unor ochi făcuţi cu kohl, aşa cum purtau femeile indiene, făcându-i să pară de o densitate impenetrabilă în momentul în care Sabran îi întoarse privirea. Sara rămase transfigurată pentru o secundă şi atât de fascinată de privirea lui încât, la început, nu reuşi să scoată nici un cuvânt. Iluzia se evaporă însă în momentul în care îşi scoase pălăria cu o plecăciune largă şi se înclină adânc în faţa ei. Privirea lui era la fel de ageră ca întotdeauna.

– *Monsieur* Sabran...

Ezită puțin în fața atitudinii lui nemișcate. Vocea îi era calmă în ciuda agitației interioare. Tonul ei coborî până aproape de șoaptă, dar nu reuși să-i întâlnească privirea.

– V-am scris ca să vă spun cât de rău îmi pare de frumosul dumneavoastră Sultan, dar n-am primit nici un răspuns.

Sara își ridică privirea și observă un licăr trecător de suferință în ochii lui, însă părea hotărât să nu o lase să-i citească vreun semn de suferință pe chip.

– Nu am primit nici o scrisoare, doamnă.

Tonul lui foarte distant o descurajă puțin.

– Ce ciudat! V-am scris acum câteva săptămâni. Probabil scrisoarea s-a rătăcit pe undeva.

– Ei bine, treburile nu merg întotdeauna ca pe roate în Madras. Indienii nu sunt la fel de eficienți pe cât v-ați dori voi, britanicii, să fie.

– Nici eu nu sunt foarte eficientă..., spuse ea zâmbind. Nu pot avea pretenții de la alții.

Nu-i răspunse, dar continuă să o privească în felul acela al lui enigmatic. Iar ea își cam pierduse răbdarea cu el.

– Copila o duce bine?

– Foarte bine. Am vizitat-o în dimineața aceasta și am dat ordine stricte să i se facă toate poftele.

Sara observă cum colțurile gurii i se răsucesc ușor de parcă ar fi încercat să-și controleze un rânjet.

– Speram să pot veni să o văd... Așa cum planificasem... înainte de tragedia aceea teribilă.

Păli din nou și era evident că nu-i făcea nici o plăcere să i se reamintească de acea zi.

– Nu va fi posibil... S-ar putea să fiu plecat o vreme...

– O...

Sabran citi în ochii ei dezamăgire și puțină tristețe, dar, de când o zărise pe plajă, se gândise la ea mai des decât și-ar fi dorit și își jurase că va zdrobi orice sentiment înainte să apuce să preia controlul.

– Am un cal al meu acum, o ființă minunată pe care am botezat-o Pansy... Călăresc deseori...

– Știu, spuse el fără să vrea.

– De unde știți?

Sarei i se păru că îl vede tresărind, dar își recăpătă aproape imediat controlul.

– Nimic nu rămâne secret pentru prea mult timp în Madras. Ar fi trebuit să vă dați seama până acum. Circulă un zvon cum că tânăra

doamnă Fitzroy se expune la tot felul de pericole călărind singură... în locuri considerate nepotrivite... adăugă el cu o undă de răutate.

Sara se îmbujoră, la început cu o senzație secretă de disconfort, apoi cu revoltă în priviri.

– Și crezi că sunt nesăbuită dacă îmi doresc să am parte de puțină libertate? Puțin timp departe de...?

Se abținu la timp să spună „soțul meu".

– Nu, bineînțeles că nu. Din câte cunosc eu despre femei, sunt mult mai capabile decât li se permite să fie. Viețile lor sunt năpăstuite de reguli ridicole...

Comentariul lui îi stârni Sarei curiozitatea și și-ar fi dorit ca discuția să continue, dar au fost întrerupți de o voce care răsună lângă el, iar în sinea lor, amândoi au fost mai degrabă ușurați.

– Dragul meu Ravi, trebuie să-mi faci cunoștință cu ființa aceasta adorabilă. Am admirat-o de la distanță.

Sarei i se păru destul de straniu, chiar curajos ca cineva să i se adreseze lui Ravi Sabran cu „dragul meu" având în vedere cât de mândru lăsa impresia că este, deși înfățișarea excentrică a doamnei care vorbise era încă și mai ciudată. Avea niște ochi foarte strălucitori, machiați puternic și în grabă, având în vedere petele de kohl de pe față. Urechile și gâtul îi erau împodobite cu șiraguri din pietre de chihlimbar și peruzele care îi atârnau până înspre talie peste o rochie care nu mai era de mult la modă și într-o nuanță care nu-i punea deloc în valoare tenul pământiu. Sara își dădu seama imediat că farmecul femeii consta în faptul că ignora cu desăvârșire efectul pe care îl crease, radiind prietenoasă de sub o pălărie ponosită.

Sabran luă mâna femeii și o sărută cu căldură.

– Lucy, draga mea, credeam că ești plecată din oraș.

Vocea lui deveni aproape ca a unui băiețel atunci când o salută. Apoi deveni mai formal când arătă în direcția Sarei:

– Ființa aceasta adorabilă, cum ai denumit-o, și aș fi nimic mai mult decât un ticălos dacă nu aș fi de acord cu tine, este soția domnului Charles Fitzroy. Este doamna Fitzroy. Doamna Fitzroy, v-o prezint pe doamna Lucy McKenzie.

Femeia nu reuși să-și ascundă la timp expresia de surpriză de pe chip și schimbul subtil de priviri dintre ea și Sabran, dar reuși să-și recapete sângele-rece, cel puțin aparent.

– O tânără căsătorită deci. Asta explică strălucirea. Vă rog să primiți felicitările mele. Păru să-și răcească atitudinea aproape imediat, iar purtarea sa prietenoasă de dinainte deveni mai îndepărtată. Sunteți englezoaică? Trebuie să recunosc că sunt surprinsă. Credeam că sunteți

franțuzoaică. Arătați atât de diferit de mulțimea care se perindă pe aici în mod obișnuit.

– Nici că mi-ați fi putut face un compliment mai mare. Nimeni nu dorește să arate ca toți ceilalți, cu atât mai mult eu. Sunt destul de încăpățânată. E un lucru atât de greșit?

Zâmbetul Sarei era atât de sincer și lipsit cu totul de vreo urmă de prefăcătorie, încât Lucy rămase fermecată.

– Atunci, dacă vrei cu adevărat să ieși în evidență, spuse Lucy cu un licăr vesel în priviri, te invit să ne vizitezi pe mine și pe fiica mea. I-ai putea arăta ce înseamnă o tânără cu adevărat elegantă. Ne găsești acasă în fiecare miercuri după-amiază. Câteodată chiar *monsieur* Ravi catadicsește să ne onoreze cu prezența, dar, având în vedere că este atât de grozav și de popular în rândul doamnelor, îl descurajez pe cât de mult posibil.

– Încerci să o șochezi pe *madam* Fitzroy. O s-o sperii și o să dea bir cu fugiții.

Vocea lui conținea o provocare inconfundabilă, iar privirea pe care i-o aruncă Sarei era învăluită în mister.

Sara se simți din nou cuprinsă de neliniște, iar vocea ei deveni ușor tremurătoare când începu din nou să vorbească.

– În nici un caz *monsieur* Sabran nu va reuși să mă țină deoparte. Aștept cu nerăbdare să onorez invitația.

Lucy îi înmână adresa și se opri pentru un moment ca și cum ar fi așteptat o reacție din partea Sarei.

– Nu este o adresă cu o foarte bună reputație. De fapt, Blacktown este considerat chiar rău-famat, dar pentru mine face parte din farmecul său.

– Trebuie să mărturisesc că am început să mă plictisesc de atracțiile așa-numitului Oraș Alb. Iar numele e groaznic, nu vi se pare? Aș vrea să văd cum arată adevăratul Madras... Până acum, nu am dat de ceva ce nu aș fi văzut și în Anglia.

– Atunci voi încerca să-ți stârnesc interesul. Rămâne să ne vedem miercuri în jurul orei două. Trebuie să merg să mănânc ceva... sunt moartă de foame...

După ce rosti vorbele acestea, Lucy alunecă în mijlocul mulțimii, pălăria ei cea caraghioasă de culoare neagră clătinându-se în sus și în jos în timp ce-și croia drum către masa cu mâncăruri.

– Vei accepta invitația lui Lucy? Sabran o privi din nou cu atenție, iar Sara simți un frison coborându-i pe șira spinării când îl văzu aplecându-se spre ea ca să-i șoptească în ureche. Este considerată periculos de boemă în anumite cercuri.

Sara își aduse brusc aminte de ceva. „McKenzie...“ Familia despre care o avertizase lady Palmer.

Deveni brusc precaută ridicându-și bărbia și aruncându-i o privire ostilă înainte să-și deschidă umbrela cu un pocnet.

– Să știi că pot lua și singură decizii și nu sunt atât de credulă încât ceilalți oameni să mă poată influența atunci când eu nu vreau.

Sabran făcu ochii mari ținându-și o mână peste inimă.

– Vă rog să mă iertați, doamnă!

Sara îl scrută atent cu ochi îngustați, sperând că va putea întrezări o fărâmă din adevărata lui personalitate.

– Ce ați vrut să spuneți când mi-ați zis că i-am permis domnișoarei Palmer să mă depășească?

Sabran se încruntă aplecându-și capul într-o parte și cântărind-o din priviri.

– Chiar nu știți?

– Ce motiv aș avea să mă prefac?

– Ei bine, speră că, dacă va ajunge prima la maharajah, își va putea alege prima bijuteriile?

– Nu înțeleg.

Sabran își închise pleoapele și își analiză unghiile.

– Ei bine, dacă admiră o bijuterie, va trebuie să i-o dea ei; altfel va fi dezonorat.

– Atunci înseamnă că de asta...

Sara se îmbujoră din nou cuprinsă de o jenă profundă. Cât de umilitor ar fi fost dacă ar fi procedat așa cum insistase Charles și ar fi admirat bijuteriile maharajahului. Se gândi că nu ar fi fost mai presus de o prostituată de rând.

– Toate englezoaicele procedează așa. Adică toate doamnele care au șansa de a o face... Ca și cum ar fi hipnotizate de pietrele prețioase și și-ar pierde toată stăpânirea de sine când se află în fața lor.

Sara aruncă o privire către bijuteriile de pe mâna lui.

– Se pare că sunteți la rândul dumneavoastră o victimă a pietrelor frumoase.

– Ah! Ăsta... Vocea îi deveni mai blândă și ridică bijuteria în lumină. Este mărturia dragostei nemuritoare și din acest motiv nu mă pot despărți niciodată de el.

Rămase o clipă pe gânduri admirând inelul, încât părea aproape că uitase de prezența ei. Sara se simți ofensată și își dori să-l trezească din nou la realitate.

– Și de ce credeți că mi-aș încălca principiile pentru un astfel de mărunțiș?

Sabran se întoarse cu fața spre ea. Sara reușise în cele din urmă să-i atragă atenția, iar pentru prima dată, el remarcă cum ochii ei deveneau și mai minunați atunci când erau aprinși de un foc lăuntric.

Vocea lui căpătă un ton de parodie zeflemitoare la adresa burgheziei britanice.

– O tânără domnișoară nu ar trebui să accepte niciodată un dar de la un domn decât dacă îi e logodnic, spuse el continuând apoi pe un ton plin de sarcasm. Deși ați avut parte de o educație temeinică, cred că, atunci când vă veți confrunta cu un „astfel de mărunțiș", cum i-ați spus, care valorează cât salariile soțului dumitale pe cinci ani, nu cred că vi se va mai părea la fel de dificil.

Sara îl săgetă cu o privire aspră. Avusese dreptate în privința lui de prima dată. Nu ar putea niciodată să-i placă un asemenea bărbat.

– Credeți, așadar, că oricine poate fi cumpărat dacă i se oferă prețul corect?

– Ei bine, în curând voi avea șansa să aflu. Iată că vine domnișoara Palmer. Și pare foarte încântată și este, cum altfel, escortată îndeaproape de soțul dumneavoastră.

Cuvintele lui o făcură pe Sara să tresară și se răsuci brusc ca să-i privească. Ce voia să insinueze? Fața lui devenise însă din nou de nepătruns, iar atitudinea aproape exagerat de curtenitoare.

– Dacă îmi veți acorda câteva minute din timpul dumneavoastră după aceea, vă voi fi cel mai recunoscător.

O salută printr-un gest rapid din cap și se retrase.

– Bineînțeles, dacă asta doriți.

Înainte de a se îndepărta, Sabran aruncă o privire rapidă înspre Charles, iar Sara nu se putu abține să nu observe spasmul abia perceptibil al mușchilor de pe pieptul lui, sincronizat cu scânteia de ură pură din ochi. Își simți întregul corp cuprins de o senzație stranie asemănătoare sentimentului de frică pe care îl încerci când te afli în prezența unui animal sălbatic, priponit de un lanț întins, gata să cedeze în orice moment.

Charles veni lângă ea privind în urma lui Sabran, care se îndreptă spre un grup de prieteni, râsetul lui mai degrabă caustic răsunând peste murmurul mulțimii.

Voioșia lui Sabran părea să-l irite pe Charles până la o furie irațională.

– Ce dorea bărbatul acela? întrebă el printre dinții încleștați.

– Nimic.

Charles îi aruncă o privire suspicioasă, care o făcu pe Sara să-și piardă sângele-rece. Atenția i-a fost însă distrasă de prezența Cynthiei, care veni grăbită înspre ei plină de un entuziasm copilăresc.

– A fost atât de ușor. Nu i-am spus decât că safirul este în nuanța mea preferată de albastru, iar el mi-a zis că trebuie să fie al meu ca să se asorteze cu... ezită pentru o clipă, prea agitată ca să mai poată continua... ca să se asorteze cu ochii mei adorabili. Așa mi-a zis. E magnific, ar putea avea cinci carate. Mi-l trimite mâine.

Cynthia făcu o pauză după care izbucni:

– Dar ce caraghioasă sunt...! Ar fi trebuit să-i admir diamantul de pe deget. Mi-l tot flutura prin fața ochilor aproape ca și cum ar fi vrut să mi-l dăruiască. Of, ce bine ar fi dacă nu ar fi considerată lăcomie să ai mai mult decât o bijuterie. Ei bine, poate data viitoare. Iat-o pe mama! Trebuie să-i povestesc despre safir.

Sara privi ochii fetei. Deci Cynthia avea totuși o slăbiciune. Era posedată de pasiunea pentru pietre strălucitoare și nu avea nici o problemă să-și calce pe orgoliu ca să-și satisfacă dorința. Sabran avusese dreptate.

Charles o strânse mai puternic de talie cu o furie tăcută. Sara văzu cum îl analizează din nou pe Sabran, care stătea acum tolănit sub umbra unui arbore de tamarin, sorbind dintr-un pahar de șampanie. Își dădu seama că Charles era gelos, însă constatarea aceasta nu o făcea să se simtă flatată, ci mai degrabă de parcă ar fi fost una dintre posesiunile sale. Încercă să se elibereze de strânsoarea lui, dar el o prinse cu și mai multă fermitate și îi șopti:

– Rămâi unde ești, draga mea, te rog.

Când Sabran își dădu seama că este observat, îi întoarse un zâmbet mai degrabă zeflemitor și ridică paharul în cinstea lui Charles cu un gest pe care reuși să-l facă să pară asemenea unei insulte.

Sara simți încordarea din brațul soțului ei, dar nu manifestă nici un alt aparent semn de furie. Când vorbi, vocea îi era calmă.

– Maharajahul mi-a cerut să i te prezint. Ești pregătită?

– Chiar trebuie? spuse ea cu un tremur abia perceptibil în voce.

– Bineînțeles că trebuie. Cine știe ce ar putea ieși din asta.

Nu avea nici o cale de ieșire. Era evident că Charles se aștepta ca ea să primească darul atunci când i se va oferi.

Nu-și putea scoate din minte zâmbetul atât de sigur pe sine al lui Sabran, atât de încrezător că se va dovedi că a avut dreptate. Se dojeni singură spunându-și că este o fraieră, dar nu se putu abține; nu putea suporta să aibă vreo obligație față de cineva, nici măcar față de maharajah.

În secunda următoare ajunse în fața lui și îl salută cu o plecăciune adâncă.

– Nu, nu, scumpa mea doamnă, spuse maharajahul de-a dreptul tulburat, eu sunt cel care trebuie să mă plec în fața Domniei Voastre. Vă mulțumesc că ați venit la modesta mea serată.

– Plăcerea e de partea mea, sire.

– Fermecătoare!

Zâmbi și arătă spre scaunul din fața lui. În ciuda atmosferei solemne, Sara se simți în curând în largul ei căci văzu inteligență sau poate chiar bunătate în ochii lui, deși maharajahul nu ascundea interesul pe care i-l purta.

Își dădu voie să-i examineze îndelung și amănunțit chipul și silueta. Îi admiră pielea albă și părul roșcat-închis pe jumătate umbrit de pălăria cu boruri largi, spatele cel drept în timp ce stătea cu delicatețe pe marginea scaunului, rochia din mătase crem, strânsă pe corp, decorată cu câte o fundă verde-închis la gât și la încheieturi. Îi plăcea îndeosebi eleganța brațului ei delicat odihnindu-se pe mânerul umbrelei asortate. Își arătă aprobarea înclinând din cap, iar anturajul său se relaxă și la fel și Sara. Trecuse primul test cel puțin.

Cu un licăr în priviri, maharajahul se aplecă mai tare înspre ea.

– Am o slăbiciunea pentru petrecerile în grădină. E o pasiune pe care am deprins-o de la britanici alături de dragostea pentru Shakespeare al vostru.

– O, și aveți o piesă preferată?

– Măreața *Regele Lear*, desigur. Este suficient de tragică și de violentă ca să fie o poveste a unui clasic indian. După cum vezi, nu sunt chiar sălbatic. Mă mândresc că sunt un bărbat modern. Nu sunt asemenea tatălui meu care era un despot absolut. Așa se spune, nu?

– Da. Deși îl judecați probabil prea aspru pe tatăl Domniei Voastre.

Începu să se relaxeze puțin și se lăsă pe spate în scaun.

– Poate, dar nu cred. Printre practicile sale cele mai nesărate, avea obiceiul de a folosi văduve pe post de momeală pentru tigri. Îl plăcea să spună că sunt mai numeroase decât caprele, așa că nu erau nici o pierdere.

Sara se arătă sceptică la început, crezând că probabil o tachinează, deși expresia lui impasibilă îi demonstra contrariul.

– Era într-adevăr un despot și poate chiar mult mai mult decât atât, remarcă ea, încercând să-și rețină indignarea.

– O, nu-ți face griji, draga mea! Observă cu ochii lui cei negri și strălucitori cum obrajii Sarei se îmbujorară într-un roz aprins. Mereu împușca tigrul înainte ca animalul să mănânce momeala.

– Sunt foarte ușurată să aud asta.

Sara își aținti privirea asupra mâinilor ei, mușcându-și buza și încercând să nu zâmbească. Era sigură că o tachina, dar nu îndrăzni să-l întrebe.

În schimb, devie din nou conversația pe un teren mai sigur, cel al literaturii engleze, reușind chiar să-i stârnească un chicot sau două prin observațiile ei care întruniră aprobarea celor din suita maharajahului, înclinând din cap sau râzând în semn de încuviințare, deși nu aveau nici cea mai mică idee de ce anume râdeau. Sara începu să se simtă foarte mult asemenea lui Alice la curtea Reginei Roșii și era foarte înclinată să se pună pe hlizit. Scotoci în minte după alte subiecte de conversație după care căzu din nou într-o tăcere inconfortabilă.

În mod evident, maharajahul aștepta ca ea să-și continue tirada, dar, văzând că nu mai spune nimic, încercă să o impulsioneze.

– Îți plac bijuteriile, draga mea?

– Ei bine, da, câteodată, cu condiția să aibă un design simplu, spuse ea mutându-și umbrela ca să se protejeze de soare.

– Ce crezi despre acest inel? Nu-i așa că este foarte frumos?

Își ridică mâna durdulie în dreptul feței ei. Pe arătător purta un diamant tăiat neregulat care trimitea străluciri aurii în lumina soarelui. Pentru un moment, se simți hipnotizată de puterea seducătoare a tentației, iar ochii ei îi urmăriră șovăielnic mâna care se îndrepta înspre ea. Trebui să se desprindă de puterea magică a nestematei ca să-și poată recăpăta controlul de sine.

Ușor tremurată, vocea ei exprima doar un interes politicos.

– Este o bijuterie de familie? Pare foarte veche.

Maharajahul tresări, se vedea clar că fusese luat prin surprindere.

– Nu admiri nimic din ce-mi aparține? Privește aici, simplitatea întruchipată, un smarald care se asortează cu... dacă îmi permiți să spun... frumoșii tăi ochi... Își atinse de mai multe ori abdomenul cu un smarald mare și necizelat pe care îl ținea cu vârfurile degetelor. Haide, haide... ceva care să-ți aducă aminte de întâlnirea aceasta.

Complimentul trebuia, așadar, să fie unul standard. Deși era dezamăgită, i se păru mai lesne acum să nu cedeze tentației. Își ținu privirea întoarsă în altă parte. Nu ar fi putut spune niciodată „Smaraldul, poate“. Cu atât mai puțin acum. Se prefăcu că nu-l auzise și privi insistent în depărtare.

– Este o după-amiază încântătoare. Sunt convinsă că va fi o amintire de neuitat.

Se foi puțin pe scaun ca să lase de înțeles că era pregătită să se retragă.

Maharajahul încercă să-i citească gândurile, încruntându-se ca și cum ar fi încercat să-și stoarcă o amintire din creier.

– Îmi aduci aminte de cineva. Am mai văzut chipul tău undeva. Recăpătându-și apoi o parte din șarmul său regal spuse: Probabil te-am văzut în vreunul dintre visele mele, asta cred că s-a întâmplat.

Sara izbucni în râs la auzul unei replici atât de scandaloase; nu-și dorea decât să poată pleca pentru ca nu cumva să cedeze tentației bijuteriilor. De data aceasta, când se foi din nou în scaun, maharajahul înțelese aluzia.

După ce se luptă o vreme cu povara dizgrațioasă a trupului său corpolent, își chemă servitorii care se grăbiră să se așeze de-o parte și de cealaltă. După o luptă comică, în timpul căreia Sara trebui să privească în jos ca să-și ascundă zâmbetul, reușiră să-l salte pe picioare.

– Trebuie să vii la palat într-o vizită mai lungă; vei fi tratată ca o regină.

Sara făcu o plecăciune ca atunci când fusese prezentată bătrânei Regine Victoria cu prilejul balului debutantelor, în seara când își făcuse ieșirea în societate. Maharajahul era vrăjit.

– Majestatea Voastră este atât de bun și generos. Vă sunt recunoscătoare pentru onoarea pe care mi-ați oferit-o.

– Onoarea este de partea mea.

Se ridică și îi întinse mâna într-un gest care provocă un fior subtil în mulțime. Sara se retrase etalându-și toată grația de care era în stare, sperând să nu se împiedice în faldurile rochiei.

Când ajunse lângă Charles, acesta abia se mai putu stăpâni.

– Bătrânul nu are obiceiul să se ridice pentru nimeni; cred că e posibil să-l fi impresionat destul de tare.

– M-a invitat să stau la palatul lui.

– Nu știu dacă îți este de vreun folos... Și un dar... Ți-a oferit vreun dar?

– Nu, nu mi-a oferit.

– I-ai admirat bijuteriile așa cum te-am rugat?

– Am vorbit despre bijuteriile lui. Bineînțeles că era imposibil să nu vorbim de ele.

Sara se uită în altă parte ca să nu-i poată vedea privirea.

– E foarte ciudat. Poate va veni mâine... Asta e, va veni mâine... Nu va îndrăzni să mă insulte. Se întrerupse brusc, ceva îi distrase din nou atenția. Ia priviți la îngâmfatul acela, Sabran... lenevind cu maharajahul. Uită-te la ei, zici că sunt tovarăși la cataramă și probabil că și sunt.

Sara privi înspre cei doi bărbați care își lăsaseră capetele în jos. Cineva așezase un scaun pentru Sabran lângă maharajah, o onoare nemaiauzită pentru cineva care nu avea sânge regesc.

Sara se înroși până în vârful urechilor și era bucuroasă că pălăria cu boruri largi îi ascundea fața de privirile lor. Sabran îl știa deci pe maharajah... destul de bine se pare. Era bucuroasă acum că nu cedase tentației.

Aruncară amândoi câte o privire în direcția ei după care își reluară conversația aprinsă. Discutau despre ea. Era destul de clar. Sara simți din nou cum îi iau foc obrajii.

Privirea lor nu-i scăpă lui Charles, care se lăsă cuprins de o furie irațională.

– Serios acum, Sara... Ceafa i se coloră într-un roșu aprins. Am încercat să te avertizez. Acum Sabran crede că poate vorbi cu tine oricând crede de cuviință. Ce neobrăzare nemaipomenită din partea lui! Ar trebui să te străduiești mai mult să fii mai puțin prietenoasă cu oamenii care nu merită băgați în seamă. Știi că nu este bine văzut, iar dacă ești luată în vizor că vorbești cu el la sindrofii ca aceasta, nu vei mai fi invitată în viitor. Și te-am văzut vorbind cu femeia aceea deocheată, McKenzie. Categoric nu este genul de persoană cu care îmi doresc să se întovărășească soția mea. Și te-am văzut făcându-i reverențe – reverențe unei indience nenorocite, pentru numele lui Dumnezeu!

Sara își răsuci brusc capul ca să-l poată înfrunta. Nu-l iertase încă pentru că încercase să o pună într-o ipostază jenantă.

– Dacă oamenii sunt atât de meschini și snobi, atunci nu cred că vreau să fac parte din comunitatea englezilor.

– Nu cred că vorbești serios.

– Bineînțeles că vorbesc serios. Altfel nu aș fi spus-o.

Charles rosti următoarele cuvinte cu o grijă atentă ca să se asigure că vorbele sale au impactul complet asupra ei.

– Nu cred că înțelegi cu adevărat cum stă treaba, draga mea. Când te-ai căsătorit cu mine, te-ai căsătorit cu viața mea. Oamenii aceștia fac parte din viața mea, împreună cu toate regulile care ne unesc și am pretenția să le respecți cu sfințenie.

Sara îl fixă cu privirea, nevenindu-i să-și creadă urechilor, cuprinsă de o senzație de sufocare și de regret, și, înainte să le poată opri, vorbele i se rostogoliră de pe buze.

– Nu-mi vine să cred cât de prețios ești! Sunt sigură că glumești.

– Nici prin gând nu mi-ar trece să glumesc despre un lucru atât de important pentru mine.

Într-o strălucire de luciditate, Sara își dădu seama cât de nesăbuită fusese. Se căsătorise cu un bărbat pe care abia dacă îl cunoștea și pe care probabil nu-l iubise niciodată. Își dădea seama foarte clar acum că dorința sa de a se întoarce în preaiubita ei Indie o făcuse în mod deliberat

să fie oarbă la defectele lui, iar acum suporta consecințele. Își duse cu un gest precipitat mâna la gât, iar timp de o fracțiune de secundă, viitorul i se perindă prin fața ochilor. Se gândea că, dacă va acționa imediat, poate nu era prea târziu să se salveze de la ceea ce intuia că fusese o greșeală colosală.

Cuvintele înverșunate îi ieșiră degrabă.

– Ei bine atunci, poate căsătoria aceasta nu ar fi trebuit să aibă loc până la urmă și ar trebui să ne reexaminăm jurămintele pe care ni le-am făcut unul altuia.

În afara unei pete albe în jurul gurii, nu arătă nici o emoție. Chipul lui era la fel de nepăsător ca întotdeauna, deși scană mulțimea din apropiere sperând să nu fi observat cineva lipsa de maniere.

– Ești obosită. O să dau uitării că ai spus așa ceva.

– Nu sunt deloc obosită. Și nu vreau să uiți.

Sara se îndepărtă, iar Charles rămase încremenit în același loc, îngrijorat să nu fi existat cumva vreun martor la cearta lor publică.

– Cum îndrăznește? Cum îndrăznește?

Aproape că o podidise plânsul din cauza frustrării și se refugie într-un colț liniștit al grădinii, adăpostindu-se la răcoarea unei umbrele de mari dimensiuni, bucuroasă că este, în sfârșit, singură. Când i se oferi un pahar cu șampanie, îl acceptă și îl sorbi dintr-o singură înghițitură, în ciuda privirii dezaprobatoare a lui lady Palmer care remarcase din depărtare felul precipitat în care plecase de lângă Charles.

Simți imediat că o ia amețeala. Căldura copleșitoare amestecată cu bătăile nebunești ale inimii făcură ca șampania să i se urce direct la cap. Își închise ochii ca să alunge din minte imaginea feței șocate a lui Charles. Trebuia să ia în considerare prea multe aspecte; avea nevoie de timp ca să planifice ce să facă mai departe. Era imposibil să se întoarcă în Anglia, unde ar fi fost căinată și disprețuită asemenea unei ratate și unde acum nu mai avea o casă la care să se întoarcă. Unchiul ei se obișnuise deja cu viața confortabilă de văduv, iar în cea mai recentă scrisoare pe care o primise de la el, îi dădu de înțeles că se gândea deja la căsătoria cu altcineva.

Se întrebă dacă nu cumva mai avea timp să-și recupereze zestrea, deși nu mai auzise nimic despre ea de la căsătorie. Charles părea să creadă că banii ei sunt ai lui și îi împărțea banii de cheltuială aproape cu ciudă.

Calculă în minte suma de bani gheață care îi mai rămăsese în contul de la bancă și cât timp ar putea spera să trăiască de pe urma lor când o siluetă îi umbri chipul, iar aerul din jurul ei se umplu de mirosul proaspăt

de săpun din lemn de santal. Fără să fie nevoită să-și deschidă ochii, știu că Ravi Sabran se afla lângă ea. Bărbații britanici pe care îi cunoștea răspândeau cu toții un iz stătut și nespălat sau impregnat cu o aromă puternică de tutun. Toți cu excepția lui Charles, care folosea mereu pentru păr și corp apă de colonie Bay Rum, importată special din Barbados. Făcuse aproape o obsesie și comanda zeci de sticluțe deodată, ca nu cumva să rămână fără.

– *Pardonnez moi.* Îmi permiteți?

Își deschise brusc ochii și se dădu la o parte ca să-i facă loc lângă ea pe divan. Sabran se lăsă pe spate ca să-și aprindă o țigară după care își lăsă unul dintre brațe să se odihnească relaxat și lejer pe spătarul canapelei, mâna lui maroniu-aurie atingându-i aproape pielea de pe gâtul dezvelit. Un frison electrizant părea că iradiază din mâna lui coborându-i pe șira spinării, iar ca să-și ascundă disconfortul, Sara își ținu ochii plecați până când reuși să-și controleze din nou emoțiile. Aruncă pe furiș o privire la picioarele pe care le ținea unul peste celălalt, unde mușchii coapselor se iveau proeminent prin țesătura fină a costumului din in de culoare crem. Era evident că meciurile de polo îl mențineau în formă, în ciuda eforturilor sale conștiente de a părea indolent și inactiv. Suflă un nor de fum aromat în aer, iar ea îl privi fascinată în timp ce-și savura tutunul cu o plăcere senzuală și domoală. Se uită la ea cu ochii pe jumătate închiși acoperiți de pleoape grele în timp ce adună o mică fărâmă de tutun de pe vârful limbii.

– Se pare că vă datorez niște scuze. Ați câștigat prinsoarea noastră.

– Sunt sigură că mă considerați cea mai mare fraieră, zise ea pe un ton răstit, uitând, într-un impuls de moment, să rămână rezervată. Ce femeie refuză o avere din cauza falsei mândrii? Sunt sigură că o să mă facă să-mi regret alegerea. Acum mai mult ca niciodată, adăugă ea în șoaptă.

Își făcu apariția un chelner aducând alte pahare cu șampanie. Luă încă un pahar și-l dădu pe gât. Sabran o privea încercând să-i descifreze starea de spirit. Era evident că ceva o supărase.

– Dacă vă face să vă simțiți mai bine, maharajahul nu poartă niciodată bijuteriile de primă mână la genul acesta de sindrofii; sunt niște fleacuri de fapt. Safirul pe care foarte șireata domnișoară Palmer a reușit să-l șterpelească are defecte. Dacă este tăiat, probabil se va sfărâma. El e foarte inteligent, să știi. Își dă seama ce se întâmplă.

– Dacă e atât de deștept, de ce îi lasă să scape nepedepsiți? întrebă ea.

Sabran râse, dându-și capul pe spate cu o încântare rece și cinică.

– Ei bine, e obligatoriu să-și etaleze averea în public; altfel ar fi dezonorat în ochii lumii. Cu toate acestea, îl amuză... Îl amuză să-i vadă năpustindu-se asupra bijuteriilor lui. Este singura consolare a unui

bărbat rănit în orgoliul său pentru că trebuie să se supună unei dominații străine. Acceptarea darului înseamnă o poziție de inferioritate, iar el este cel aflat în avantaj.

– Atunci, cel puțin mă bucur că nu i-am permis să se distreze pe seama mea. Mândria mea valorează mult mai mult decât ceea ce am pierdut.

Pasiunea cu care vorbea îl uimi pe Sabran. Apoi văzu urmele de lacrimi în ochi.

Simți o pereche de ochi ațintiți asupra lui, iar când își ridică privirea îl văzu pe Charles Fitzroy uitându-se la ei din cealaltă parte a grădinii. Totul deveni limpede într-o secundă. Se certaseră. Îi privi profilul întors și o văzu în mod clar pentru prima dată.

Recunoscu că simțea o oarecare atracție față de ea datorită stilului ei neobișnuit, căci nu mai văzuse niciodată o femeie cu nuanța aceea de păr înainte, în special asociată cu sprâncenele întunecate și pielea albă. Dar atenția pe care i-o acorda se datora în mare parte dorinței de a-l irita pe Charles Fitzroy pe cât de mult posibil.

Folosise copilul acela tot ca pe un instrument de a-l umili pe Fitzroy. Ce conta un orfan în plus; casa lui era deja plină de astfel de prunci de pripas. Acum se vedea însă nevoit să-și schimbe părerea despre ea. Se dovedise a fi o femeie cu principii și personalitate, iar el se îmbună. Sara tremura cu o patimă înăbușită frecându-și mâinile una de cealaltă și mușcându-și buzele, căznindu-se să nu izbucnească în plâns. Sabran se trezi vorbind pe un glas șoptit, dar distinct.

– Încercați să vă amintiți că nimic din toate acestea nu sunt din vina dumneavoastră. Un bărbat ca acela nu poate fi soțul unei femei cum ești dumneata.

Sara întoarse brusc capul, dar înainte să apuce să răspundă, Charles traversă pajiștea aproape alergând și se înfipse în fața lor.

– Am dori să rămânem singuri, spuse el fulgerându-l pe Sabran cu niște priviri amenințătoare.

Consumase alcool și era pe punctul de a se da în spectacol. Poate unul chiar violent. Sabran decise că e mai bine pentru ea, dar și pentru ceilalți invitați să se retragă.

Cu toate acestea, nu se grăbi, ridicându-se de pe scaun într-o manieră aproape provocatoare, cu mișcări languroase și amenințătoare asemenea unui leopard înainte de atac de parcă s-ar fi putut hotărî în orice moment să se întoarcă și să dea frâu liber unei părți din ostilitatea înăbușită pe care nu se obosea să o ascundă. Din locul unde stătea, așezată între ei, Sara simți tensiunea aproape electrică a urii pe care și-o purtau reciproc. Era un moment stânjenitor, căruia Sabran îi puse capăt

după ce zâmbi ironic în direcția lui Charles, făcu o plecăciune în direcția Sarei și apoi se îndepărtă.

Capitolul 13

În după-amiaza următoare, Sara merse ca de obicei la biserică alături de restul comunității britanice. Ritmul monoton al predicii era întrerupt de șuierul abia perceptibil al unui evantai gigantic acționat de mai mulți *punkah wallahs* plictisiți, cocoțați asemenea unor gargui pe grinzile de deasupra, cu trupurile lor cafenii, aproape dezbrăcate, strălucind pline de sudoare. Trăgeau de niște funii înainte și înapoi, aproape la fel de apatici ca oamenii privilegiați aflați dedesubtul lor, în bătălia pierdută de a ține departe dogoarea sufocantă.

Sara dădu cu ochii de logodnicul Cynthiei, William, care sosise în cele din urmă de la Londra și, deși era palid și slăbit, se ridicase din pat ca să ia parte la slujbă. Sara îi zâmbi, iar el se ridică în picioare, susținându-se cu o mână de spătarul băncii, după care se prăbuși imediat la loc în scaun. Îi făcea impresia unui tânăr agreabil, deși cu o fire la fel de slabă pe cât îi era de șubredă sănătatea.

Lady Palmer ocupa locul de lângă el; se așeză și înclină din cap cu o mișcare destul de rigidă. Până la ora slujbei, schimbaseră doar câteva cuvinte de dimineață, suficient însă cât Sara să-și dea seama că femeia era furioasă pe ea pentru ceea ce considera o încălcare a etichetei la petrecerea maharajahului. Era hotărâtă însă să-i ignore fața încruntată și zâmbi amabil înspre ea.

Zâmbetul Sarei se evaporă însă la fel de repede pe cât apăru, iar panica începu să-și facă loc în sufletul ei. O copleșise brusc sentimentul că nu era prima dată când se afla în biserica aceea. O umbră întunecată îi cuprinse simțurile și era din nou copil, cu ochii ațintiți asupra unui sicriu acoperit din abundență de flori tropicale.

Își aduse aminte de greața tot mai copleșitoare după o vreme petrecută în mijlocul mulțimii sufocante și care îi făcea picioarele fragile să-i tremure cuprinse de slăbiciune, de parfumurile bolnăvicios de dulci ale florilor care concurau unul cu celălalt pentru a ascunde mirosul de cadavru ce se strecura prin capacul coșciugului. Chiar și după atâta vreme, în urechi îi răsuna clar sunetul mohorât al unui bocet dezlănțuit, era plânsetul vreunui indian probabil, căci nici un englez cunoscut n-ar fi

bocit abandonându-se cu totul. Apoi mâna unui adult care o apucă ferm, fără să-i lase posibilitatea să se împotrivească și care o trage afară din biserică.

Freamătul credincioșilor ridicându-se în picioare ca să intoneze imnul final o trezi pe Sara la realitate și simți cum, în ciuda căldurii sufocante, o cuprinde un frison. Mai mult ca sigur, viziunea ei trebuie să fi fost un semn, poate chiar un avertisment pentru ceea ce o aștepta în viitor. Râse în sinea ei; de când locuia în India devenise din ce în ce mai superstițioasă. Chiar și așa, trebui să-și înfrângă o pornire subită de a fugi din biserică și de a nu mai privi niciodată înapoi.

Îl prinse pe Charles de braț ca să-și recapete echilibrul ancorându-se de el de teamă să nu-și ducă cumva la îndeplinire dorința secretă.

Se uită la Charles cum stătea acolo, lângă ea, cu capul plecat, mâinile împreunate în față și părul auriu lucind în lumina soarelui, întruchiparea cucericiei și a blândeții. Doar o pată roșie care îi apăruse pe ceafă și un spasm din omoplat îi trăda adevăratele sentimente.

Tresări când simți atingerea mâinii ei, furios pe sine însuși că fusese nevoit să o implore să rămână cu el. Era umilitor, dar alternativa era de neconceput.

Aproape că auzea râsetele și disprețul prietenilor lui, în special al bărbaților. Să fie părăsit de soție după doar câteva săptămâni ar fi fost de neimaginat. Îi plăcuse să le aprindă gelozia și dorințele pe care nu și le puteau ascunde. Aruncă o privire către profilul ei cum stătea așa lângă el și, în ciuda a tot ceea ce se întâmplase, se simți cuprins de un val de mândrie. În lumina estompată a bisericii, i se păru că seamănă cu un portret de Rafael pe care îl admirase mai demult într-un muzeu londonez. Îi admiră tentele de castaniu din părul aureolat de razele soarelui infiltrate prin vitralii, precum și linia ascuțită a sprâncenelor și genelor negre contrastând cu pielea albă. Părea că se face mai frumoasă pe zi ce trece asemenea unei orhidee transplantate din țărâna uscată și constrângătoare a unei sere într-un sol fertil dobândit prin moștenire.

Charles își încleștă dinții. Îi trecuse prin minte că ar fi avut dreptul să o mai pună la punct cu câte o palmă din când în când, dacă nu ar fi fost considerat un comportament lipsit de onoare și inadecvat. Știa cum să o manipuleze. Își retrăgea afecțiunea atunci când îi convenea. Îi controla firea înflăcărată cu o izbucnire de dispreț rece care o făcea să se ofilească pe loc. Era un lucru ușor de făcut și nu lăsa nici o urmă, cel puțin nu unele vizibile.

Din primul rând, Cynthia îi aruncă Sarei o privire plină de resentiment prin voaleta pe care o purta la pălărie. Sara știa că era din cauza perlelor. Cynthia era distrusă când vedea colierul de la gâtul Sarei. Îl primise de la maharajah în aceeași zi în care Cynthia își primise safirul, însă prin comparație, nestemata Cynthiei părea vulgară și necizelată. Piatra însăși părea să dezaprobe lăcomia Cynthiei prin mărimea sa grotescă, iar Sara aproape că auzea râsul maharajahului răzbătând din adâncurile sclipitoare ale bijuteriei.

Perlele însă, mari și gălbui, înfășurate de două ori în jurul gâtului Sarei și, cu toate acestea, tot atârnându-i până în talie, erau o lucrare spectaculoasă, care aproape că atingeau perfecțiunea pe fundalul verde pal al rochiei din mătase. Cynthia aproape că plânsese de furie.

Și Sara se gândea tot la perle, pe care le atinse în mod delicat cu degetele, încă nevenindu-i să creadă că îi aparțin cu adevărat. Se împotrivise spunând că nu poate accepta un cadou atât de prețios, dar biletul care le însoțise o pusese în imposibilitatea de a le mai înapoia și, deși nu-i plăcea să recunoască nici măcar față de ea însăși, era foarte încântată.

Știu că nu ești genul acela de doamnă care acceptă cadouri, dar mi-ar face mare plăcere dacă ai primi acest mic dar. Cred că există un obicei englez care permite acceptarea unui dar de nuntă, iar din acest motiv, nu mă poți refuza.

Charles nu-și mai încăpu în piele de bucurie când le văzu, convins că este mai degrabă un compliment la adresa lui, decât la cea a Sarei. În ciuda faptului că erau foarte prețioase, fusese foarte impresionată de bunătatea cu care o tratase maharajahul. Când simțea greutatea perlelor în jurul gâtului, nu se gândea la o bijuterie prețioasă, ci mai degrabă la un talisman, care să o protejeze împotriva ghinionului.

Un mesager de la curtea maharajahului își făcuse apariția pe veranda casei ei chiar înainte de căderea nopții și, cu o plecăciune până la pământ, îi întinse o cutie din fildeș incrustată cu niște modele splendide, aproape la fel de frumoase ca și perlele dinăuntru, după care se retrase, dispărând în noapte la fel de silențios ca atunci când își făcuse apariția.

Când le scosese din cutie ca să le admire strălucirea în lumina apusului, Charles i le luase din mână și i le răsucise în jurul gâtului.

– Îmi pare rău, spuse el după care o sărută extrem de tandru pe ceafă. Mai oferă-mi o șansă și mă voi schimba. Te iubesc atât de mult.

Regretele lui păreau sincere și, deși Sara era în continuare măcinată de îndoieli, simțea că nu avea de ales și că trebuie să facă acest mariaj să

funcționeze. Cu excepția unor circumstanțe extreme, divorțul era ceva nemaiauzit și era puțin probabil ca Charles să accepte vreodată să i-l acorde.

În memorie îi reveni expresia de pe chipul lui Sabran când îi spusese: „Un astfel de bărbat nu poate fi niciodată soțul unei femei ca dumneata", iar pentru un moment, simți un acces de antipatie împotriva lui pentru că o forțase să-i asculte remarcile acelea ranchiunoase. Totul era prea răscolitor și nu își putea permite să lase și mai multă neîncredere să i se strecoare în suflet când făcea și așa suficiente eforturi ca să-și țină gândurile sub control.

„O femeie ca dumneata..." Era clar că o considera întru câtva specială; altfel nu s-ar fi deranjat să-i caute compania. Dacă s-ar lăsa în voia sentimentelor, și-ar da seama că este chiar puțin flatată, deși, nu putea uita niciodată de lipsa profundă de încredere pe care o avea în Sabran. Când se uita la ea, privirea lui avea ceva aspru și calculat care o făcea să tremure și să stea trează nopțile, singură cu gândurile ei pe care Sabran i le invada mai des decât ar fi voit să-l lase. Și ce însemna când spusese că Charles este „un astfel de bărbat". Era evident că îl ura pe Charles, dar oare asta era tot? Să fi știut Sabran vreun lucru despre soțul ei pe care ea nu-l cunoștea? Ceva care ar fi făcut imposibilă conviețuirea cu Charles?

Sara își promise solemn ca, pe viitor, atunci când va interacționa din nou cu Sabran, să fie mai precaută și să nu-l ia prea în serios. Era în mod evident malițios și dușmănos în ceea ce-l privește pe Charles, cu atât mai mult acum, după cele întâmplate în timpul meciului acela dezastruos de polo, și era conștientă că soțul ei, indiferent cum va evolua în viitor situația între cei doi bărbați, nu va fi niciodată iertat.

Capitolul 14

Sara conștientiză destul de repede că doar căsnicia nu-i era suficientă și că va trebui să găsească o altă modalitate de a se simți împlinită, dacă dorea cu adevărat să fie fericită. La început nu era sigură cum ar trebui să procedeze, însă o mică întorsătură de situație îi deschise calea către o nouă plăcere.

Îi scria prietenei ei, Mary, din mișcarea sufragetelor, despre viața ei în India. Scrisoarea începea foarte simplu, cu o descriere a negustorilor care veneau aproape zilnic la locuința ei ca să-i vândă diverse bunuri.

Bărbatul care vinde pietre semiprețioase sosește în fiecare vineri pe la ora cinci. Este un om tare ciudat și, deși ai zice că e greu de crezut, aduce cu el aura fermecătoare a unui sentiment nepământesc, în ciuda naturii pragmatice a meseriei pe care o practică.

Are părul lung și încâlcit, vopsit cu henna într-o nuanță strălucitoare de portocaliu, cunoscută ca fiind o culoare norocoasă și care ar putea să-l ajute să câștige favoruri de la zei. Ochii machiați cu kohl îl făceau să pară la fel de fioros precum demonii din mitologia indiană, deși era mereu amabil și blând. Are unghiile lungi, galbene și curbate, asemenea unor gheare hidoase pe care își etalează marfa, de obicei inele împodobite cu diferite nestemate. Se așază pe verandă încrucișându-și picioarele asemenea unui yoghin, sprijinindu-și capul de unul dintre stâlpi și deschide apoi, una câte una, cutiile lăcuite pline de comori. E inutil să spun că nimeni nu are nevoie de nimic, însă el nu pleacă aproape niciodată fără să vândă măcar vreun mărunțiș. I-am cumpărat unul dintre inele, făcut dintr-un coral de adâncime într-o culoare intensă; l-a frecat foarte energic de părul lui care, trebuie să spun, era destul de unsuros, ca să-i transfere o binecuvântare sacră; crede cu o atât de mare ardoare în puterile cu care e înzestrat, încât e aproape imposibil să nu-l crezi. Acum mi-e teamă să-mi mai dau jos inelul, ca nu cumva să abat ghinionul asupra mea...

Apoi, croitorul care vine să facă bluzele de purtat pe sub sari pentru servitoarele din casă... Reușește să le ia măsurile fără să le atingă sânii sau talia: stă la o distanță de cel puțin cincisprezece centimetri față de ele și

roșește din abundență, dar până acum, toate bluzele s-au potrivit perfect... Are chipul unui sfânt, dar și o diformitate stranie... câte un mic deget suplimentar la fiecare mână. Își folosește însă diformitatea în avantajul său pentru a manevra metrul de croitorie... Și a-i rămâne astfel libere mâinile cu care ține pânza... E cel mai simpatic om pe care l-am întâlnit în viața mea...

Îi mai scrise și despre situația disperată a „celor de neatins", care erau considerați cea mai de jos castă, încât doar și pentru că pășea în umbra lor, o persoană devenea necurată, dar și despre remarcabilii jainiști, oameni cărora le era frică să nu ucidă cumva chiar și o insectă din greșeală, își protejau gurile și lămpile cu bucăți de muselină și stăteau în case de la apus și până în zori ca nu cumva să calce pe vreo furnică.

Prietena Mary era încântată de scrisori și îi sugeră că ar putea să le vândă sub forma unei serii de povestiri sau adunate într-o carte și se oferi să-i caute un editor. Ar urma să se numească *Jurnalul unei englezoaice în Madras.*

Până acum, nu-i pomenise nimic lui Charles, dar din instinct, știa că este mai bine să-și țină planurile secrete mai ales că în scrisoarea pe care o terminase în dimineața aceea criticase nemilos comunitatea engleză și atitudinea sa față de populația indiană. Țara trecea printr-o foamete teribilă, care omorâse mii de oameni, dar, cu toate acestea, fermierii care abia se puneau pe picioare trebuiau să plătească în continuare taxe ca să crească vistieriile guvernului britanic.

Cu o seară înainte, se iscase o discuție cu nimeni altcineva decât lady Palmer, care avea foarte puțină compasiunea pentru victimele foametei, spunând că, dacă oamenii ar fi atât de înfometați, ar trebui să sacrifice vacile sfinte ca să le mănânce.

Sara o înfruntase, scandalizându-l pe Charles și o parte dintre invitații la sindrofie, sugerând că este mult mai cu rost ca vacile să rămână în viață.

Își amintea ce îi spusese tatăl ei, că vacile erau considerate sacre dintr-un motiv foarte practic. Hoinăreau libere de la o familie la alta timp de mulți ani oferind lapte copiilor care, fără aceste animale, nu ar fi avut parte de nimic. Laptele lor putea fi transformat în brânză pentru a adăuga proteine legumelor, iar balega uscată era folosită ca material de construcție pentru locuințe și combustibil la gătit.

În încheiere, sugeră ca lady Palmer, care deține o poziție importantă în societate, în loc să critice poporul indian, ar putea avea în vedere ceva acțiuni practice pentru a ajuta. Comentariul ei a provocat exclamații de

indignare din partea unora dintre invitați și mormăieli pe furiș în semn de susținere din partea altora.

Deși reușise să se facă remarcată, ieșise din grațiile invitaților, iar din acel moment, Charles o tratã cu rãcealã.

Capitolul 15

Lucy McKenzie îi deschise personal ușa de la intrare, un gest nemaiîntâlnit într-o casă cu servitori, iar entuziasmul cu care o întâmpină o făcu pe Sara să se bucure că venise, în ciuda insistențelor lui Charles de a nu da curs invitației. Din seara când a mâniat-o pe lady Palmer cu opiniile sale potrivnice și s-a simțit atât de ostracizată de cea mai mare parte a comunității engleze, inclusiv de propriul soț, era mai animată ca niciodată de dorința de a descoperi lumi noi, care să o ajute să umple golul din ce în ce mai mare care îi apăruse în viață.

Trebuia să recunoască că se simțea puțin rănită și confuză de motivele pentru care versiunea ei asupra evenimentelor trebuia să fie respinsă atât de categoric, dar, în același timp, înstrăinarea îi trezea un sentiment bizar și pervers de mândrie întrucât era ferm încredințată că se afla de partea adevărului. Cu toate acestea, în ceea ce-l privea pe soțul ei, existau mai multe sentimente profunde pe care trebuia să le lămurească. O indigna profund faptul că Charles simțea că era mai important să-i dea dreptate lui lady Palmer în detrimentul propriei soții, deși probabil că știa și el că femeia aceea greșea. Îl făcea să pară slab în ochii ei acum, iar gândul era atât de tulburător încât părea aproape insurmontabil.

Cum stătea așa pe pragul interzis, răspunzând zâmbind la îmbrățișarea afectuoasă a lui Lucy McKenzie, simți o conexiune imediată și promisiunea unui lucru pe care îl căuta.

– Te-am văzut de la fereastră și am fost foarte surprinsă. Eram sigură că nu vei veni. După cum vezi... Lucy își frecă mâinile de sariul ei mai degrabă ponosit așa cum recunoscuse chiar ea... Nu m-am schimbat încă. Iartă-mă!

– Ce locuință minunată! Sara admiră obloanele largi și vesel colorate în mai multe nuanțe de albastru, deschise pentru a lăsa să intre briza după-amiezii. Am așteptat cu nerăbdare să te văd toată săptămâna.

Femeia mai în vârstă înfășură brațul Sarei pe după al ei și o conduse într-un atelier aflat în spatele casei care dădea înspre o curte împrejmuită unde se afla o grădină luxuriantă năpădită de buruieni.

Într-un colț al încăperii era montat un șevalet scăldat în lumină, pe care se rezema portretul aproape terminat al unui prinț indian în haine de gală din cap până-n picioare și purtând bijuterii de protocol, iar lângă acesta, o masă pe care se găseau tuburi cu vopseluri în ulei.

– Nu știu cum a trecut timpul. Așa mi se întâmplă mereu când lucrez. Își adună cele câteva fire de păr rătăcite și le prinse într-un nod. Doamne, ce m-am speriat!

Râse plină de voioșie, iar Sara chicoti împreună cu ea.

– N-am știut că ești artistă. Sara veni mai aproape ca să-i admire pictura. Este forte bună. Ești pricepută.

– E la modă acum ca membrii familiei regale să-și facă portretele, dar nu la fel de la modă încât să mă și plătească la timp. Râse din nou de parcă faptul că nu era plătită ar fi fost o sursă proaspătă de amuzament și se întinse să-și ia o țigară lăsându-se apoi pe spate într-un fotoliu așezat în dreptul ferestrei. Ia loc, te rog! Sara se așeză în fața ei. Te deranjează dacă fumez?

– Deloc. Mai degrabă îmi place. Mi se pare că te prinde cumva.

– Cât de nebunatic din partea ta să spui așa ceva, doamnă Fitzroy! Mi se pare că deja sunt o influență negativă asupra ta.

Au fost servite cu ceai și răcoritoare de o fată într-un sari albastru strălucitor, care i-a aruncat un zâmbet voios Sarei înainte să se îndepărteze.

– Obiceiul de a-i îmbrăca pe servitori în bumbacul acela maroniu și tern mi se pare deplorabil. Simt nevoia să fiu înconjurată de culoare. În caz contrar, este atât de deprimant. Nu ți se pare?

– Ba da, bineînțeles.

Charles insista ca servitorii săi să fie îmbrăcați într-o etamină maro, cea mai ieftină existentă. Acum i se părea că era un obicei egoist și meschin și își promise în sinea ei să-l schimbe cât de curând posibil.

– Iertați-mă că îndrăznesc, dragă doamnă Fitzroy, dar vă simțiți bine? Păreți puțin cam palidă... Sper că suportați bine canicula.

– Nu chiar la fel de bine pe cât mi-ar plăcea. Nu mă simt foarte rău, doar puțină greață din când în când, asta e tot.

– Sper că nu veți deveni o „soție iasomie“, asemenea celorlalte doamne englezoaice care vin aici.

– Cum adică? Ce este o „soție iasomie“.

– Ei bine, pălesc foarte repede, se îmbolnăvesc și se ofilesc asemenea iasomiei, imediat după ce este culeasă sau căsniciile lor slăbesc din cauza presiunii. Condițiile din India sunt foarte dure.

Sara privi în ochii lui Lucy. Aflase oare ceva? Avea o privire inteligentă, dar și înțelegătoare. Spera să-i poată mărturisi care sunt lucrurile care o

deranjează, dar știa că nu va face asta. Era mult prea orgolioasă.

De parcă i-ar fi citit gândurile, Lucy îi oferi Sarei un zâmbet radios și neașteptat.

– Dar, draga mea Fitzroy, termenul acesta nu poate fi aplicat niciodată la tine. Tu nu ești o floare care se ofilește. Ai un fel de aer regal și, dacă îmi dai voie să spun, provocator. Nu vei fi niciodată strivită, deși vor exista momente în care vei fi călcată în picioare. Vei înflori cu condiția să capeți puțină hrană, dar trebuie să fie o dragoste de un soi extraordinar, nu o dragoste călduță și șovăielnică, o dragoste căreia va trebui să-i răspunzi cu aceeași pasiune, căci altfel...

Ochii mari și strălucitori ai lui Lucy purtau un avertisment, o profeție aproape, iar Sara simți un fior coborându-i pe șira spinării. Se întreba cum de înțelegea atât de bine lucrurile. Se simțea de parcă ar fi ieșit la iveală propriile gânduri secrete și nu era în stare să înfrunte privirea lui Lucy de teamă să nu se expună prea tare.

Simți apoi un impuls de a se despovăra doar puțin, dar au fost întrerupte de o ușă care se deschise, iar înăuntru intrară câțiva oameni voioși, care invadară salonul cu pălăvrăgeli zgomotoase și saluturi mutuale. Printre aceștia, se afla un poet indian care traducea poeme de dragoste indiene în engleză, o călugăriță franceză care muncea cu săracii din mahalale și un naturalist și activist scoțian care se documenta despre declinul populației de tigrii indieni.

Erau prietenoși și primitori într-un fel pe care Sara nu-l mai întâlnise până acum în Madras. Râdeau tare, mâncau cu poftă mâncarea care le era pusă în față și fumau țigarete turcești sau micile *bidis*, țigarete indiene confecționate din frunze de temburni înfășurate în tutun, care umpleau încăperea cu o aromă grea și înțepătoare.

Cineva adusese câteva sticle de vin franțuzesc, care însuflețiră și mai mult conversația, devenită haotică și, din când în când, înflăcărată, cu multe întreruperi și replici răstite. La anumite intervale, cineva pomenea numele lui Ravi Sabran și întreba la ce oră era așteptat, dezvăluind câteodată mici anecdote despre apucături de-ale lui ca atunci când de Crăciun le trimisese călugărițelor de la mănăstire șase duzini de șampanie franțuzească și bani cât să le ajungă să hrănească toți copiii de la mănăstire timp de un an.

Sara află că fusese educat la Sorbona și că petrecuse cel puțin zece ani în Paris, locuind pe malul stâng al Senei, ceea ce explica accentul și farmecul lui citadin.

Toate frânturile acestea de bârfă erau povestite pe un ton admirativ și amuzant, iar Sara își dădu seama că până și acești oameni din Madras,

mai sofisticați și mai cultivați, erau intrigați de personalitatea și de șarmul lui exotic.

Pe de o parte, îi făcea plăcere să audă comentariile acestea generoase la adresa lui Sabran, deși, pe de altă parte, o bulversau puțin. Era o ușurare să știe că era respectat pentru generozitatea și bunătatea lui și că nu părea să fie atât de malefic pe cât îl zugrăviseră britanicii. Cu toate acestea, nu era încă pregătită să se lase cucerită de farmecul său așa cum se lăsaseră toți acești oameni. Nu-i răspunsese la scrisoare, iar ea începuse să se simtă desconsiderată și ignorată. Era totodată frustrant că o interesa ce credea despre ea, deși el nu ar fi trebuit să aibă nici o putere asupra ei. Chiar și așa, aștepta aproape cu nerăbdare venirea lui Sabran ca să vadă cum se comportă în compania prietenilor.

Lucy nu se mai obosi să-și schimbe sariul cel vechi și nimeni nu păru să observe; mișuna de colo colo obligând pe toată lumea să mănânce, să bea și să facă conversație. Când veni vremea de plecare, toată lumea se revărsă afară din încăpere într-un iureș de râsete și zornăială cu promisiunea de a se vedea din nou săptămâna care urma.

Sara nu se mai distrase niciodată atât de tare până acum, iar când mai zăbovi după plecarea celorlalți pentru a petrece un moment mai intim cu noua ei prietenă, sunetul unei uși date de perete le întrerupse discuția, iar o tânără fată dădu buzna în încăpere trăgând de panglicile de la bonetă. Aproape rămăsese fără aer de la atâta râs, iar la început nu o văzu pe Sara stând pe canapea.

– O, iartă-mă, mamă! Nu mi-ai spus că ai musafiri.

Veni în fața lor și execută o mică reverență, timp în care Sara examină trăsăturile fetei. Era extrem de drăguță în rochița aceea curată din muselină albă, ochii negri strălucind cu o bucurie interioară, iar Sara era fermecată. Sara își aminti comentariul lui lady Palmer despre cât de închisă la culoare îi era pielea, însă, cu toate acestea, pielea fetei era doar puțin mai închisă decât a ei.

– Permite-mi să ți-o prezint pe fiica mea, Belle. Aceasta este doamna Fitzroy, draga mea. Ce ai făcut de ești atât de înfierbântată?

– Îmi pare bine de cunoștință, *madam*. Îi dădu mamei ei un sărut rapid, după care se aruncă pe canapea lângă Sara. Am jucat tenis cu Harry Scott. Vine să servească ceaiul într-o secundă. Te deranjează, mama?

– Deloc. Acum, stai jos, te rog, și poartă-te frumos!

– Îl știu pe Harry și pe părinții lui, e un băiat drăguț.

Sara îi cunoscuse pe părinții lui și pe el la una dintre seratele interminabile ale lui lady Palmer. Deși îl plăcuse imediat pe băiat, simți o

atitudine subită și tăioasă din partea părinților lui. Amândoi erau plini de prejudecăți și suspicioși și afișau o atitudine superioară față de orice persoană pe care o considerau de un nivel inferior față de al lor și nu-și putea imagina că ar fi de acord cu existența vreunei legături între fiul lor și familia McKenzie.

Belle se îmbujoră toată atunci când Harry a fost condus în încăpere; era evident îndrăgostită de el, iar Sara era îngrijorată să știe că fata va suferi mai mult ca sigur.

– Belle! De ce nu m-ai așteptat? strigă el, după care se opri cu privirile ațintite insistent. Doamnă Fitzroy! Nu mă așteptam...

Părea tulburat că o vede acolo, dar se așeză în fața ei și încercă să dea dovadă de bune maniere, deși atmosfera în încăpere se schimbase. Băiatul se foia și se vânzolea, incapabil să stea nemișcat în scaun pentru scurta perioadă care mai rămăsese, iar în curând timp găsi o scuză ca să plece.

– Tocmai mi-am amintit că trebuie să o iau din loc. Îmi pare rău, Belle. Vă rog să mă scuzați, doamnă Fitzroy.

– Dar ai spus că vrei ceai...

– Îmi pare rău, Belle. Voi veni altă dată...

– Te conduc, Harry.

Fata merse după el, cu o expresie de confuzie pe chip, lăsând-o pe Sara să poarte sentimentele de vinovăție pentru că le stricase după-amiaza.

– Cred că se teme că l-aș putea da de gol mamei sale că l-am văzut aici. Bineînțeles că nu aș face așa ceva.

Chipul lui Lucy căpătă dintr-odată o expresie neobișnuit de sumbră.

– Într-un fel, mi-aș dori să faci asta, iar Belle să înceteze o dată pentru totdeauna să-și mai facă speranțe deșarte. E surdă la orice sfat venit din partea mea. S-au logodit în secret împotriva voinței mele căci nu am nici cea mai vagă îndoială că se va termina prost. Familia lui Harry se opune cu înverșunare unei căsătorii cu Belle din cauza culorii pielii ei, deși Belle mă asigură că lui Harry nici nu-i pasă de astfel de lucruri. Cu toate acestea, părinții lui sunt îngroziți că ar putea avea nepoți de culoare. O corcitură, așa cred că este expresia aceea vulgară. O undă de amărăciune se strecură în glasul lui Lucy, iar Sara se simți cuprinsă de o compasiune adâncă.

– Totul e atât de urât și îmi pare rău pentru tot ce se întâmplă, dar lumea în care trăim este un loc crud și limitat. Îndeosebi lumea mică și meschină în care locuiesc eu, condusă de lady Palmer și de oameni asemenea ei.

Lucy o privea acum cu un interes renăscut și conștientiză, din tonul vocii, că și adorabila doamnă Fitzroy ar putea la rândul ei să fie victima

unei forme de opresiune diferite, deși aproape la fel de sufocantă.

O slujitoare, care intră în încăpere aducând un bilet, le întrerupse convorbirea. Se așternu tăcerea în timp ce Lucy citi mesajul.

– O... sunt dezamăgită. Domnul Sabran își cere iertare că nu poate veni astăzi. Destul de ciudat, nu lipsește aproape niciodată de la întâlnirea noastră, decât dacă are treburi foarte importante. Îți transmite în mod special salutări, doamnă Fitzroy. Spune că nu poate veni din cauza unor treburi pe care trebuie să le rezolve înainte de a pleca din oraș pentru cel puțin o lună... Chiar și așa... nu-i stă deloc în fire.

O evita. Sara știa asta instinctiv, iar pentru restul vizitei nu reuși să scape de sentimentul că, într-un fel, o insultase, iar ea era mai afectată de insulta aceea decât ar fi trebuit să fie.

Capitolul 16

Când se trezi, Sara o găsi pe Lakshmi aplecată peste patul ei. Nu avea de unde ști cu siguranță, dar avea sentimentul că fata era acolo de ceva vreme, iar nesiguranța o neliniști. Mereu se simțise puțin incomod în preajma lui Lakshmi, trăind cu sentimentul că, poate cumva, fata nu o plăcea. Nu pentru că și-ar fi arătat vreodată antipatia. Așa ceva ar fi fost de neconceput.

Se mișca de colo colo prin casă pe picioarele ei mici, fără să facă zgomot, îndeplinindu-și sarcinile cu o grație neobișnuită în mișcări, zâmbind sau râzând doar rareori, spre deosebire de ceilalți membri ai gospodăriei.

Shakur zicea că era așa pentru că se trăgea din Kashmir, unde, pe când era doar o copilă, fusese găsită rătăcind singură pe străzi de un soldat și adusă pe post de captură de război în Madras unde fusese vândută ca servitoare. Nu era de mirare că nu gusta lucrurile amuzante. Nu-i știa nimeni numele real, dacă avea familie și dacă aceasta mai trăia sau nu.

În dimineața aceea, culesese un buchet de tuberoze pe care și le împletise în coada neagră și groasă care îi ajunge până aproape de genunchi. Era rareori văzută fără să aibă părul împletit în maniera aceea modestă. Sara dăduse însă odată peste ea în grădină când își pieptăna buclele negre cântând pentru sine o melodie pe o voce ascuțită, la fel de fermecătoare ca o cobra care se unduiește. Își ținea ochii cu pleoape grele pe jumătate închiși ungându-și șuvițele, care îi ajungeau până în talie, cu ulei de patchouli, răspândind o aromă pătrunzătoare de mosc. Mișcările ei aveau un aer atât de senzual și atât de voluptos, încât părea de necrezut să nu fi cunoscut niciodată atingerea mâinilor unui bărbat pe trupul ei. Sara văzuse însă cum reacționa când bărbații din casă îi făceau orice fel de aluzie. Sărea ca arsă asemenea unui animal sălbatic, pentru a se asigura că nu vor mai îndrăzni niciodată. Aveau voie doar să o privească și să o dorească de la depărtare.

Veni aproape de pat cu tava pentru micul dejun.

– Bună dimineața, doamnă, spuse ea cu o voce dulce, melodioasă, apăsându-și palmele una de alta în salutul ei obișnuit. *Sahib* a plecat deja

de acasă... Mi-a spus să nu vă trezesc.

– Mulțumesc, Lakshmi. Arăți foarte drăguț astăzi; cerceii pe care îi porți sunt noi?

– Da, doamnă.

Mâinile îi zburară către picăturile din aur care atârnau de urechile ei perfecte, iar un zâmbet îi traversă buzele.

Sara știa că femeile indiene iubeau aurul, dar, cu toate acestea, se mira cum de fata își putea permite astfel de lucruri frumoase, însă își dădu seama că nu avea pe ce altceva să-și cheltuie banii întrucât nu avea o familie de întreținut.

– A spus la ce oră se întoarce?

– Nu va veni acasă pentru prânz. A spus că o va vizita pe doamna Palmer, care nu se simte bine.

– O...!

Capul Sarei se prăbuși din nou pe pernă și oftă din adâncul pieptului. Un zâmbet viclean și enigmatic se afișă pe buzele lui Lakshmi, iar Sara se simți cuprinsă de o furie irațională, pe care reuși să o ascundă cu un zâmbet pe jumătate forțat. Nu era corect ca fata să fie atât de morocănoasă.

– Când o să se îmbunătățească vremea, Lakshmi? E atât de cald!

– În curând va veni musonul, doamnă, și totul va fi din nou verde.

Lăsă din nou să-i scape un oftat disperat. Era nefericită din multe motive; luna de miere pe care o așteptase atât de mult fusese anulată. O invitație sosise cu o zi înainte de plecarea lor planificată, anunțând nunta Cynthiei și a lui William care urma să aibă loc într-o săptămână. Se pare că William se pusese suficient de mult pe picioare pentru a îndeplini dorința Cynthiei de a se căsători înainte ca musonul să le poată întârzia călătoria înapoi în Anglia.

– Chiar trebuie să mergem? întrebase Sara deși știuse tot timpul care va fi răspunsul lui Charles. Este atât de important să participăm? Având în vedere că este singurul răgaz pe care îl avem pentru călătoria noastră, sunt sigură că putem fi scutiți.

Se îndepărtă de ea, mirat că îi poate cere o astfel de favoare imposibilă.

– Cum poți spune una ca asta? Bineînțeles că trebuie să participăm. Cynthia nu m-ar ierta niciodată.

– Știa că plănuim să plecăm în luna de miere; ar fi putut aștepta încă două săptămâni până ne întorceam. Câteodată mi se pare că Cynthia vrea ca tu să dansezi pur și simplu așa cum îți cântă ea.

Charles n-o mai asculta, se gândea deja la altceva.

– Cred că face o mare greșeală că se căsătorește cu William. Are nevoie de un bărbat care să aibă grijă de ea, nu de un papă-lapte. Băiatul acela

este un molâu; ia aminte la vorbele mele, Cynthia va ajunge văduvă nu peste multă vreme.

Așa cum se dovedi ulterior, Charles avusese dreptate dintr-un anumit punct de vedere, căci în mai puțin de o săptămână, William muri.

Se pare că i se trăsese de la eforturile pe care le făcuse ca să nu o dezamăgească pe Cynthia. Întrucât se sculase din pat deși era în continuare chinuit de febră, se prăbuși la pământ și muri cu doar o zi înainte de nuntă, spulberându-i Cynthiei speranțele de a fi văduvă și privând-o de titlul la care râvnea atât de mult și de care o mai despărțeau doar douăzeci și patru de ore.

Vocea dulce și unduioasă a lui Lakshmi o trezi din nou pe Sara din gânduri. Visa cu ochii deschiși acum și dormea de parcă se afla în comă în timpul după-amiezilor, ceva ce nu mai făcuse înainte, după care se trezea iritată și tulburată. Se părea că suferea aproape constant de o durere de cap moderată și de greață care o făcea să se simtă tensionată și prost dispusă.

– Cu ce se îmbracă doamna astăzi?

Pașii fetei erau atât de moi încât Sara nu o auzea niciodată venind decât atunci când era deja lângă ea. Ochii cu pleoape grele priveau în pământ ca de obicei, îndeplinindu-și rolul de servitoare devotată, deși în spatele ochilor era altceva, ceva inaccesibil.

– Cu o rochie simplă din muselină, mulțumesc, Lakshmi... Nu cred că ies astăzi. E prea cald.

Sara o privi pe servitoare îndreptându-se spre garderobă cu mișcări încărcate de o grație domoală și seducătoare. Curbura spatelui deasupra coapselor care se unduiesc delicat, brațele subțiri acoperite de brățări, talia firavă și urma de rotunjime de pe pântec.

Urmărind-o pe fată cu privirea prin încăpere, Sara se simți doborâtă de o letargie familiară și o vagă nefericire, pe care încerca din răsputeri să le pună doar pe seama vremii.

Când Lakshmi așeză rochia pe pat și plecă din cameră, se simți mai confortabil și se întrebă dacă nu cumva fata avea puterea de a o neliniști.

După o vreme, se ridică din pat și încuie ușa dormitorului, traversând camera și așezându-se în dreptul unei oglinzi verticale.

Oare și ea era la fel de atrăgătoare în ochii bărbaților precum Lakshmi?

Își ridică brațele deasupra capului și își scoase cămașa de noapte din mătase.

Era seducătoare? Nu era sigură. Sânii îi erau ridicați și fermi, deși, trebuia să recunoască, nu erau mari, iar sfârcurile erau de un roz

trandafiriu pe pielea deschisă la culoare. În ciuda zilelor în care nu se simțea bine, tenul ei era în continuare limpede și luminos, iar oamenii îi remarcau deseori aparenta vioiciune, cu insinuări prefăcute despre beneficiile vieții într-o căsătorie. Din nou, era copleșită de gânduri dureroase. Dacă măcar ar fi avut pe cine să întrebe. Dacă măcar ar fi fost permise discuțiile despre acest subiect.

Se îmbujoră când își reaminti evenimentele din noaptea trecută. Se tot gândise la sculpturile pe care le văzuse pe plajă și la cât de multă plăcere păreau femeile să simtă, iar în timp ce Charles făcea dragostea cu ea, începuse să-și miște trupul, iar în timp ce se mișca, simțise plăcere pentru prima dată, pierzând controlul într-un extaz delirant până când Charles se rățoise la ea:

– Nu! Nu face asta! E dezgustător!

– Ce s-a întâmplat? spuse ea cu respirația întretăiată.

– Doar femeile necuviincioase fac asta... Cu siguranță, știi asta.

Se îndepărtă de ea ca și cum atingerea ei ar fi fost o insultă. Ea îl privi în timp ce-și aprinse o țigară, suflând fumul în pufăituri scurte și nervoase.

După o vreme apoi, se întoarse la ea, cu o atitudine mai îndulcită.

– Presupun că nu mă pot aștepta ca tu să fii știut. Dacă mama ta ar fi trăit, ți-ar fi spus poate... Femeile cinstite nu pot simți plăcere din asta... E un lucru doar pentru bărbați. Pentru tine e doar ca să poți concepe copii.

Apoi o sărută pe obraz și îi spuse în șoaptă că o iertase.

După ce Charles adormi, Sara rămase nemișcată timp de mai multe ore, înghețată de jenă și de furie, deși în inima ei era încredințată că nu ar trebui să existe nici o rușine.

Sara intuia că plăcerea sexuală trebuia să fie un lucru normal sau era considerată normală doar pentru membrii populației indiene? Ideea era ridicolă, bineînțeles, dar chiar și printre prietenele ei din mișcarea pentru emanciparea femeilor, actul sexual în sine nu era niciodată adus în discuție, ci doar importanța de a aduce pe lume mai puțini copii. Nimeni nu pomenise vreodată acea parte secretă a anatomiei masculine, nici măcar când participase la o întâlnire interzisă pe tema mijloacelor de contracepție, când se sugerase că o jumătate de lămâie îndesată până sus în vagin ar fi o modalitate eficientă de prevenire a sarcinii. Propunerea fusese întâmpinată în cea mai mare parte cu groază sau cu proteste și, în același timp, făcuse dificil de imaginat că ar putea urma vreo plăcere după o astfel de procedură.

Îi reveniră în memorie comentariile mătușii ei cu referire la sex. „Sunt lucruri pe care s-ar putea să nu vrei să le faci, dar este perfect normal,

dar pentru ei sunt perfect normale.“ Era evident că voise să spună că femeile cuminți nu trebuie să găsească plăcere în sex, iar Sara se gândi că va fi considerată o femeie rea pentru că voia să se bucure.

Oamenii vorbeau despre femeile de moravuri ușoare, iar câteodată erau și văzute rătăcind pe străzi din Londra și pe aleile din Madras sărace, boite și triste, așa că era evident că sexul nu era o alegere fericită pentru ele.

Se gândi apoi la Ravi Sabran și la relația sa clandestină cu soția unui alt bărbat. Nu avea pic de rușine, iar din câte se pare, se mândrea chiar cu dragostea sa. Se fălea cu ea și nu făcea un secret din admirația sa pentru femei în general. Imaginile cu sculpturile de pe plajă îi reveniră din nou în minte, atâtându-i trupul și provocându-i un frison care îi coborî pe șira spinării. Ravi Sabran făcea lucrurile acelea considerate a fi rele? Ochii aceia ai lui, cu pleoapele căzute și zâmbetul ușor senzual erau zugrăvite pe picturile acelea atât de evident de parcă chiar el ar fi pozat ca model. Își folosise și el buzele și limba în același fel ca bărbații aceia? Se gândi la gura sa puternică și roșie și la strălucirea puternică a dinților albi și la felul în care culesese bucata aceea micuță de tutun care îi rămăsese pe limbă, atunci când o privise la petrecerea în aer liber, atât de lent, atât de apatic, cu ochii pe jumătate închiși...

Se trezi apoi la realitate, puțin șocată de felul în care mintea ei urmase o astfel de traiectorie imorală. Totul era atât de inutil de fapt, iar ea era încă și mai nefericită când se gândea că e posibil să nu afle niciodată cum ar fi să experimenteze extazul reciproc și pasional sau dacă acesta exista în cele din urmă.

Își puse înapoi rochia de noapte și se prăbuși în scaunul din trestie de la fereastră privind dezolată straturile de flori ofilite, care își pierdeau rapid culorile pe măsură ce ceața dimineții se transforma într-o lumină aspră și supărătoare.

Undeva în fundal, printre zdrăngănitul tigăilor și al oalelor, auzea servitorii sporovăind în bucătărie; vocile se ridicau și se coborau, iar o explozie de râsete întrerupea din când în când pălăvrăgeala. Într-un scurt acces de paranoia, se întrebă dacă nu cumva râdeau de ea.

În curând, Mutu o să dorească să discute cu ea despre meniul acelei zilei și se trezi din nou oftând. Stilul lui de gătit era atroce; mai exact, felul în care gătea preparatele englezești era atroce, dar lui Charles nu părea să-i pese. Mereu susținuse că sunt norocoși să aibă totuși un bucătar, căci cea mai mare parte dintre indieni erau vegetarieni și erau revoltați la gândul de a atinge carnea roșie.

Charles insista să se gătească preparate simple, căci spunea că stomacul său nu tolera altfel de mâncăruri.

Sara se întrebă dacă Charles se bucura într-adevăr când mânca. Rareori își ridica privirea din farfurie în timp ce mesteca, dar câteodată se holba undeva într-un punct nu foarte îndepărtat, cu un zâmbet neatent, abia schițat pe buze. Sara se juca cu mâncarea, împingând-o de colo colo prin farfurie și făcând-o grămăjoare pe margine ca să creeze iluzia că mâncase mai mult decât în realitate. Deseori pleca nemâncată de la masă, deși nu avea nici o dorință să mănânce. Ea devenise și mai slabă, pe când el se îngrășase, în special în jurul taliei odinioară zvelte.

Își aduse aminte de dezastrul din ziua precedentă, când, ca de obicei, Mutu așteptase ca ea să-i spună care sunt poruncile din acea zi.

Când îi văzuse chipul neliniștit în timp ce planifica meniul potrivit pentru soțul ei, se grăbi să-i sară în ajutor.

– O să am niște carne proaspătă, doamnă... Am cerut să fie sacrificată o capră tânără în această dimineață.

Mutu rostise cuvintele de parcă evenimentul ar fi fost unul fericit, deși Sara știa că este un vegetarian strict.

– Domnul va fi foarte mulțumit, cred. Fața i se lumină dintr-odată. Pot face o tocăniță irlandeză.

Pe Sara o cuprinse o senzație de greață. Un ied trebuia să moară în ziua aceea ca ea să-l poată mânca la masa de seară.

În acel moment, adierea unui miros delicios ajunse înspre ea de la bucătărie.

– Ce pregătiți pentru cină, Mutu? Miroase atât de minunat.

– Nu v-ar plăcea, *madam*... E doar o mâncare simplă, indiană, kofta vegetală, *dhal* și orez.

– Kofta? Aproape că uitasem. A fost felul meu de mâncare preferat în copilărie. Zâmbi când își aduse aminte cum, după ce-și termina porția, o implora pe Malika să-i mai dea cu linguriță și din farfuria ei. Poți să-l prepari pentru seara aceasta? Nu-mi dau seama de ce nu ni l-ai mai servit până acum.

Mutu își frecă mâinile.

– Dar nu e mâncare englezească, doamnă... Pe chip îi apăru o expresie de extremă îngrijorare. Domnului nu-i va plăcea, așa cred...

– Cred că mie îmi va plăcea și sunt convinsă că și domnului Charles.

– Da, doamnă, spuse el încântat, lăsându-se convins în cele din urmă. O să vă pregătesc ceva special, foarte special.

– Încă ceva, Mutu...

– Da, doamnă?

– Spune-le să nu sacrifice căprița aceea... E o zi atât de frumoasă... Nimic nu ar trebui să moară într-o zi atât de frumoasă. De fapt, de acum

înainte, vom mânca mult mai puțină carne. Mi-am dat seama că nu mai este pe gustul meu.

Fața lui Mutu se lumină din nou.

– Veți câștiga binecuvântarea zeilor, doamnă.

Făcu apoi o plecăciune adâncă și îi sărută poalele rochiei.

Charles nu spuse nimic atunci când mâncarea i-a fost așezată în față, dar se jucă cu porția de legume și cu nucile de caju. Sara îl privi cu un zâmbet plin de speranță pe buze, așteptând o încuviințare printr-un gest din cap care va veni cu siguranță.

Mutu și Shakur urmăreau la rândul lor din ușa sufrageriei, dându-și coate și rânjind. Mutu muncise toată ziua ca să producă cele mai rafinate arome.

Charles luă o înghițitură, o plimbă prin gură cu o expresie de profund dezgust, după care își luă șervețelul din poală și îl așeză în fața lui înainte de a se rezema din nou pe scaun.

– Ce părere ai, Charles? Nu e prea fierbinte, cred.

Zâmbetul ei devenise mai degrabă o grimasă acum, iar stomacul începu încet-încet să i se strângă.

– Nu putem mânca ce mănâncă ei, spuse el cu o convingere deplină. Nu putem să-i lăsăm să creadă că ne place ceva din ce-i al lor.

– Dar este total absurd. Înainte să se poată abține, își ridică vocea în fața servitorilor. Știi prea bine că este delicios. Oricine poate vedea asta!

Charles îi aruncă o privire glacială și își împinse farfuria deoparte.

– Nu are importanță, chiar dacă are gust bun. O să creadă că mâncarea lor e mai bună decât bucătăria noastră tradițională englezească și apoi cine știe ce se poate întâmpla? Își pierd respectul pentru noi... Crede-mă, draga mea, așa cum ți-am mai spus de multe ori până acum, nu îi vei putea aduce niciodată pe drumul bun.

Sara se holbă la farfurie, fără să o vadă cu adevărat, cu furculița încremenită prostește în aer, mestecând mâncarea care se răcise deja.

– Ei bine, eu o mănânc. E delicioasă. Fă cum vrei!

– Te rog să nu crezi că exagerez, draga mea... spuse el schițând un zâmbet odată cu acel cuvânt de afecțiune... dar, crede-mă, știu despre ce vorbesc. Nu uita de răscoalele din '57. Am fost prea blânzi cu diavolii ăștia atunci, iar ei ne-au răsplătit ucigându-ne femeile și copiii în paturile lor. Povestea se poate repeta oricând! Shakur, strigă el, du asta înapoi la bucătărie, să nu mai rămână nimic! Doamna a făcut o greșeală. Găsește-ne altceva!

Sara își încleștă mâinile pe farfurie refuzând să-i dea drumul, iar pentru un moment, între ea și Charles avu loc o confruntare stânjenitoare. Într-un final, întrucât servitorii îi priveau, Charles cedă, iar ea mâncă preparatele în fața lui, arătându-și cu mândrie plăcerea, deși avea senzația că mâncarea i se oprea mai degrabă în gât.

Din acel moment însă, Sara refuză să mai mănânce tocănițe irlandeze și alte amestecuri care se dădeau drept mâncăruri englezești și începu să consume doar fructe și legume, ridicând o nouă barieră între ea și soțul ei.

Sara se ridică din scaun și, în loc să o cheme pe Lakshmi ca să o ajute să facă baie, amână momentul indezirabil pentru încă puțin ca să scrie un nou capitol din *Jurnalul unei englezoaice în Madras.*

Gândurile o copleșiră însă, încâlcindu-i-se de cuvinte în timp ce scria până când, în cele din urmă, aruncă stiloul și începu din nou să umble de colo colo prin încăpere.

Trecuseră patru luni de când trăia alături de soțul ei și, în ciuda tuturor eforturilor, simțea în continuare că lucrurile nu erau așa cum se așteptase. Trăise câteva momente teribile în care regretase amarnic căsătoria, tânjind să fie din nou celibatară. Lumina albă și orbitoare care se strecura printre obloane o copleșea, provocându-i deja dureri de ochi și de cap. Avea în fața ei o zi lungă și solitară, căci până și Lucy, cea care o ajuta să rămână cu mințile întregi, era plecată din Madras pentru cel puțin o lună.

Nu se știe cum, dar vestea logodnei lui Belle ajunsese deja la urechile lui lady Palmer și, deși Harry își susținuse dragostea eternă pentru ea, se prăbuși curând sub greutatea dezaprobării generale. Fusese trimis în Egipt sub amenințarea că va fi dezmoștenit dacă nu-i vine mintea la cap, iar Belle, ca să schimbe peisajul, a fost dusă în Delhi, să stea la niște rude, pentru a o ajuta să uite de dezamăgirea amoroasă.

Lady Palmer îi spusese deja Sarei verde-n față că, în opinia ei, ea fusese cea care încurajase logodna doar prin faptul de a fi prietenă cu Lucy și, drept pedeapsă, ea și Charles au fost lăsați pe dinafară la un important dineu. Charles se înfuriase și nu o lăsă pe Sara să uite că ea fusese cauza umilinței suferite.

Fusese apoi din nou acceptat în grup, însă când Sara refuza câteodată să-l însoțească în unele seri, nu insista să fie și ea prezentă și deveni aproape oficial o proscrisă.

Orologiul din sufragerie bătu ora zece.

În curând va trebui să o cheme pe Lakshmi ca să o ajute să facă baie și să se îmbrace, însă se temea deja de privirile insistente și indiscrete ale fetei. Inițial, insistase să se îmbăieze singură, dar pledoaria ei pentru intimitate crease rumoare în gospodărie, când ceilalți servitori o acuzaseră pe Lakshmi că nu își îndeplinește bine treaba. Charles dădu de fața dezaprobatoare a lui Shakur imediat ce sosi acasă de la muncă.

– Avem necazuri în casă, *sahib*...

Privea în jos la picioarele sale desculțe în timp ce vorbea.

– Vorbește cu doamna.

– Despre doamna e vorba, *sahib*.

Charles își aruncă jacheta și luă băutura care i se oferi.

– Bine atunci, zi despre ce e vorba!

– Doamna nu o lasă pe Lakshmi să o îmbăieze, iar Lakshmi crede că va fi concediată... A plâns toată ziua.

Charles merse în cămăruța în care Sara se odihnea și își azvârli mâinile în aer într-un gest de disperare. Era mai furios decât ar fi trebuit să fie.

– Draga mea, ce e prostia asta că nu o lași pe Lakshmi să te ajute la baie? E de datoria ei să facă totul pentru tine.

– Nu suport felul în care mă privește atunci când sunt dezbrăcată. Mă face să mă simt incomod.

– Ce contează dacă se uită sau nu la tine. E doar o servitoare...

– Contează pentru mine, spuse ea hotărâtă să nu cedeze cu ușurință. Poate ar fi mai bine dacă i-am găsi de lucru în altă casă sau am lăsa-o să se întoarcă la lady Palmer.

– Este un dar, spuse el dând semne că-și pierde răbdarea. Un cadou nu se dă înapoi indiferent cât de necorespunzător ți se pare.

– Nu este deloc necorespunzătoare; de fapt, e chiar opusul. Își face treaba aproape prea bine.

– Ei bine, atunci ar trebui să rămână. Lady Palmer întreabă deseori de ea și nu-i pot spune că ne-am descotorosit pur și simplu de fată. Astfel de probleme n-ar mai exista dacă ai învăța pur și simplu să tratezi servitorii ca și cum nici n-ar fi prezenți.

– Nu mă pot purta cu o persoană ca și cum ar fi invizibilă. Dar nu sunt surprinsă că tu reușești.

Își întoarse fața în timp ce vorbea. Fisurile din căsătoria ei se transformau în adevărate crevase, iar Sara simțea că i se frânge inima.

Capitolul 17

Nu mai auzise nimic de Ravi Sabran de mai bine de o lună, deși îi scrisese din nou ca să-l întrebe dacă o poate vizita pe Prema. Lucy o informase că Sabran ratase constant seratele de miercuri după-amiază, un lucru foarte neobișnuit pentru el. Sara trebui să-și înăbușe furia la gândul că fusese insultată și ignorată. La început, dăduse vina pe funcționarea defectuoasă a serviciului poștal, dar acum, când constată că alte scrisori ajungeau la destinație fără probleme, pretextul corespondenței pierdute părea puțin probabil.

Se întrebă dacă ar fi fost considerat necuviincios să-și facă apariția neanunțată la ușa lui, dar trecuse destul de mult timp și risca să devină un vizitator nepoftit.

Nu era treaba nimănui dacă dorea să o viziteze pe Prema, însă chiar și așa, când i se adresă lui Shakur, care lustruia argintăria, vocea ei păru nenatural de relaxată, iar pe chip avea o expresie plictisită, în acord cu starea ei de spirit.

– Cred că o să fac o plimbare astăzi... Mă poți duce cu trăsura în oraș?

Shakur se opri imediat din lustruit, la fel de nerăbdător ca și ea să schimbe atmosfera.

– Îi voi spune lui Lakshmi că doriți să vă însoțească.

– Nu, aș vrea să merg singură.

Nu o dorea pe Lakshmi și nici zâmbetul ei plin de ascunzișuri.

Shakur se opri, iar pe chip îi apăru o grimasă plină de îngrijorare.

– Celelalte *memsahib* nu merg niciodată singure.

Sara tresări. Shakur îl imita pe Charles, iar Sara avu pentru moment senzația că e față în față chiar cu soțul ei.

– Așa voi face, Shakur... Voi merge singură.

– Da, doamnă.

Shakur îi întoarse spatele, iar Sara putea citi dezaprobarea în felul în care își mișca trupul îndepărtându-se.

Se întoarse însă și o confruntă.

– Nu puteți merge singură... Nici una dintre celelalte doamne nu ies din casă neînsoțite. Trebuie să fiți în compania unei femei. O să iasă zvonuri.

– Atunci o voi lua pe fata care curăță pantofii... Cum o cheamă? Surinda... O voi lua pe Surinda să mă însoțească.

– Nu o puteți lua pe ea. Face parte dintre cei „de neatins“... Nu puteți lua pe cineva „de neatins“ să vă însoțească. Nu o voi lua în trăsură.

Sara simțea că mai are puțin și o să strige din toți rărunchii: „Am voie să fac și eu ceva?“, dar reuși să-și țină frustrarea în frâu.

– Atunci voi merge singură și cu asta basta.

Shakur scutură pur și simplu dezaprobator din cap și părăsi precipitat încăperea.

Locuința lui Ravi Sabran era situată la capătul unui șir lung de case englezești impunătoare, aflate la o distanță de câțiva kilometri de centrul orașului Madras, însă separate de un canal și de un spațiu vast de junglă care scăpase neatins de încercarea de civilizare a orașului.

Trăsura înainta pe un drum întortocheat, mărginit pe ambele laturi de tufe masive de bougainvillea stacojie cu ramurile rostogolite până la pământ, care creșteau printre arbori străvechi de tamarin. Razele soarelui se strecurau cu greu prin pâlcul de vegetație și chiar și sunetul era înăbușit de bolta deasă de verdeață.

Era o plăcere să simți în sfârșit puțină răcoare, iar Sara se pierdu în bucuria momentului când, dintr-odată, o lovi un sentiment straniu de familiaritate. Senzația de déjà-vu era atât de puternică, încât își simți stomacul încordat și o cuprinse o vagă senzație de greață, deși, dacă nu o înșela memoria, nu mai fusese niciodată înainte pe drumul acesta.

Drumul se transformă într-o alee care se oprea brusc în dreptul unui set de porți din fier forjat fixate într-un zid din piatră, acoperit cu o plantă agățătoare plină de flori care se infiltrase până și printre dale. Sara aproape că sări din trăsură și se așeză în fața porților, după care, dând la o parte cu mâna ei înmănușată o liană, scoase la iveală o plăcuță din alamă uzată cu inscripția „Casa Tamarin“ și data când fusese construită, „1802“.

– Casa Tamarin?

Șopti cuvintele iar și iar. Închise ochii și încercă să-și aducă aminte. Cu siguranță mai auzise numele acesta undeva.

– Ești sigur că aici este casa domnului Sabran?

– Da, doamnă.

– Dar casa domnului Sabran este denumită „*Sans Souci*“.

– Da, doamnă... dar și aceasta este casa lui.

Shakur făcu o săritură pregătindu-se să deschidă porțile.

– O să le spun că ați venit.

Sara ridică mâna.

– Nu. Te poți întoarce să mă iei într-o oră sau două.

– Nu, doamnă... Shakur era de-a dreptul panicat. Casa aceasta are o reputație proastă. Nu puteți intra singură.

În ciuda protestelor, Sara își dădu seama că Shakur ardea de nerăbdare să vadă interiorul casei, însă nu dorea să-i permită să ducă zvonuri înapoi celorlalți servitori.

– Întoarce-te să mă iei înainte să se întunece. Ia trăsura și fă-i o vizită mamei tale. Se va bucura să te vadă.

Îi zâmbi, sperând să-i mai îmblânzească aerul acela dezaprobator.

Shakur scutură din cap cu tristețe și se îndepărtă, privind peste umăr cu un oftat plin de reproș. Sara așteptă până când servitorul dispăru din vedere, după care împinse poarta.

Se opri un moment, așteptând ca servitorii să coboare și să o întâmpine sporovăind așa cum se întâmpla peste tot unde mai fusese în vizită în Madras, dar nu auzi nimic care să rupă tăcerea cu excepția sunetului păsărelelor și a unei vagi adieri a vântului prin copaci.

Înaintă precaută de-a lungul aleii, luă o cotitură și dintr-odată, ivită din haosul dezordonat al grădinii, în fața ochilor ei apăru o casă adorabilă, în linii pure și ordonate care aminteau de arhitectura secolului trecut.

Zece stâlpi susțineau o verandă largă, pavată cu lespezi, care se întindea pe toată lungimea și lățimea casei. Obloane largi din lemn, decolorate până ajunseseră turcoaz palid, erau închise pentru a nu permite luminii nepoftite să pătrundă înăuntru. Resturile unui covor din iarbă uscată atârna peste pervazul unui ferestre. Fusese odată verde și dulce mirositor, proaspăt cosit de servitori și păstrat la loc răcoros și umed pentru a feri casa de căldura arzătoare. Un frison îi coborî pe șira spinării; avea aspectul părului încâlcit al unui *sadhu*.

O plantă agățătoare acoperită de flori roz și lipicioase se întindea peste pietrele deteriorate ale verandei în sus pe ziduri izolând casa și secretele sale de lumea de dinafară. La sunetul pașilor ei apropiindu-se, o mangustă cu un șobolan mort atârnându-i flasc și însângerat din gură goni de-a lungul verandei și se ascunse în tufișuri.

O teamă de nedescris o împresură și aproape că regretă că îl lăsase pe Shakur să plece, după care o învălui un val de amețeală, care nu știa dacă era provocată de frică sau de căldură.

De teamă să nu leșine, se ținu cu putere de balustrada curbată din piatră în timp ce urcă scările, după care se opri transfigurată în fața ușii de la intrare tocite, în centrul căreia atârna un ciocănel greu din alamă sub forma unei mâini de om înmănușate. Din nou, un val proaspăt de

ameţeală ameninţa să o dezechilibreze. Mai văzuse undeva înainte exact ciocănelul acesta. Scutură din cap şi se încruntă în timp ce încerca să-şi împrospăteze memoria.

Îşi aduse apoi aminte de senzaţia de a sta pe vârfuri şi de a încerca să ajungă mai sus, abia atingând cu degetele acelea de copil metalul rece.

– Cu siguranţă... nu e...?

Se clătină puţin şi aproape că se prăbuşi la pământ. Trebuia să gândească, trebuia să-şi amintească.

Apoi, ghidată de un instinct pe care îl credea demult amorţit, merse de parcă era hipnotizată pe lateralul verandei. Dacă avea dreptate, ar trebui să găsească acolo o mică marchiză cu ferestre din lemn sculptat pe jumătate ascunsă dedesubtul unui arbore de tamarin străvechi.

Îşi ţinu respiraţia şi se aplecă peste unul dintre stâlpii de piatră ca să se sprijine. Da... acolo era, vopseaua albă se ştersese acum, dar rămăsese destul de solidă. Se jucase aici în copilărie. Era locul preferat al mamei ei în răcoarea dimineţii şi, uimitor, scaunul ei din răchită era tot acolo, ca şi cum ar fi aşteptat-o.

Puse un picior în faţa celuilalt cu mişcări mecanice de parcă ar fi fost sub efectul unei vrăji, apoi se opri în faţa uşii deschise.

Într-un colţ al încăperii, era un mic altar dedicat lui Ganesha care purta încă resturile unui beţişor parfumat – cineva venise acolo ca să se roage. Se aşeză pe scaunul care odinioară fusese al mamei ei şi se abandonă unei dureri copleşitoare, suspinând fără să-i pese că cineva sau ceva ar putea-o auzi. Se legănă înainte şi înapoi în scaun, împresurată de fantomele trecutului. Începu apoi să tremure de teamă. Melodia unui cântec de leagăn, un sunet obsedant şi înfiorat, o învălui. Era un cântec pe care şi-l amintea foarte bine.

Sunetul vocii se auzi mai aproape, după care amuţi. O umbră întunecată se ivi în pragul uşii urmată de o siluetă care păşi în încăpere, după care se opri. Un bocet de pe lumea cealaltă sparse tăcerea, iar silueta se prăbuşi la pământ, zăcând ghemuită, rezemată de peretele casei de vară şi ascunzându-şi capul sub sari.

Sara îşi regăsi vocea şi vorbi în hindi:

– Îmi pare rău... Te-am speriat?

Îşi întinse mâna către ea ca pentru a-i câştiga încrederea, dar la atingerea ei, femeia sări asemenea unui animal într-unul dintre colţurile încăperii şi aruncă o privire furişă şi precaută de după sari.

Îşi găsi apoi curajul să vorbească:

– Eşti aievea?

– Da... bineînţeles.

Femeia se ridică și veni mai aproape, întinzându-se apoi ca să atingă capul Sarei, luă în mână una dintre șuvițele roșcate și o pipăi. Făcu apoi ochii mari.

– Sarianna!

Sarianna! Nu o mai strigase nimeni pe numele acesta de ani de zile și doar o singură persoană l-ar fi putut ști.

– Malika!

– Da... eu sunt. Să fie oare posibil?

– Da!

Mâinile fragile și cafenii mângâiară chipul Sarei și îi netezire părul. Lacrimile, pe care le reținuse atât de mult timp, șiroiră eliberate în cele din urmă.

– Te-ai întors acasă... Te-ai întors acasă...

– Da, Malika... Sara plângea cu fața schimonosită de sughițuri. M-am întors acasă...

Cele trei morminte din spatele casei erau curățate de buruieni, deși inscripțiile de pe pietrele funerare se șterseseră sub soarele dogoritor și ploile torențiale. Sara urmări inscripția cu degetul.

„Lillian Catherine Radcliffe... preaiubita soție a lui William."

„Radcliffe! Bineînțeles, numele meu era Sarianna Radcliffe!" O apucă din nou plânsul, cu hohote intense și dureroase care îi epuizară trupul, dar o făcură să-și simtă inima mai ușoară.

Numele acela aparținuse unor vremuri mai fericite, iar acum se simțea de parcă și-ar fi regăsit din nou sufletul cel adevărat.

Își trecu mâinile peste a treia piatră de mormânt. „Daisy Rose".

Jelise o soră pe care nu o cunoscuse niciodată, care murise atunci când ea avea doar doi ani. La baza fiecărei pietre de mormânt, Malika așezase o mică figurină din piatră înfățișându-l pe Shiva, ca și cum adăugarea unei zeități ar garanta o doză sporită de binecuvântare pentru cei care ajung în ceruri. Sara privi în timp ce Malika șterse pietrele cu marginea sariului.

– De ce ai stat atât de mult...?

Luă mâna Malikăi într-ale ei în timp ce studia chipul acela mult iubit, cu mult mai în vârstă acum, părul odinioară negru și strălucitor acum complet grizonant pe care-l purta într-un coc respectabil la ceafă. Cu toate acestea, ochii ei căprui, căprui-închis, erau neschimbați, plini de bunătate și iubire.

– Nu am pe nimeni... Tu ești familia mea...

Își ridică din nou mâna către părul Sarei și îl mângâie cu un gest plin de afecțiune, nevenindu-i încă să-și creadă ochilor.

– Semeni cu tatăl tău. El avea părul de culoarea aceasta.

– Spune-mi ce s-a întâmplat. Vreau să știu cum au murit.

– Ea a murit prima, a fost foarte rapid și nu a simțit nimic, dar zeii au fost foarte îndurători și l-au luat și pe el la scurt timp. Malika își trecu degetele peste numele inscripționate pe pietre așa cum făcuse de multe ori înainte. Nu ar fi putut trăi fără ea. Ochii i se întunecară pentru un moment, amintind de suferința din trecut. Apoi tu te-ai îmbolnăvit. Te-am luat din casă și te-am îngrijit cu mâna mea.

– Îmi amintesc...

– Apoi a venit doamna aceea englezoaică și mi te-a luat... Fața i se schimonosi dintr-odată la evocarea coșmarului din trecut. Erai copilul meu... al meu! Nu aveam pe nimeni altcineva. Când aveam nouă ani, părinții mei m-au vândut unui bărbat destul de bătrân cât să-mi fie bunic... Când a murit, rudele lui au spus că ar trebui să ard și eu pe rugul funerar împreună cu el...

Ochii femeii se căscară din cauza amintirii terorii, iar Sara simți un acces brusc de milă pentru copilul înspăimântat care a fost odată Malika.

– Mama ta m-a descoperit ascunsă în grădină. Le-a dat bani rudelor mele ca să mă dea uitării. Timp de mai multe luni, m-a ținut alături de ea, în cazul în care s-ar fi întors. Se înfioră și se aplecă ca să curețe mormântul de flori moarte și împodobi cu o ghirlandă proaspătă de crăiță pusă peste piatră. Nu o pot părăsi niciodată, nici când este cu Dumnezeul ei.

– Tot timpul acesta, tu ai fost aici... Dacă aș fi știut...

– Am spus că voi munci doar pentru hrană atât timp cât pot rămâne.

Apoi chipul i se înseninâ dintr-odată.

– Ceilalți s-au întors în Anglia, iar casa a fost cumpărată de domnul Sabran. El știe că nu pot pleca niciodată... Cine ar mai avea grijă de morminte?

– Dar nu poți rămâne veșnic aici... Nu pot îndura gândul că ești mereu singură aici...

– Nu sunt singură... Mai e un bărbat care se ocupă de grădină, dar, după cum vezi – își flutură brațul subțire peste stufărișul crescut din abundență –, este foarte leneș. Când domnul Sabran este aici, casa este plină de oameni. Dar se fac vreo trei luni de când n-a mai fost aici și ne-a scris ca să ne spună că probabil nu se va mai întoarce pentru un timp îndelungat; spunea că ar putea vinde casa aceasta... și că va trebui să muncesc pentru niște necunoscuți...

Sara privi în jos la morminte, copleșită de o senzație de teamă. Locatarilor celor noi ar putea să nu le facă plăcere faptul că erau acolo și să se descotorosească de ele cumva. Exista o singură soluție. Chipul i se lumină dintr-odată. Va cumpăra chiar ea casa.

– Unde se află domnul Sabran acum? întrebă ea, încercând zadarnic să-și controleze entuziasmul din voce.

– Nu știu. Ar putea fi în locuința dumnealui din Pondicherry sau ar putea fi în Hills. Are o casă și acolo, dar nu știu unde anume.

– Domnul Sabran era însoțit de o copilă atunci când a plecat?

– Da, un copil orfan. Câteodată se uita la ea și spunea: „Ai grijă să-i dai să mănânce bine, altfel doamna englezoaică o să spună că nu avem grijă de ea". Apoi izbucnea în râs, dar nu părea foarte fericit atunci când vorbea așa.

– Cred că l-am ofensat fără să-mi dau seama.

– Ce vrei să spui, Sarianna? Ce știi despre copila aceasta?

– Nimic... Nu vreau să mai vorbim despre ea acum... Vreau să văd casa. Putem intra?

Malika o luă înainte ca să-i arate drumul și intrară în bucătărie. Pe podea, lângă sobă, era o mică grămăjoară de lucruri împăturite cu grijă care indica locul unde dormea Malika.

– Nu suport gândul că tu dormi întinsă aici pe jos. De ce nu stai într-unul dintre dormitoare? Casa e pustie, n-ar afla nimeni.

– Nu pot, Sarianna. Nu se cade.

– Te rog, fă-o de dragul meu...

Malika scutură din cap.

– Mama ta m-ar vedea. Ea e încă aici.

Sara se simți cuprinsă de un mic tremur. Avea într-adevăr senzația unei prezențe inexplicabile, dar era prea rațională ca să dea crezare unor povești cu fantome indiferent cât de mult i-ar fi plăcut să poată comunica cu trecutul. Atmosfera tensionată era mai degrabă creată de amintiri dureroase și de secrete nedezvăluite încă.

O urmă pe Malika și coborâră printr-un pasaj neluminat care dădea într-o sufragerie spațioasă. Deschise ușile care dădeau înspre verandă, lăsând să pătrundă, în atmosfera întepătoare încărcată de praf, o rază din lumina dimineții care puse în evidență proporțiile elegante ale încăperii.

Totul era atât de familiar și, mai mult ca sigur, canapeaua din piele uzată din dreptul ferestrei era aceeași pe care stătuse în copilărie când învăța alfabetul englezesc. Simțea încă prezența mamei ei asemenea unui contur fantomatic, ținând cartea în mână și coșul cu uneltele pentru brodat alături în timp ce o asculta pe Sara pronunțând sâsâit literele.

Simțea încă în atmosferă aroma de *Attar of Roses*. Malika avusese totuși dreptate.

Găsi pe bâjbâite drumul către scară, simțind cum o copleșește din nou presiunea unui alt șir de lacrimi reprimate și iureșul senzațiilor trezite la viață. Își încleștă mâna pe balustradă târându-și picioarele în sus pe scări. Simțise o pală de aer trecând pe lângă ea sau doar i se păruse? În copilărie, dădea buzna pe scările acelea, nerăbdătoare să ajungă afară și să se joace cu păpușile în grădină. În vremurile acelea, părea mereu fericită, iar casa era întotdeauna plină de oameni care veneau și plecau, iar viața își ducea cursul pe negândite și fără teamă.

Camera copiilor se afla la capătul culoarului.

Din interiorul încăperii, părea ca și cum copiii plecaseră să se joace afară și urmează să se reîntoarcă în orice moment. Într-un colț, se afla un pătuț de copil cu vopseaua albă descojită care lăsa la iveală rugina de dedesubt, acoperit cu o plasă din fier proiectată pentru a ține la distanță șerpi și insecte, deși nimic nu putea ține la distanță boala care se strecurase nevăzută printre ochiuri și omorâse atât de silențios.

Malika deschise un dulap din colț și trase afară un cufăr deschizându-l cu o cheie pe care o purta în jurul taliei. Vârî mâna și scoase un urs de pluș uzat și o păpușă îmbrăcată asemenea unei păstorițe.

Sara își aminti că nu i se permisese să-și ia cu ea în Anglia nici una dintre jucării sau cărți de teamă să nu ducă boala cu ea și trăi din nou sentimentul acela de absență care o cuprinsese când fusese nevoită să-și lase în urmă jucăriile preferate.

– Cum de camerele acestea au rămas neschimbate? Pot să pun pariu că nu sunt pe gustul domnului Sabran.

– I-au plăcut. S-a gândit că, într-o bună zi, ar putea avea copii, așa că a păstrat camerele... Dar nu va face copii cu Maya... Știu asta... Nu văd nici un copil în aura ei.

– Maya este... Ezită, neștiind cum ar fi mai bine să se refere la acea fată. Maya este soția domnului Sabran?

– Maya este o femeie rea. Este frumoasă și bună, dar tot o femeie rea rămâne. Malika dădea dovadă de intoleranța de modă veche a oricărei femei hinduse. Nu cred că vor fi vreodată soț și soție. Ea spune că se va căsători cu domnul Sabran după ce o să-i moară soțul, dar... nu știu ce se întâmplă... un lucru rău... Zeii îi vor pedepsi pentru că nu respectă legile...

Înaintară fără să facă zgomot de-a lungul holului, mergând aproape pe vârfuri de teamă să nu trezească morții și, fără să fie nevoie ca cineva să-i amintească, Sara recunoscu ușa de la dormitorul mamei ei.

– Îți amintești, Sarianna? Acum este camera domnului Sabran.

Sara stătea în cumpănă. I se părea un gest indiscret să intre în camera unui bărbat străin, dar în același timp dorea să cunoască mai multe despre stăpânul casei. Un dormitor putea spune atât de multe despre ocupantul său, iar acesta nu reprezenta vreo excepție. Camera era decorată cu mobile impozante din mahon masiv și, spre surprinderea ei, văzu că era plină de cărți atât în engleză, cât și în franceză. Erau peste tot, așezate în teancuri pe noptieră și pe pervazul ferestrelor.

Picturile de deasupra patului și cele care decorau pereții erau moderne și nu semănau cu nici unul dintre tablourile pe care le mai văzuse până atunci. Radiau pline de culoare asemenea unei zile călduroase de vară, aproape orbitoare în strălucirea lor. Ca hipnotizată, Sara se așeză în fața tablourilor, absorbită de însuflețirea care radia dinspre pânză.

Pereții locuinței ei din Anglia erau decorați cu portretele întunecate ale unor rude decedate, îmbrăcate într-un negru posomorât și afișând expresii amenințătoare peste care se așternuse patina prăfuită a vremii. Abia recent citise despre Manet și ceilalți pictori impresioniști și despre cum stilul lor de artă șocase atât de mult academiile franceză și engleză. Zâmbi ca pentru sine. Se pare că Ravi Sabran nu se temea de tendințele moderne, ci le îmbrățișa cu entuziasm. Chiar în fața ochilor ei se așterneau aluzii luminoase ale originilor lui franceze: scene adorabile ale vieții câmpenești din Franța și străzi vesele din Paris. Culorile erau vii, dar în același timp odihnitoare și, în mod straniu, se armonizau cu mediul din care făceau parte.

Se smulse cu greu din fața tablourilor ca să admire priveliștea care se deschidea de la fereastră imaginându-și cât de plăcut trebuie să fie să te uiți printre arborii de cocos unde se putea zări o frântură de mare. Mâna ei se odihnea pe un fotoliu mare, plasat confortabil în dreptul ferestrei și, ca și în restul încăperii, masa de alături era înțesată cu cărți de literatură.

Luă unul dintre volume, rămas deschis așa cum probabil îl lăsase chiar el, și văzu că autorul era un romancier francez controversat. Îl lăsă să-i cadă din mână de parcă ar fi ars-o la degete amintindu-și de momentul în care fusese surprinsă citind una dintre cărțile aceluiași autor pe când se afla la internat. Profesorul de franceză lăsase tomul la întâmplare și, după ce parcursese câteva pagini, Sara fusese atât de tentată să afle continuarea încât ascunsese cartea sub pernă ca să citească după ce se

dădea stingerea, dar, din păcate, fusese prinsă, iar scandalul care urmase încă o mai bântuia.

Chiar și așa, era încântată. Descoperise aici cealaltă față a bărbatului exotic, bombastic și arogant pe care îl întâlnise doar de câteva ori. Acum bănuia că ar putea fi și intelectual.

Creierul ei lucra rapid, spunându-i că ar trebui să locuiască din nou în vechea ei casă. Mângâie cu sentimentul posesivității cuvertura de pe pat și știu că trebuie să aibă această cameră pentru sine și să doarmă în același pat în care dormise și mama ei. Simțea că doar în casa aceea își putea recâștiga vechea fericire. Dispoziția ei se lumină până la un nou nivel febril și era dintr-odată consumată de energie.

– Voi merge să vorbesc cu el. Voi merge să vorbesc cu domnul Sabran și să-l conving să-mi vândă mie casa.

Încruntându-și sprâncenele, Malika o fixă pe Sara cu privirea, după care își reluă vechiul ei statut de dădacă și scutură din deget așa cum făcea când Sara era mică.

– Nu e potrivit pentru tine să vorbești cu un astfel de bărbat. Trăiește cu o femeie cu reputație îndoielnică.

Sara râse. Nici dacă Ravi Sabran ar fi trăit cu cincizeci de femei nu ar fi fost de ajuns să o împiedice să-l găsească și să-l convingă să-i vândă casa. Trebuia să fie a ei și va face tot ce-i va sta în putință ca să o obțină.

Capitolul 18

Când Sara se întoarse la Charles, afară se întunecase. Se despărțise de Malika copleșită de teama că, atunci când nu o va mai vedea în fața ochilor, va dispărea pur și simplu în neant și, odată cu ea, toată fericirea pe care abia o descoperise.

Iar casa aceea exercita un fel de dominație asupra emoțiilor ei. Pe măsură ce se îndepărta, simțea lujerii din jurul construcției agățându-se de ea și trăgând-o cu și mai multă putere înapoi, până când, în cele din urmă, se rupseră și o eliberară când ajunse în fața micuței vile în care singura ei existență posibilă era cea alături de Charles.

Înainte să intre în casă, rămase o vreme pe aleea din fața porții principale, contemplând construcția în stil Tudor și ceea ce o aștepta dincolo de acele ziduri. Odată intrată pe teritoriul dominat de soțul ei, era convinsă că se va ofili la fel de sigur ca și grădina care înconjura casa. Era ca și cum își lăsa identitatea cea adevărată pe pragul de la intrare și, după ce depășea cadrul ușii, își asuma un rol care o deposeda de firea ei cea adevărată. Devenea la fel de țeapănă ca o marionetă, rostind replici care nu îi aparțineau și zâmbind atunci când nu dorea să zâmbească.

Era evident că aici nu avea cum să fie casa ei.

Sara avu nevoie de ceva vreme până când să-i spună lui Charles despre Malika și despre casă. La început, i se păru dificil să deschidă discuția din cauza entuziasmului, dar își dădu apoi seama că este vorba despre ezitarea de a-și împărtăși comoara, știind instinctiv că el va dori să-i distrugă visul de a deveni vreodată proprietara unei locuințe.

Nu îi era încă teamă de el, deși erau momente când întrezărea ce i s-ar putea întâmpla dacă l-ar fi nemulțumit vreodată.

Când, în cele din urmă, deschise subiectul, vocea îi suna de parcă nu ar fi fost a ei. Era ușoară și voioasă de parcă era o veste pe care trebuia să o dea cu blândețe. Îi aducea aminte de vocea pe care o folosea mătușa ei atunci când îi cerea soțului ei să-i mărească suma de bani pentru cumpărarea de rochii.

– Charles... vreau să-ți spun ceva important.

Charles continuă să-și citească corespondența fără să-și ridice privirea înspre ea. Vorbi într-un stil nonșalant.

– Ce s-a întâmplat, draga mea?

– Am găsit-o pe Malika... Îți aduci aminte... fosta mea dădacă... Ți-am mai spus despre ea... Malika! Am găsit-o! Este cu adevărat uimitor!

Rosti cuvintele pe o tonalitate înaltă, plină de entuziasm, după care vocea îi deveni aproape șoptită când observă cum i se schimonosește gura.

– Fosta ta doică, ești sigură? Știi cât de șarlatani sunt oamenii aceștia, iar în plus, toți arată cam la fel.

Un val de furie i se dezlănțui în trup.

– Charles, știi și tu că e ridicol ce spui! Bineînțeles că sunt sigură. Aș recunoaște-o pe Malika oriunde. Mi-a fost ca o mamă.

Charles puse corespondența deoparte și se holbă la ea.

– În locul tău, n-aș face astfel de afirmații sus și tare. Nu se cuvine.

Sara îl confruntă imediat, dar el bătu în retragere.

– Și de ce oare? Ce vrei să spui?

Luă un ziar și se întoarse la citit fără să dea cu adevărat atenție vorbelor ei. Sara îi privi o vreme creștetul capului, înțelegând că Charles nu voia să mai fie deranjat.

– Charles, te rog... Am atât de multe să-ți spun...

Își ridică în cele din urmă privirea, ținând în continuare ziarul în mână.

– Trăiește tot în casa părinților mei... Casa părinților mei! Am găsit casa părinților mei! Nu-i așa că e o întâmplare nemaipomenită? Nu e minunat, Charles? Am aflat numele pe care l-a purtat tatăl meu atunci când a ajuns în India. Și-a luat numele William Radcliffe!

Charles își ridică privirea, tulburat dintr-odată.

– Și-a schimbat numele? De ce ar face asta?

– Ți-am povestit că se certase cu familia lui, nu știu exact care a fost motivul.

Sara renunță la orice încercare de a-i mai face pe plac lui Charles și sări în apărarea tatălui său.

– Sunt mulți oameni care își schimbă numele. Nu înseamnă nimic.

– Sper că ai dreptate. Nu ar ajuta dacă tipul ar fi ascuns ceva dubios. Dar, după cum spui și tu, e puțin probabil. Era un absolvent de la Eton, totuși.

Pe Sara aproape că o pufnise râsul crezând că glumește, dar își dădu seama în curând că Charles vorbea cât se poate de serios.

– Dar problema este, insistă ea, deși văzu cum expresia de pe chipul lui Charles devine suspicioasă, că acea casă ar putea fi vacantă în curând.

Am putea să o închiriem sau chiar să o cumpărăm. O, Charles, este o casă atât de frumoasă și...

– Sara, te rog, calmează-te! Cum să înțeleg ceva din ce spui când turui în halul ăsta? Acum stai jos și spune-mi veștile cu calm. Cum de ai găsit casa și cum de hoinărești prin oraș de una singură? Shakur mi-a spus că ai refuzat să o iei pe Lakshmi să te însoțească.

– Ei bine, m-am gândit că ar trebui să merg să o vizitez pe Prema, așa că...

– Prema? Copila aceea indiană? Despre ea e vorba? Ai mers să o vizitezi?

– Da, dar ea nu era acolo. Nu era nimeni acolo. Și atunci am dat de Malika, înțelegi. Se pare că lucrează pentru domnul Sabran.

– Am crezut că ne-am înțeles că nu poți merge în vizită în casa acestui bărbat. Se ridică în picioare, fără să dea atenție ziarului care căzu pe podea. Cunosc foarte bine casa lui Sabran. Una dintre cele mai frumoase în stilul vechi, trebuie să recunosc, dar, chiar dacă vila este disponibilă pentru închiriere, n-am putea avea niciodată un proprietar indian, mai ales un om care m-a atacat în fața tuturor. Aș fi putut să cer să-l aresteze. E de neconceput.

– Nu fi ridicol, Charles! Nu te-a rănit în nici un fel și e de înțeles căci era extrem de supărat. Și contează atât de mult că e indian? Poate ne va vinde casa, iar apoi va pleca din Madras. Iar în cazul acesta, ar trebui să fii mulțumit, dacă te deranjează atât de mult prezența lui.

Charles își încordă mușchii de la o mână și făcu o pauză pentru a-și examina unghiile. Sarei nu-i rămânea altceva de făcut decât să aștepte în fața lui, asemenea unui copil care urmează să-și afle pedeapsa și simți din nou cum o cuprinde mânia.

Charles oftă zgomotos, de parcă vorbele ei l-ar fi adus la capătul răbdărilor, deși era hotărât să rămână în continuare calm.

– Și de unde am face rost de bani? La asta te-ai gândit? Cred că tu îți imaginezi că avem mai mulți bani decât în realitate.

– Am perlele. Ai spus chiar tu că se poate obține o sumă frumușică pe ele.

– Nu cred că se cade din partea unei doamne să aducă vorba despre perle. Nici nu le-ai avea dacă nu ar fi respectul pe care îl impun în această comunitate. Refuz să mai am vreo discuție pe tema asta. Cine știe în ce stare este proprietatea după ce au locuit indienii acolo.

– Casa a fost bine întreținută. Sara făcea eforturi acum ca să-și rețină furia. Dacă ai ști cât de mult înseamnă casa aceea pentru mine, cât de fericită m-ar face... Își pierdu șirul vorbelor de data aceasta, cu ochii

plini de lacrimi de indignare. Părinții mei sunt înmormântați lângă acea casă... Sunt sigur că îți dai seama...

– Da, da, cum să nu, înțeleg, spuse el cu o atitudine mai blândă. Aș putea vorbi cu pastorul despre strămutarea mormintelor în curtea bisericii, unde le-ai putea vizita. Pare un ritual destul de barbar că au fost îngropați pe terenul casei totuși, dar regulile erau foarte laxe în vremurile acelea.

– Vreau să rămână acolo unde și-au găsit pacea. Mi se pare greșit să-i mut.

Sara își dădu seama că Charles își pierduse deja răbdarea cu ea și că nu avea nici un fel de înțelegere pentru ea. Odată conștientizat acest lucru, se simți rece pe dinăuntru și foarte singură.

– Charles? rosti ea fără să-și mai ascundă răceala din voce.

– Da, draga mea, răspunse el cu un oftat.

– Serviciul poștal merge prost aici, în Madras, vreau să spun?

– Nu, e un serviciu foarte bun. E unul dintre lucrurile pe care am reușit să-i învățăm pe diavolii ăștia să-l facă bine.

– Atunci, nu înțeleg de ce nu am primit nici o veste de la domnul Sabran. I-am scris de mai multe ori și nu am primit niciodată răspuns. Acesta este motivul pentru care am decis să-l vizitez acasă fără să fiu invitată.

– Ei bine, ți-am zis să nu te aștepți la prea multe din partea lor. Nu sunt ca noi.

– În mod sigur, nu sunt chiar așa de diferiți... iar domnul Sabran este un om educat...

Charles o întrerupse brusc.

– Poate, dar, cu toate acestea, are sânge indian și este tot ceea ce contează.

– Vorbești de parcă tu ai fi un *sahib* perfect și teribil de snob.

– Dă-mi voie să-ți spun ceva, Sara, și poate așa vei înțelege.

Un moment de furie pură amenință să pună stăpânire pe ea. Să fie tratată cu atât de multă aroganță era insuportabil. Avu nevoie de toată puterea ca să nu plece imediat din casă, reuși însă să se calmeze suficient ca să poată vorbi, deși vocea îi tremura.

– Nu am nevoie să mă ajuți să înțeleg ceva, Charles. De fapt, cred că ar trebui să îmi ceri imediat iertare.

Cuvintele ei reușiră să-l surprindă destul de tare și își dădu seama cât de mult o supărase.

– Draga mea, te rog, iartă-mă! Doar că nu vreau să îți faci o părerea prea proastă despre mine. Îmi pare rău, cu adevărat, dar acum pot continua?

Sara încuviință din cap, însă fără nici un entuziasm. În acest moment, cuvintele lui nu mai avea nici o semnificație pentru ea.

– Mai demult, am devenit amic cu un tip indian și am acceptat invitația de a servi ceaiul la el acasă. Când a venit ora să onorez invitația, el nu era acolo. Am ocolit până în spatele casei și l-am găsit acolo ascunzându-se în grădină. Se pare că nu știuse ce fel de răcoritoare să cumpere, așa că se prefăcuse că nu este acasă.

– O, sărmanul! Trebuie să fi fost groaznic pentru el. Sunt uimită că nu ai arătat mai multă compasiune.

– Nu asta era ideea. Sunt diferiți și nu putem spera vreodată să-i aducem mai aproape.

– Probabil că ai dreptate, mă gândesc, spuse ea fără să mai facă eforturi să-și ascundă tonul sarcastic, deși el nu părea să fi remarcat.

– Știu că am.

Îi zâmbi și o mângâie pe mână.

Tresări când îi simți atingerea și se trase mai în spate. Acesta este jocul pe care se presupune că trebuie să-l joc, își spuse în sinea ei cuprinsă de amărăciune. Zâmbesc și nu-l contrazic, iar el, în schimb, mi-ar putea oferi o favoare.

– Trebuie să o vizitez în continuare pe Malika. A început să îmbătrânească și este singură.

– Malika? Frunzări din nou ziarul. O, fosta ta doică...

– Este singura legătură pe care o mai am cu trecutul și cu familia mea. Trebuie să o văd.

Inflexiunea vocii ei îl făcu pe Charles să își ridice privirea.

– Nu o poți vizita acolo, dar, dacă asta te face fericită, o poți aduce să locuiască aici cu noi. Îi putem găsi undeva o cameră, îndrăznesc să spun.

– Nu va dori să plece de lângă părinții mei, nu pentru mult timp în orice caz. Dar a acceptat să vină și să stea cu mine o zi sau două dacă voi avea nevoie de ea. Asta bineînțeles, dacă nu te deranjează.

Charles se aplecă și îi dădu un sărut sec pe obraz într-o manieră depreciativă.

– Ei bine, voi lăsa treaba asta în seama ta. Nu mai pot sta, am de lucru, așa că, dacă vrei să mă scuzi...

La început, se simți prea furioasă ca să poată răspunde. Încercase cu sinceritate. Se va comporta așa cum va crede de cuviință. Charles a fost cel care a învățat-o să fie vicleană și să joace așa cum i se cânta dacă voia să obțină ceea ce-și dorea.

– Charles, voi pleca câteva zile. Aș vrea să mai văd locuri din țară, poate Pondicherry... Sună foarte interesant...

Charles își răsuci capul ca să o confrunte.

– Să pleci? Cum așa? Și dintre toate locurile, tocmai în Pondi? E plin de francezi. Nu ești fericită aici?

– Nu asta este problema. Pur și simplu, vreau să plec câteva zile.

– Dar ai sarcini de făcut aici, în casă.

– Voi pleca, Charles, fie că îți place, fie că nu, dar aș prefera să fii și mulțumit.

– Nu-mi place și aș prefera să rămâi mai degrabă aici.

– Am plănuit să plec poimâine. E un tren...

Nu o lăsă să termine.

– Nu poți pleca singură, dar, dacă insiști cu planul acesta prostesc, o voi ruga pe Cynthia să te însoțească... Sărmana fată! O să o ajute să mai uite de suferință.

Sarei îi stătu pe limbă să-i spună că, dacă Cynthia suferea într-adevăr, atunci nu prea o arăta în nici un fel. Cynthia părea mai degrabă furioasă decât tristă după moartea logodnicului ei și se purta de parcă băiatul ar fi murit intenționat ca să o dezamăgească și să o lase fără titlu.

– Poate nu va dori să vină, spuse ea plină de speranță. Nu mă deranjează să merg singură... O voi lua pe Malika cu mine.

– Cynthia va dori să meargă. A spus la un moment dat că are nevoie de o schimbare. O voi întreba.

– Dacă insiști, spuse Sara încruntată, dar el nu o auzi, mintea îi zburase deja la alte lucruri.

Mai târziu, înainte ca Sara să se retragă la culcare, Charles îi cuprinse fața în mâini, ținând-o ridicată în lumina lămpii, apoi, ca și cum l-ar fi dezamăgit în vreun fel, își retrase mâna și oftă, după care îi întoarse spatele.

Sara se retrase apoi în dormitorul ei și se așeză în fața oglinzii, privindu-și insistent propria reflexie în speranța că poate va găsi acolo un răspuns la nefericirea ei. Se schimbase atât de mult? Privi mai de aproape. Vedea totuși schimbări. Era palidă, într-adevăr, iar în ultimul timp părea că suferă de episoade moderate, dar constante de greață, și mai erau și semne de dezamăgire în jurul gurii și o nouă tristețe în ochi.

Luă peria și începu să-și pieptene părul, mai lent la început, apoi, copleșită de propria suferință, trase atât de tare, încât își provocă durere. Apoi, într-o agonie a disperării, aruncă peria de păr cu toată puterea pe care o avea în cealaltă parte a încăperii, unde se sfărâmă de oblonul ferestrei. Se auzi o agitație de voci în fața ferestrei după care se estompară și se așternu din nou liniștea.

După o vreme, se ridică și veni la fereastră ca să recupereze peria. Uitându-se printre stinghiile de cherestea zări lampa lui Charles arzând în căsuța de vară din fundul grădinii unde se retrăgea deseori ca să

lucreze. Umbra lui era aplecată peste birou, ignorând cu neștiință nefericirea ei.

Deschise obloanele și păși în noaptea călduță. Mirosul de tămâie plutea prin aer, iar stelele străluceau în lumina lunii de un albastru regal. Locul acela era fascinant.

Se hotărî că va merge la el și că va încerca cumva să recupereze ceea ce pierduseră sau poate nu avuseseră niciodată. Ieși pe balcon unde aproape se împiedică de trupul adormit al lui Mutu, care stătea ghemuit pe un preș. Bărbatul sări ca ars, după care, dându-și seama cine este, o salută cu o vocea răgușită, ca după somn.

– Aveți nevoie să vă aduc ceva, doamnă?

– Nu! N-am nevoie de nimic. Momentul de vrajă dispăruse, iar ea se grăbi se intre înapoi în cameră. De undeva din depărtare, auzi un râset delicat. Privi pe furiș printre stinghiile oblonului și o zări pe Lakshmi, așezată lângă iazul din grădină, pieptănându-și părul cel lung și cântând de una singură.

Capitolul 19

În Pondicherry, Sara descoperi un fermecător orășel francez de provincie, curat, prosper și îngrijit, recreat într-un peisaj tropical luxuriant.

Iluzia părea desăvârșită, însă Sara simți o neliniște în atmosferă și își dădu brusc seama că se afla într-un oraș izolat de restul Indiei. Avea senzația că localitatea era înconjurată de ziduri invizibile, iar cei care trăiau în interiorul lor erau hotărâți cu orice preț să păstreze iluzia vie. Europeni îmbrăcați îngrijit se plimbau pe străzile elegante sau se adunau în grupuri în fața micilor cafenele care serveau prăjituri proaspete, atât de diferite de specialitățile indiene, considerate prea dulci și exagerat de lipicioase pentru gusturile occidentale, și unde aroma de baghete și cafea proaspăt măcinată înmiresma aerul.

Iar dacă priveai cu mai multă atenție, îți dădeai seama că totul era acoperit de un strat fin de praf gălbui așternându-se pe clădirile cochete din piatră, care căpătau un aspect auriu palid și murdar. Praful, amestecat cu umiditatea și cu mucegaiul, eroda zidurile și provoca în scurt timp crăpături prin care plantele agățătoare invadatoare își afirmau cu tărie prezența, dovada de netăgăduit că natura primitivă și neîmblânzită nu era niciodată prea departe. Părea că rezidenții indieni erau și ei ținuți la distanță, ducându-și viața la periferia orașului sau reunindu-se în grupuri șterse și prăfuite prin colțurile și aleile care se deschideau din străzile politicoase. Era ca și cum s-ar fi strecurat prin peisaj, încercând să se prefacă, de fapt, că nu sunt acolo, cerându-și aproape iertare pentru faptul că nu se integrau în decorul acela artificial.

Cynthia stătea într-unul dintre colțurile trăsurii, făcându-și vânt cu evantaiul pentru a-și răcori fața încinsă și bosumflată de sub pălărie. Mereu își întorcea privirea când mergeau pe străzi spunând că vederea atât de multor oameni murdari o deprimă. Deși chiar și atunci când era convinsă să se uite la o priveliște neobișnuită sau la un peisaj de o frumusețe neobișnuită nu avea aproape nici un efect asupra emoțiilor sale, iar Sara își dădu în curând seama că, pentru Cynthia, propria lume

era mai mult decât suficientă și orice se afla în afara acesteia o considera o distragere inutilă.

Lady Palmer stătea lângă fiica ei și o mângâia în timp ce îi inspecta chipul, căutând semne de suferință. Cynthia spunea din când în când cu o voce arțăgoasă:

– Mamă, nu mai face atâta caz!

Sara nu putea fi decât de acord cu Cynthia, privind-o pe lady Palmer cu un dispreț nerostit. Insistase în ultimul moment să le însoțească pe cele două fete, folosindu-se de scuza că este imposibil să se deplaseze printr-o societate străină nesupravegheate.

Intrară prin porțile largi ale hotelului Pondicherry și poposiră ca să se odihnească în fața ușilor unei mult mai mici și mai grațioase Opere din Paris. La o analiză mai atentă însă, pe Sara o amuză să vadă semnele inconfundabile ale dibăciei indiene care se arătau în sculpturile minuscule ale zeului elefant, Ganesha. Era acolo, ascuns în colțurile clădirii în speranța că va rămâne neobservat, trupul său întrepătruns cu amorașii înaripați ai imaginației europene. Era de neconceput să nu poată fi reprezentat dacă exista vreo speranță că ar putea aduce noroc asupra clădirii și a celor care stăteau în interiorul ei.

Steagul francez flutura mândru pe fiecare turnuleț, iar sunetul muzicii interpretate de o orchestră nevăzută și distantă pătrundea plutind dinspre firida clădirii.

Sara își scoase boneta de călătorie și își trecu degetele prin părul jilav. Aerul era mai răcoros în Pondicherry decât în Madras, suficient de răcoros cât să aducă un val proaspăt de aer sărat agitând clopoțeii de bronz care atârnau de balconul hotelului. Mușchii ei încordați se relaxaseră în cele din urmă și mici lacrimi de eliberare îi înțepară colțurile ochilor. Era șocată să descopere cât de încordată fusese, acceptând că durerea pe care o purta între umeri era normală și un lucru cu care se obișnuise.

Aerul de veselie era molipsitor că până și lady Palmer a fost atât de impresionată încât a exclamat: „Cât de plăcut!“ în timp ce se fâțâia de colo colo dând ordine.

Pentru Sara, era o senzație aproape fizică a unei greutăți care i se ridică de pe umeri. Își dorea să-și deschidă brațele către cer și să râdă cu gura până la urechi, înăbușind în același timp gândul vinovăției că buna ei dispoziție se datora în întregime faptului că era departe de Charles.

Mai târziu în seara aceea, Sara stătu la ușa sufrageriei cuprinsă de un acces febril de entuziasm. Își permise un moment calm înainte să se expună societății din Pondicherry care se aduna în grupuri elegante în jurul meselor la care lua cina. Chiar și în acele câteva scurte momente își putea da seama că erau diferite de standardul englezesc cu care era obișnuită. Aici domnea un vag aer de nesocotință, un dram de dispreț pentru ceea ce se cuvenea. Rochiile doamnelor expuneau mai multă piele, iar bărbații păreau mai puțin rigizi decât omologii lor englezi. Observă câțiva dintre ei aruncând priviri furișe în direcția ei, ceea ce o făcu să-și acopere în mod inconștient umflătura sânilor de deasupra rochiei cu decolteu pronunțat, prefăcându-se că se joacă cu medalionul.

Relativ departe de mulțime și aplecându-se peste ușa deschisă de la balcon stătea Ravi Sabran, fumând o țigară subțire turcească și îndreptându-și ochii spre ea în timp ce intra în încăpere. Părea că ascultă absorbit orchestra bătând încet cu degetele de la picior în ritmul muzicii, deși expresia lui nu era deloc una relaxată.

Sara avu sentimentul că ceva anume îl nemulțumise din cale afară, deși încerca să-și mențină aceeași expresia impasibilă ca întotdeauna. De fiecare dată când se întâlnea cu el, Sarei i se părea că i se arată un aspect diferit al personalității lui. În seara aceea, juca rolul unui domn cultivat din Europa și până și culoarea pielii lui părea o nuanță mai palidă în comparație cu negrul intens al costumului pentru cină.

Își purta părul dat pe spate astfel încât fruntea îi rămase liberă, arătându-i sprâncenele groase și negre într-un contrast puternic cu nuanța pielii. Pentru oamenii din afară, era la fel de elegant și de cultivat ca orice alt bărbat din încăpere, dar, pentru o privire cunoscătoare, nu exista termen de comparație. Arăta de parcă ar fi fost îmblânzit pentru seara aceea, alungând aspectul mai exotic pentru a se putea integra printre cei din gașca oamenilor obișnuiți.

Nu a fost cu adevărat o surpriză să-l vadă acolo. Era aproape ca și cum își dorise ca lucrurile să se întâmple astfel. Nu avea nici cea mai vagă idee despre cum ar fi putut să procedeze ca să-l găsească într-un oraș străin, dar cumva, în inima ei, simțea că el va găsi drumul către ea.

Mai avea puțin și traversa încăperea ca să vorbească cu el când, simțind o smucitură puternică și mâna Cynthiei care se agățase de brațul ei, se trase înapoi dezorientată. Uitase pentru un moment. Charles va afla cu siguranță, iar lady Palmer se va asigura să-l pună la curent cu toate detaliile.

– Dacă te duci acolo și vorbești cu bărbatul acela, nu te voi ierta niciodată, șuieră Cynthia călăuzind-o către locul de unde lady Palmer le privea vigilent pe cele două fete.

Când parcursese deja jumătate din încăpere, Sara se opri, întrebându-se de ce ar trebui să dea dovadă de impolitețe față de un bărbat care îi fusese doar de ajutor, în ciuda atitudinii sale tăioase. Singura lui greșeală a fost în ziua când a avut loc petrecerea din grădină, dar chiar și atunci cuvintele sale se dovediseră, din anumite puncte de vedere, profetice.

În fiecare zi din viață era nevoită să fie politicoasă cu oameni pe care nu-i plăcea deloc, așa că de ce nu putea extinde politețea către cineva față de care, trebuia să recunoască, simțea o admirație ascunsă? În plus, avea nevoie de el ca prieten și, mai presus de toate, își dorea ca locuința și servitoarea lui să devină ale ei. Își trase mâna din încleștarea Cynthiei.

– Nu fi atât de snoabă, Cynthia! O să creadă că sunt nepoliticoasă dacă nu merg.

Drumul de la un capăt la celălalt al încăperii i se păru că ține o veșnicie. În spatele ei, auzea pufniturile distincte ale lui lady Palmer și ale Cynthiei, iar în față, zâmbetul insolent al lui Sabran. Știa că nu arătase niciodată mai elegantă și cel puțin în această privință nu trebuia să simtă nici o rușine, deși nu se putea abține să nu se simtă stânjenită cu toți ochii aceia ațintiți asupra ei.

Oamenii se dădeau la o parte din calea ei, iar tocurile clincăiau pe parchet mai pronunțat decât s-ar fi așteptat, când orchestra alese chiar acel moment pentru a face o pauză în program.

Din punctul de vedere al lui Sabran, văzu o fată înaltă și subțire cu pometi pronunțați și păr roșu-închis și, chiar dacă acum părea mult mai palidă și mai suplă decât ultima dată când o văzuse, înfățișarea ei delicată o făcea întru câtva și mai adorabilă. Se deplasa cu o grație lentă și atentă, cu capul ridicat în timp ce-și ținea fusta în mâna dreaptă ca să nu se împiedice. Rochia din șifon mov îi acoperea șoldurile îngustându-se la spate și făcându-i talia să pară imposibil de subțire. Din punctul lui de vedere însă, punctul unde linia gâtului ei cel lung se întâlnea cu umerii goi era cea mai frumoasă trăsătură a corpului Sarei. Pentru un scurt moment, își imagină cum ar fi să facă dragoste cu ea, după care își opri gândurile fără să le lase să meargă mai departe. Se gândi că probabil băuse prea mult vin și, oricum, nu avea încredere în ea. Fusese păcălit să creadă că preocuparea ei pentru copilă era sinceră, dar, până la urmă, ea nu era așa de diferită de restul englezoaicelor pe care le cunoscuse.

Se dovedise nevrednică pentru că nu-i confirmase credința pe care o avusese la început în ea, în pofida faptului că era măritată cu un bărbat pe care Sabran îl disprețuia. Însă, în ciuda tuturor sentimentelor sale de antipatie, recunoscu că avea pentru ea o admirație secretă și

ranchiunoasă, chiar dacă Sara îi ignorase scrisoarea în cel mai arogant mod posibil, iar acum nu avea de gând să o trateze cu nici un fel de respect special.

*

Își îndreptă spatele când Sara ajunse în dreptul lui și o salută cu o reverență grațioasă demnă de un curtezan. Era clar că sala de bal îl stimula să-și etaleze manierele cele mai elegante.

– Doamna Fitzroy! Îi rosti numele cu o ușoară urmă de dispreț care o puse imediat în gardă. Ce plăcere neașteptată!

Purtarea lui o dezamăgea. Era evident că întâlnirea nu-i făcea nici o plăcere. Se purta cu o politețe forțată, ochii lui gri și bizari țâșneau de la stânga la dreapta, evitând să-i întâlnească privirile, de parcă ar fi vrut să termine cu politețurile cât mai curând posibil.

– Soțul dumneavoastră nu vă însoțește?

– Slujba îl ține în Madras.

– Probabil că nu vă este foarte greu să fiți departe de el.

Părea sincer, dar în ochi avea un licăr zeflemitor.

Alese să nu dea curs provocării și nu-i răspunse.

Apoi vocea lui atinse un nou nivel de indiferență.

– Când v-am întâlnit data trecută la chermeza maharajahului, am făcut o remarcă nefericită. Trebuie să-mi cer iertare. Nu era treaba mea. Mi-am dat seama acum că dumneavoastră și soțul dumneavoastră faceți o pereche foarte potrivită.

Deși tonul lui i se păru ofensator, nu lăsă să se vadă.

– Trebuie să o văd pe Prema, dacă îmi veți permite. Este bine, sănătoasă?

– Este foarte bine și se află aici, în Pondi. Gurul meu mi-a recomandat să țin copilul aproape de mine. Crede că e un fel de semn de bun augur.

– Ce bizar și superstițios! Nu seamănă deloc cu gândirea unui om modern.

– Nu e atât de bizar dacă înțelegi India, doamnă.

Sabran aruncă o privire peste umărul ei. Ceva îi atrăsese atenția.

– Ați plecat din oraș fără să lăsați o adresă la care să vi se expedieze scrisorile, îi dădu ea replica, furioasă din cauza lipsei lui de interes.

Sabran se uită din nou spre ea, iar Sara aproape că își pierdu curajul sub privirea lui aspră.

– Draga mea doamnă Fitzroy... Mi se pare că încercați să mă amăgiți... V-am scris adresa mea, dar nici de data aceasta nu am primit nici un răspuns.

– Trebuie să fie o neînțelegere la mijloc. Servitorul meu mi-a jurat că nu am primit nimic de la dumneavoastră.

Sara își mușcă buza, nedumerită. Îi trecu prin cap că probabil cel care minte e chiar Sabran, deși nu-și închipuia ce motiv să fi avut ca să procedeze astfel și aproape că-i dădea crezare lui Charles când îi spusese că Sabran o evita pentru că avea propriile motive de răzbunare.

Își aprinse o altă țigară, scanându-i rapid trupul cu o privire care Sarei i se păru insultătoare la fiecare ocheadă.

– Să știți că am mai întâlnit englezoaice ca dumneavoastră înainte. Când ajungeți în India, sunteți pline de compasiune pentru tot ceea ce vedeți în jurul vostru, după care, într-o săptămână, nu vă mai impresionează nimic. Am știut cum va fi și în ceea ce vă privește.

Sara era destul de furioasă ca să mai poată vorbi, dar, amintindu-și că trebuie să-i vorbească despre casă și cât de mult și-ar fi dorit să o cumpere de la el, își dobândi din nou controlul de sine.

– Eu nu sunt deloc așa. Îmi doresc din tot sufletul să vizitez copila și tot ce-mi lipsește este o invitație.

– Sunt gata să vă fac pe plac.

Se purta ca un gentleman desăvârșit, însă, după expresia de pe chipul lui, nu părea să se fi lăsat convins, iar Sara își dădu seama că trebuia să fie mai persuasivă.

Sara trase adânc aer în piept și vorbi din nou.

– Sunt foarte bucuroasă că v-am întâlnit aici, *monsieur*. Vedeți dumneavoastră, aș vrea să vă cer o mare favoare.

Își aplecă capul într-o parte, dăruindu-i cel mai cuceritor zâmbet de care era în stare. Sara credea că avea o dantură bună pentru o doamnă din Europa și, spre deosebire de multe dintre acestea, care își dezgoleau dinții asemenea unor cai nechezând, atunci când zâmbea, buza ei superioară, cărnoasă, se ondula plină de farmec, lăsând să se vadă sclipirile albe ale dinților.

Sabran făcu o plecăciune adâncă.

– Nu sunt în stare să-i refuz unei doamne nici un favor. Despre ce anume e vorba?

– Aș dori să cumpăr vila pe care o aveți în Madras, *monsieur*. Îi spuneți *Sans Souci*, dar eu o știu sub numele de Casa Tamarin. Vedeți, a fost...

Sabran deveni imediat tulburat.

– Am lăsat plăcuța cu vechiul nume, ar fi fost păcat să-l arunc... dar, înainte să mai spuneți ceva... veți locui împreună cu soțul dumneavoastră?

– Bineînțeles...

– Atunci răspunsul meu este nu. Nu vă voi vinde casa, sub nici o formă. Răspunsul meu este definitiv.

Imediat ce rosti aceste cuvinte se și îndepărtă.

Sara își puse mâna pe brațul lui încercând să-l oprească, dar el îi aruncă o privire aspră care o făcu să-și retragă imediat mâna și să se dea un pas mai în spate.

– Dar am auzit că e posibil ca vila să fie de vânzare.

– E posibil. Nu m-am hotărât încă. Dar nu voi permite niciodată ca Charles Fitzroy să locuiască în ea.

– Din cauza întâmplării cu Sultan, nu-i așa? Dar mi-a garantat că a fost un accident...

– Nu prea îmi vine să-l cred... Dar sunt multe alte motive, mai cu seamă pentru felul în care se comportă cu populația indiană. Legile crude pe care pare să le pună cu bucurie în aplicare, insistența cu care dorește să o returneze pe scumpa mea Maya soțului ei, când știe că cel mai probabil va fi ucisă... Se opri pentru un moment, prea mânios ca să mai poată continua. Crezi că sunt un fraier? Nu-i voi permite niciodată bărbatului acela să trăiască într-o casă pe care o iubesc!

Cuprins de un acces de furie pe care acum nu se obosea s-o mai ascundă, rumeneala din obraji căpătă o nuanță mai intensă și doar teama de a încălca bunele maniere îl împiedică să ridice tonul.

– Și încă ceva doamnă... Nu am primit nici măcar o singură scrisoare din partea dumneavoastră, mai spuse el după aceea.

Își întoarse apoi fața în altă direcție. Audiența luase sfârșit.

Sabran păstră tăcerea, iar ea rămase abandonată în fața lui.

Sara privi pentru o secundă felul mândru și hotărât în care Sabran își ținea capul înclinat. Apoi, măcinată de propriile gânduri și de adevărul spuselor lui, făcu stânga-mprejur și se îndepărtă fără să-i mai adreseze vreun cuvânt.

Drumul până la lady Palmer și Cynthia i se păru că durează o veșnicie, conștientă de privirea lui Sabran ațintită asupra sa în timp ce se retrăgea. Drept răspuns la furia de pe fețele lor, spuse:

– Mi-am făcut datoria. Nu vreau să mai vorbesc cu el niciodată.

Sara stătu pur și simplu făcându-și vânt cu evantaiul, atât de abătută de cuvintele pe care și le spuseseră la despărțire încât abia auzi când Cynthia îi adresă un „Ți-am spus eu".

Orchestra începu să cânte din nou, un vals de data aceasta.

Îl afurisi pe Sabran în gând. Își dorise atât de mult să se bucure de seara aceasta, iar acum mutra lui insolentă și cuvintele ranchiunoase

dansau în fața ei secătuind-o de orice plăcere și făcând-o să-și piardă și mai mult încrederea în soțul ei precum și orice urmă de speranță de a mai fi vreodată proprietara Casei Tamarind.

Când și când, devenea conștientă de prezența lui în celălalt capăt al salonului. Părea imposibil de ignorat: asemenea unei feline impunătoare, mergea dintr-o parte în cealaltă a încăperii salutând pe unul sau pe altul cu șarmul lui extravagant. Sara se întreba de ce simțise nevoia să fie atât de brutal cu ea când era evident că putea fi și agreabil atunci când dorea.

La un moment dat, purtă o conversație de vreo douăzeci de minute cu o foarte frumoasă franțuzoaică, după ce mai întâi îi sărutase mâna cu un gest persistent și, judecând după chipul ei îmbujorat, îi complimentase în același timp frumusețea remarcabilă. Cu toate acestea, mintea părea să-i fie în altă parte. Îi aruncă o privire furișă Sarei, după care își răsuci imediat capul, concentrându-și din nou toată atenția la fata aceea și dându-i Sarei impresia că pune în scenă un spectacol special pentru ea.

Îl văzu apoi cum își trece mâna prin părul negru cu un gest încordat, cum aruncă țigara cu un bobârnac într-un vas, cum își strânge pleoapele cu subînțeles și cum pornește de-a curmezișul încăperii către ea.

Când ajunse la jumătatea distanței, păru că se oprește, iar Sara se gândi pentru o secundă că va bate în retragere.

Apoi, dintr-o săritură zveltă, se înfipse în fața ei, făcu o plecăciune exagerat de adâncă ținându-și mâna ridicată.

– Îmi acordați plăcerea acestui dans?

Sara se pregătea să refuze cu o răsucire disprețuitoare din cap, însă Sabran o prinse de mână și o ridică de pe scaun.

Îi strânse mâna atât de puternic și o privi atât de hotărât, încât, dacă ar fi încercat să se opună, ar fi dat naștere unei încleștări jenante chiar acolo pe podeaua salonului de bal. Părea mai puțină bătaie de cap să danseze pur și simplu cu el, în ciuda protestelor ofensate ale lui lady Palmer.

Ca să fie absolut sigur că nu îl poate refuza, Sabran își trecu cu fermitate brațul pe după talia ei, conducând-o către ringul de dans și șoptindu-i la ureche. Sara îi simțea respirația caldă în rafale scurte și ascuțite care îi gâdilau urechea într-un fel tulburător.

– Îmi pare rău. Sunt profund rușinat, într-adevăr. Am fost foarte nepoliticos. Mutra lui lady Palmer îmi stârnește mereu reacții bizare. E ca și cum mi-ar fi făcut vrăji însăși Gorgona.

Sara se abținu să râdă, căci nu-l iertase încă.

– Aceasta este strategia dumneavoastră de a convinge doamnele să vă acorde un dans?

– De obicei nu, dar știam că mă veți refuza, așa cum și meritam. Vă rog să mă iertați, sunt foarte smerit.

Sara îl aruncă o privire sceptică și nesigură.

– Eu chiar v-am scris, și nu numai o dată. Nu înțeleg. Servitorul meu jură că le-a trimis. Serviciul poștal funcționează probabil foarte prost.

O privi în ochi și îi citi inocența. Se întrebă dacă nu ar fi mai bine să o lămurească, după care se răzgândi. Oricum nu l-ar crede, la cât de devotată îi era fraierului acela de soț al ei.

În scurt timp, ritmul constant al muzicii, combinat cu mișcarea trupului ei acționă asemenea unui drog asupra simțurilor ei. Uită că fusese furioasă pe el și care era motivul. Uită chiar că avea un soț. După o vreme, încăperea căpătă o calitate ca de vis, așa cum se întâmpla de fiecare dată când dansa. Nu mai exista nimic în afara nopții tropicale dogoritoare, a încăperii luminate de lumânări și a piruetele rochiilor doamnelor pe ritmul muzicii. Avea senzația că trupul îi fusese eliberat de greutate și plutea la mică distanță deasupra pământului, doar mâna lui fermă în jurul taliei ei o ancora de pământ.

Schimbarea de pe chipul ei era profundă. Sabran își dădu seama, cu un șoc, că până atunci nu o mai văzuse niciodată fericită. Bineînțeles că o mai văzuse zâmbind și spunând lucruri încântătoare, dar nu o mai văzuse strălucitoare înainte de seara aceea. Își întoarse fața de la el, examinarea lui atentă o făcea să se simtă inconfortabil. Oare ea putea citi în ochii lui ceea ce gândea? Sabran zâmbi în sinea lui. Era oare posibil să fie capabilă de astfel de pasiuni puternice încât să-și facă singură rău?

Ritmul valsului îi spori îmbujorarea de pe chip, făcând-o să respire cu icnituri scurte în timp ce el o răsucea pe ringul de dans. Era cât pe ce să alunece, dar se aplecă în față căzând pe pieptul lui și agățându-se de sacoul lui. Mușchii tensionați de dedesubtul jachetei se încordară, iar ea se îmbujoră din nou înainte să-și întoarcă capul în altă parte, ținându-și privirea pironită asupra părții din față a cămășii lui Sabran. Bolborosi o replică prostească, după care se vânzoli jenată de lipsa ei de rafinament. Începuse să o enerveze puțin. Era vina ei în cele din urmă.

Era ceva în felul în care o privea care o făcea să-și piardă echilibrul, atât cel fizic, cât și cel psihic. Sabran își încleștă și mai tare mâna în jurul taliei ei, iar în acel moment, simți un frison puternic de dorință. Simțea căldura trupului ei prin țesătura subțire a rochiei, iar timp de un moment sălbatic și necontrolat, își imagină plăcerea de a-i desface corsetul fără grabă și de a-i săruta pielea de dedesubt. Frisonul de anticipare din pieptul lui era aproape dureros. Sara se uită în sus la el, cu gura deschisă

și cu respirația întretăiată, în timp ce gura lui se contorsionă în efortul de a-și menține stăpânirea de sine. Se îndreptă de spate și își flexă mâna cu care o ținea de talie ca și cum ar fi vrut să îndepărteze senzația aceea de arsură.

Sara surprinse momentul în care Sabran roși și își mușcă buza.

– S-a întâmplat ceva?

Sabran încercă să-și ascundă sentimentele cu un zâmbet abia schițat.

– Iertați-mă! Un cârcel.

În momentul acela, muzica se opri, iar ei își descătușară mâinile și se așezară unul lângă celălalt, amândoi ușurați că nu trebuia să se mai atingă. Sara întinse o mână ca să se sprijine de spătarul unui scaun, simțindu-și picioarele lipsite de putere și tremurând.

Atenția Sarei i-a fost distrasă de un freamăt apărut la ușa sălii de bal în momentul în care un grup de muzicieni indieni și dansatoare desculțe, dar îmbrăcate în costume strălucitoare intrară în încăpere și se strânseră laolaltă.

Femeile își scoaseră acoperămintele din voal, expunându-și abdomenul și rotunjimea plină a sânilor deasupra decolteurilor bluzelor de sari. Sânii lor păreau imposibili de rotunzi și mari în comparație cu taliile slabe și șoldurile pline. Sara crezuse întotdeauna că reprezentările clasice ale formelor femeilor indiene erau exagerate, dar acum, chiar în fața ei, se afla dovada cunoștințelor clare ale artistului.

Se întoarse înspre Sabran, cu ochii radioși.

– Ardeam de nerăbdare să pot vedea un dans clasic.

Sabran râse zgomotos.

– De ce râzi?

– Nu și dacă lady Palmer are câștig de cauză. Privește!

Femeia se ridică grăbită și se năpusti spre locul unde administratorul hotelului stătea de vorbă cu liderul dansatorilor. Vocea ei stridentă răsună în întreaga încăpere.

– Spune-le să plece imediat! Imediat, ai auzit! Nu permit ca fiica mea să fie expusă unei astfel de obscenități.

Sara nu reuși să-și ascundă iritarea din voce.

– Ce Dumnezeu vrea femeia aceea să spună? Îi alungă de aici?

Asta se întâmpla, într-adevăr. Ca să liniștească spiritele, administratorul îi alungă pe dansatorii consternați din încăpere.

– Nu voi accepta așa ceva. Vă rog să mă scuzați...

Sara se uită la el în timp ce-și croia drum către ușa de la intrare, mulțimea dându-se la o parte din calea lui.

După o scurtă discuție și câteva observații generoase adresate atât managerului, cât și dansatorilor, se întoarse ținând un ochi vigilent

asupra lui lady Palmer.

Întreaga încăpere se scufundă în tăcere când Sabran se înfățișă în fața lui lady Palmer.

– Mă veți ierta, doamnă, sunt sigur, dar vă amintesc că sunteți pe teritoriu francez și, drept urmare, nu aveți nici un drept să le spuneți unor cetățeni francezi ce să facă și ce să nu facă.

Apoi se îndepărtă, trosnindu-și degetele în aer, semnalul că dansatorii pot începe.

Furia lui lady Palmer îl făcu să se oprească din mers, iar vocea ei se înălță deasupra zumzetului mulțimii.

– Cum îndrăznești să-mi vorbești pe un asemenea ton? O să-i aduc la cunoștință soțului meu, lordul Palmer, purtarea ta de îndată ce voi reveni în Madras.

Tot farmecul lui se evaporă imediat. Se întoarse și îi aruncă o privire care reduse mulțimea la tăcere. Lady Palmer păli și se dădu un pas înapoi.

Nu mai rămăsese nimic din gentlemanul acela european. Îi luă o vreme să se controleze, cu ochii aproape opaci de furie și buzele palide tremurând.

– Dacă dansul vă ofensează, doamnă, fiți amabilă și părăsiți încăperea ca alții să se poată bucura.

De data aceasta, nu mai reuși să articuleze nici un cuvânt, ci rămase nemișcată, cu gura deschisă, în timp ce el îi întoarse spatele.

Instrumentiștii începură să cânte, aruncând din când în când câte o privire spre locul unde se afla lady Palmer de parcă le-ar fi fost teamă că ar putea fi opriți în orice moment, dar până atunci aveau să își dea toată silința atâta timp cât li se permitea.

După un început ezitant, dansatorii începură să-și creeze momentul de magie. Din poziția sa lângă fereastra deschisă, Sara părea fermecată de frumusețea mișcărilor lor și impresionată în secret de felul cum Sabran o înfruntase pe lady Palmer. Femeia îi privea cu o furie vecină cu isteria, dar nu mai putea interveni în nici un fel. Pondicherry era într-adevăr protectorat francez. Nu avea nici o putere în afara Madrasului și tot ce putea face era să spumege de furie.

Așezată lângă fereastră, Sara îl simți mai degrabă decât îl văzu pe Sabran apropiindu-se. Simțurile i-o luaseră din nou razna, pielea îi tremura de așteptare, iar trupul i se sincroniză cu mișcările lui când se așeză lângă ea. Era atât de afectată de prezența lui încât îi era teamă să vorbească, ca nu cumva să i se simtă tremurul din voce.

Artiștii dansară într-o tăcere profundă, urmată de un ropot de aplauze. Părea că mulțimea felicita mai degrabă acțiunile lui Sabran

decât dansatorii și, ca și cum ar fi conștientizat acest lucru, bărbatul se întoarse în încăpere și execută o plecăciune. Se auzi un freamăt de râsete politicoase. Pentru mulți dintre francezii din încăpere, englezii erau în continuare dușmanii din bătăliile purtate nu cu mult timp în urmă. Aceasta era o mică victorie care urma să fie savurată în saloanele din Pondicherry pentru multă vreme de acum încolo.

Sabran se aplecă spre ea, iar Sara îi simți răsuflarea caldă pe obraz.

– Și, draga mea doamnă Fitzroy, v-ați simțit coruptă de priveliștea din fața ochilor dumneavoastră?

Sara se uită drept în față, evitând să-l privească în ochi întrucât știa că o va face să se îmbujoreze și mai tare.

– Bineînțeles că nu. Femeia e nebună, după cum bine știți.

– Crede că dansul e indecent, spuse el șoptit, rostind mai pronunțat cuvântul „indecent". Crede că dansul lor incită la pasiune și îi ispitește pe sărmanii bărbați englezi la păcat.

Nu voia să-i răspundă și își ferea ochii de privirea lui.

– Dar apoi, continuă el, hindușii cred că stilurile de dans europene sunt cu mult mai rele. Ideea că o femeie și un bărbat, care nici nu se cunosc, sunt încleștați într-o îmbrățișare intimă, chiar dacă temporară, este ceva scandalos pentru ei. Valsul de care ne-am bucurat atât de mult și eu, și dumneata ar fi considerat peste măsură de provocator.

Când Sara își întoarse capul pentru a-l privi, fața îi era roșie ca focul. Privirea lui o întâlni pe a ei pentru un moment, după care Sara se uită în altă parte, cuprinsă de o senzație de disconfort aproape insuportabilă.

Să fi fost o undă de răutate în vorbele lui?

Avea prostul obicei de a-i întoarce universul ei cel sigur cu susul în jos printr-o simplă propoziție. Privi de jur împrejurul încăperii la celelalte cupluri care dansau. În nici un caz nu arătau vinovate. Ea de ce ar fi trebuit să se poarte de parcă ar fi fost?

Sara bătu în retragere și schimbă subiectul.

– Cred că ar fi vremea să plec. Sunt ținută sub observație și sunt obligată să plătesc pentru curajul dumneavoastră de a o înfrunta pe lady Palmer, domnule Sabran.

Sabran îi urmări privirea și dădu cu ochii de Cynthia și de mama ei, care se prefăceau că mănâncă, aruncând în același timp priviri furișe în direcția Sarei. Se aplecă apoi ca să-i șoptească la ureche, provocând un freamăt de dezaprobare care putea fi resimțit din cealaltă parte a încăperii.

– În nici un caz nu trebuie să vorbești cu vicleanul acela de Sabran. Onoarea ta nu este în siguranță în prezența lui. Sabran își îndreptă

spatele ridicând din umeri cu un gest plin de dispreț. Este ca și cum ai fi în *purdah.*

Sara îl luă la rost.

– Cum puteți compara viața mea cu *purdah*? Sunt liberă pe deplin să fac tot ceea ce doresc.

Chiar în timp ce vorbea, își dădu însă seama de ipocrizia propriilor cuvinte.

– Atunci veți veni să o vizitați pe Prema când sunteți în oraș?

O învălui cu ochii aceia întunecați, iar ei i se păru că detectează o vagă umbră de dorință în privirea lui, în ciuda atitudinii distante.

Sara se uită înspre locul unde se aflau Cynthia și lady Palmer, care o priveau cu un aparent dezinteres, deși ea era conștientă că-i analizau fiecare mișcare.

– Voi veni mâine dacă pot și aș vrea să vă spun ceva despre casă, adăugă ea în șoaptă.

La rândul său, Sabran își coboară vocea de parcă erau doi conspiratori.

– Un secret? Ador secretele. Dar de ce nu-mi puteți spune acum? O tachina cu un aer aproape copilăresc. Nu suport să aștept când știu că urmează să aflu un secret.

– Nu, nu aici. Vreau să vă spun în particular. E foarte important și nu vreau să fiu întreruptă.

– Voi trimite pe cineva care să vă aducă la mine.

– Nu, nu, vă rog. Nu trebuie să afle nimeni. Voi veni eu.

De data aceasta, Sabran râse în gura mare.

– Așadar, sunteți liberă să faceți tot ce doriți atât timp cât nu află nimeni.

Voise s-o tachineze din nou, dar se opri când văzu cât de tare o speriară cuvintele lui. Sara se uită în jos la mâinile ei, evitând să-i întâlnească privirea. Atinsese o coardă sensibilă.

– Birjarul din fața hotelului știe unde stau. Întreabă-l pur și simplu cum se ajunge la casa mea. O veți găsi la capătul Rue des Fleurs. Toată lumea știe unde stau.

– Bineînțeles, toată lumea știe unde locuiți, *monsieur*, spuse ea râzând. Nici nu mă așteptam la altceva din partea dumneavoastră.

O căutătură secretă și impenetrabilă se ivi în ochii lui Sabran când întâlni privirea Sarei, al cărei chip adorabil învăluit de lumina lumânărilor părea și mai frumos atunci când era veselă.

– Cred că voi pleca acum. Am zăbovit prea mult. *Au demain.*

De data aceasta, nu reuși să-i mai întâlnească privirea. Părea din nou mânios pe ea.

Sara îl privi cum se îndepărtează și observă că nu catadicsește să-și ia la revedere de la nimeni din încăpere. Trecu ca un vârtej pe lângă franțuzoaica aceea drăguță căreia îi acordase atât de multă atenție mai devreme, iar Sara se uită în urma lui vădit dezamăgită.

Și ca de fiecare dată după o întâlnire cu Ravi Sabran, Sara se simți cuprinsă de obișnuitele emoții contradictorii de atracție și aversiune. Era într-adevăr un bărbat ciudat.

Capitolul 20

Sara nu a putut-o vizita pe Prema în ziua următoare. Au trebuit făcute cumpărături și vizite de la care nu s-a putut sustrage și abia seara târziu i-a trimis lui Sabran un bilet în care să-i explice ce se întâmplase. Sabran îi răspunse printr-un alt bilețel în care o anunța că va fi plecat din oraș cu afaceri câteva săptămâni și că nu credea că o va mai putea vedea o vreme. Lăsase însă dispoziție servitorilor să o primească.

Sara răsuflă ușurată. I-ar fi fost mult mai ușor dacă nu va trebui să dea ochii cu el. Era inutil să pretindă că prezența lui nu o neliniștea și, cu siguranță, un bărbat pe care era periculos să-l cunoști, deși ea îl considera o ființă exotică și i se părea atât de improbabil ca el să facă vreodată parte din viața ei de zi cu zi, încât câteodată i se părea că nici nu are o existență reală.

Întâlnirile cu el aveau magia pe care o simțea când deschidea un volum din *O mie și una de nopți* și petrecea câteva momente de vinovăție în compania unui personaj de ficțiune. Cu toate acestea, dintr-un anumit punct de vedere era mai autentic pentru ea decât propriul soț.

Vorbele lui îșI atinseseră din nou ținta și o făcură conștientă de propriile slăbiciuni mai mult decât reușise vreodată trăncăneala nesfârșită a soțului ei. Îi arătase cum se trădase pe sine și cum în anumite momente fusese timidă și nesigură când de fapt căsnicia ar fi trebuit să-i dea putere. Își jură că, de atunci înainte, nu va mai permite tiraniilor meschine ale soțului ei să o înjosească. Niciodată de acum încolo nu-i va mai îngheța inima când el va intra în cameră, niciodată nu-i va mai permite să o rănească cu vorbele lui. Din clipa aceea, va lupta pentru dorințele ei.

Abia peste două zile reuși în cele din urmă să se sustragă companiei Cynthiei și a mamei ei. Părea că lady Palmer suspectează ceva. Era prezentă peste tot, urmărind-o pe Sara cu o privire suspicioasă de fiecare dată când ieșea din încăpere.

Când primiră invitație de la alte doamne pentru a merge la un pălărier popular reuși să găsească o scuză ca să rămână acasă, pretextând că nu se simte bine. Ochii scrutători ai lui lady Palmer îi analizară chipul, gata să o contrazică, dar apoi, în mod neașteptat, bătu în retragere. Putea lipsi doar de data aceasta, căci mai rămăsese foarte puțin spațiu în trăsură atât pentru doamne, cât și pentru cumpărături.

Nici nu plecară bine, că Sara și ieși din hotel și ceru să fie condusă pe Rue des Fleurs.

– La casa domnului Sabran... Știți unde este?

– Domnul Sabran, da, da...

Bărbatul rânji, încântat să aibă un astfel de client important după care se îndreptă spre strada principală din Pondicherry, privind în stânga și în dreapta și fluturând din mână către negustorii pe lângă care trecea în timp ce înclina din cap către pasagerul de pe locul din spate, care încerca în zadar să se ascundă sub umbrelă. Se pare că vizitiul era hotărât să o facă să se remarce cât mai mult cu putință.

– Nu mai există nici un alt drum? îi strigă ea. Putem merge pe un drum mai pustiu?

Se întoarse să se uite la ea strunindu-și căluțul chiar când lady Palmer și Cynthia ieșeau dintr-un magazin de pălării de pe trotuarul de vizavi. Se feri ca să nu fie văzută cu sentimentul că acționează ridicol, dar era deja prea târziu. Se uită pe furiș de sub umbrela de soare și o văzu pe lady Palmer holbându-se în direcția ei cu gura deschisă de parcă ar fi vrut să strige ceva, cu mâna ridicată în aer.

Cel mai simplu ar fi fost ca Sara să pretindă că se răzgândise și că încerca să le prindă din urmă, dar o scânteie de nesupunere o îndemnă să strige către birjar.

– Mai iute! Mai iute! Mergi mai departe!

Birjarul atinse ușor calul cu biciul și în curând mutra enormă a lui lady Palmer se micșoră în depărtare.

Bărbatul mână șareta mai departe, iar Sara, copleșită de căldură, avu senzația că merg de ore întregi, deși în realitate trecuseră doar câteva minute. Când era apoi cât pe ce să renunțe și să ceară să fie dusă înapoi la hotel, trăsura prinse viteză pe o stradă prăfuită, oprindu-se în cele din urmă în fața a două uși înalte din lemn, fixate într-un perete văruit și acoperit aproape în întregime de o plantă agățătoare cu flori purpurii pe care se afla o plăcuță din alamă anunțând-o că ajunsese la reședința lui Ravi Sabran.

În ciuda sentimentului domestic și sobru pe care îl inspirau zidul curat și alb, precum și plăcuța elegantă, o senzație amenințătoare se răspândea în atmosferă.

Un grup de bărbați sfrijiți cu bărbi negre și turbane decolorate și bătute de vreme stăteau tolăniți în fața casei fumând țigări subțiri și puternic aromate sau stăteau ghemuiți în praful străzii aruncând priviri neprietenoase și încruntate către toți cei care treceau prin fața lor. Bărbații proveneau din nordul îndepărtat, din apropiere de Himalaya și aveau reputația de a fi cei mai neînfricați luptători din India. Era de notorietate faptul că și-ar fi dat viața fără ezitare în apărarea celei mai banale încălcări a onoarei și trebuiau evitați cu sfințenie dacă cineva ar fi avut vreodată nefericirea de a-i supăra cu ceva. Purtau puști încărcate cu gloanțe din argint și ornate cu incrustații alambicate, pantaloni bufanți din bumbac de un gri murdar și centuri late din piele asemănătoare cu cele ale piraților din secolul al optsprezecelea, deși bărbații aceștia se deplasau pe niște cai robuști, de talie mică, și nu cu corăbiile. Nu era greu să ți-i imaginezi galopând prin stepele vaste, fluturându-și pușile deasupra capului.

Câțiva dintre ei săriră în picioare când trăsura trase pe margine și îi înconjurară pe Sara și pe birjar, uitându-se la femeie cu priviri îndârjite și curioase, sporovăind într-un dialect pe care ea nu-l înțelegea. Chiar și în lumina strălucitoare a soarelui de dimineață simți cum o cuprinde un frison. Aveau ceva crud și nemilos, și chiar dacă râsul lor părea inofensiv, Sarei i se păru că erau observații la adresa persoanei sale.

Vina ei era că era o femeie singură, neînsoțită de servitoarea ei, și, chiar dacă era o doamnă europeană, putea ajunge ținta disprețului.

Nu putea face nimic, căci toate încercările de a se face înțeleasă au fost ignorate. Birjarul simți că nu se puteau baza mult timp pe dispoziția lor pașnică și că se pot suci în orice clipă. Vocea începu să-i tremure și reuși să articuleze precipitat cuvintele în timp ce arătă înspre Sara.

– Domnul Sabran!

Bărbații se ridicară deodată în picioare și îl plătiră pe birjar, care înșfăcă banii și o luă la sănătoasa uitându-se mereu în spate de teamă ca ei să nu se răzgândească. Sara își croi drum către ușile din lemn și zgâlțâi clopoțelul din alamă suspendat, în timp ce paznicii râdeau în urma ei.

Un servitor chipeș, îmbrăcat în haine curate și albe și împodobit cu un turban și o eșarfă stacojie, culoarea purtată de servitorii acestei locuințe, întredeschise poarte, iar Sara zări priveliștea tentantă a grădinii luxuriante din spatele zidurilor. Când văzu că în fața lui stă o doamnă englezoaică cu fața îmbujorată și cu pălăria pusă strâmb, se prăbuși imediat la picioarele ei, făcând plecăciuni și învăluind-o cu binecuvântări. După ce îndreptă un potop de insulte înspre grupul de bărbați sălbatici din fața lui pentru că au făcut-o să aștepte, se dădu în

lături ca să o lase să treacă, după care închise porțile în urma haosului prăfuit al lumii de dinafară.

Servitorul pășea grăbit în fața ei, aruncând din când în când o privire în spate ca să-i ofere un zâmbet larg de parcă nici nu i-ar fi venit să creadă că ea exista cu adevărat. Sara îl urmă printr-o grădină deasă de palmieri de cocos și o abundență sălbatică de flori tropicale. Frumusețea locului era îmbătătoare, iar ea se trezi ținându-se după el, amețită de parfumurile grele ale grădinii, cuprinsă de vrajă de parcă ar fi hoinărit dintr-odată printr-un tărâm de basm dogoritor.

Era tentată să mai zăbovească acolo și să se îmbete din frumusețea locului, dar, când dădu cu ochii de casă, se simți atrasă de ea asemenea unei somnambule. Era aproape un fel de Taj Mahal în miniatură, completat cu turnulețe și ferestre din filigran sculptat în marmură. Efectul era atât de fin și de eteric încât părea aproape ca și cum casa plutise până acolo. Nu se putu abține să nu zâmbească. Era o reflecție atât de fidelă a proprietarului său. Aici puteai găsi frumusețea barbară a prințeselor din vremea Imperiului Mogul combinată cu eleganța franceză, o construcție splendidă din *O mie și una de nopți.*

Sosirea ei făcu impresie. Un băietan care reteza măciuliile unor hibiscus imenși, portocalii, se opri mai întâi ca să se zgâiască la ea, după care o luă iute în sus pe treptele de marmură până în casă, împrăștiind în urmă o dâră de flori.

– A venit o doamnă... A venit o doamnă englezoaică...

Urmă o serie de strigăte, apoi un răspuns asemenea unui ecou care se auzi din străfundurile casei. În curând apărură alți servitori, care se uitau insistent, cu o curiozitate pe care nu încercau să o ascundă, împărțind, cu toate acestea, binecuvântări și zâmbete calde, spunând în timp ce îngenuncheau în fața ei:

– *Bonjour, madame, bonjour.* Veniți, doamnă, intrați, vă rog să veniți...

De undeva din interiorul locuinței, aranjându-și părul și netezindu-și sariul, își făcu apariția o femeie indiană elegantă, care să fi avut puțin peste treizeci de ani. O întâmpină pe Sara cu o bucurie nereținută, prinzându-i mâinile într-ale sale și ridicându-le la frunte.

– Ați ajuns în cele din urmă... *Monsieur* Ravi a spus că veți veni.

– Iertați-mă că am dat buzna așa... Sara se opri. Ar fi trebuit să trimit un bilet mai întâi.

Femeia flutură din mână ca și cum ar fi vrut să alunge orice fel de împotrivire.

– Este o onoare să vă avem aici, în cele din urmă. Numele meu este Haria. Știu că dumneavoastră sunteți doamna Fitzroy.

Se întoarse către un servitor și, adresându-i-se ca și cum i-ar încredința o misiune de extremă importanță, îl trimise degrabă de-a lungul unui coridor lung din marmură, care se afunda și mai adânc în cotloanele casei.

Intrară într-un fel de salon, deși încăperea era departe de echivalentul său britanic, prăfuit și scorțos. Nu îți dădea sentimentul că te afli în interior sau că ar avea câtuși de puțin pereți și se deschidea către o terasă largă, pe care stătea atârnată o boungainvillea deasă, de culoare purpurie. Podeaua și zidurile erau din marmură albă imprimată cu un model floral delicat, realizat din sidef. Sara nu mai fusese niciodată atât de conștientă de originile ei, cum era așa îmbrăcată într-o rochie vaporoasă din muselină de culoare albă, asortată cu o pălărie de paie cu borurile late. Când se privise în oglinda de la hotel, ținuta ei i se păruse adecvată, dar aici, în casa aceasta, era la fel de deplasată ca un ghiocel într-o vază cu crini-tigru.

Se simțea urmărită de multe perechi de ochi, deși, când se uită împrejur, nu zări decât câte o pată de culoare retrăgându-se cât ai clipi în spatele unei uși, o frântură din niște ochi întunecați și timizi sau o explozie delicată de râsete.

Haria bătu iute din mâini și nu se mai auzi nici un zgomot.

– Luați loc, vă rog! Am trimis vorbă să o aducă pe Prema, iar *monsieur* Sabran va veni imediat.

– Monsieur Sabran e aici? Am crezut că o să fie plecat cu afaceri.

– Nu a mai plecat până la urmă. S-a ivit o problemă care nu l-a lăsat să plece.

– O, te rog, nu-l deranja! vociferă ea. Am venit doar să o văd pe Prema.

Sara plănuise să-i lase o scrisoare în care să-l întrebe despre Malika și despre casă. Avea hârtia în mână chiar în acel moment, deși acum nu mai avea cum să evite o întâlnire cu el.

– Nu. *Monsieur* Sabran se va înfuria foarte tare dacă vă las să plecați fără să vă vadă.

– Îl cunoașteți pe *monsieur* Sabran de mult timp?

– Da, din copilărie. Suntem veri.

– Oh!

– M-a primit în casa lui când am fost alungată de familia soțului meu.

– Of, îmi pare rău.

– Când *monsieur* Sabran a auzit despre nenorocirea care mă lovise, și-a trimis oamenii să mă caute și să mă aducă aici.

Inspectă chipul Sarei, ridicându-și sprâncenele ca și cum ar fi așteptat un răspuns.

– Probabil că este un om foarte bun.

– Mi-aș da și viața pentru el.

Rosti cuvintele atât de convingător, încât Sara nu avea nici cea mai mică urmă de îndoială că femeia vorbea foarte serios.

Chipul Hariei se întunecă după ce scană din nou fața Sarei.

– Atunci înseamnă că sunteți de părere că este persoana potrivită să aibă grijă de un copil cum este Prema?

– O, am înțeles, zise Sara râzând. Îmi spuneți lucrurile acestea ca să-mi fac o părere bună despre el.

– Da, așa este, răspunse ea zâmbind. Doar că tot ceea ce v-am spus este adevărat.

Râseră împreună, unite de secretul pe care îl împărtășeau.

Se auzi apoi agitație pe coridor, sunetul unor pași grăbiți și voci care șopteau pe ascuns, iar el apăru în fața ei, trecându-și degetele prin părul lung și negru, încă umed. Era evident că îl deranjase de la baie.

Chiar și așa, el îi prinse mâna într-a lui, sărutându-i vârfurile degetelor, mai galant ca niciodată.

– Bine ați venit în casa mea!

– Iertați-mă că nu mi-am anunțat venirea. Nu am mai avut timp.

Sabran nu-i luă în seamă vorbele, după care se întoarse către Haria și îi vorbi în tamil, într-un ritm prea rapid ca Sara să-l poată urmări. Femeia se retrase cu modestie, lăsându-i singuri.

După o tăcere scurtă și stânjenitoare, Sabran se repezi să deschidă conversația. Fusese luat prin surprindere și nu se simțea încă în largul său.

– Haria a avut grijă de dumneata?

– Da, foarte bine. Mi-a povestit cât de generos sunteți.

– Mă face să par foarte plictisitor.

– Plictisitor este ultimul cuvânt pe care l-aș folosi ca să vă descriu pe dumneavoastră, *monsieur*, zise Sara râzând.

– Acum m-ați făcut curios, spuse, ochii luminându-i-se dintr-odată. Acum va trebui să vă întreb ce credeți cu adevărat despre mine.

Sara se hotărî să nu-i ofere nici un răspuns, mulțumindu-se să-i zâmbească, iar el, în schimb, îi oferi întreaga energie a privirii lui indescifrabile în timp ce o conduse către un fotoliu confortabil.

Sabran așteptă până când Sara se așeză, după care se aruncă pe un scaun în fața ei, încrucișându-și picioarele sub el în stil indian. Era într-o ținută de casă, o *kurta* din muselină albă și pantaloni lălâi din in, strânși pe gleznă, unde o brățară îngustă din aur atârna peste unul dintre

picioarele lui goale. Când o văzu uitându-se la piciorul lui, îl ascunse în grabă sub *dhoti*, dându-și seama că un picior dezvelit nu era o priveliște potrivită pentru o lady englezoaică. Își mască disconfortul jucându-se cu șiragul lung de mărgele din santal pe care îl purta în jurul gâtului, în timp ce se uita la pleoapele ei pe jumătate închise.

– Arătați foarte bine, mai bine decât ultima dată când v-am văzut. Sejurul în Pondi pare să vă priască.

– Da, sunt mult mai bine. Nu știu de ce, dar în Madras am mereu impresia că sunt bolnavă. Poate e din cauza aerului.

– Sunteți mereu bolnavă?

– Probabil că e doar ceva trecător, căci mă simt minunat acum, îl încredință Sara cu un zâmbet.

Sabran o ascultă până la capăt, deși chipul lui nu dezvăluia nici unul dintre adevăratele sale gânduri. Scoase o țigară dintr-o cutie de argint cu filigran de pe masă și o flutură prin fața ochilor Sarei.

– Vă deranjează?

Fata scutură din cap, iar aroma delicioasă de fum amestecată cu condimente se strecura până la ea. Aroma era atât de seducătoare, încât pentru un moment își dori să încerce și ea una. Sabran trase îndelung din țigară și se tolăni pe perne, suflând alene fumul în aer.

– Am fost la gurul meu în această dimineață. Am multe gânduri care nu-mi dau pace. Este o mare alinare pentru mine să primesc îndrumare spirituală, dar presupun că ești de părere că misticismul indian este o aiureală, cum spuneți voi, englezii.

– Cum aș putea, după tot ce am experimentat de când am sosit în India? Îmi păstrez mintea deschisă pe acest subiect.

Sabran ridică din umeri, într-o atitudine care amintea din nou de originile sale franțuzești. Sara era fascinată de schimbarea lui bruscă de comportament după ce în urmă cu câteva minute fusese un indian până în măduva oaselor care îi ținuse un discurs despre misticism. Observă însă că-și schimbase totodată și atitudinea față de ea. Era rece și o trata aproape protocolar.

Sara nu avea de unde să știe, dar Sabran era furios pe el însuși pentru că cedase farmecelor ei când se văzuseră data trecută. Se simțea rușinat întrucât credea că este atât de îndrăgostit de Maya, încât nimeni nu ar fi reușit să-i sucească vreo clipă mințile. Era mândru de afecțiunea pe care i-o purta iubitei lui și văzu greșeala sa de moment ca pe o slăbiciune ce trebuia zdrobită. Îi disprețuia pe bărbații din anturajul său care aveau mai multe amante. Știa că un bărbat cu putere și rang în India, așa cum

era el, așa ar fi trebuit să procedeze și că devotamentul lui pentru o singură femeie risca să-i aducă disprețul partenerilor. Dar nu era nimic de făcut, atunci când era îndrăgostit, era îndrăgostit și gata, nu avea ochi decât pentru o singură femeie.

Cu toate acestea, Sara Fitzroy avea ceva captivant. Sabran scoase un oftat aproape deznădăjduit, iar Sara își înălță capul ca să-l privească. Se uita la fața ei în lumina dimineții, căutând imperfecțiuni. Nu avea de gând să se mai lase amăgit. Sara arăta mai puțin obosită decât data trecută când o văzuse, iar umbrele vinețiii de sub ochi îi dispăruseră.

Sabran recunoscu că îi plăcea foarte mult aluniță neagră pe care o avea la baza gâtului și sprâncenele ei negre arcuite, contrastând cu părul bogat castaniu-închis, chiar și silueta ei prea suplă, care de obicei ar fi fost considerată lipsită de farmec pentru gusturile indiene. O admira pentru eleganță ei, dar își spuse apoi că totuși nu avea nimic special în afara unui farmec distant.

Sara simți că era observată cu atenție și începu să-și facă din nou de lucru cu mănușile.

– N-am putut veni mai devreme. După cum știți, lady Palmer nu este foarte îngăduitoare în ceea ce vă privește, așa că vizita mea trebuie să rămână secretă. Se pare că v-ați făcut câțiva dușmani.

– Asta este, spuse el, ridicând din umeri.

– De aceea stau afară oamenii aceia fioroși? Ca să vă protejeze?

Colțurile gurii îi zvâcniră ușor, iar în priviri se vedea că replica ei îl nemulțumise.

– Sunt o parte din echipa mea de polo. Atunci când nu ne antrenăm, îmi păzesc locuința. În felul acesta, au și ei ceva de făcut.

De data aceasta, nu-și putu abține un hohot zgomotos de râs.

– Jucați polo cu oamenii aceștia?

– Sunt cei mai buni și sunt neînfricați. Ar juca până la moarte.

Sara începu să-și foiască mâinile. Nu voia să i se amintească de ziua aceea pe terenul de polo.

– Oricum, sunt niște oameni foarte dezagreabili. M-au speriat.

– V-au speriat?

Își ridică brusc capul. În ochi îi apăru o privire aspră.

– S-au purtat groaznic cu sărmanul om care m-a adus aici, iar cu mine mi s-a părut că au fost obraznici.

– Au îndrăznit să fie obraznici cu tine?

– Așa mi s-a părut. Poate a fost doar în mintea mea.

Sabran se ridică brusc.

– Ați dori să beți ceva răcoritor? o întrebă el pe un ton foarte protocolar.

– Da, cred că da. Atitudinea lui o nemulțumi într-o oarecare măsură. Ar fi putut cel puțin să-și ceară iertare.

– Vă supărați dacă vă las singură câteva clipe?

– Nicidecum.

Cât timp a fost plecat, Sara se gândi la lady Palmer și la Cynthia și la cum spera să poată mințI convingător atunci când o vor întreba unde fusese. O să le spună că birjarul a refuzat să oprească insistând să o ducă la un negustor de mătăsuri de unde încasa comision. Își puse în minte să cumpere ceva de undeva de pe drum ca să le amorțească suspiciunile. Nu se făcea să se întoarcă acasă cu mâna goală.

Se uită în jurul ei, fascinată din nou de frumusețea casei, admirând arcadele înalte din marmură susținute de stâlpi delicați și terasa generoasă cu vedere la mare.

Urmări cu privirea un băiat tânăr, angajat ca *punka wallah* pentru a menține răcoarea în casă. Stătea pe terasă, întins pe spate, cu funia unui evantai gigantic legată de gleznă. Își ondula piciorul înainte și înapoi în timp ce cânta un cântec ca pentru sine. Sara încercă să nu se gândească la reacția lui Charles dacă o astfel de scenă s-ar fi petrecut în propria locuință.

Sabran reveni în încăpere și se așeză alături de ea.

– Am dat ordin pentru ceva ce cred că o să-ți placă.

Vorbea pe un ton atât de aspru, încât Sara se întrebă ce anume îl supărase.

– Atunci, sunt sigură că îmi va plăcea.

Atitudinea lui distantă o făcea să se simtă agitată și își dorea ca Prema să fi fost acolo pentru a mai schimba dispoziția.

– Prema ni se va alătura la ceai?

– I se face baie.

– Bineînțeles...

Distanța dintre ei devenise aproape insuportabilă.

– O, era să uit...

Își vârî mâna în poșetă și scoase un teanc gros de bancnote.

– Aș vrea să contribui la întreținerea ei. Mi se pare că e mai degrabă responsabilitatea mea decât a ta. Nici nu-ți poți imagina cât de vinovată mă simt.

Sabran se uită la bani de parcă i-ar fi oferit otravă.

– Te rog, nu mă insulta.

– Dar e ridicol. Vreau să ajut.

– Nu îi voi primi.

Vorbi atât de hotărât, încât Sara puse imediat banii deoparte ca nu cumva imaginea lor să-l ofenseze și mai tare. Pe de o parte, era recunoscătoare pentru fermitatea cu care refuzase banii. Făcuse mari eforturi pentru a-i pune deoparte, șterpelind câte o monedă sau două când trebuia să plătească pentru treburile gospodărești și ascuzându-le în secret în sertarul ei cu lenjerie. Descoperise încă un lucru la Charles de când se căsătoriseră care nu-i plăcea: era zgârcit când venea vorba despre bani. Mai exact, era zgârcit cu ea. Sara trebuia să dea socoteală pentru orice șfanț, în timp ce el, de când se căsătoriseră, juca din ce în ce mai des la jocuri de noroc, însă pierderile lui erau trecute cu vederea ca fiind ceva ce bărbații făceau în mod firesc.

Își frământă mintea căutând un subiect de conversație, în timp ce Sabran o privea în continuare prin valurile unduitoare de fum de țigară. Dacă prezența ei îi provoca vreo neliniște, atunci știa foarte bine să nu o lase să se vadă.

Ca să-și disimuleze propria stare de confuzie, Sara își întoarse privirea către pernele acoperite cu broderii generoase de pe divan.

– Cât de drăguț! spuse ea fără să le vadă cu adevărat.

– Da, mogulii erau fascinați de iubire, spuse el zâmbind aproape ca prin vis. Mi s-a spus că broderiile acestea sunt vechi de trei sute de ani... Le-am găsit în Rajasthan.

Sara ridică una dintre perne pentru a o examina mai de aproape. Ceea ce i se păruse a fi un desen convențional era de fapt o ilustrație a unor amanți pasionali, membrele lor întrepătrunse formând un model abstract.

– O! exclamă ea, dând drumul pernei de parcă i-ar fi ars mâna.

O făcuse să-și amintească de momentul când el o zărise privind sculpturile interzise de pe plajă, iar Sabran schimbă subiectul ca să o scoată din încurcătură.

– Acum, ce e cu scrisoarea aceea pe care o ții încleștată în mână. E pentru mine?

– Nu, de fapt, ei bine, da. Dar acum, din moment ce... Puse scrisoarea deoparte în poșetă. Era o explicație... motivul pentru care îmi doresc casa dumneavoastră, dar și o rugăminte.

– Nu o poți lua pe Prema. Maya s-a atașat foarte mult de ea, o tratează cu o afecțiune deosebită și chiar și eu cred că micuța mi-a adus noroc. E adevărat că faptele bune sunt o răsplată în sine, dar afacerile îmi merg mai bine ca niciodată.

– Sunteți cinic, dar bănuiesc că încercați să ascundeți un suflet bun.

– Ei bine, doamnă, atunci înseamnă că nu mă cunoașteți foarte bine. O fixă cu ochii lui gri și stranii, iar Sara simți un fior coborându-i pe șira

spinării. Când mă apuc de ceva, am mereu un beneficiu în minte, deși gurul meu spune că venirea Premei va aduce în casa mea binecuvântări de tot felul.

Chipul i se întunecă, iar sprâncenele i se unire de parcă un gând neplăcut i-ar fi trecut prin minte.

– El spune că e un mesager de la zei, care aduce mari schimbări. Își schimbă poziția pe scaun. Fericire adâncă, dar și suferință mare.

În timp ce îl asculta, Sara își dădu seama că era bulversat de profeție, deși vorbea pe un ton ce părea imperturbabil.

– Cu siguranță, nu sunteți atât de superstițios, nu? E doar o copilă. Nu are nici o putere asupra viitorului.

– Poate, dar ce pot face eu? Este destinul. Ah! Iat-o!

În încăpere își făcu apariția o tânără femeie ținând copila de mână. Mergea împleticit, cu o expresie de mândrie întipărită pe chip, uitându-se împrejur în căutarea unor fețe aprobatoare. Sabran râse și își flutură mâna în direcția ei, aproape ca un tată mândru de odrasla sa.

– Cum vi se pare? E adorabilă, nu-i așa? Cine ar fi bănuit ce se ascundea sub toată murdăria aceea?

– Este într-adevăr adorabilă.

Era ca și cum ar fi văzut un copil diferit. Acum capul care i se clătina pe umerii ei micuți părea proporțional cu trupul, iar pielea îi strălucea de sănătate. Chiar și expresia din ochi, odată rătăcită din cauza foamei, strălucea plină de viață și inteligență. Ca de obicei când era profund emoționată, Sara nu reușea să-și găsească cuvintele și se mustra pentru că nu se gândise la o modalitate suficient de profundă pentru a-și exprima recunoștința. Înghiți în sec uitându-se la podea după care nu reuși să spună decât:

– Să o pot vedea așa...

Pe Sabran nu părea să-l deranjeze nepriceperea ei și părea înțelegător.

Sara se aplecă încercând să o ia în brațe, dar copila se răsuci și începu să plângă.

– Vino! spuse el. Trebuie să-i dovedesc o dată pentru totdeauna doamnei Fitzroy că sunt un tutore potrivit.

Luă copila în brațe și îi gânguri câteva vorbe liniștitoare. Se opri imediat din plâns și începu să râdă, după care întinse o mână micuță și dolofană, apucându-l de păr și trăgând cu putere. După ce se desprinse din încleștarea micuței, se întoarse spre Sara.

– După cum vezi, sunt într-un pericol mai mare de a fi maltratat decât este ea... Uite, ia-o!

O plasă înapoi doicii.

– E suficient. Trebuie să recunosc că mă plictisesc foarte rapid de oamenii care nu pot vorbi. Adu-o înapoi peste o oră. Poate lua masa cu noi, ca o favoare specială.

Priviră amândoi în urma ei în timp ce era scoasă din încăpere și se amuzară când micuța uită cum să meargă și se așeză neîndemânatică în fund.

Când i se păru că e neatent, Sara își întoarse privirea către Sabran și îl studie pentru o vreme. Încerca să înțeleagă cum de un astfel de bărbat, atât de dur și de intransigent în aparență, putea găsi plăcere în ghidușiile unui copil mic. Știa că bărbații își ascundeau latura mai sensibilă sub un înveliș dur la exterior. Era o explicație simplă, iar ea știa că Sabran era un om mult mai complex. Simțea că, oricât de bine l-ar cunoaște, nu îl va înțelege niciodată cu adevărat la fel cum era încredințată că nu va cunoaște niciodată India și numeroasele sale mistere.

Când Sabran se întoarse, văzu privirea ei fixată asupra lui și îi adresă un zâmbet bizar și distorsionat, cu jumătate de gură, ca și cum, într-un fel, ar fi ieșit biruitor asupra ei, iar zâmbetul acela o făcu să fie din nou prudentă în privința lui.

– Ei bine, care era rugămintea pe care doreai să mi-o adresezi?

Sarei i se păru dificil să vorbească la început, după care cuvintele începură să i se rostogolească din gură în mare grabă.

– Am locuit în casa pe care o aveți în Madras când eram copil. Le-a aparținut părinților mei...

– Părinții tăi au locuit în casa mea? O fixă cu un fel de teroare în privire. Foarte bizar.

– Da, foarte. O coincidență stranie.

– Coincidență, spui? Nu cred. Soarta ne-a adus împreună încă o dată.

Profund preocupat și distras de acest gând, Sabran începu din nou să-și facă de lucru cu șiragul de mărgele din santal privind-o cu și mai mult interes decât înainte.

– Vezi tu, mormintele din grădină sunt ale părinților mei. Îmi doresc foarte mult să fiu alături de ei...

Simți înțepătura lacrimilor care stăteau să-i țâșnească din ochi și nu reuși să continue.

I se făcu milă de ea și încercă să-i ușureze situația.

– Pe morminte scrie Radcliffe. Dar am auzit că ați fost domnișoara Archer.

Rămase mirată pentru un moment cum de cunoștea acest detaliu, dar apoi își dădu seama că probabil vorbise cu Lucy.

– Da, dar tatăl meu și-a schimbat numele în Radcliffe, nu aș putea spune din ce motiv anume.

– Încă un mister. Și copilul îngropat lângă ei?

– Sora mea...

– M-am întrebat deseori cine ar putea fi... Îmi pare foarte rău.

Pentru o secundă, și-l imagină pe el, un străin, stând lângă mormintele familiei ei. Cumva, nu mai erau atât de singuri în locurile acelea de odihnă veșnică.

– I-ai pierdut pe toți ai tăi...

– Nu chiar pe toți. Malika, servitoarea dumneavoastră... care are grijă de casă...

Se ridică în picioare, devenind încă și mai interesat.

– Malika? Ah! O adevărată figură, nu-i așa?

– Da, a fost *ayah* a mea când eram copil... din ziua în care m-am născut.

– *Ayah* a ta? E un lucru remarcabil, *non*? Expresia i se schimbă din nou, iar vocea îi era aproape imperceptibilă atunci când vorbi. Este într-adevăr soarta cea care te-a adus înapoi în India...

Sări în picioare și dădu câteva ture prin încăpere, cuprins de entuziasm.

– Ceilalți servitori râd de ea pentru că vorbește despre familia ta ca și cum ar mai fi încă în viață... și vrei să o ai din nou lângă tine, bineînțeles...

– Poate îți vine greu să crezi, dar mi-a fost mai apropiată decât propria mamă.

– Nu mi-e greu. După cum se poate vedea... Își duse amândouă mâinile în dreptul inimii. Și mama mea a fost indiană.

Ochii lui negri o urmăriră încercând să detecteze vreun semn de dispreț, dar nu descoperiră nici un indiciu. Sara îi susținu privirea stăruitor.

– Atunci o vei lăsa să mă viziteze uneori?

– Bineînțeles, dacă este ceea ce dorește, dar nu cred că va sta plecată din casă pentru prea mult timp, nici măcar pentru dumneata și, după cum am mai spus, nu-mi voi vinde niciodată casa soțului dumitale, chiar dacă ar fi de acord să o cumpere, deși mă îndoiesc foarte tare. Iertați-mă, dar am motivele mele. Poate dacă erai doar dumneata, singură, m-aș mai fi gândit.

– Atunci înseamnă că nu pot spune nimic care să vă facă să vă răzgândiți?

– Nu, atât timp cât sunteți soția lui Charles Fitzroy. Și sunt sigur că este puțin probabil ca situația să se schimbe.

De data aceasta, se înfurie și se ridică să plece.

– Ce doriți să fac? Să-mi las soțul? Vreți să dau pur și simplu cu piciorul căsniciei mele? Sara pocni din degete. Lacrimi de frustrare i se

iviră la colțurile ochilor. Ce altă posibilitatea am la dispoziție... să trăiesc asemenea unei proscrise? La acest capitol, englezoaicele nu sunt cu nimic mai presus decât femeile indiene.

Se opri, cu sentimentul că mersese prea departe, conștientă în mod acut de felul în care se uita la ea, cu o privire mai intensă ca niciodată. Căută semne de sarcasm, dar nu găsi nici unul. În schimb, el îi luă mâna într-a lui și i-o sărută foarte delicat, spunând doar:

– Iertați-mă! Vă rog, nu plecați!

Sabran o făcu să se așeze înapoi, iar Sara își recăpătă stăpânirea de sine, mormăind doar:

– Îmi cer iertare. Cred că sunt obosită.

Urmă o tăcere lungă și dureroasă până când Haria intră în încăpere și se așeză în fața lor.

– Totul este pregătit. Prema vi se va alătura în grădină.

Sabran se ridică de pe canapea și o prinse de cot.

– Înainte să mergem, vreau să lămuresc un lucru.

O conduse pe un coridor lung, care dădea într-o curte largă, în spatele casei.

Când păși afară, în fața ei, la picioarele scărilor, aproape dezbrăcați și înfășurați doar în cârpele purtate de cerșetori, ploconindu-se în soarele arzător, stăteau întinși cu fața în jos, cu brațele întinse și capetele plecate toți paznicii aceia plini de ei care îndrăzniseră să o trateze cu lipsă de respect.

Sabran merse printre trupurile acelea ploconite cu o expresie de dispreț profund pe chip.

– Ce vrei să fac cu ei?

– Ați mers prea departe.

Sara se uită la el nevenindu-i să-și creadă ochilor. Stătea asemenea unui stăpân în fața lor, cu sprâncenele negre unite într-o încruntătură și brațele încrucișate peste piept. Aceasta era încă una dintre personalitățile sale. Nu era nimic mai mult decât un barbar.

– Purtarea lor a fost impardonabilă. Vor rămâne așa până mâine dacă așa dați dispoziție, fără mâncare sau apă! strigă el.

– Nu dau nici o dispoziție. Vă rog, *monsieur*, lăsați-i să se ridice imediat!

– Le poți spune chiar tu. Vor fi și mai jigniți dacă vor trebui să asculte ordinele unei femei.

Sabran rosti cuvintele amare peste capetele lor, iar unul sau doi dintre ei tresăriră.

– Îi voi scuti de o astfel de umilință. Nu vreau să am nici un amestec.

Sara se întoarse și se grăbi să intre înăuntru ca să-și calmeze starea de agitație. Jură că nu i-ar putea plăcea niciodată un astfel de bărbat. Auzi un sunet ascuțit asemenea unei bătăi din palme, după care, câteva momente mai târziu, o urmă de-a lungul holului întunecat, stând atât de aproape încât să simtă încărcătura încă puternică de furie, care emana din trupul lui.

– Crezi că sunt doar un monstru necivilizat, nu-i așa?

Era atât de aproape de ea, încât îi simțea în ceafă răsuflarea caldă.

– Da. Poți fi crud și aspru. Mă înspăimânți.

Sara începu să tremure, temându-se să se întoarcă și să-l privească în ochi.

– Am motivele mele.

Vocea lui o învălui cu un timbru mieros, liniștitor și reconfortant. Făcu încă un pas înspre ea. Buzele lui erau la doar câțiva centimetri de gâtul ei.

– India este un loc periculos. Trebuie să dețin controlul absolut asupra oamenilor mei și să am deplină ascultare din partea lor.

Sara se întoarse brusc ca să-l confrunte.

– Cu ce anume vă ocupați, *monsieur* Sabran, încât este atât de periculos că trebuie să aveți o armată privată?

Întrebarea îl șocă mai întâi, dar își reveni rapid.

– O armată privată? râse zeflemitor și o luă de braț. Joc polo, doamnă, și, după cum bine știți, nu pierd niciodată.

Capitolul 21

Când Sara se întoarse mai pe seară, după ce zăbovise prea mult în grădina seducătoare a lui Ravi Sabran, hotelul părea curios de tăcut și de pustiu, lucru pentru care era recunoscătoare căci spera să se poată strecura înapoi în camera ei fără să fie văzută. Când ajunse la jumătatea scărilor, o ușă se dădu de perete, iar administratorul tulburat ieși valvârtej din birou răsucindu-și mâinile, cu ochii aproape în lacrimi.

– Au plecat cu toate, doamnă... strigă el. Doamnele au plecat... din cauza tifosului.

Se pare că, în ciuda rugăminților lui, lady Palmer și fiica ei, cu fețele acoperite cu batiste înmuiate în ulei de lavandă și cu trăsura plină ochi cu cumpărături de la negustorii francezi, plecaseră către Madras la prânz, după ce auziseră despre apariția unui focar de tifos în oraș.

– V-au lăsat un bilet, doamnă, spuse el în timp ce i-l întinse, evitându-i privirea de teama reacției pe care i-ar fi putut-o stârni.

Își făcuse griji degeaba. În locul furiei la care se așteptase, Sara izbucni într-un hohot de râs ironic când citi biletul de la lady Palmer.

Nu pot risca sănătatea fiicei mele ca să te mai aștept. Oricum, după ce te-am văzut în oraș, într-o ricșă a localnicilor, expusă Dumnezeu știe cărei boli, nu se știe din ce motiv prostesc, nu îmi rămâne altceva de făcut decât să te las să găsești singură drumul înapoi către Madras.

– Nu mai e nimic altceva, doamnă. Încurajat de reacția Sarei după ce citise scrisoarea, managerul prinse curaj ca să-i dea o altă veste. Hotelul nostru e în carantină și nu puteți pleca. Adineauri a fost medicul aici. Unul dintre servitori e bolnav. Nu puteți pleca, doamnă.

Câteva zile mai târziu, când servea micul dejun, pe farfuria Sarei așteptau două scrisori. Una era de la Charles. Își exprima îngrijorarea pentru sănătatea ei, după care, în continuarea epistolei, îi ținea morală pentru că nu fusese la hotel atunci când lady Palmer decisese să ridice ancora.

Se pare că ai fost pedepsită pe bună dreptate pentru insistența ta continuă de a avea o formă absurdă de independență. Lady Palmer m-a informat totodată și despre întâlnirea ta cu Sabran și, sincer să fiu, mă nemulțumește pe deplin faptul că ai ales să dansezi cu el într-un loc public știind că nu aș fi fost de acord. Singura mea consolare este că ești în carantină și nu poți primi vizitatori...

Nu se obosi să citească mai departe, dar, într-un acces de furie necontrolată și copilărească, rupse scrisoarea în bucățele, cu mâinile tremurânde, spunându-și, în același timp, că trebuie să existe cumva o cale prin care să nu mai depindă atât de mult de el. Gândul era unul esențial însă și avea nevoie de ceva vreme.

Mai târziu, după ce se mai calmă puțin, deschise cealaltă scrisoare și văzu că era de la Ravi Sabran, prin care o anunța că intenționa să o viziteze mai târziu în cursul acelei zile, căci tocmai ce aflase că fusese abandonată la hotel. Zâmbi în sinea ei. Nu înceta să se mire cât de bine informat părea să fie când venea vorba chiar și de cea mai neînsemnată noutate.

Mă învinovățesc întru totul. Dacă nu v-aș fi convins să rămâneți mai mult, ați fi plecat cu celelalte doamne, iar acum este de datoria mea să mă ocup de buna dumneavoastră dispoziție.

Se gândi să-i scrie ca să-l anunțe că probabil nu va fi lăsat să intre în hotel, după care își dădu seama că Ravi Sabran făcea singur legea și un fleac precum carantina nu-l va opri să o viziteze dacă era ceea ce-și dorea.

Pe seară, Sabran o găsi pe Sara plimbându-se singură prin grădina luxuriantă a hotelului, oprindu-se din când în când ca să admire o floare sau să-și plimbe degetele prin apa fântânii. O urmări o vreme de la depărtare, dându-și seama că nu-i remarcase încă prezența. În ciuda căldurii sufocante, nu mai văzuse niciodată pe cineva atât de neafectat și de stăpân pe sine cum era Sara, îmbrăcată într-o rochie albă din mătase, adunată într-o fundă moale la gât, care lăsa să se vadă o urmă a brațelor și umerilor subțiri prin materialul fin.

Pentru o vreme a fost uimit de cât de absurd de englezesc arăta, dar și de cât de șarmantă și feminină. Un cordon larg de culoare albă, decorat cu un mănunchi de violete mov din catifea îi decora talia cea îngustă și își aminti că purtase o rochie asemănătoare atunci când o întâlnise prima dată.

Deși, cu o intuiție care nu-l înșela, își dădu seama privind-o aranjându-și petalele delicate cu degetele ei lungi și firave că atunci se îmbrăcase ca să-i facă pe plac soțului ei, în vreme ce acum se îmbrăcase ca să-i facă lui pe plac.

Gândul acesta îl făcu să-și dorească să meargă la ea și să o ia în brațe și să-i spună cât de încântătoare era. Făcu un pas înainte, apoi se opri când Sara își ridică privirea, cu fața ascunsă de umbrela de soare, așa că nu-i putu zări expresia.

În loc de salut, Sara își duse un deget la buze făcându-i semn să păstreze tăcerea.

– Nu ar fi trebuit să veniți, *monsieur*, spuse ea pe un ton aspru. V-ar putea vedea cineva și ar fi periculos pentru dumneata să te apropii de mine.

– Da, ar putea fi foarte periculos pentru mine dacă mă apropii de dumneata, spuse el cu o voce blândă. Așa că, adăugă el, voi păstra distanța, pentru binele amândurora.

Sara se distanță de el, pusă în încurcătură de cuvintele lui.

– Ei bine, dacă tot ați venit, ați putea să rămâneți și să mă binedispuneți.

Sara se lăsă relaxată pe spate într-un scaun de grădină în timp ce-și făcea vânt cu un evantai din mătase pictată, încercând să-și răcorească chipul îmbujorat.

– Mi-am dat seama cât de puțin știu despre dumneavoastră, *monsieur* Sabran. Spuneți-mi câte ceva despre dumneavoastră. Spuneți-mi despre familia dumneavoastră în timp ce așteptăm să ne servească ceaiul.

Sabran rămase tăcut, admirând linia curbată de la încheietura fină a mâinii cu care mișca delicat evantaiul prin aerul umid și încremenit.

Își trase apoi un scaun pe cât de aproape de ea era considerat cuviincios să se așeze, ignorând pericolul contaminării. Își aprinse una dintre țigările lui aromate.

– Sunteți sigură că nu o să vă plictisesc prea tare?

– Plictiseala nu este unul dintre cuvintele care îmi trece prin minte când mă gândesc la dumneata, *monsieur*, spuse ea râzând.

Îi stătea pe limbă să o întrebe dacă se gândea deseori la el, dar în schimb reveni la subiectul familiei lui.

– Tatăl meu este în Franța, s-a retras într-o zonă rurală, unde are o podgorie. Nu a mai putut rămâne în India din cauza sănătății sale șubrede.

– Mama dumitale nu locuiește cu el?

– Mama mea a murit când aveam zece ani.

Vocea îi deveni șovăitoare și își schimbă poziția în scaun, trăgând adânc din țigară ca și cum ar fi dorit să înăbușe un gând neplăcut.

– Îmi pare rău!

Sara era șocată să vadă cât de vizibil afectat era încă atunci când aducea vorba despre mama sa.

– Nu-mi place să-mi aduc aminte de moartea ei. Se întoarse apoi către Sara, iar ochii lui păreau mai întunecați ca niciodată. Vezi tu... Și-a luat propria viață.

– O! suspină Sara cu voce tare și, fără să-și dea seama, își întinse o mână înspre el ca să-l consoleze.

Sabran sări în picioare și începu să meargă de colo colo prin fața ei, trecându-și degetele prin părul lung și negru, privirea lui hipnotică fiind întunecată de durere.

– Iertați-mă! Nu ar fi trebuit să vă spun.

– Suntem prieteni, nu-i așa?

– Rolul meu este să vă binedispun, nu să vă împovărez cu propriii demoni.

– Continuați, vă rog!

Vorbi de parcă ar fi dorit să scape cât mai repede de lucrurile neplăcute.

– Am fost trimis la școala engleză din Madras ca să primesc educație, iar ea nu a suportat să fie despărțită de mine. Tatăl meu își dorea ca eu să devin un gentleman și credea că britanicii mă vor învăța. Deși era francez, îi admira foarte mult, în mare parte pentru stăpânirea de sine pe care o afișau. Eram un băiețel neascultător, iar el își dorea să învăț să fiu disciplinat. Odată, când tatăl meu era în Franța, mama a venit la școală încercând să mă vadă, dar nu i-au dat voie. A așteptat zile întregi în fața porților până când, în cele din urmă, au bătut-o și au alungat-o. Nu au crezut că este mama mea întrucât nu vorbea engleză foarte bine. S-a întors acasă și a luat otravă. Cred că rușinea bătăii a fost prea mult de îndurat pentru ea, mai ales că provenea dintr-o familie de aristocrați. Și, de asemenea, pentru că știa în sufletul ei că nu va putea fi niciodată acceptată de comunitatea în mijlocul căreia trăia.

– Îmi pare atât de rău. O lacrimă rătăcită îi alunecă domol pe obraz. Sărmana dumitale mamă... Țara aceasta pare să încurajeze cele mai amare tragedii.

Povestea lui o impresionase atât de tare, încât reuși cu greu să-și țină emoțiile în frâu, dovadă batista pe care o răsucise până când o mototolise cu totul.

Stătură pur și simplu unul lângă celălalt fără să-și vorbească o vreme, după care Sabran se ridică pregătindu-se de plecare.

– Voi veni din nou mâine dacă îmi permiteți.

– Da, desigur. Voi fi disponibilă pe la ora cinci.

Sabran ridică mirat dintr-o sprânceană.

– Disponibilă? Nu știam că a mai rămas altcineva în hotel cu care să puteți socializa dacă nu pui la socoteală preotul acela mai degrabă plictisitor care pare să fie și el naufragiat aici.

Făcu un semn din cap peste umăr către locul în care un bărbat de vârstă mijlocie citea un ziar la umbra unui arbore de mango, supraveghindu-i atent pe Sara și pe invitatul ei.

Deși nu era foarte sigură, i se păru că detectează o prudență subită în atitudinea lui Sabran. Poate chiar o mică tentă de gelozie.

– Sărmanul acela nu e deloc plictisitor și sunt foarte fericită că este aici cu mine. Și nu, nu o persoană mă ține ocupată, ci o activitate. Mă ocup cu scrisul, iar asta îmi ia destul de mult timp.

– Îmi dați voie să vă întreb ce anume scrieți?

– O serie de povestiri despre viața în India. M-am gândit că, din moment ce sunt atât de fascinată de această țară, vor fi și alții care îmi vor împărtăși sentimentele. Poate vi se va părea bizar, dar nutresc dorința de a fi independentă din punct de vedere financiar.

Cuvintele ei erau atât de melancolice, iar chipul i se întunecă de gândurile care o frământau, încât el știu acum cu siguranță că existau probleme ascunse în mariajul ei.

– Nu cred că e deloc bizar. Nu mi se pare că sunteți genul de femeie mulțumită cu preocupările unanim acceptate ale unei *lady* englezoaice. Aveți un fel de neastâmpăr și o neliniștite care vă caracterizează. Poate scrisul oferă soluția.

Ca de obicei, cuvintele lui îi declanșară un sentiment de neliniște, dar îi răspunse cu ironia sigură și ușoară care o caracteriza.

– Ai grijă, *monsieur*! Aș putea scrie chiar despre dumneata, adăugând înfloriturisuplimentare pentru a te face irezistibil publicului feminin.

– Înfloriturisuplimentare? Mă declar ofensat. Nu sunt suficient așa cum sunt?

Își întinse brațele larg deschise și zâmbi autoironic.

– Cât despre asta, *monsieur*, nu se cade să mă pronunț eu, răspunse ea tot ironic, după care râse cu o încântare nepremeditată care îi lumină chipul.

Pentru un moment, se uită în ochii lui și îi susținu privirea, fermecată de a ei, până când păru că se dezmeticește și își întoarse confuză privirea într-o altă direcție.

Sabran era mișcat de această manifestare proaspătă a frumuseții ei, iar pentru o secundă se chinui să-și înfrâneze dorința de a încălca hotarele

care îi despărțeau și să înfrunte pericolul declarându-și admirația pe care o simte față de ea.

Chelnerul sosi la țanc aducând o tavă cu ceai, iar scena aceasta simplă de activitate lumească atenuă orice amenințare care ar mai fi persistat la adresa stăpânirii de sine.

Dintr-odată sări în picioare, cu chipul posomorât. Făcu apoi o plecăciune spre ea și începu să se îndepărteze într-un ritm aproape furios.

– Dar nu ați băut ceaiul! strigă ea în urma lui.

Fără să mai privească în urmă, îi răspunse peste umăr:

– Trebuie să plec! Iertați-mă!

Grădina păru un loc pustiu după plecarea lui Sabran până când pastorul, văzând că rămăsese singură, i se alătură și făcură conversație politicoasă în timp ce ea turnă ceaiul, întrebându-se ce anume îl făcuse pe Ravi Sabran să plece atât de repede.

Capitolul 22

Veni și în seara care urmă la aceeași oră, îmbrăcat ca de obicei pentru incursiunile sale în lumea europeană într-un costum impecabil din in de culoare crem și o pălărie stilată din paie. După vreo oră de zeflemea ușoară, timp în care a fost atent să mențină conversația în ape sigure, aduse în discuție scrisul ei.

– M-am gândit că poate v-aș fi de folos și m-ar și amuza în același timp dacă mi-ați citi din scrierile dumneavoastră.

– Sunt impresionată de interesul pe care mi-l acordați, spuse ea râzând după care luă paginile manuscrisului. Voi face tot ceea ce-mi stă în putință ca să vă amuz. Chipul ei se lumină de un zâmbet când își trecu degetele peste copertă. Pot începe?

Sabran încuviință din cap și se lăsă pe spate în scaun închizându-și ochii pe jumătate ca să se poată concentra la vocea ei, dar în același timp privind-o cu atenție.

Sara începu să citească domol un text care vorbea despre rangoli, desenele adorabile pe care le făceau femeile indiene în fiecare dimineață din boabe de linte uscate multicolore și alte cereale sau, atunci când erau foarte sărace, din nisip fin și pietricele pe care le puneau la pragul ușilor cu speranța de a alunga spiritele malefice și a aduce norocul asupra casei. Femeile concurau una cu cealaltă pentru a crea modele de o frumusețe atât de elaborată, încât părea aproape un sacrilegiu să fie șterse în fiecare zi...

Își ridică privirea căci nu își dădea seama dacă o asculta sau nu, însă el chiar și în repaus părea alert, asemenea unei mâțe uriașe care se preface că doarme, dar e mereu la pândă după vreo pradă inocentă.

Continuă să citească, pe un ton ce părea din ce în ce mai cinic.

Câteodată este dificil să fii mândru că ești britanic, în special atunci când ai de-a face cu unele dintre codurile de comportament învechite pe care cineva e forțat să le îndure atunci când face parte din rasa aceasta lăsată în voia sorții. Regulile, în special în ceea ce le privește pe femei, au fost stabilite la un

moment dat, cu o sută de ani în urmă, și au rămas încremenite de atunci, deși restul lumii moderne a avansat. În mica noastră comunitate, suntem conduși de decana acceptată a comunității din Madras, care disemnează opinii cu nepăsarea indolentă a unei împărătese.

Trupul ei este mare, deși creierul îi este mic, asemenea unui animal prădător fără minte care consumă cu lăcomie tot ceea ce i se ivește în cale, de parcă ar fi îndreptățit să facă greșeli, după care scuipă rămășițele fără să fi gustat de fapt nimic cu adevărat...

Sara trebui să se oprească din lectură, întrucât Sabran râdea cu gura până la urechi.

– Trebuie să fii precaută, spuse el. Dacă eu îmi pot da seama cine este, o pot identifica și alții, și ți-ar putea face răutăți.

– Personal, nu îmi pasă, dar...

Se opri brusc. Chiar și acum, după toată suferința pe care i-o provocase Charles, nu-i venea ușor să se gândească că i-ar putea face rău.

– Presupun că va trebui să rămân anonimă. Asta doar dacă mă pot baza pe discreția dumitale.

– Bineînțeles; va fi secretul nostru.

Citi mai departe, încercând să ignore zâmbetul leneș al lui Sabran și privirea lui perplexă, întrebându-se, în același timp, oare de ce avea totuși încredere în el.

...deși sunt multe persoane aici care își dedică timpul pentru a-i ajuta pe cei bolnavi și fără locuințe în orice fel pot. Cu toate acestea, există tipul de englez căruia pare să-i facă plăcere acțiunile de cruzime deliberată împotriva băștinașilor. Știu pe cineva care și-a lovit servitorul în stomac atât de puternic, încât bărbatul a trebuit dus la spital, unde mai târziu a murit în agonie... Se pare că făcuse o ruptură de splină. Judecătorii au decis că servitorul fusese obraznic și l-au amendat pe stăpânul acestuia cu doar o mie de rupii pe care a trebuit să i le plătească văduvei acelui bărbat.

Vocea Sarei începu să tremure în acest moment. Îl cunoștea foarte bine pe bărbatul despre care scrisese, era un prieten de-al soțului ei, George Perry, și chiar soțul ei intervenise personal în acest dosar, spunând că prietenul său acționase pur și simplu în autoapărare.

Sabran făcu ochii mari, atent la cuvintele ei. Și el cunoștea cazul, precum și indignarea publică la decizia tribunalului.

– Nu este exact ceea ce m-am așteptat...

– La ce vă așteptați? spuse ea aproape răstit. Să scriu despre provocările cultivării margaretelor într-un climat tropical? Poate doriți să-mi sugerați să mă ocup de subiecte mai feminine.

Nu era obișnuit să fie provocat de alți oameni. Iar focul din privirile ei îl atâta mai mult decât și-ar fi dorit, iar acum, trebuia să adauge și admirația intelectuală pe lista farmecelor ei.

Prezența ei începuse să-l tulbure în mod serios și făcu un legământ că va sta deoparte de ea. Va căuta o altă modalitate de a se răzbuna pe Charles Fitzroy, o modalitate mai puțin complicată.

Dar nu reuși să stea deoparte.

Sabran continuă să vină la aceeași oră, iar după vreo oră sau mai mult, timp în care amândoi evitau cu inteligență orice subiect care ar fi aprins vreo senzație de intimitate, Sara își lua manuscrisul și continua de unde rămăsese în ziua precedentă.

Asculta mereu fiind foarte atent la cuvinte, deși din când în când o oprea ca să facă vreun comentariu despre excentricitățile limbii engleze sau se revolta răspicat într-o franceză neaoșă la auzul nedreptăților îndurate de personajele din povestirile ei. Câteodată, Sara se abținea cu greu să râdă de el văzând cât de implicat devenise în poveste, deși remarcase că, uneori, nu era atent la cuvinte, ci o privea printre pleoapele pe jumătate închise cu o expresie curioasă pe chip.

Reușea să o tulbure de fiecare dată și își pierdea rândul sau închidea brusc paginile, ca un semnal că citise suficient.

Mai târziu, când era singură în camera ei, își reproșa că îi place prea mult compania lui. Îi era imposibil să aibă o părere proastă despre el cât timp Sabran era atât de amabil cu ea, spunându-și că toate bârfele despre el erau cu siguranță doar minciuni. Nu vedea nici o urmă din cruzimea pe care o văzuse aprinzându-i-se în privire în ziua aceea când îl vizitase, iar el se răzbunase pe gărzile lui pentru felul ofensator în care se purtaseră cu ea.

Exista totuși o latură a personalității lui care rămăsese un mister pentru ea. Odată, când îi citea, în grădina hotelului intrase în mare grabă un mesager care îi șoptise ceva la ureche. Se ridicase și plecase imediat, spunând că nu va mai veni în ziua următoare.

Când își făcu totuși apariția după câteva zile era mai tăcut decât de obicei, chipul îi era încordat și aproape sumbru și, deși încerca să disimuleze cu galanteriile sale obișnuite, părea că mintea îi stă în altă parte.

După o vreme, când în cele din urmă teama de contaminare dispăru, veni să-și ia rămas-bun înainte ca Sara să se întoarcă în Madras.

Stătea în fața lui îmbrăcată în ținuta ei de călătorie, împărțită între sentimentul de ușurare la perspectiva de a se elibera de influența farmecului său și regretul că va trebui să-și părăsească această oază de pace.

– Ei bine, spuse ea în timp ce se străduia să-și stăpânească inflexiunile vocii, îmi veți scrie despre Prema? Poate, de data aceasta, direct la oficiul poștal ca să pot ridica personal scrisorile și să nu mai existe pericolul de a se pierde pe drum.

– Desigur, doamnă.

Nu părea să fie în stare să o privească în ochi, apoi, pe când se afla pe punctul de a se urca în trăsura care avea să o ducă la gară, se apropie de ea pentru prima dată în ultimele săptămâni, ca și cum plecarea ei ar fi însemnat că nu mai exista pericolul ca atingerea ei să stârnească ceea ce el spera să fie o dorință din trecut.

– Vă mulțumesc... Vă mulțumesc pentru un interludiu atât de liniștitor. Mă simt de parcă aș fi fost la un *ashram*.

Apoi îi luă mâna, i-o sărută și, în timp ce o ținea la buze, o mângâiase oare cu obrazul lui cald sau fusese doar în imaginația ei? se întrebă Sara.

Își smulse mâna dintr-a lui și făcu un pas în spate, frecându-și palma de spate în locul în care i-o sărutase, ca și cum ar fi vrut să neutralizeze efectul pe care îl avusese asupra ei.

Se grăbi să se îndepărteze, încercând să ignore senzația aproape dureroasă pe care o simțea în piept. Era furioasă pe el, dar și mai furioasă pe ea însăși.

„Un interludiu liniștitor“, asta avusese el de spus despre timpul pe care îl petrecuseră împreună. Se părea că doar pentru ea experiența aceasta comună fusese și plăcută, și neliniștitoare.

Cât de fraieră putuse să fie, se gândi ea. Pe de o parte, indiferența lui o bucura, căci o făcea să-i fie mult mai ușor să se întoarcă la Madras, la soțul ei, în ciuda reticenței pe care o simțea.

Capitolul 23

Mai întâi, se gândise să-i mărturisească totul lui Charles, după care își dădu seama că nu avea nici un rost. Încă mai era supărat pe ea pentru că dansase cu Sabran într-un loc public și pentru că o sfidase în mod intenționat pe lady Palmer, deși ar fi trebuit să știe că el nu va fi de acord. Oricum, nu credea cu adevărat că era treaba lui. Își spunea în sinea ei că nu comisese nici o faptă rea și că avea conștiința curată, în ciuda unui vag spasm sâcâitor de vinovăție.

A fost o ușurare să constate că întrebările pe care i le puse despre voiaj erau scurte și dezinteresate, eliberând-o de presiunea de a fi nevoită să-l mintă, căci nu avea cum altfel, dar se părea că Charles avea alte preocupări mai importante pe cap.

Se întorsese de o săptămână și părea că mariajul ei intră într-o etapă aproape fericită. El îi dusese dorul și se purta din nou cu farmecul de altă dată, iar ea începuse să creadă că mai exista totuși speranță pentru mariajul lor. Acceptase să o lase pe Malika să vină și să rămână pentru vizite scurte și chiar o primi cu blândețe pe bătrână atunci când Sara reușise în sfârșit să o convingă să plece pentru o zi sau două din casa lui Sabran. Părea hotărât să facă tot ceea ce-i stătea în putință ca să-și mulțumească soția, iar pentru aceste mici indulgențe, Sara era mulțumită.

Începuse să creadă chiar că i-ar putea spune fără teamă de vizita pe care o făcuse acasă la Sabran, fără să riște consecințe grave.

Înainte de toate, își dorea să fie sinceră cu el, așa că, în timp ce luau prânzul, începu să vorbească trăgând adânc aer în piept.

– Charles... când am fost în Pondi...

Nu o auzi. Se uita drept în față, adâncit în gânduri, deși din când în când își îndrepta din nou atenția înspre farfurie, atacându-și mâncarea și secționând-o cu o ferocitate nepotrivită. Înainte ca Sara să termine de vorbit, o întrerupse cu o sudalmă, aruncă furculița atât de violent încât ricoșă de pe masă aterizând apoi pe podea, de unde Shakur, care stătea în spatele scaunului stăpânului său, se grăbi să o recupereze.

– Dacă aș putea dovedi că el a fost... dar până acum a reușit să fie mereu cu un pas înaintea noastră.

– S-a întâmplat ceva?

– Corcitura aceea bastardă de Sabran, bineînțeles...

Sara simți un vag fior de ură împotriva soțului ei coborându-i pe șira spinării.

– Aș vrea să nu mai vorbești în felul acesta despre el și, de fapt, despre nici o altă ființă umană.

Charles scuturâ din cap ca și cum ar fi avut nevoie să i se dea dreptate.

– Nu știi nimic despre omul acesta... și despre ce este în stare să facă.

Cu o precauție suplimentară, Shakur puse o furculiță curată pe masă, după care se grăbi să se așeze după ușă ca să privească scena în plină desfășurare.

– Sunt sigur că el este omul din spatele acestei răscoale armate împotriva încasării birurilor. Până la această oră nu au existat victime, dar nu voi tolera așa ceva.

– Dar bineînțeles că nu este timpul să faci presiuni asupra oamenilor ca să-și plătească taxele... nu pe o foamete ca acum...

– Nu este momentul potrivit să-mi bagi pe gât părerile tale mai degrabă revoluționare. E ultima picătură, să știi. E de ajuns că te-am iertat pentru incidentul cu dansul. Nu ai voie să-l mai vizitezi pe copilul acela vreodată, iar dacă o faci, o voi considera un act de trădare.

– Iar eu nu am voie să-mi spun punctul de vedere?

– De data aceasta... nu.

Sara abia dacă îl mai auzi când începu din nou să vorbească.

– Apropo, lady Palmer ne așteaptă diseară la cină.

Sara împinse farfuria deoparte, își pierduse pofta de mâncare.

– Nu vreau să merg. Poate nu e prudent să ies încă în comunitate.

Charles nu se lăsă impresionat.

– De-abia aștept să mergem.

– Mă simt cam rău. Ar fi mai bine să rămân acasă.

Nu mințea, nu se simțea la fel de bine ca în timpul sejurului din Pondicherry. Vechile senzații de greață, leșin și dureri de cap îi reveniseră, provocându-i umbre cenușii sub pleoape și o nouă paloare pe piele.

– Dacă lady Palmer dorește să participăm, atunci trebuie. Am încheiat discuția.

– Pe bune, Charles, este chiar atât de important? Spune-le că am o migrenă.

– Nu voi face nimic de felul acesta. Te vei binedispune odată ajunsă acolo.

– Ba nu. Urăsc petrecerile lor.

Charles se mai îmbună când îi văzu fața palidă, aproape sfrijită.

– Te rog, draga mea, fă-o de dragul meu. E important. Îmi pare rău că ți-am vorbit așa. Iartă-mă. Sunt foarte stresat în perioada asta... Și îmbracă-te cu ceva cochet, draga mea, ceva strălucitor care să-ți mai dea un pic de culoare. Știi, o soție poate face minuni pentru soțul ei la capitolul promovare. Îți poți folosi farmecele pe lord Palmer, așa cum faci cu mine.

Charles își azvârli șervețelul și merse spre ea, sărutând-o aproape cu tandrețe.

– E timpul să faceți cunoștință unul cu celălalt.

– Și dacă nu mă place? Ca restul familiei de altfel.

– Nu fi caraghioasă! Te adoră cu toții și bineînțeles că și el o să te placă, fă-l să te placă! Fă-mi măcar acest mic favor.

Vorbele lui Charles nu-i erau de nici un ajutor. Nu-i păsa dacă lui lord Palmer o să-i placă de ea sau nu. Era un om atât de antipatic, cum rar mai întâlnise. Chiar și așa, făcu efortul care se cuvenea din politețe pentru a se purta civilizat.

– De câtă vreme locuiți în Madras, lord Palmer?

Era un om scund, cu cel puțin vreo cinci centimetri mai mic decât soția lui, deși își scotea agresiv în față pieptul ca un butoi străduindu-se să pară mai înalt. Sara se nimerise să rămână singură în compania lui și făcuse un efort pentru a deschide conversația. El nu arătă nici o urmă de interes pentru a continua, iar tăcerea devenise dureroasă, din punctul ei de vedere cel puțin. Părea mulțumit să se uite țintă în față, mormăind când și când în timp ce lua înghițituri mari din paharul cu coniac.

– Se fac treizeci de ani la musonul din anul acesta și, dacă mă întrebi pe mine, au fost treizeci de ani foarte lungi.

Dădu pe gât o gură de coniac, bălăngănindu-se înainte și înapoi pe picioarele care erau mai degrabă mici.

– O! Atunci înseamnă că e posibil să vă aduceți aminte de părinții mei... Îmi doresc de mult timp să pot vorbi cu cineva despre ei. Vedeți dumneavoastră, tocmai ce am descoperit numele pe care îl folosea aici.. Tatăl meu a fost William Radcliffe.

– Radcliffe? Se holbă la ea pentru o secundă, rămânând cu gura deschisă. Radcliffe? Bineînțeles, îmi aduc amintea cum... a murit în epidemia de tifos în '65... sau să fi fost '66? A fost o treabă destul de urâtă. Nu ești cumva fiica lui?

Se făcuse roșu ca racul la față și tuși o dată sau de două ori în timp ce se juca absent cu cravata de la gât.

– Așa se pare, spuse ea, șocată de atitudinea lui.

– Credeam că numele dumitale de domnișoară era Archer.

– Ei bine, da, a fost. Adică și tata a fost Archer, dar și-a schimbat numele în Radcliffe din motive pe care nu le cunosc.

– Radcliffe? Fiica lui Radcliffe?

Îi analiză din nou trăsăturile. Un licăr de antipatie pură i se ivi apoi în ochi. O cercetă din cap până-n picioare, cu o expresie nemiloasă, fără să-i pese cât de puțin de sentimentele ei.

Într-un final, făcu o mică plecăciune țeapănă și se dădu în spate puțin, doar puțin, suficient însă cât să o facă să se simtă incomod.

– Bineînțeles, nu am făcut legătura când Cynthia mi-a spus că Charles s-a căsătorit cu domnișoara Archer.

De data aceasta, nu avea cum să ignore schimbarea lui de atitudine în privința ei. Sara simți o senzație de disconfort.

Îi scană din nou trăsăturile, îngustându-și ochii.

– Da... semeni foarte mult cu el. Mi-l aduc aminte destul de bine...

Vocea lui deveni rece.

– L-ați cunoscut pe tatăl meu? E o veste minunată. Sara nu-și putea ascunde încântarea, în ciuda atitudinii distante a lordului Palmer. O, vă rog, povestiți-mi ceva despre ei... orice... vedeți, am fost trimisă departe de aici după ce au murit.

– Da, da, cum să nu.

Era vizibil că lord Palmer nu o plăcea, iar ea știa că era din cauza tatălui ei. Își dădea seama destul de clar de acest lucru acum, deși nu voia să renunțe, așa că insistă.

– Ar însemna atât de mult pentru mine.

– Poate nu sunt cea mai potrivită persoană cu care să vorbești. Vezi dumneata, deseori nu împărtășeam aceleași păreri despre anumite subiecte...

– O...

– Tatăl dumitale era un om foarte neobișnuit... Purta un interes deosebit comunității indiene. Rosti cuvântul „indiene“ cu o nuanță de dispreț. A reușit să agite puțin spiritele pe aici și nu toată lumea era de acord cu ceea cea spunea sau făcea. Reușise să iasă în evidență și spunea tot felul de prostii.

Sara șovăi.

– Ce fel de prostii?

– El era mai de modă veche, din perioada când relațiile cu indienii erau chiar încurajate... Tolerant în ceea ce privește căsătoriile mixte...

Vremurile acelea sunt demult apuse, slavă Domnului! Nu ne-am ales cu nimic de pe urma lor decât cu o grămadă de haimanale corcite... iar în final, a plătit cu propria viață.

– Nu înțeleg ce vreți să spuneți.

Se retrase, la rândul ei, un pas mai în spate, simțind cum o cuprinde furia.

– Toți indienii aceia blestemați care veneau în vizită la el... Probabil s-a molipsit de la vreunul dintre ei...

Își scoase ceasul din buzunar și se uită la el, după care aruncă o privire în jurul încăperii, dând de înțeles că dorea să fie în altă parte.

Sarei nu-i păsa, îl ura acum și tot ce-și dorea era să stea cât mai departe de el posibil. Îi mai puse totuși o întrebare:

– Dar pe mama vi-o mai amintiți?

– Nu prea ne învârteam în aceleași cercuri. Nu am cunoscut-o, din păcate. Acum vă rog să mă scuzați.

O salută din nou cu o plecăciune rigidă și se îndepărtă grăbit.

Îl privi cum se îndrepta spre terasă unde li se alătură Cynthiei și lui Charles. Își salută fiica cu un zâmbet plin de afecțiune, iar pe Charles, cu o bătaie prietenească pe spate. Părea o scenă încântătoare de familie, după care se uită o clipă la Charles, apoi din nou înapoi la Sara, cu o expresie care arăta un amestec bizar de neplăcere mâhnită și curiozitate. Îi întoarse în cele din urmă spatele, lăsând-o să se simtă abandonată și singură printre numeroșii oaspeți ai lui lady Palmer.

– Pentru numele lui Dumnezeu, ce i-ai spus lordului Palmer? o întrebă Charles când ajunseră în cele din urmă acasă.

Sara se aruncă epuizată într-un fotoliu și își dădu jos pantofii.

– Ce vrei să spui?

– Păi a vrut să afle totul despre tine, unde ne-am întâlnit și restul poveștii... cine era mătușa ta și așa mai departe... Bineînțeles, l-am asigurat că ai un trecut impecabil.

Sara își smulse agrafele din păr scrâșnind din dinți și stăpânindu-și dorința de a le azvârli în cealaltă parte a camerei. Era tulburată de ceea ce-i spusese lordul Palmer despre părinții ei. Ce făcuseră oare ca să-i stârnească o astfel de reacție?

– Ce snob ești, Charles! Ce-ai face dacă ai descoperi că trecutul meu nu este atât de impecabil? M-ai azvârli în stradă ca pe o cerșetoare?

– Ei bine, știu că e impecabil, așa că nu vom fi niciodată într-o astfel de situație.

Râse și o sărută la baza gâtului.

Se auzi o bătaie discretă în ușa dormitorului, urmată de vocea blândă a Malikăi:

– Doamnă, aveți nevoie să vă ajut cu rochia? întrebă ea.

Charles se schimbă imediat la față. Fixă o privire severă înspre ușă, cu ochii ieșiți din orbite.

– Nu! Nu are nevoie! Pleacă! strigă el, aproape tremurând, cuprins de furie.

– Te rog, Charles, te aude toată lumea.

Sara întredeschise ușa și o zări pe bătrâna femeie stând ghemuită în hol neștiind ce să facă în continuare.

– Mergi la culcare, Malika, șopti ea. Nu am nevoie de tine în seara aceasta.

Charles veni în spatele ei și închise ușa cu o bufnitură puternică.

– Ce ți-o fi venit să o aduci aici? Trage cu ochiul peste tot.

– Pentru că ai spus că poate veni. Va sta doar o zi sau două.

– Să zică mersi. Trimite-o înapoi cât de repede poți. Nu suport să o văd furișându-se peste tot.

– Ei bine, o „să se mai furișeze", așa cum spui tu, din când în când. Mi-ai interzis să merg să o vizitez pentru că nu ai încredere să mă lași să ies din casă și atunci trebuie să vină ea aici. Sau poate ai uitat?

Pentru o secundă, Charles păru că era pe cale să cedeze din nou unui acces de furie, însă reuși să-și recapete stăpânirea de sine.

– Bine, nu e nevoie să faci o scenă.

Fixând în continuare ușa de parcă exista în orice secundă posibilitatea să se deschidă brusc, își prepară o altă băutură din bufet, pe care o dădu rapid pe gât, întorcându-se apoi către Sara ca să-i desfacă șireturile de la corset. Fata citi dorința din privirile lui și se grăbi să-și acopere goliciunea în halatul de casă.

Cu un gest brusc, Charles o azvârli pe spate în pat, apăsându-și buzele umede și duhnind a whisky peste ale ei. Sara rămase împietrită, întorcându-i spatele și ștergându-și fața cu dosul palmei.

– Serios, Charles, aș vrea să nu mai bei atât de mult. Te face să te transformi într-o bestie.

Charles se ridică în picioare, fără să-și mai poată ascunde furia.

– Am tot vrut să te întreb de ce nu arăți încă nici un semn că urmează să faci un copil. Nu ai nici o problemă de sănătate, nu?

La început nu-și ridică privirile înspre el, preocupată să frece o urmă urâtă pe care degetele lui o lăsară pe brațul ei. Nu va mai putea purta mâneci scurte până când nu-i va dispărea vânătaia.

– Nu cred că e ceva neobișnuit.

– Ei bine, dacă nu se întâmplă în curând, ai face bine să mergi la un doctor.

Începu să se dezbrace ca să se bage lângă ea în pat, iar simplul gând a ceea ce va urma o făcu pe Sara să simtă un gol în stomac.

I se adresă cu o voce înăbușită de sub perna unde se ascunsese de el:

– Vreau să dorm singură în noaptea aceasta. M-ai rănit și nu te vreau aici.

La început, păru că o să izbucnească într-un acces de mânie, însă, cum stătea așa deasupra ei, îi vorbi rece și calculat.

– Știi că aș putea divorța de tine pentru asta, nu?

Rămase nemișcată până când auzi ușa trântindu-se în spatele ei, după care sări din pat și răsuci cheia în încuietoare, ușurată să fie singură în cele din urmă.

Dormi mai mult a doua zi, iar când se trezi, găsi o scrisoare în care o anunța că hotărâse să li se alăture prietenilor de la club pentru o partidă de vânătoare de tigri și că va fi plecat cel puțin o săptămână. Un gând aprig și irațional îi răsări în minte.

Se simți cuprinsă de o poftă nebună de a fugi, nu conta unde, doar să poată scăpa de el. Se repezi la cutiuța secretă pe care o ținea în sertar și în care își păstra banii, dar nu mai găsi nimic înăuntru, în afară de un bilet.

Încearcă să nu lași bani nesupravegheați, draga mea. Știi și tu cât de furăcioși sunt servitorii.

Capitolul 24

Cât timp Charles a fost plecat, l-a întâlnit din nou pe Ravi Sabran. Rătăcea prin labirintul de magazinașe și depozite de mătăsuri înșirate de-a lungul aleilor înguste și interzise din Orașul Negru și a fost ispitită să intre într-unul dintre magazinele ei preferate de chiar proprietarul acestuia, domnul Chandran, care îi promise un ceai răcoritor și priveliștea unui nou cupon de mătase într-o nuanță de verde aprins abia sosit din Pakistan.

– Ca să se asorteze cu minunatul dumneavoastră păr, doamnă, spuse el cu vocea lui pițigăiată și mieroasă. Mătasea aceasta a fost țesută cu gândul la dumneavoastră.

O doamnă indiană îi scoase o șuviță lungă și castanie din coc ca să vadă dacă se asortează cu nuanța țesăturii, când Ravi Sabran intră în magazin, însoțit, ca de obicei, de ceata lui de curteni.

– Doamnă Fitzroy, vă rog să mă iertați!

Bătu din palme, iar gardienii se risipiră. Părea ca și cum ar fi intrat fără permisiune într-un harem, atât de tare a fost reacția pe care o stârnise. Apoi își dădu seama că de fapt imaginea părului ei despletit în fața unor bărbați necunoscuți era considerată atât de indecentă.

Începu să se simtă la rândul ei indecentă și se grăbi să vâre la loc șuvița rebelă în cocul frumos aranjat. Apoi își ridică privirea ca să se uite la el, dar nu reuși să-i întâlnească ochii, căci și el păru tulburat de întâlnire.

Când își regăsi, în cele din urmă, cuvintele, vocea îi era mai răgușită decât de obicei, ca și cum vorbele i se lipiseră de gâtlej.

– Trebuie să cumpărați mătasea aceasta. Este așa cum spune domnul Chandran, țesută cu gândul la dumneata.

– Cred că mai degrabă țesătorul a avut pe altcineva în minte cu mai mulți bani decât am eu.

Râse, luptând cu disperare să-și recapete autocontrolul.

– Chiar și așa, trebuie să fie a dumneavoastră.

Sabran își trecu degetele peste mătase, după care se încruntă și îi dădu drumul de parcă i-ar fi adus aminte de un lucru neplăcut.

Ritualul turnării ceaiului opri fluxul conversației până când Chandran rupse tăcerea inconfortabilă.

– Ah, *monsieur*! Costumul dumneavoastră este gata. Plesni din degete în direcția ucenicului său. Mergi și adu costumul domnului Sabran.

Chandran rânji privind când la unul, când la celălalt, evaluând rapid tensiunea din atmosferă și zâmbind ca pentru sine. Era neobișnuit să-l vezi pe marele Ravi Sabran atât de confuz.

– Ah! *Monsieur*! O cunoașteți pe mult șarmanta noastră doamnă Fitzroy?

Sabran făcu un efort, deși vocea îi era moale și aproape dogită.

– Da, ne-am mai întâlnit de câteva ori.

Știa în mod instinctiv că era afectat de prezența ei, iar faptul că și ea își dădea seama de acest lucru îi făcea inima să tresară într-un fel ciudat. Sara evită să-i întâlnească privirea, era prea periculos.

Când își regăsi din nou vocea, era ușoară și fără griji. Se întoarse la siguranța unor subiecte mai convenționale.

– Și cum vi se pare vremea aceasta, *monsieur*? Mi s-a părut că ați spus că nimic nu vă va face să vă întoarceți în Madras.

– Din păcate, în ciuda faptului că toți croitorii din Pondicherry sunt francezi nu găsesc pe nimeni pe care să-l admir mai mult decât pe vechiul meu prieten Chandran și, din moment ce cred că un costum bine croit este una dintre necesitățile vieții, îmi sacrific disconfortul în favoarea stilului.

Ridică din umeri cu un gest foarte franțuzesc și zâmbi.

– Nu vă cred, spuse ea râzând. Știu că nu sunteți atât de frivol pe cât vă place să lăsați să se creadă.

– Am afaceri în Madras, bineînțeles, dar sunt alte lucruri mai presante.

Își întoarse capul și o făcu prizonieră cu privirea lui întunecată. Sara simți o atracție irezistibilă față de el. Schiță rapid un zâmbet ciudat, foarte dificil de descifrat. Îi trecu prin minte că poate râde de ea, iar gândul acesta a fost suficient pentru a destrăma vraja.

– Acum ar cam trebui să plec. Am zăbovit și așa prea mult.

Sara se ridică în picioare, cu inima bătându-i nebunește în piept. Prezența lui îi dădea un sentiment de neliniște, iar acum își dorea să fie singură ca să-și poată liniști gândurile.

El își ridică o mână, încercând să o oprească.

– Nu, mai rămâi puțin. Aș vrea să vorbesc ceva cu dumneata.

Sara se așeză din nou, recunoscătoare aproape că trebuie să-și amâne plecarea și aștept până când Sabran luă o înghițitură din ceașca de ceai.

– Are legătură cu copilul.

– Prema? E bolnavă?

– Nu, nu, nu e bolnavă. După cum v-am mai povestit, Maya este cea mai afectată de prezența copilului, considerând-o ca un fel de semn și ea a fost cea care a insistat să mă consult cu astrologul în ceea ce o privește. A ales data de optsprezece ale lunii acesteia ca fiind o zi prielnică pentru o petrecere aniversară. Sunteți disponibilă atunci? Puteți veni la mine acasă?

Îl privi cu niște ochi mari.

– Optsprezece? Suntem în luna mai, nu-i așa?

– Într-adevăr.

– Apoi, ca de obicei, *monsieur*, ați reușit să mă uimiți. Optsprezece este și ziua mea de naștere.

O umbră de îngrijorare îi traversă chipul.

– E imposibil.

Prima sa reacție scotea în evidență un ton fatalist. Era aproape ca și cum ar fi gândit cu voce tare. Își trecu degetele prin părul negru, apăsându-și în același timp fruntea tare cu palma ca și cum ar fi vrut să zdrobească un gând nedorit.

– Trebuie să ne împăcăm cu ideea. I-am consultat pe brahmani și aceasta este data pe care au ales-o. Este foarte ciudat.

Sara izbucni în râs.

– De ce sunteți atât de îngrijorat? E doar o coincidență. Neobișnuită, într-adevăr, da, dar, cu toate acestea, doar o coincidență.

– Pentru că acum este clar pentru mine, o dată pentru totdeauna, că Prema este un semn. Destinul a făcut astfel încât să ne iasă în cale, la bine și la greu. Acum trebuie să veniți la aniversarea ei. Așa este menit să se întâmple.

Îl privi o secundă înainte să-i răspundă.

– Nu cred că va fi posibil.

Se gândi la Charles și își aduse aminte de avertizarea pe care i-o dăduse: „Nu știi nimic despre bărbatul acesta... și despre ce este în stare să facă" și, cel mai rău, „Nu vreau să mai mergi niciodată în vizită la copilul acela. O voi considera un act de trădare dacă o vei face".

Își ridică privirea și îl surprinse contemplând-o. Nimic din privirea lui nu o ducea cu gândul la milă, dar simți, într-o oarecare măsură, că el știa care ar fi fost prețul pe care l-ar fi plătit dacă ar fi acceptat.

Sara se ridică să plece.

– Ne vedem pe optsprezece.

Chiar când rostea cuvintele, își dădu seama de urmările pe care le va avea sfidarea pe față a lui Charles, dar, în același timp, simțea că este fundamental de nedrept din partea lui să-i impună o astfel de interdicție. Era uimită de cât de triviale erau cererile lui în comparație cu

îndeplinirea dorințelor unui om pe patul de moarte și îl va înfrunta și va suporta de bunăvoie consecințele acțiunilor ei, chiar dacă ar fi însemnat sfârșitul mariajului. O umbră de emoție îi traversă chipul căci își dădea acum seama cât de mult își dorea ca mariajul să se termine. Până într-acolo încât nu ar fi îndrăznit în mod serios să ia în considerare că un astfel de eveniment se putea într-adevăr întâmpla.

– Doamnă?

Sabran o privea, nedumerit de tăcerea ei, precum și de expresia de pe chip.

– Iertați-mă, *monsieur*. Mă cufundasem în gânduri.

Îi sărută mâna și, în timp ce făcu acest lucru, o privi cu niște ochi misterioși, iar ca de obicei, privirea lui era de nepătruns.

Capitolul 25

Sara stătea singură în dumbrava care adăpostea pietrele funerare ale familiei sale în timp ce Sabran, văzând florile pe care le adusese să le aşeze pe morminte, se retrăsese cu pretextul că are ceva de făcut înăuntrul casei.

Alunecând din nou către trecut, se văzu pe când era copil, la aniversări, cu mult timp în urmă, când se scula mai de dimineaţă decât de obicei, ca să fie spălată şi îmbrăcată în cea mai bună rochie a ei din muselină albă, pregătită pentru favoarea care i se făcea doar de două ori pe an, la Crăciun şi de ziua ei de naştere. Părinţii urcau treptele către camera ei şi i se alăturau pentru micul dejun, o trataţie specială de clătite cu banane presărate cu zahăr.

Cât de diferită era viaţa ei de acum. I se părea că are parte de atât de puţine zâmbete, atât de puţine momente de fericire.

Un cor de ţipete frenetice care se auzi din arborele de tamarin de deasupra capului ei o trezi la realitate. O ceată de maimuţe sălbatice şi sporovăitoare o priveau cu nişte ochi roşii şi aprigi, legănându-se de ramuri cu o aparentă intenţie ameninţătoare. Sara ştia că aşteptau să smulgă ofrandele de banane şi orez pe care Malika le lăsase la micuţul templu al lui Shiva pe care îl făcuse în faţa pietrelor funerare.

Încremeni de frică ştiind că maimuţele puteau fi turbate, iar muşcătura lor fatală. Dar, într-o secundă, una dintre maimuţele mai mari veni legănându-se în jos în faţa ei şi se ghemui la distanţă de câţiva metri arătându-şi dinţii. Rămase complet nemişcată, neştiind ce să facă, iar gestul timid de a face un pas înapoi înfurie restul tribului care începu să se agite. Stăteau agăţate de ramuri, trăncănind sau sărind la pământ, înconjurând-o, ţopăind pe loc sau făcând atacuri ameninţătoare şi nebune acolo unde rochia ei mătura pământul, înşfăcându-i tivul cu degete lungi asemenea unor păianjeni după care se retrăgeau la o distanţă de siguranţă ca să ţipe în batjocură.

Scena îi amintea de ironia situației în care se afla. Erau puține momentele de când ajunsese în India când reușise să fie singură și, cu toate acestea, când tânjea după prezența reconfortantă a unei alte ființe umane, aștepta zadarnic. În grădină se lăsase liniștea și, cu excepția unui vag murmur care se auzea dinspre casă, nu se vedea nici un alt suflet primprejur.

În fața ei, o maimuță scoase un țipăt puternic care o făcu să tresară. Avea un comportament bizar, iar Sara se sperie crezând că probabil era turbată și o luase razna. Restul tribului se potoli și se îndepărtă ca să privească de la distanță. Văzu apoi că ființa aceea îngrijea trupul jerpelit al puiului ei mort. Din când în când, mama curăța micul corp putrezit și rămânea în mâini cu bucăți de blană încâlcită. Părea să fie dezorientată de această mare tragedie în timp ce se uita înspre Sara cu ochii tulburați de durere. Sara simți frisoane în căldura dogoritoare. Era ca și cum ființa aceea ar fi putut vedea până în adâncul sufletului ei.

Un zgomot surd în spatele ei destrămă vraja, iar maimuțele fugiră cu țipete sălbatice de furie.

Când se întoarse, văzu o fată stând singură pe treptele terasei. La început, Sara crezu că este o iluzie, după ce nervii îi fuseseră atât de tare puși la încercare de întâlnirea cu maimuțele. Fata era îmbrăcată într-un sari auriu, dintr-o mătase atât de fină încât plutea în jurul siluetei ei rafinate în briza delicată a mării. Deasupra unor ochi scânteietori și migdalați, șiruri de perle fine și pietre prețioase îi atârnau peste frunte și în jurul gâtului alb-gălbui.

Era asemenea unei statui vii a zeiței Parvati, o consoartă potrivită pentru Shiva, zeul iubirii.

*

Apariția lui Sabran pe terasă o aduse pe Sara înapoi cu picioarele pe pământ. Fata îi zâmbi lui Sabran care îi întinse o mână, uitându-se vrăjit la chipul de dinaintea lui. O conduse pe zeiță în jos pe trepte și, pe măsură ce fata se apropia, Sara îi remarcă ochii de un verde deschis, un semn de cea mai mare frumusețe în India, iar la o fată născută într-o familie de vază, o trăsătură mult mai prețuită decât pielea albă. Fata se puse în genunchi în fața ei, ducându-și ambele mâini la frunte.

– Bine ați venit, doamnă!

– Nu, te rog, spuse Sara pe când întindea o mână ca să o ridice. Tu ești Maya, nu-i așa? Te-am mai văzut odată înainte și n-am putut să-mi mai scot din minte cât de minunată ești.

Fata scuturâ din cap și râse, lăsându-și la vedere dantura perfectă. Vorbea într-o engleză șovăitoare și poticnită, ca și cum ar fi exersat de

ceva vreme.

– Sunteți foarte frumoasă, doamnă...

Sabran zâmbi.

– Se pare că vă faceți pe plac una celeilalte.

Le conduse pe amândouă către un umbrar instalat sub un copac, decorat cu o carpetă turcească bogat ornamentată și pe care erau împrăștiate perne din mătase. Sara a fost invitată să ia loc pe un scaun sculptat în lemn, care odinioară fusese preferatul mamei sale. Își trecu degetele peste lemn. Sculptura reprezenta un trandafir, cu lujerii care se târau în sus, pe brațele scaunului. Zâmbi când își aduse aminte cum își trecea degetele de copil peste cioplitură pe vremea când mama ei era încă în viață. Pentru o secundă, simți cum tristețea pierderii o copleșește, iar o lacrimă mare i se scurse pe obraz. O șterse de îndată sperând să nu o mai fi văzut și altcineva, când, ridicându-și privirea, îl surprinse uitându-se la ea.

Nu dorea să strice ziua aceea prin suferință, așa că-i zâmbi aproape voios printre lacrimi.

– Cât de frumos l-au sculptat, cât de frumos!

Zâmbi la rândul lui ușurat și se așeză lângă ea, în timp ce Maya, refuzând să ia loc pe un scaun occidental, se ghemui lângă Sabran cu un zâmbet copilăros.

Bătu din palme ca să dea startul ceremoniilor și de îndată instrumentiștii începură un sunet tânguitor și îmbătător, care prindea simțurile asemenea unei plase alungând orice fantome rămase ale trecutului.

Șampania își făcu apariția în fața lor oferită de un servitor îmbrăcat în cele mai albe veșminte posibile, asortate cu o eșarfă și cu un turban purpuriu.

– Este de pe podgoria tatălui meu. E foarte bun, așa cred. Vrei să degustăm împreună?

– Simt că trebuie să fac asta, spuse ea râzând.

Maya refuză fluturând din mâna sa micuță, dar făcu semne încurajatoare către Sara, îndemnând-o să accepte. Șopti ceva la urechea lui Sabran, iar el îi tălmăci vorbele ei.

– Plăcerea ta va fi și plăcerea mea.

Prinse apoi mâna fetei și îi sărută degetele. Privirile li se întâlniră pentru scurt timp, dar Sara văzu înțelegerea care exista între ei. Trebui să se uite în altă parte, atât de intensă era pasiunea lor. Inima i se chirci și un junghi asemănător geloziei amenința să-i strice fericirea.

Sabran se întoarse către Sara și ridică paharul.

– Să ți se îndeplinească tot ceea ce-ți dorești în această zi fericită și în restul zilelor vieții tale!

Era un toast generos, iar ea îi era recunoscătoare pentru această aniversare specială. Își dădu seama, totodată, că aranjamentele extravagante erau mai mult pentru ea decât pentru Prema și simțea că se află într-o mare încurcătură. Era clar că voia să o impresioneze, dar care să fi fost motivul? O prezentase iubitei lui și îi arătase prin toate gesturile cât de mult o iubea pe Maya, așa că în mod evident nu nutrea o pasiune secretă pentru ea. Totul era foarte confuz.

Șampania avea parfumul violetelor din sudul Franței, iar după ce bău primul pahar se simți transportată într-un vis.

Se auzea zgomotul mării în spatele zidului grădinii, rostogolindu-se peste plaja presărată cu pietre, producând un sunet asemenea unui oftat adânc și, fără să-și dea seama, Sara scoase la rândul ei un suspin cu voce tare. Sabran se întoarse înspre ea și o fixă cu o privire atât de scrutătoare, încât Sara își simți toate gândurile dezgolite ca el să le poată vedea. Pentru un scurt moment plin de strălucire nu mai exista nimic altceva, era ca și cum s-ar fi trezit într-un tărâm magic, care ar putea dispărea într-o clipită.

Apoi o bătaie ascuțită din mâini o aduse înapoi la realitate. O *ayah* își făcu apariția și o aduse pe Prema, așezând-o lângă ea, cu instrucțiuni stricte să se poarte cât mai bine.

Sara ridică copila și o așeză pe genunchii ei, șoptind:

– Poate că domnul Sabran are dreptate, iar viața ta va fi pe cât de fericită crede el.

Copila îi răspunse cu un zâmbet, fără să mai pară vreun pic speriată acum.

La fel de tăcuți ca niște fantome, servitorii duceau tăvi pline cu tot felul de preparate, pâini delicioase umplute cu brânză de vaci proaspătă, fructe și nuci, farfurii pline ochi cu orez cu șofran, castroane cu *dhal*, pește în sos de cocos condimentat, cu o aromă intensă, fiecare fel de mâncare mai uimitor decât cel dinainte. Maya privi cum toate farfuriile erau așezate în fața lor, scanând masa cu o privire vigilentă, în căutarea oricărei stângăcii care ar fi stricat perfecțiunea.

Sabran mânca doar cu degetele potrivit tradiției indiene, atingând mâncarea cu senzualitate și ducând-o la gură cu o plăcere evidentă.

Sara privi fascinată, dorindu-și să poată face și ea la fel, dar știind că nu se cuvine să procedeze astfel. Se simți aproape caraghioasă că era nevoită să folosească furculița pretențioasă așezată în fața ei. După aromele fade din bucătăria propriei locuințe, se dedică mâncării.

Sabran o privi umplându-și farfuria cu și mai multă mâncare.

– Nu am mai văzut niciodată o doamnă englezoaică mâncând cu atâta poftă preparatele indiene.

– Ați uitat, spuse ea cu gura plină. Este mâncarea cu care m-au hrănit după ce m-au înțărcat. Nici nu știți cât de mult mi-a lipsit.

– Ce se întâmplă cu bucătarul vostru? întrebă el. Dacă nu e bun, puteți împrumuta unul de la mine.

Sara râse de simplitatea soluției pe care i-o oferea. Pentru un moment crezu că glumește, după care își dădu seama că este absolut sincer.

– O, nu este vina lui Mutu, este un bucătar foarte bun, mă rog, atât timp cât e vorba despre mâncare indiană. Nu îi prieste însă soțului meu, minți ea, dându-și seama imediat din privirea lui că înțelesese adevărul.

O farfurie cu mici foi de patiserie însoțite de un sos aromat le-a fost așezată în față cu o minuțioasă deferență.

– Ah, spuse el. Este ceva special!

Cu un gest abil, își împinse degetul mare în foile de patiserie și turnă o linguriță din sosul aromat deasupra.

Maya se mută mai aproape de Sabran, înclinându-și frumosul ei cap într-o mișcare asemănătoare unei lebede și deschizându-și buzele în timp ce el îi aruncă o bucățică în gură. Sara privi fascinată, după care își dori să nu o fi făcut. Se simțea ca și cum spiona un cuplu în timp ce făcea dragoste. Mâna lui zăbovi un moment pe gâtul ei alb-gălbui, îndepărtându-i cu o mare tandrețe o șuviță de păr. Era doar un moment, dar grăia mai mult decât o mie de cuvinte. Sara simți din nou o săgeată ascuțită de durere, o senzație atât de puternică încât capul îi plutea. Știa că nu va trăi niciodată o pasiune asemănătoare alături de Charles și nu putea suporta acest gând.

Maya bătu din palme și, ca din pământ, un grup de dansatori apăru în fața lor. Dansară însă doar pentru Sabran căci prezența lui impunea un spectacol pe măsură. Îl încercuiră, seducându-l cu mișcările degetelor lor lungi și aurite, cu picioarele înzorzonate de bijuterii băteau pământul în același ritm cu tobele, iar coapsele senzuale încinse cu ghirlande de flori se mișcau convingător și halucinant.

Sabran le primi ovațiile așa cum se cuvenea, abia lăsând să se vadă vreo urmă de emoție sau de plăcere, în afara unui zâmbet satisfăcut și o pâlpâire slabă de interes în ochii lui cu pleoapele lăsate.

Muzica prinse viață proprie și atât dansatorii, cât și muzicanții intrară într-un fel de transă, îmbibând până și aerul cu pulsul profund și primitiv al vieții. Când păru că frenezia nu mai poate fi menținută nici un moment în plus, muzica se opri, semnalul la care dansatorii aruncară în sus mănunchiuri de flori albe. Florile rămaseră suspendate în aer pentru un scurt moment, după care căzură pe pământ formând un covor parfumat.

Privirile lui Sabran ațintite asupra Sarei o făcură să se întoarcă în timp, la noaptea aceea din Pondicherry când dansaseră îmbrățișați. Își dădu seama, privindu-l în ochi, că și el se gândea la seara aceea, însă își întoarse în grabă capul după ce se uită în direcția Mayei.

Se auziră voci ciudate din curtea exterioară, iar Maya sări în picioare, acoperindu-și frumosul chip cu sariul înainte de a face o scurtă plecăciune înspre Sara și a se retrage. Zbură prin grădină asemenea unui fluturaș delicat într-un nor de mătase aurie. Aroma persistentă a parfumului ei era singura dovadă că nu fusese o plăsmuire.

Sabran își dezlipi ochii de silueta care se îndepărta întorcându-se spre Sara și adresându-i-se cu o voce nesentimentală, de parcă se hotărâse să o țină la distanță.

– Avem vizitatori. Brahmanii vor oferi o binecuvântare.

Sara se ridică să plece de teamă că ar putea fi văzută de oamenii aceia străini, dar Sabran ridică o mână ca să o împiedice.

– Vreau să rămâi!

A fost atât de stăruitor încât Sara rămase alături de el, în ciuda reținerilor.

– Vreau să știi ce fel de om sunt. Vreau să mă vezi așa cum mă văd cei din lumea mea, nu cum mă văd britanicii. Știu că se zvonește că sunt un om corupt, dar nu este adevărat, sunt doar vorbe scornite pentru că sunt invidioși pe averea mea. Ei cred că le aparține lor de drept și vor să mi-o fure cu tot dinadinsul.

O ceată de bărbați în veșminte elegante apăru în tăcere în fața lor, înaintând unul câte unul și ploconindu-se până la pământ în fața lui. Sabran își ținea mâna întinsă asemenea unui împărat, iar fiecare bărbat i-o strângea puternic într-o binecuvântare ferventă, după care o ducea rapid la frunte, ridicându-se apoi ca să primească la rândul său binecuvântarea.

Daruri costisitoare îi erau depuse la picioare, iar cupoane de cașmir și împletitură din aur îi erau aruncate peste umăr, după care strânse aproape imediat ca să facă loc altora. Un morman enorm de șaluri de o frumusețe și bogăție diversă crescu la picioarele lui, apoi, la o plesnitură din degete, au fost luate din fața lui.

– De ce fac așa? îl întrebă Sara în șoaptă.

Sabran ridică din umeri.

– Sunt reprezentanți ai diferitelor opere de binefacere pe care le fac. E un semn de respect față de mine.

Își ridică bărbia în semn de mândrie. Era un om puternic și era conștient de asta. Știa, de asemenea, că orice semn de recunoștință umilă ar fi fost interpretat în mod greșit ca slăbiciune.

Expresia lui îl făcea să pară un fel de idol, impenetrabil și îndepărtat, cu mult deasupra preocupărilor oricărui muritor de rând, făcând-o pe Sara să se simtă foarte neînsemnată, mediocră și lipsită de culoare.

Între ei exista o distanță pe care simțea că nu are cum să o apropie și, în ciuda tuturor rezoluțiilor de a nu se lăsa afectată de prezența lui, gândul o deprima. În ciuda căldurii, o cuprinse o senzație rece de izolare, iar privirile curioase începură să o copleșească. Era conștientă și că era urmărită de la ferestrele de la etaj.

O zări pe Maya privind-o din spatele unei perdele de mătase înainte de a se retrage în întunecimea închisorii autoimpuse. A fost doar o privire fugară, dar îndeajuns încât să-și dea seama că Maya o considera o amenințare. Cu toate acestea, privirea ei nu arăta gelozie sau ură, ci resemnare tristă. Ca și cum, oricare ar fi fost relația dintre Sara și Sabran, nu ar fi avut oricum nici o putere să schimbe ceva.

Când sosi vremea să-și ia la revedere, Maya se purtă mai fermecător ca niciodată, deși tristețea adâncă din ochii ei minunați rămase. O binecuvântă pe Sara cu lacrimi în ochi înainte de a pluti din cameră pe norișorul ei de mătase aurie. Un sentiment intens de reproș inundă conștiința Sarei când își dădu seama, cu o claritate alarmantă, cât de fragilă era fata aceea și cum trebuia protejată de durere prin orice mijloace.

O parte din energia Mayei se infiltrase totodată și înspre Sabran, iar ochii lui o urmăriră cu anxietate vizibilă.

Când își întoarse privirile înspre Sara, era aproape posomorât, cu o atitudine mai distantă ca niciodată. O trata diferit, glacial, dar foarte politicos.

– Trebuie să veniți din nou în vizită... O prinse de mână scanându-i chipul cu privirea lui întunecată și impenetrabilă. Îmi face plăcere să discut cu o femeie educată care este familiară cu partea mea europeană... Știți, sunteți singurul meu prieten englez.

Bătu din palme și un servitor veni degrabă, aducând un pachet gigantic.

– Vreau să primiți acest mic dar. Veți vedea cât de neînsemnat este.

– Nu pot... E imposibil. Mi-ați oferit deja atât de mult.

– Vă comportați din nou ca o englezoaică, spuse el râzând. Nu înțelegeți cât de mult îmi place să ofer cadouri și, în orice caz, este o

insultă să mă refuzați.

– Mi se pare, *monsieur*, că apartenența la culturi diferite are și avantaje. Puteți invoca mereu tradițiile atunci când vă convine.

Bătu din palme. Servitorul rupse ambalajul și desfășură la picioarele ei un cupon lung din mătasea verde, precum cea pe care Sara o admirase atât de tare. Flutură una dintre margini astfel încât o mare parte din țesătură se ridică în aer și pluti timp de o secundă în bătaia brizei.

Deși copleșită de frumusețea momentului, Sara reuși să-și găsească în cele din urmă vocea.

– Nu îl pot lua. După cum știți, o doamnă nu poate accepta un cadou de la un alt gentleman în afară de soțul ei.

– În cultura noastră, un dar din mătase este ceva ce un frate poate dărui unei surori. Nu poți refuza.

Sara atinse țesătura cu degetele și i se păru că visează. Minunata mătase verde era un dar de la un frate către o soră. De ce atunci, când se uită în ochii lui nu-i veni să creadă?

Capitolul 26

Părăsise casa asemenea unui copil care pleacă de la o petrecere, obosită, dar inundată de senzații contradictorii, fără să dorească să lase ziua să se termine.

Când se întoarse, în cele din urmă, la mica ei locuință, hotărî să comande o masă specială, aventurându-se chiar în bucătărie ca să asiste la pregătiri, conștientă că încalcă toate regulile prin invadarea teritoriului exclusiv al servitorilor. Înfruntă însă privirile bosumflate ale lui Mutu și uităturile curioase ale lui Lakshmi. Nu voia să lase nimic să distrugă atmosfera festivă a aniversării, pe care dorea să o prelungească până când se va putea bucura alături de Charles de ceea ce mai rămăsese din zi.

De când se întorsese de la vânătoarea de tigri, fusese din nou foarte spășit, spunând că îi dusese dorul la nebunie și că va avea grijă să nu mai bea atât de mult în viitor. Se transformase din nou în tânărul șarmant de la începuturile logodnei lor, în aparență cel puțin.

Apăreau însă mereu momente tensionate ca și cum s-ar fi putut întâmpla oricând să fie cuprins de unul dintre accesele lui înspăimântătoare, care să distrugă progresul pe care îl făcuseră până atunci în relație.

Se așeză în umbra verandei ca să-l aștepte, purtând brățara groasă din aur pe care i-o dăduse în acea dimineață drept cadou aniversar. Hotărâse o dată pentru totdeauna să-i mărturisească despre ziua pe care o petrecuse alături de Prema. Nu-i stătea în fire să fie nesinceră și se simțea cuprinsă de un vag sentiment de vinovăție pentru că nu-i mărturisise unde avea să meargă înainte ca el să plece la treburi în ziua aceea. Petrecuseră însă o dimineață atât de fericită sărbătorind ziua ei de naștere împreună, încât nu era dornică să o distrugă cu amenințarea sigură a unei certe.

Era ora magică, momentul dinainte de apus când păsările se liniștesc după o ultimă rundă de agitație și gâlceavă înainte ca lumina serii să se estompeze.

Casa și grădina se cufundaseră într-o atmosferă de calm, iar servitorii trăgeau un pui de somn înainte să se apuce să servească masa de seară. Toată lumea se odihnea, cu excepția Malikăi, căci bătrâna femeie nu reușea să renunțe la sarcinile cotidiene, deși Sara o încuraja să se odihnească pe cât de mult posibil.

Vizitele ei deveniseră mai dese acum și de multe ori se mai întorcea la vechea ei casă doar pentru o zi sau două ca să șteargă praful din camere și să pună flori proaspete pe morminte. Știa că nu toată lumea din casă o vedea cu ochi buni, dar, în mintea ei, o considera în continuare pe Sara fetița care fusese smulsă din brațele ei cu mult timp în urmă și care acum avea nevoie de protecție, fără să-i fie foarte clar împotriva cui sau a ce. Simțise, cu instinctul ei de mamă, că se întâmplă ceva în casă, care amenința fericirea Sarei, pe care o considera ca pe propria odraslă, și va face tot ce-i stătea în putință ca să o protejeze.

Sara se plimba acum prin grădină, bucurându-se de finalul zilei și răcorind aleile pline de praf cu apa din mâinile făcute căuș, cu sariul ei roșu și auriu asemenea unei explozii glorioase de culori pe fundalul verde al plantelor. Simțea cum mirosul înțepător de pământ reavăn, amestecat cu aroma florilor, îi pătrunde până în jos pe gât. Sara privi un pescăruș albastru strălucitor care plana deasupra unui arbore pawpaw aplecat sub povara fructelor coapte și zemoase de culoare portocalie. Aripile irizate ale păsării străluceau asemenea mătăsii pe care o ascunsese în ultimul sertar și, deși simțea o umbră de vinovăție, știa că nu-i va putea mărturisi niciodată lui Charles de unde o avea.

Își dorea ca restul zilei ei aniversare să nu fie tulburat de vreo dispută. Își încrucișă mâinile la piept ca și cum s-ar fi îmbrățișat singură. De ce era atât de bucuroasă? Se simțea ca și cum ar fi fost din nou copil. Inima îi tresălta la frumusețea lumii din jurul ei și se gândi că-și poate petrece restul zilelor în India, splendida, sălbatica și absurda Indie.

Când, în cele din urmă, Charles deschise poarta din gardul de uluci și se apropie pe alee, Sara se ridică în picioare cu un zâmbet dornic pe buze.

– În sfârșit, ai venit...

– Da.

Zâmbetul Sarei se stinse pe buze când îl văzu trecând prin fața ei, intrând în casă și ducându-se direct la dulapul cu băuturi. Scoase un pahar și, când se pregătea să-și toarne o porție, observă o urmă de pată pe margine. Îl strigă furios pe Shakur.

Shakur intră în încăpere în ritm de melc, cu fața încremenită într-un rânjet rigid și nefericit în timp ce-și netezea hainele și își aranja părul. Sarei i se făcu milă de el, văzându-l cum stătea așa spășit. Știa că urmează să se dezlănțuie furtuna și își plecase capul asemenea florilor de pe pajiștea din fața ferestrei, pregătindu-se să facă față inevitabilei săpuneli care spera să nu fie prea severă.

Era ceva trist și înduioșător în atitudinea sa. Era îmbrăcat cu una dintre cămășile abandonate de stăpânul său, iar mânecile îi veneau prea lungi și erau totodată uzate la manșete și în coate. Iubise cămașa aceea atât de mult și o spălase atât de des încât aproape că ajunsese zdrențe.

– Care este treaba ta în casa aceasta, Shakur? întrebă Charles cu asprime.

– Să am grijă de dumneavoastră, *sahib.*

– Și crezi că oferindu-mi un pahar murdar înseamnă că ți-ai făcut treaba?

Shakur lăsă privirea în jos uitându-se țintă la picioare.

– Nu, *sahib.*

– Ar trebui să te arunc în stradă la cerșit... Sunt o grămadă ca tine care ar fi mai mult decât mulțumiți să îți ia locul.

Charles se plimba înainte și înapoi, ținând paharul ridicat înspre lumină, savurându-și cuvintele și bucurându-se de impactul lor deplin.

Shakur se aruncă la podea unde rămase întins cu fața în jos, implorând cu vocea înăbușită de spaimă.

– O, vă rog, domnule...

Sara nu putea decât să asiste și să se mire de cât de mult se schimbase persoana pe care odinioară crezuse că o iubește. Ochii aceia albaștri pe care cândva îi considerase atât de atractivi acum păreau meschini și reci și chiar cruzi.

– Shakur a fost foarte ocupat astăzi, a făcut niște treburi pentru mine...

Palid și tras la față, Charles se întoarse înspre ea. Sara își dădu atunci seama că furia lui nu era îndreptată înspre Shakur, ci înspre ea.

– S-a întâmplat ceva?

Sara își ridică bărbia, sperând să-l determine să-și plece privirea.

– S-a întâmplat ceva? spuse el asemenea unui ecou. Amintindu-și apoi de Shakur, care era întins pe podea la picioarele lui, urlă: Ieși afară!

Charles îl privi neînduplecat pe Shakur târându-se afară din cameră și închise ușa în urma lui. Mânia lui se îndreptă apoi către Sara.

– Și cum ți-ai petrecut ziua?

– Am fost în oraș.

– Altceva nu ai mai făcut?

Amenințătoare și urâtă, fața lui era atât de aproape de a ei încât îi putea zări micile broboane de sudoare de pe buza de sus și simți respirația duhnind a coniac.

La început, se gândi să-l mintă ca să se pună la adăpost de furia lui, după care spiritul ei rebel se răzvrăti, copleșit de nedreptatea situației. Îi răspunse cu o privire aspră:

– Da, am fost să o văd pe Prema căci a fost prima ei aniversare. Am vrut să-ți spun și aș fi făcut-o de dimineață, dacă nu ai fi fost atât de absurd.

Pielea de pe gât i se coloră într-un roșu aprins, iar în scurt timp își pierdu cu totul cumpătul.

– Așadar, interesul tău pentru o puștlama indiană a fost suficient ca să nesocotești bunele maniere... să sfidezi tot ceea ce ți-am spus despre vizitele făcute acelui bărbat...?

– De ce ar conta? Nu am rămas singură cu el... și chiar dacă aș fi fost singură cu el... de ce ar conta?

Își făcea de lucru aranjând cărțile de pe pian în speranța că o astfel de ocupație cotidiană ar reuși cumva să-i calmeze pe amândoi.

– Vrei să știi cum am aflat? Ei bine... vrei? întrebă el fără să-i lase timp să răspundă. Am aflat de la lady Palmer. Vorbea rar, savurând fiecare cuvânt. Te-a văzut ieșind de pe aleea casei lui. Aleea casei lui! Cum crezi că m-am simțit? Soția mea! Să se asocieze cu acea... acea... corcitură! Și asta nu e tot. Ai călătorit singură pe străzile din Madras. Îți imaginezi că ești invizibilă?

– N-aș fi mers fără să-ți spun dacă nu ai fi făcut atât de mare caz... Ce e așa rău dacă vizitez un copil de soarta căruia sunt interesată?

Sara țipa, transfigurată din cauza furiei, dar era mai mult decât atât. Toate resentimentele pe care le înăbușise până acum începuseră să dea pe dinafară.

– Ceea ce vrei tu de la mine este imposibil! Vrei să fiu un simplu ornament în viața ta! Ei bine, și eu vreau să-mi trăiesc viața!

Lacrimile îi șiroiau pe obraji, mai degrabă din cauza frustrării decât dintr-un alt motiv. Începuse să se simtă rău și se așeză, încă tremurând.

– Calmează-te, pentru numele lui Dumnezeu! Servitorii pot auzi totul.

– Nu-mi pasă! Ești un tiran! Și nu te pot iubi! Nu te pot iubi! Nu așa cum ești. Ca mariajul nostru să supraviețuiască, va trebui să mă tratezi cu respect! O vizitez pe Prema pentru că așa vreau eu. Și o voi face în continuare, indiferent ce vei spune.

– Puștlamaua aceea mică este singurul motiv pentru care te duci în vizită?

– Cum îndrăznești? Mereu ți-am fost credincioasă! Dacă cel puțin ai avea încredere în mine.

Vorbi plină de năduf, deși, în același timp, se simțea cuprinsă de un sentiment de vinovăție.

Apoi, într-un scurt moment de reflecție, conștientiză destul de clar că purtarea lui Charles era cea care o făcea să se îndrepte către Sabran, precum și Sabran însuși, care părea să pună mai mare preț pe ea și pe părerile ei decât propriul soț. Nu era de mirare că își dorea să fie aproape de lumea lui și să se desfete în căldura admirației lui, căci era sigură că o admira, chiar dacă nu o dorea. Dar, mai mult decât orice, prezența lui Sabran o făcuse să-și dea seama că dragostea însemna mai mult decât ceea ce se întâmpla în propriul cămin.

Se mai liniștise acum și putea vorbi cu calm chiar.

– Dacă ești atât de nefericit cu mine și eu cu tine, atunci poate ar trebui să ne gândim la divorț.

Charles să răsuci ca să o confrunte.

– Ca să mă poți face de râs? Nu. Să nu mai pomenești vreodată despre așa ceva.

– Este singurul motiv pentru care nu dorești să mă lași să plec?

Charles încercă să o îmbrățișeze, sperând să-i mai îmblânzească atitudinea, dar atingerea lui nu făcu decât să-i provoace o senzație de repulsie.

– Nu, eu te iubesc, să știi, dar chiar trebuie să fii atât de exagerat de absurdă?

– Dragoste! Îi răspunse cu un zâmbet încruntat. Dacă m-ai iubi, mi-ai îngădui puțină libertate.

Se auzi un ciocănit ușor care îi făcu pe amândoi să se răsucească și să se holbeze înspre ușă.

– Ce dorești? urlă Charles.

Din spatele ușii se auzi vocea suavă a lui Lakshmi.

– *Sahib*... am o scrisoare pentru *sahib*.

– Bine, adu-o încoace!

Lakshmi intră în cameră așa cum făcea dintotdeauna, privind în pământ, cu zâmbetul ei obișnuit discret și misterios, dar cu ochii ageri cărora nu le scăpa nimic. Sara avu senzația că stătuse de ceva timp în fața ușii înainte să ciocăne. Îi înmână scrisoarea lui Charles, dăruindu-i în același timp unul dintre zâmbetele ei adorabile.

Charles îi răspunse cu un zâmbet privind-o cum se retrage spre ieșire mergând cu spatele și cu trupul îndoit până aproape de pământ în timp ce oferea binecuvântarea, iar Sara se întreba ce ar fi putut face să aibă la rândul ei parte de aceeași privirea aprobatoare.

– Trebuie să mă întâlnesc cu cineva, spuse el după ce citi biletul, sugerându-i astfel că discuția s-a încheiat. Vorbim când mă voi întoarce

acasă.

Mai pe seară, când Charles se retrase la club, Sara îl chemă pe Shakur.

– De ce n-ai adus chiar tu scrisoarea? De ce ai trimis-o pe Lakshmi?

Shakur răspunse cu un zâmbet inocent:

– Întrucât, doamnă, când *sahib* e mânios, mereu o trimitem pe Lakshmi. Nu e niciodată mânios pe ea.

Sara îi analiză chipul în căutarea unor semne de sarcasm, dar nu găsi nici unul. Îi expunea pur și simplu faptele și, pentru prima dată, începu să bănuiască în mod serios că relația dintre soțul ei și Lakshmi ar putea fi mai mult decât era el dispus să recunoască.

Capitolul 27

După o noapte amară, când aproape nu puse geană pe geană, Sara se trezi dimineața următoare hotărâtă, indiferent de urmări, să plece din acea casă și să nu se mai întoarcă niciodată, dar vechea ei boală, care îi slăbise puterile, îi dădea din nou de furcă, de data aceasta mai rău decât înainte.

– Dragă doamnă Fitzroy... Medicul se foia pe lângă ea, aranjându-i perna și încurajând-o. Suferiți de aceeași maladie de care suferă alte femei englezoaice care vin să locuiască în India și descoperă că nu le prieșteclimatul. Vă mai dau cel mult o lună sau două, după care, dacă starea nu se îmbunătățește, vă recomand să plecați imediat din India și să stați o lungă perioadă în străinătate.

Cuvintele lui veniră aproape ca o eliberare, în ciuda iubirii pe care Sara o purta Indiei. Devenise și ea în cele din urmă o „soție iasomie“ și simțea un profund sentiment de eșec, dar o excursie înapoi în Europa din cauza problemelor de sănătate ar fi fost cel puțin o modalitate de a scăpa de mariajul ei odios. Părea însă imposibil să poată pleca acum, când erau atât de multe lucruri care o țineau în Madras. Malika își recâștigase un loc important în inima ei, dar mai era și Prema și, spre rușinea ei neputincioasă, Ravi Sabran o ținea de asemenea acolo. Nu avea nici o justificare, dar gândul de a nu-l mai vedea niciodată îi provoca o teamă care, cum era așa suferindă, o tortura cu gânduri nebunești. Oare chiar îl dorea așa cum insinuase Charles sau, și mai grav, oare chiar îl iubea? Gândurile acestea chinuitoare nu-i dădeau pace și era prea slabă ca să încerce să le rezolve cu orice plan rațional, așa că zilele se scurgeau confuze, atât de fierbinți încât până și păsările rămâneau încremenite în aer. Tăcerea ca de plumb era spartă de sunetul ritmic al găleților cu apă care se loveau de perdelele din iarbă așezate pe dinafara ferestrelor întunecate în ceea ce părea un efort zadarnic de a răcori casa.

Cu o regularitate chinuitoare, apa izbea în fereastră cu un plescăit monoton, deși sunetul părea amplificat de sute de ori, făcând-o să-și ascundă capul sub cearșafurile jilave.

Charles era mai atent cu ea decât de obicei, petrecând o oră sau două în fiecare zi la căpătâiul ei și încurajând-o să mănânce fierturile lungi cu

carne pe care i le recomandase medicul ca să-și recapete puterile. Părea să fi dat uitării scena urâtă de după vizita ei la Sabran și părea sincer îngrijorat pentru starea ei.

– Mutu a făcut o supă specială pentru tine, draga mea. Trebuie să încerci să o mănânci.

Charles luă castronul din mâinile lui Lakshmi, care se strecurase în încăpere aproape neobservată și îl puse lângă ea, pe noptieră.

Înainte să iasă din cameră, o săgetă pe Malika. Aceasta stătea ghemuită într-un colț, cu o privire plină de resentimente profunde și ură.

Ridică bolul cu supă în dreptul buzelor Sarei, cu o expresie atât de concentrată și de blândă încât părea nepoliticos să nu-i faci pe plac, în ciuda gustului atât de neplăcut.

– Ei bine, poate doar puțin...

Încercă să zâmbească, deși era încă precaută în ceea ce-l privea și tânjea în secret la momentul când o va lăsa singură. Înghiți supa cu o strâmbătură.

– Nu e chiar atât de rea, zise el râzând. Știu, am gustat-o și eu.

Malika stătea tăcută în colțul camerei, gata să preia sarcina, cu ochii aplecați sub șalul pe care îl purta peste sari. Își ridică ochii abia când Charles vorbi cu ea înainte să plece la treburi și o șocă pe Sara să vadă teama pură pe care o putea citi atât de clar acolo.

Charles stătea în dreptul femeii, cu picioarele depărtate în timp ce ea îngenunchease la picioarele lui.

– Ai grijă ca doamna să-și termine supa! Vrei să o vezi însănătoșită, nu-i așa?

– Da, *sahib*!

– Ei bine, să ai grijă ca așa să se întâmple.

Îi aruncă o ultimă privire de total dispreț după care plecă din casă trântind ușa și dând ordine, zbierând în același timp. Sara ascultă sunetele pe care le făceau cizmele lui pe caldarâmul din fața casei în vreme ce pleca, după care liniștea se așternu din nou, iar ea se prăbuși într-un somn adânc și extenuant.

Supa se răcise deja pe noptieră când Malika înaintă tiptil și luă castronul cu grijă ca să nu-și trezească stăpâna. Ridică bolul la nas, inhală adânc după care traversă încăperea până în dreptul ferestrei și aruncă zeama în grădină, așezându-se apoi lângă pat și așteptând să se trezească Sara.

Mai târziu, în timp ce pieptăna părul lung al Sarei, începu să vorbească, articulând cuvintele cu dificultate:

– O să am grijă de tine până te vei însănătoși. Aici, în camera aceasta. Îți aduci aminte când erai copil? Am avut grijă de tine. Eu te-am vindecat. O voi face din nou. Aș vrea însă să pot să-ți gătesc.

– Lui Mutu nu-i va plăcea.

– Lasă-l să-ți trimită mâncarea lui. Eu voi hotărî dacă poți să mănânci.

Era atât de categorică, încât Sara acceptă. Oricum, era prea bolnavă ca să se poată împotrivi.

Femeia zâmbi, mulțumită în sfârșit. Un gând întunecat o făcu apoi să se încrunte.

– Nu îmi place de Lakshmi...

– E puțin geloasă pentru că prefer să stau cu tine. Nimic mai mult.

– Nu am încredere în ea, se crede stăpâna casei.

De data aceasta, Malika atinsese un punct sensibil, iar Sara începu din nou să-și facă griji. Era adevărat că fata se folosea de frumusețea ei ca să subjuge bărbații. Constatase asta cu propriul soț, iar uneori se gândea că ar fi posibil ca Charles să o dorească în secret, dar, cu toate acestea, părea puțin probabil ca Lakshmi să fi exercitat vreo influență reală asupra lui Charles. Prea des îl auzise pomenind de femeile indiene. „Prea murdare pentru gustul meu“ sau „la fel de negre precum crema de ghete“. Cuvinte groaznice care o făceau să se înfioare de neplăcere.

Chiar și așa, va asculta de sfatul Malikăi.

– După ce mă voi însănătoși, îi voi găsi un nou loc.

Malika zâmbi după care privi de jur împrejurul camerei, de parcă cineva ar sta la pândă, rostind apoi în șoaptă:

– A venit o scrisoare pentru tine. Este pe masa din hol.

– O scrisoare pentru mine? Sara se lumină ușor la față. Mi-o poți aduce?

– Nu pot... Shakur o să fie foarte furios.

– Atunci, roagă-l pe Shakur să mi-o aducă.

– Nu o va aduce... Stăpânul...

Malika evită să se uite în ochii Sarei.

– Ce vrei să spui? Ce e cu stăpânul?

De data aceasta, Malika își făcu curaj și o privi pe Sara în ochi.

– Stăpânului nu îi place când primești scrisori. Shakur trebuie să-i dea mai întâi lui toate scrisorile. El hotărăște care dintre ele ajung la tine.

Sara rămase cu privirea încremenită pentru o secundă și nu mai reuși să vorbească. Apoi se dojeni singură pentru că a fost atât de fraieră, deși nu-l bănuise niciodată pe Charles că ar putea fi atât de josnic.

– Îmi aduci scrisoarea?

– Nu pot. Shakur mă va pârî stăpânului, iar apoi nu mă va mai lăsa să te văd. Mi-a spus că, dacă nu-l ascult, mă va arunca în stradă.

Sara încercă să se ridice, energizată de furia care o cuprinsese, dar se prăbuși înapoi pe perne.

– Adu-mi scrisoarea! Nu vei păți nimic și, oricum, *monsieur* Sabran va avea mereu grijă de tine, îți promit.

Malika se repezi până în hol, revenind un minut mai târziu cu o scrisoare ascunsă sub sari.

Era de la Ravi Sabran, iar Sara se agăță de ea de parcă ar fi fost un colac de salvare primit de la lumea de afară.

Dragă doamnă Fitzroy, știu că ați fost bolnavă...

Un mic zâmbet îi apăru pe chip, întrebându-se cum de știa acest lucru.

Voi veni în oraș cu afaceri și am și copila alături de mine. Mi-ar face plăcere să vă primesc din nou în locuința tatălui dumneavoastră, dar, bineînțeles, voi înțelege dacă vă va fi imposibil...

Va merge, nici nu mai încăpea îndoială. Promisiunea pe care i-o făcuse lui Charles nu mai avea nici o valoare acum. Cel puțin îi va oferi un suflu proaspăt de viață. Va fi minunat să se afle din nou în grădina plină de răcoare a mamei ei. Când încercă să-și ridice capul de pe pernă, o apucă o amețeală atât de crâncenă, încât se prăbuși la loc cu lacrimi de frustrare arzându-i ochii. Se întinse după trusa de scris și, așa suferindă cum era, scrise o epistolă fără formalitățile uzuale. Era ca și cum i-ar fi scris unui prieten drag, singura ei legătură cu lumea de dinafară.

Sunt atât de bolnavă încât mi-e teamă că aș putea muri. Dacă așa se va întâmpla, puteți să-mi promiteți că veți avea mereu grijă de Prema și de Malika? Vă rog să mă iertați pentru gândurile acestea morbide, dar aș vrea să-mi iau această greutate de pe inimă.

– Ia asta... și du-i-o domnului Sabran, dar ai grijă să nu te vadă cineva.

După ce femeia plecă în grabă, ținând scrisoarea ascunsă sub sari, Sara se întinse înapoi în pat, prizonieră a propriei boli, copleșită de gândul că visurile ei de libertate și de fericire s-au năruit.

Capitolul 28

Boala trecu și, pentru prima dată în ultimele săptămâni, Sara se simți suficient de puternică pentru o plimbare în aerul dimineții. Nu mâncase nimic altceva în afară de ce-i gătise Malika sau ceea ce Malika găsise de cuviință să o lase să mănânce din bucătărie, la care adăugase o doză zilnică de ierburi misterioase scoase dintr-un buzunar secret pe care îl avea în sari.

Sara era încredințată că amestecul acela îi salvase viața, deși medicul care o trata susținea în continuare că simptomele ei nu erau ceva neobișnuit la englezoaicele din Madras.

– Arăți mai bine, spuse Charles când intră în cameră și așeză o scrisoare în fața Sarei, pe măsuța de toaletă. Fata mea frumoasă e din nou bine!

Se aplecă peste ea și își strecură o mână prin deschizătura neglijeului care îi lăsa un sân la vedere.

Sara tresări la atingerea lui și își înăbuși de acum familiara senzație de dezgust, după care se întinse după scrisoare deși plăcerea îi era amestecată cu teama că putea fi de la Ravi Sabran. Așteptase un răspuns din partea lui și trebuia să recunoască că fusese dezamăgită și puțin supărată că nu mai primise nici o veste de la el.

– O scrisoare? Pentru mine?

Zâmbetul îi dispăru când își dădu seama că fusese deschisă deja.

– E de la prietenul tău, maharajahul, spuse el zâmbind radios. Te invită să-i faci o vizită. Va trebui să te duci.

– Ai citit-o?

– Bineînțeles. Un soț și o soție nu au nimic de ascuns unul față de celălalt.

Sara azvârli scrisoarea pe măsuța de toaletă.

– Atunci de ce mi-ai ascuns scrisorile pe care le-am primit de la *monsieur* Sabran?

Nu păru să fie foarte neliniștit de cuvintele ei. Zâmbetul îi dispăru de pe chip, iar pentru un moment, păru că se luptă să-și țină în frâu emoțiile.

– Am făcut-o pentru binele tău. Te protejez de o relație care ți-ar putea face foarte mult rău.

– Cum adică să-mi provoace rău?

Sara își smulse părul cu peria, aruncând priviri mânioase și încercând să elibereze o parte din furie.

– În afara asocierilor lui politice dubioase, Sabran are o reputație când vine vorba despre femei: o reputație oribilă. Au existat multe zvonuri, deseori mai mult decât zvonuri. Ți-aș da mai multe detalii, dar nu sunt potrivite să fie ascultate de o femeie la locul ei.

Sara îi dădu replica iritată.

– Mie mi se pare că e doar bârfă. Ai plecat urechea la lady Palmer. Întotdeauna s-a purtat asemenea unui gentleman și nu este o scuză pentru faptul că mi-ai ascuns corespondența.

– Am făcut-o pentru binele tău. În anumite privințe, ești foarte naivă.

– Mă consider ofensată.

– Ei bine, atunci, îți cer iertare.

Spre mirarea ei, se aplecă să o sărute pe umărul gol, după care se așeză picior peste picior pe un scaun lângă măsuța de toaletă, aprinzându-și o țigară și zâmbind înspre ea în tot acest timp. Sara simți cum clocotește de furie, în ciuda bunei dispoziții pe care o afișa Charles.

O sărută din nou, de data aceasta la baza gâtului.

– A fost greșit, recunosc. Mă ierți?

Charles afișă cel mai pocăit zâmbet, dar Sara își întoarse capul în altă direcție, simțindu-și inima împietrită. Nu îl va ierta niciodată.

– Pare că îți face o deosebită plăcere că voi merge la palat, spuse ea, urmărindu-i reacția în oglindă.

– Perlele au fost o nimica toată în comparație cu ce ai putea obține dacă îți joci cărțile așa cum trebuie. Nu-l refuza căci ne putem rata șansa și e posibil să nu te mai invite altă dată.

– Serios, Charles, pari aproape lacom.

Buna dispoziție îi dispăru dintr-odată, iar vocea îi deveni rece.

– O să-i scriu imediat ca să-i spun că accepți invitația.

Ieși din cameră fără să mai aștepte ca ea să-i răspundă, iar Sara își dădu seama că nu-l mai suporta. Ajungea doar să-i privească chipul cel arătos și era imediat cuprinsă de neliniște.

Avea atât de multe motive ca să-l urască: o critica în permanență, o neglija. Dar cel mai mult o dezgustase purtarea lui amenințătoare față de Malika și începuse de acum să numere orele pe care trebuia să le mai petreacă în prezența lui.

Capitolul 29

Trenul părăsi regiunea de coastă și urcă într-o zonă mai înaltă, praful galben și înecăcios al câmpiilor dispărând treptat, înlocuit de un frunziș atât de dens, încât se târa până la marginea șinelor, iar în unele părți, se înnoda chiar printre șine.

Pentru prima dată după multe luni, Sara se trezi râzând cu poftă când un elefant, care se plimbase pe șine, încremenise la vederea motorului cu aburi și refuzase să se dea la o parte până când mecanicul nu l-a înduplecat cu un mănunchi de banane.

Se opreau în stații aglomerate, pline de copii care vociferau în dreptul ferestrelor deschise ale trenului, încercând să vândă fructe proaspete și împingându-și brațele fragile și marfa lipicioasă, acoperită de muște, în fața Sarei, în timp ce Malika încerca fără succes să-i alunge. Sara, cu o senzație de disconfort la vederea unei disperări atât de mari, cumpăra lucruri pe care nu le dorea cu adevărat, distribuindu-le apoi celorlalți pasageri.

Charles o sărutase de la revedere cu mai multă afecțiune ca de obicei și, în ciuda tuturor lucrurilor întâmplate, simți o tresărire de regret că se desparte de el. Regret pentru mariajul ei nefericit și visurile ei pierdute de dragoste împărtășită. Nu își făcuse planuri pentru ce va face după sejurul la palat, deși la starea ei de spirit de acum simțea că i-ar fi imposibil să se întoarcă la el.

În timp ce Charles îi făcea cu mâna de pe treptele de la intrare, Sara se întreba dacă el îi va simți foarte tare lipsa, dar, chiar înainte ca ea să dispară din raza lui vizuală, el se întorsese înspre casă, urcase prompt treptele și dispăruse în interior. Începuse deja să se gândească la lucruri mult mai importante.

În seara zilei următoare, trenul opri într-un mic sat aflat la baza unui lanț muntos nu foarte înalt. Pentru moment, trăi un sentiment de izolare atât de intens, încât aproape că-și dori să nu fi venit. Malika era obosită și neliniștită după lunga călătorie, iar în gară nu le aștepta nimeni, cu

excepția unui grup de săteni curioși care se strânseră în jurul ei privind-o cu atât de multă admirație, încât a fost copleșită de o bruscă timiditate.

După câteva minute de așteptare încordată într-o încăpere micuță și prăfuită anexată gării, își făcu apariția un servitor îmbrăcat opulent, purtând un turban albastru, transpirat și rămas aproape fără suflu. Se aruncă la picioarele ei, iar Sara a fost nevoită să folosească multe vorbe de încurajare ca să-l convingă să se ridice.

– Iertați-mă, doamnă. Vine... Vine...

Câteva minute mai târziu, mai multe sunete bizare se auziră în depărtare, o combinație distonantă de trompete și tobe, amestecată cu numeroase voci.

– Veniți, veniți... Servitorul alergă în fața ei, îndemnând-o să înainteze. Veniți, doamnă!

Sara se grăbi să ajungă la ușa deschisă, după care se opri uimită. Un elefant, bogat ornamentat cu broderii colorate presărate cu pietre semiprețioase, aștepta răbdător în fața gării înconjurat de o ceată de muzicieni și servitori.

Iar pe spatele elefantului, așezat într-un palanchin acoperit cu o umbrelă cu ciucuri, stătea Ravi Sabran.

Elefantul se așeză în genunchi, iar Sabran se lăsă să alunece de pe palanchin cu dexteritatea unui acrobat de circ. Își scoase pălăria și făcu o plecăciune până în pământ.

– Dragă doamnă Fitzroy, bun venit în Chittupur!

– Domnule Sabran! Inițial, a fost prea șocată ca să poată fi furioasă. Ce naiba căutați aici?

– Vă rog să-mi iertați întârzierea. Spre deosebire de un cal, este dificil să convingi un elefant să meargă mai repede și, cum sunt un mare fricos în astfel de situații, nu am vrut să intru în conflict cu animalul.

– Dacă știam că sunteți aici, atunci n-aș mai fi venit.

Se cufundă în tăcere, copleșită aproape de emoții contradictorii. Dacă ar fi aflat cineva că este singură în prezența lui, putea fi expusă la tot soiul de speculații. Dar nu era doar atât, era bucuroasă în secret că îl vede. În realitate, i se făcuse dor de el în ultimul timp, dar prezența lui o expunea în același timp pericolelor, iar cel mai mare pericol era chiar ea însăși.

– Am fost trimis chiar de maharajah. Râse, sperând să-i mai îmbuneze chipul. Ar fi venit chiar el, dar este prea gras ca să se urce în palanchin.

Sara ignoră încercarea lui de a fi amuzant și îi întoarse spatele, hotărâtă să revină acasă cu următorul tren. Începu să se îndrepte către sala de așteptare.

Sabran îi vorbi pe un ton strengăresc.

– Dacă vă gândiți să vă întoarceți în Madras, primul tren este abia poimâine.

Apoi, fără să mai rostească vreun cuvânt și prea obosită ca să stârnească o dispută, merse valvârtej către locul unde se afla Sabran, cu brațele încrucișate deasupra pieptului și cu un zâmbet amuzat pe buze, lăsându-l cu reticență să o ajute să se urce pe palanchin.

Sabran o privi cu coada ochiului, după care ridică din umeri cu un gest foarte franțuzesc, gândindu-se că cel mai indicat ar fi să-și țină gura.

Elefantul se ridică în picioare, iar Sarei aproape că-i stătu inima în loc când văzu cât de sus se înalță deasupra pământului. Își dorea să-l prindă pe Sabran de braț și să-l strângă cu putere, dar sub nici o formă nu ar fi cedat spaimelor cu excepția unui mic țipăt involuntar.

– Nu este prea incomod, sper, spuse el în cele din urmă.

Evită să se uite la el, ținându-și privirile îndreptate în altă parte și încleștându-se cu mâinile de marginile palanchinului care se legăna pe spatele creaturii ce pășea zgomotos de-a lungul unei alei croite prin junglă.

Sabran mai făcu o încercare

– Văd că sunteți furioasă pe mine.

După un moment, se întoarse înspre el, cu chipul roșu sub umbra pălăriei.

– Așadar, dumneata erai în spatele invitației maharajahului?

– Ați spus că sunteți bolnavă și, desigur, m-am gândit că poate o schimbare de peisaj v-ar face bine.

– Ați primit, așadar, scrisoarea mea, nu?

– Bineînțeles... și am decis să vă ajut și să vă duc departe de Madras cât de repede am putut.

– Iertați-mă! Am fost poate puțin melodramatică.

– Nu cred. Madras poate fi un loc foarte periculos.

O privi cu atenție cu ochii lui inteligenți și gri, dar ea nu descifră anxietatea întipărită acolo atât de evident.

– Da, este adevărat. Este un loc bolnăvicios, se știe, dar medicul meu m-a asigurat că afecțiunea mea este des întâlnită în rândul englezoaicelor și, după cum vezi, mă simt bine acum. Zâmbi ca și cum ar fi vrut să ofere o dovadă a celor spuse. Și cred că sunt fericită că mă aflu aici. Palanchinul se zgâlțâi brusc, iar Sara se agăță de margini. În ciuda faptului că vă aflați și dumneavoastră aici.

– Ei bine, mulțumesc pentru aceste cuvinte amabile, zise el râzând. Dar, dacă vă va mulțumi, mă voi strădui să nu vă stau în cale.

Sabran rămase tăcut o vreme. Sara trase cu ochiul la fața lui întoarsă în altă direcție. Își dădea seama că era bosumflat.

Jungla se mai rărise și poteca deveni mai încăpătoare, iar acum era mărginită pe una dintre laturi de holde crescute în pământul roditor din apropierea unui râu mâlos. Mici colibe din fân se ridicau din loc în loc în mijlocul câmpurilor, iar femei în sariuri strălucitoare, cărând coșuri pe cap, treceau pe lângă ei, salutându-i sau oprindu-se să se holbeze cu ochii mari la priveliștea neobișnuită a unei *lady* englezoaice pe spinarea unui elefant.

Elefantul tresări la vederea unei cirezi de boi care se îndrepta înspre ei, iar palanchinul începu să se legene din nou brusc.

Sara se agăță frenetic de brațul lui Sabran ca să-și regăsească echilibrul, îmbujorându-se când conștientiză gestul.

– Iertați-mă... Dacă ne va vedea cineva... împreună...

– Cine să ne vadă aici?

– Nu pare că înțelegeți cât de tare mi-ar afecta reputația.

Sabran ridică din umeri și își deschise larg brațele.

– Eu nu am nici un fel de reputație și uit că ceilalți sunt preocupați de a lor.

Sara încercă să se încrunte, dar nu avea nici un rost. Lăsă în sfârșit garda jos și râse.

– Ar trebui să fiu furioasă pe dumneavoastră, *monsieur*, dar vă sunt foarte recunoscătoare că ați fost suficient de amabil încât să-l convingeți pe maharajah să mă invite aici.

– Suntem prieteni, da?

– Da, suntem prieteni. Acum, spuse ea, simțind cum libertatea îi provoacă o senzație ca de amețeală, putem vorbi despre altceva? Nu vreau să mă gândesc la Madras sau la viața mea de acolo. O umbră îi întunecă chipul când își aduse aminte de soțul ei și cum încetase să-l mai iubească, dar lumea în care se afla în prezent era atât de frumoasă, de interesantă, încât își alungă grijile cu un râset. Vreau doar să mă simt bine. Putem schimba subiectul?

– Și am cel mai potrivit subiect. Purtați din nou una dintre pălăriile acelea absurde ale dumneavoastră.

Sara se întoarse ca să-l privească din nou, cu chipul strălucind în lumina aproape irizată. Pălăria aceea era preferata ei, cu un bor foarte lat din paie fine și deschise la culoare, decorate cu o panglică mov legată într-o fundă imensă sub bărbie. Îi umbrea fața, oferindu-i un farmec misterios.

– Vă scoate perfect ochii în evidență.

– Cât de francez sunteți, *monsieur*! Mă simt de parcă am fi într-un salon din Paris.

Privirea lui Sabran se întunecă, apoi îi aruncă o uitătură de avertisment. Ochii lui îi străfulgerară chipul și trupul cu o evaluare expertă. Boala prin care trecuse nu cu mult timp în urmă îi conferise un farmec palid și delicat pe care el îl găsea bizar de seducător. Avea o mare dificultate de a face să dispară imaginea în care o strângea în brațe și îi strivea trupul firav de al lui, gâtul ei cremos lăsându-se pe spate când el o săruta. Imaginea era atât de intensă încât aproape că îl luă cu amețeală.

– Priviți! Am ajuns în sfârșit aici.

Înghiți în sec și, cu un efort uriaș, își forță gândurile înapoi la realitatea dură.

De la distanță, palatul părea dărăpănat, aproape în ruine, construit pe un dâmb cu fața la un râu. Familii de ciori negre își făcuseră cuiburi în minaretele din turnurile din piatră de culoare roz deschis. Zburau acolo sute, încercuind și croncănind sumbru, siluetele lor zdrențăroase oferind palatului un aer dezolat de delăsare.

Cu toate acestea, pe măsură ce se apropiau, liniile elegante ale construcției ieșeau și mai mult în relief și arcade sculptate puteau fi zărite printre zidurile dărăpănate, decorate cu bucăți rupte și estompate de lapis lazuli, chihlimbar și turcoaz.

– Cât de frumos! Sara își șterse o mică lacrimă de pe obraz. Sunt bucuroasă că am venit totuși.

Sabran îi văzu lacrimile. Era impresionat să o vadă atât de emoționată de frumusețea peisajului. Lacrima aceea mică îl făcu totodată să se simtă și mai apropiat de ea, deși nu ar fi lăsat-o niciodată să-și dea seama.

– A fost construit de Shah Jahan ca o cabană de vânătoare, același tip care a construit Taj Mahal. Nimeni nu a reușit să construiască mai bine ca mogulii.

La sosirea lor, palatul prinse imediat viață. Servitori își făcură apariția din senin aducând șiraguri de iasomie parfumată pe care le-au agățat în jurul gâturilor lor, presărând petale de flori înaintea lor.

Intendentul, înveșmântat în culorile casei, făcu o plecăciune în fața ei.

– Maharajahul vă imploră să vă odihniți. Vă voi trimite imediat răcoritoare în camerele dumneavoastră.

Sabran își luă la revedere de la ea.

– Ne vom întâlni mai târziu sau preferați să rămân în camera mea ca să nu vă stric reputația?

Vorbea pe un ton deliberat frivol, deși ochii lui îi scanară pe ai ei cu o privire care îi făcu inima să bată mai tare, animată de un sentiment asemănător bucuriei. Înăbuși imediat sentimentul, disprețuindu-se

pentru ceea ce considera a fi un gând zadarnic și prostesc. Își îndreptă spatele ca să-i poată întâlni din plin privirea.

– Nu mi-e teamă de dumneavoastră, *monsieur*.

Zâmbi, dar era o minciună. Îi era teamă de el, dar se străduia să o ascundă și chiar și acum picioarele îi tremurau ușor doar pentru că se afla în apropierea lui.

– Ne vom vedea în seara aceasta, bineînțeles.

Făcu o plecăciune, îi sărută mâna, după care plecă în grabă.

După ce Sabran se îndepărtă, tristețea începu să pună din nou stăpânire pe sufletul ei. Nu asta își dorise la urma urmei, să fie o străină singură într-un palat enorm. Cum o să reziste până la capăt?

A fost condusă către o suită de camere aflate la capătul unui lung coridor, învecinată cu apartamentele zenanei, unde femeile și copiii din palat locuiau în izolare.

Instalate la înălțime pe zidurile coridoarelor, ferestre în filigran, la fel de delicate precum dantela, le fereau pe femei de ochii lumii, dar permiteau oricui dorea să privească afară fără să fie văzut și să-i urmărească pe cei care treceau întâmplător pe dedesubt. Sara întrezărea umbre care se mișcau și auzea suspine și râsetele abia perceptibile, dar apoi, când se întorcea ca să descopere sursa sunetelor misterioase, totul se cufunda din nou în tăcere în timp ce ochi curioși priveau deasupra fețelor acoperite de văluri, înainte să țâșnească înapoi în spatele panourilor.

După o baie aromată într-o mică piscină instalată pe podeaua curții ei private, o fată veni ducând o tavă de mâncăruri și de băuturi. Mâncă tot ce i se pusese în față și aproape imediat se trânti în patul imens, instalat sub un baldachin în formă de cupolă și dormi până târziu, la prânz, trezită din somn de sunetul unui sitar care se auzea într-o încăpere îndepărtată. Rămase în pat pentru mult timp, incapabilă să se miște, cu capul greu pe pernă. Se simțea de parcă ar fi fost drogată cu un amestec îmbătător de anticipare, arome și o atmosferă infuzată de romantism.

Lacrimile începură să-i țâșnească din ochi fără nici un avertisment. Locul acela era fără nici un dubiu romantic, dar pentru ea, poveștile de iubire luaseră sfârșit. Aparțineau trecutului, acolo unde era și fata care fusese odinioară. Acum trebuia să găsească alte preocupări care să-i aducă puțină consolare.

Capitolul 30

Înainte să iasă din cameră, se opri în fața oglinzii suflate cu aur ca să-și aranjeze părul și să-și examineze reflexia. Rochia din mătase decorată cu broderii fine îi punea în valoare pielea și se asorta cu strălucirea alb-gălbui a perlelor pe care le purta pentru a-i aduce un compliment maharajahului.

Își aranjă pentru ultima dată împletitura de tuberoze albe pe care le purta în cocul delicat, își îndreptă spatele și trase adânc aer în piept, înainte să se avânte în ceea ce i se părea bătălia emoțională obișnuită cu Ravi Sabran.

Sara merse de-a lungul coridorului către sala de mese învăluită într-un ecou de șoapte înăbușite. Se simți cuprinsă de un fior de teamă căci nu mai văzu pe nimeni altcineva în afara unui bătrân pe jumătate adormit care stătea în fața ușii. Bărbatul se ridică cu dificultate în picioare și făcu o plecăciune pe cât de adânc era în stare, stânjenit de membrele anchilozate.

– Bun venit, doamnă! ciripi el, cu o voce curios de pițigăiată și feminină.

Sara își dădu seama, cu o strângere de inimă, că era un eunuc, unul dintre ultimii supraviețuitori ai unui ritual crud datând din vremuri sumbre. I se rupea inima de mila lui când îl văzu alergând în fața ei, aruncând din când câte o privire în spate, peste umăr, entuziasmat de parcă însăși regina Victoria își făcuse apariția neașteptată.

Sara a fost condusă într-o încăpere vastă cu arcade din marmură care se deschideau spre o terasă largă din piatră. Toată lumea era prinsă într-o agitație frenetică. Servitorii alergau înainte și înapoi ducând tăvi, aprinzând lumânări odată cu lăsarea întunericului și pregătind o masă lungă, din mahon, pentru servirea cinei. Cu toții se opriră uitându-se cu multă curiozitate atunci când Sara își făcu apariția în încăpere, inclusiv două femei care stăteau pe podea într-un colț al încăperii.

– Ah, ați sosit! Sunteți foarte bine-venită, draga mea doamnă Fitzroy.

Maharani stătea pe o *gaddi*, o pernă brodată pe care se putea sta, așezată pe un podium mai înalt. Cealaltă femeie stătea la picioarele ei,

holbându-se fără nici o jenă la Sara care se îndrepta înspre ele.

Jucaseră un joc indian denumit Ganjifa. Cărți de joc incrustate în fildeș și decorate cu pietre prețioase stăteau împrăștiate la picioarele lor desculțe printre mormane de monede.

Maharani fusese o femeie deosebit de frumoasă în tinerețe și încă mai păstra semnele acelei frumuseți în ochii magnifici făcuți cu kohl și în părul des, negru ca pana corbului. Stătea cu picioarele încrucișate, părul și trupul îi erau acoperite cu un sari din mătase fină, ornat cu o broderie minuțioasă cu fir din aur. La urechi și la gât îi atârnau niște rubine enorme, neșlefuite, și era îmbrăcată cu o pereche de pantaloni largi din mătase, strânși în talie cu o curea plină de bijuterii. Din când în când trăgea câte un fum dintr-un tutun cu o aromă puternică dintr-o narghilea elegantă care se răsucea în jurul trupului ei asemenea unei cobre. Pantalonii îi dădeau un aer de femeie independentă, deși se agăța de vechile tradiții și alesese să părăsească doar rareori hotarele zenanei.

Cealaltă femeie șoptea ceva în urechea lui maharani, analizând-o în același timp pe Sara de sus până jos.

– Sora mea se întreba ce poartă doamnele englezoaice pe sub fuste, spuse maharani când Sara făcu o plecăciune în fața ei. Expresia uimită de pe chipul Sarei îi stârni râsul. Glumesc doar, cum altfel. Cât de adorabilă sunteți. Proaspătă ca o margaretă, parcă așa era expresia englezească, nu?

Sara reuși să-și stăpânească emoțiile suficient de mult încât să poată răspunde.

– Totul este atât de nepotrivit cu clima de fapt, și nici pe departe la fel de elegantă ca a voastră.

Maharani îi aruncă o privire încruntată și subtilă.

– Nu o spui doar ca să-mi faci mie plăcere, nu?

– Nu, dar dacă sunteți plăcut impresionată, atunci mă bucur.

Sara își înclină capul și făcu o reverență spre încântarea lui maharani.

Sora lui maharani zâmbi cu șiretenie.

– Câteodată mi se pare că doamnele englezoaice arată de parcă ar fi împachetate asemenea unor pui de găină duși la iarmaroc.

Sara râse.

– Cred că stilul nostru de îmbrăcăminte demonstrează că noi, britanicii, nu suntem atât de sensibili pe cât am crede.

Maharani se lăsă pe spate pe pernă și trase adânc din narghilea.

– Ar trebui să-i întrebăm pe domni ce preferințe au, dar cred că *monsieur* Sabran preferă stilul european, indiferent de ceea ce spune sau face.

Sara nu știa ce să răspundă sau dacă îi era măcar permis să contrazică o persoană de viță nobilă, însă trebuia să pună punct speculațiilor indiferent care ar fi fost consecințele.

– Nu-l cunosc pe *monsieur* Sabran suficient de bine ca să-i știu preferințele și antipatiile personale. Ne cunoaștem foarte puțin.

– Ah! Vă purtați foarte englezește și mă puneți în cutiuța mea.

– Nu, nu, în nici un caz. Doar că...

Sara se bâlbâi o vreme, neștiind cum să răspundă, și răsuflă ușurată când auzi voci în spatele ei.

Îi era greu să-și dea seama dacă maharani fusese sau nu ofensată, zâmbetul ei era impenetrabil, dar deveni aproape feciorelnică în momentul când bărbații își făcură apariția în încăpere.

– Ah, iată-i pe domni, iar acum nu mai pot inventa povești de dragoste care nu există.

Sabran purta un costum de seară cu o croială europeană de culoare neagră în cinstea sosirii Sarei. Sărută din nou mâna Sarei în timp ce atât maharani, cât și sora ei chicoteau și își dădeau coate una alteia.

Părea crispat, aproape nervos. Sara își dădu seama după felul în care își tot trecea o mână prin părul negru, cu ochii căutând când într-o direcție, când într-alta, niciodată către ea și se gândi din nou că poate ar fi fost mai bine să nu fi venit.

Maharajahul intră în salon cu mare grijă și prudență ca și cum în orice secundă ar fi putut să se răstoarne și să nu se mai poată ridica niciodată. Nu mai era împovărat de greutatea atâtor nestemate ca atunci când Sara îl întâlnise ultima oară și purta o cămașă lungă din muselină și pantaloni din mătase. Chiar și așa, reușea să ofere impresia de demnitate magnifică.

Chipul i se lumină când dădu cu ochii de Sara.

– Ce desfătare să vă pot privi! Se înclină grațios în fața Sarei, care îl ținea de braț pe Sabran. Dar, vă rog, nu stați după mine, să trecem peste formalități. M-am săturat atât de tare de ele. Aici este reședința mea de la țară, aici vin pentru relaxare.

Sara zâmbi ca pentru sine. Să fii înconjurat de cincizeci de servitori în loc de o sută era o noțiune ciudată de relaxare.

– Soția mea și sora ei au încălcat obiceiurile în seara aceasta și s-au hotărât să ni se alăture la cină. Îmi place să cred că sunt un om modern și uniunea noastră a fost din dragoste... Flutură din mână prin aer în direcția soției sale. Iar ea este singura mea soție. Una este suficient! adăugă el, dându-și ochii peste cap într-un gest care mima disperarea.

Maharani râse.

– Știe că aș ucide-o pe oricare altă femeie care ar încerca să-mi ia locul.

Ochii lui maharani străluciră cu o expresie feroce, încât Sara era aproape convinsă că nu glumește, deși maharajahul păru neimpresionat de înflăcărarea ei evidentă.

– Odinioară, era de așteptat să am o sută de neveste, dar am fost civilizat de manierele voastre britanice. Zenana a rămas doar pentru spectacol. În loc de neveste, este plin de rudele mele sărace.

Râse din toată inima, ca și cum i-ar fi făcut o mare plăcere să aibă responsabilități.

O prinse pe Sara de mână și o conduse către masa unde urmau să ia cina, scutind-o de la a fi nevoită să răspundă unei mărturisiri atât de sensibile.

După tot felul de manevre cu scaunele și mult ajutor din partea servitorilor, maharajahul s-a așezat în cele din urmă în capul mesei. Dădu indicații ca Sara să se așeze la dreapta, iar Sabran la stânga sa.

– Ca să se poată uita la chipul dumitale minunat, spuse maharajahul cu o mare curtoazie. Este o combinație proastă să fii atât francez, cât și indian, cele două națiii cele mai obsedate de iubire.

– Toate națiile sunt obsedate de iubire, chiar și britanicii.

Sara vorbi fără să gândească și toți ochii erau îndreptați înspre ea, în special Ravi Sabran, care se uită la ea cu o intensitate grijulie care îi dădea o stare de neliniște.

– Dar dumneata nu ești o britanică get-beget, doamnă Fitzroy, nu cu înfățișarea dumitale exotică, insistă maharajahul. Ești spaniolă poate sau italiană. Am văzut femei italiene care seamănă foarte mult cu dumneata.

– Nu sunt foarte sigură de trecutul meu. Mătușa mea spunea că mama avea sânge spaniol, dar nu mi-am cunoscut alte rude.

Maharani părea șocată.

– O singură rudă! Mai poți lua de la mine. Mă sufocă atâtea câte sunt.

Se auziră hohote de râs în jurul mesei, iar Sara zâmbi, începând să se simtă ca acasă în mijlocul lor.

– Părinții mei au murit când aveam șaisprezece ani. Este foarte bizar... Știați că domnul Sabran este acum proprietarul vechii lor case... cea în care mi-am petrecut copilăria? Părinții mei sunt îngropați acolo.

Maharajahul se uită la ea, apoi la soția lui care părea să se legene abia perceptibil în scaunul ei. Când vorbi, vocea ei păru să-i tremure puțin.

– Dar *monsieur* Ravi este stăpânul casei Radcliffe. Cu siguranță, nu sunteți fiica lui William Radcliffe, nu?

Pentru un moment, Sara oscilă între teama la gândul că ar putea descoperi lucruri noi despre părinții ei și dorința de a ști mai multe.

Vocea aproape că îi tremură atunci când vorbi.

– L-ați cunoscut pe tatăl meu?

Maharajahul încuviință în tăcere cu o mișcare a capului, holbându-se la ea cu gura deschisă.

– Cât de ciudat...! Da, sunt fiica lui, dar în Anglia am crescut cu numele de Archer. Nu știu de ce, dar mi-e teamă că familia mea ascundea un secret teribil.

Râse din nou, însă simțea din ce în ce mai acut sentimentul de disconfort.

– Numele mamei tale a fost Lillian? Maharani aproape că se ridicase de pe scaun, ținând o mână la inimă ca și cum ar fi fost cuprinsă de durere. Atunci ești Sarianna? Micuța Sarianna? Da, tu ești, te recunosc după păr, al ei era mai deschis la culoare, dar asemănarea este foarte mare!

Sara intră de-a dreptul în panică.

– Da, acela a fost numele meu. Malika este singura persoană care mă strigă așa. Ați cunoscut-o pe mama?

Sabran era și el alarmat de evenimentele care se desfășurau sub ochii lui și urmărea conversația cu privirea.

– Sarianna? Sabran îi pronunță numele în șoaptă, rostogolind cuvântul cu limbă. Ți se potrivește.

Maharani o fixă pe Sara cu privirea mai de aproape acum.

– Da, pot vedea asemănarea. Părea că face un mare efort ca să-și recapete stăpânirea de sine, după care se așeză din nou în scaun. Da, am cunoscut-o pe mama ta. Nu o știam foarte bine, dar a fost o persoană deosebit de încântătoare.

Se uită peste masă la soțul ei, care rămăsese cu furculița suspendată la jumătatea drumului către gura deschisă și ceva părea că se întâmplă între ei.

– Da, era deosebit de încântătoare, murmură el ca pentru sine. A fost o mare tragedie atunci când au murit.

– Înseamnă că nu îmi puteți spune nimic despre ei? Sara se încruntă. Îmi ascundeți ceva?

Se lăsă din nou tăcerea, în timp ce toți își aruncau priviri furișe unul altuia.

– Nu am altceva să-ți spun despre ei, zise maharajahul în cele din urmă, decât că erau mai îndrăgostiți unul de celălalt decât oricare alt cuplu pe care l-am cunoscut și am fost foarte întristați atunci când am auzit de moartea lor. Poate de aceea te-am plăcut de la început. Am văzut asemănarea fără să-mi dau seama.

Făcu un gest din mână care nu era adresat cuiva anume, după care schimbă subiectul, deși Sarei i se păru că este mai grijuliu și mai

curtenitor cu ea decât înainte și, deși părea ciudat, părea că sunt mai apropiați unul de celălalt.

Conversația reveni la subiecte mai banale, iar maharani păru să-și recapete buna dispoziție pe măsură ce seara a continuat, deși se uita deseori înspre Sara cu o încruntare tristă pe chip. La un moment dat, o auzi murmurând aproape imperceptibil.

– Sărmana copilă, sărmana copilă orfană...!

Sabran a fost tăcut în cea mai mare parte a serii, lăsându-l pe maharajah să vorbească fără să fie întrerupt, deși Sara îi simțea privirea asupra sa chiar și atunci când chipul îi era în umbră. Prima seară în palat a fost inconfortabilă, iar Sara a fost bucuroasă să se retragă mai devreme, scuzându-se că era prea epuizată, cu toate că dormi foarte prost, bântuită până în zori de gânduri exagerat de neliniștitoare.

În acest mic palat din junglă se simțea de parcă ar fi trăit pe o insulă unde îi era îndeplinită fiecare dorință. Uită atât de ușor de viața pe care o ducea cu Charles în afara acestor ziduri, încât era ca și cum căsătoria lor nici n-ar fi avut loc. Câteodată, pentru un scurt moment doar, își aducea aminte, după care le alunga și se lăsa absorbită de prezentul mult mai agreabil.

Diminețile și le petrecea scriind despre viața zilnică a palatului și simțea că, dintre toate povestirile ei, acesta ar fi putut fi probabil cea mai bună. Nu aflase nici o veste de la editorul britanic și abandonase aproape orice speranță că ar putea primi vreun răspuns, dar trimise cele mai recente scrisori cu o vagă urmă de încredere, sperând că vor fi remarcate.

După-amiezile și le petrecea alături de maharani și de anturajul acesteia în intimitatea zenanei, unde se răsfățau ore întregi bârfind leneșe și unde stătea desculță și îmbrăcată în sari, desfătându-se de sentimentul degetelor de la picioare pe podelele reci din marmură. Serile însă revenea la rochiile occidentale, de parcă s-ar fi vârât într-o armură, trăgea pe ea straturile de jupoane din mătase și șifon și își strângea părul după cele mai noi tendințe din revistele de modă britanice. Era ca și cum, echipată corespunzător, se simțea apărată de o fortificație suplimentară care să o ajute să reziste farmecului misterios al lui Ravi Sabran.

Maharani îi îngreuna misiunea căci vorbea deseori cu admirație despre Sabran.

– Este un om bun, deși încearcă din răsputeri să ne facă să credem că nu este. Până și dragostea lui pentru Maya izvorăște din bunătate. N-a suportat să vadă felul în care era tratată de bruta aceea de soț al ei, așa că

a convins-o să fugă cu el. Este în siguranță atât timp cât se află sub protecția lui *monsieur* Sabran, dar soțul ei nu se va da înapoi de la nimic ca să o aibă înapoi, nu pentru că o iubește, ci pentru că o consideră proprietatea lui.

– *Monsieur* Sabran probabil că o iubește foarte mult.

– Este frumoasă asemenea unei flori, dar cred că nu frumusețea l-a făcut să se simtă atras de ea, ci mila, iar iubirea a venit mai târziu. Pentru ea însă, pasiunea este atât de mare, încât va dispărea doar odată cu moartea ei. Nu am nici cea mai vagă îndoială. Își întări cuvintele lovindu-și degetele de la o mână de podul palmei celeilalte mâini. Câteodată mi-aș fi dorit să nu se fi întâlnit niciodată; este o situație imposibilă.

– Ai putea constata că poate nu este atât de dependentă de dragostea domnului Sabran pe cât ai crede. N-a murit nimeni dintr-o dezamăgire din dragoste.

– Draga mea doamnă Fitzroy, ai atâtea de multe de învățat despre iubire. Fără nici o îndoială.

În acest moment, Sara deveni tăcută. Cuvintele nu o mai ajutau. Era adevărat, nu știa nimic despre iubire. Drept dovadă, era nefericită.

Sabran își anunță intenția de a pleca de la palat fără nici un fel de avertisment.

Trebuia să se ocupe de niște afaceri în Pondicherry care nu sufereau amânare și urma să plece cât de curând posibil.

Anunțul a fost întâmpinat de un cor de proteste din partea tuturor cu excepția Sarei care nu se putea abține să nu se simtă oarecum ușurată să se elibereze în sfârșit de prezența lui tulburătoare.

Ultima lor seară împreună se cerea sărbătorită cu șampanie și, pe măsură ce seara înainta, maharajahul deveni mai sentimental.

– Dacă nu ar fi fost *monsieur* Ravi, nu ne-am fi întâlnit niciodată, spuse el, atingând cu delicatețe mâna Sarei. Trebuie să o inviți pe doamna aceasta la una dintre chermezele tale, spuse el. Te va fascina.

Sara privi la Sabran, care își ridică paharul închinând către ea și zâmbind, deși își dădea seama că este stânjenit de această dezvăluire.

– Și am șocat-o pe draga doamnă Fitzroy când i-am spus o mare minciună despre un tigru și despre cum tatăl meu folosea văduve pe post de momeală pentru tigri. Râse. Îmi aduc aminte și acum ce față făcuse și cum devenise palidă din cauza terorii, rămânând însă o *lady* perfectă.

Sara râse.

– Deci a fost doar o născocire până la urmă. Slavă Domnului! Mi-am făcut deseori griji în această privință. Nu voiam să cred că tatăl

dumneavoastră a fost crud.

– Și am mai vorbit de cât de atașat sunt de anumite obiceiuri englezești. Stilul englezesc de dans este fermecător din punctul meu de vedere și dacă nu aș fi fost atât de gras, mi-ar fi plăcut la nebunie să dansez cu draga noastră doamnă Fitzroy. Dar vai, nu a fost să fie. Își mângâie pântecul uriaș cu degetele pline de inele. Dar, *monsieur* Ravi, ai putea să o inviți pe doamna Fitzroy la dans ca eu să mă pot uita? Așa aș putea să-mi imaginez cum ar fi dacă aș fi în locul dumitale.

– Să dansez cu domnul Sabran?

Era pe cale să refuze când maharajahul bătu din palme entuziasmat deja de idee.

– Da, da, un dans, dacă vrei să-mi faci pe plac, dragă doamnă Fitzroy. Nutresc dorința de a te vedea dansând. Un vals! Mi-ar plăcea la nebunie un vals.

Sara se ridică în picioare. Era imposibil să-l mai refuze acum.

Maharani merse degrabă către pian.

– Am avut mult timp o guvernantă englezoaică, pe domnișoara Leach. Se purta foarte sever cu mine. De fiecare dată când cântam o notă greșit, mă lovea cu o riglă peste articulații. Dar nu am uitat niciodată.

Începu să cânte, atingând clapele cu un mare entuziasm, chiar dacă instrumentul era teribil de dezacordat.

– Cântă ceva de Strauss, cântă ceva de Strauss! zise maharajahul bătând deja ritmul cu piciorul încălțat cu sanda.

– Permiteți?

Sabran se afla în fața ei, cu brațele întinse în față și cu privirea întunecată ațintită asupra ei.

Când Sabran îi înconjură talia cu brațul și o trase pe Sara înspre el, un moment de confuzie cuprinse auditoriul, iar dinspre sora lui maharani se auziră câteva exclamații de uimire. O prinse de mâna care îi rămăsese liberă și o ținu într-a lui. De îndată, o senzație asemenea unei furnicături păru să se propage dinspre trupul lui înspre al ei, iar Sara trebui să facă eforturi pentru a-și recăpăta stăpânirea de sine. Privi în jur, încredințată că cineva trebuie să-i fi remarcat disconfortul. Maharajahul, care nu contenea să zâmbească și să bată zgomotos din palme pe ritmul muzicii, nu părea să bage de seamă ce se întâmplă, deși atât maharani, cât și sora ei, care i se alăturase între timp la pian, o fixau amândouă cu privirile șoptind una către alta suficient de tare cât să o sperie.

Își ținu privirea ațintită asupra propriei mâini, așa cum se rezema de umărul lui, hotărâtă să nu cadă din nou prizonieră în privirea lui hipnotică.

– Secretul meu a ieșit la iveală, șopti el ținând-o aproape și provocându-i un fior pe șira spinării. Mărturisesc că vreau să aflu mai multe despre dumneavoastră. Să fie oare atât de greșit?

Așteptă un răspuns privind-o cu ochii aceia cu pleoape grele, în timp ce fața lui aproape o atingea pe a ei, însă Sara era hotărâtă să rămână tăcută. Își îndreptă spatele și își mușcă buza. Era periculos să fie atât de aproape de el. Era o situație căreia trebuia să-i pună imediat capăt.

– Vă rog să mă scuzați, cred că le-am amuzat suficient pe Majestățile Lor.

Sabran își desprinse mâna din talia ei, deși ochii îi rămaseseră fixați asupra ei cu o privire înflăcărată.

Maharajahul luă din nou loc pe scaun fără să-și dea seama de drama ce se desfășura în apropierea lui, sincronizându-și în continuare bătaia piciorului cu muzica pianului. Maharani se opri și ea epuizată în cele din urmă și termină de cântat cu un scârțâit.

Sara făcu o reverență înaintea amândurora.

– Vă supărați dacă mă voi retrage în camera mea mai devreme în seara aceasta? Sunt foarte obosită.

– Bineînțeles, draga mea doamnă Fitzroy. Ne-ai suportat suficient de mult timp prostiile, sunt sigur.

Maharajahul încercă să se ridice în picioare, dar abandonă aproape imediat.

– În nici un caz... Domnule Sabran, nu voi mai avea ocazia să vă văd înainte să plecați mâine-dimineață, dar vă mulțumesc... rosti Sara, neștiind ce altceva ar putea spune.

Sabran îi sărută mâna învăluind-o într-o privire sobră, dar cu subînțeles. Se îndepărtă grăbită, dojenindu-se în sinea ei pentru stânjeneală și lipsa de sânge-rece.

Capitolul 31

În intimitatea camerei ei, se plimbă înainte și înapoi fără să mai dea importanță nici unui alt lucru, cu excepția gândurilor care îi bubuiau în creier. O chinuiau iar și iar. Era oare evident pentru toată lumea că avea o influență tulburătoare asupra ei? De ce a trebuit să se facă de râs și să părăsească încăperea în felul acela? De ce se înroșea toată de fiecare dată când el o privea? Probabil că o credea de-a dreptul neghioabă. Trase de șireturile strânse ale rochiei. Malika era de negăsit. Îi era imposibil să se odihnească după o astfel de zi. Ieși în grabă afară ca să-și continue plimbarea lângă fântâna din curte. Începuse să creadă că probabil se îmbolnăvise din nou.

– Malika! strigă ea trăgând de partea din spate a rochiei.

Văzu că poarta grădinii, care dădea înspre terasă, era deschisă.

Zări silueta unui bărbat care stătea singur, privind soarele coborând la apus. Își dădu imediat seama că era Sabran, dar, înainte să apuce să se îndepărteze, se întoarse și o văzu.

– *Monsieur*, vă rog să mă iertați. O căutam pe Malika.

Dădu să plece. Îi era imposibil să rămână singură cu el. Prezența lui o tulbura prea tare. Se temea că vocea ei tremurândă să nu o fi dat deja de gol.

– Mai rămâneți. E o seară atât de frumoasă. E aproape la fel de strălucitoare ca și ziua.

Vocea lui era naturală și calmă. Poate nici nu-și dădea seama de ceea ce se întâmpla.

Malika își făcu apariția pe terasă și se puse între ei, supraveghindu-i cu o privire vigilentă. Era evident că nu vedea cu ochi buni ca stăpâna ei să rămână singură cu alt bărbat în afara soțului ei. Sara știa că Malika îl simpatiza pe Sabran și nu exista pericolul ca ea să bârfească, dar, chiar și așa, stătea mereu de pază.

– Trebuie să discutăm despre un subiect de mare importanță, dar trebuie să fie între patru ochi. Există un loc unde merg ca să meditez, dacă mi-ați face onoarea de a mă însoți.

– Suntem singuri și aici, vă rog să vorbiți deschis.

– Este un subiect foarte sensibil...

Ochii lui de un gri intens scăpărară de jur împrejur, de parcă cineva i-ar fi putut auzi și, deși se temea să rămână singură cu el, curiozitatea ei crescu.

Sara înclină din cap, iar timp de o secundă nu reuși să mai spună nimic.

Sabran o conduse printr-o poartă săpată în zidul palatului, iar ea îl urmă în tăcere printr-o grădină cu zidurile înalte plină de aroma unei iasomii stranii, cunoscută pentru faptul că înflorea doar noapte, întrebându-se de ce era atât de misterios. Micuțele buchete de flori cerate, sub forma unor trompete păreau că strălucesc în lumina lunii, emițând un parfum puternic în valuri aromate care îmbătau și ademeneau orice creatură suficient de nesăbuită ca să cadă în mrejele lor.

Din când în când, el se oprea să o aștepte până când ea îl ajungea din urmă. La un moment dat, îi întinse mâna ca să o ajute, dar ea îl refuză știind că ar fi fost periculos. Ajunseră în cele din urmă la un mic bungalou separat de clădirile principale ale palatului, unde flacăra unor lumânări pâlpâia prin ferestrele larg deschise și arunca o strălucire care atrăgea atenția spre veranda care înconjura casa. Aici, parfumul de iasomie era aproape copleșitor.

– Vino, spuse el făcând un gest către ușa deschisă.

Sara ezită la început. Privirea lui era atât de intensă, atât de pătrunzătoare, încât începu să tremure din tot corpul. Apoi, un sentiment de nepăsare puse stăpânire pe ea și își spuse că nu este nimic în neregulă cu a rămâne singură cu el și păși înăuntru.

Într-unul dintre colțurile camerei se afla un divan imens acoperit cu perne și înconjurat de perdele din muselină. O carte stătea deschisă la jumătate, cu paginile în sus, marcând locul unde cititorul abandonase lectura. Sara își întoarse capul în altă parte. Nu îi plăcea acest loc, era prea intim. Prezența ei acolo era aproape indecentă.

O furie irațională i se furișă în suflet. Nu era corect din partea lui să o compromită printr-o astfel de situație. Aruncă o privire înspre el cu coada ochiului, dar el nu părea impresionat de situație, privind-o cu o expresie nerăbdătoare, fericit că poate arăta acest loc minunat și altcuiva, oricui.

Se relaxă puțin, dar își ținu privirea îndreptată către celălalt colț al încăperii. Peste tot erau vaze cu flori albe și parfumate, iar aroma seducătoare a iasomiei umplea încăperea. O statuie delicată din fildeș înfățișându-l pe Shiva dansând stătea solitară pe o masă splendidă și străveche în centrul încăperii.

– Fermecător, *non*? spuse el rânjind, deschizându-și larg brațele.

– Foarte.

Sara râse, însă vocea ei sună bizar și aproape strident.

Sabran îi făcu semn către două divane joase așezate față în față lângă fereastra deschisă, după care bătu din palme și un servitor își făcu apariția.

– Serviți niște *chai*?

Sara înclină din cap în semn de răspuns, după care femeia dispăru la fel de rapid pe cât venise.

Sara se uită în jos la mâinile pe care le ținea răsucite în poală și se simți copleșită de timiditate. Își simțea întreaga ființă electrizată, iar capul îi vâjâia. Chiar și sunetele obișnuite erau amplificate, iar zdrăngănitul pe care îl făcea servitoarea în fundal în timp ce prepara ceaiul i se părea asurzitor, întinzându-i nervii la maximum. Chiar în momentul când simți că nu mai suportă tensiunea, femeia reapăru, întrerupând pentru moment tensiunea dintre ei.

Așeză tava pe o masă între cele două divane, după care, aruncând o privire cu subînțeles înspre Sara, îi lăsă singuri.

– Îmi dați voie? întrebă Sara cu o vocea care sună asemenea unui scârțâit răgușit, ușurată că avea ceva de făcut cu mâinile, pe care le întinse tremurând către ceainic.

– Vă rog chiar!

Deși avea o voce calmă, părea că și lui îi era greu să se relaxeze. Își puse picioarele unul peste celălalt, după care le desfăcu de mai multe ori, privind-o cum se străduia să toarne ceaiul. Se repezi în față ca să apuce ceașca înainte să se facă țăndări de podea.

Apucă ceșcuța cu ambele mâini, apoi se așeză înapoi pe divan. Trase adânc aer în piept și începu să vorbească:

– Sunteți conștientă că au existat o serie de evenimente care ne-au adus împreună?

– Da, am observat o serie de coincidențe stranii.

– Nu sunt coincidențe. S-a întâmplat altceva, ceva care mă neliniștește.

Sara lăsă cu mare grijă linguriță jos, de teamă că ar putea atrage atenția înspre mâna care îi tremura.

– Nu doriți să-mi spuneți despre ce este vorba?

– Nu, nu pot. Veți afla atunci când va veni vremea. Nu eu sunt cel care trebuie să vă facă această dezvăluire.

– Este foarte misterios, *monsieur*. Atunci de ce m-ați adus aici?

Sabran își încruntă sprâncenele oftând adânc, după care își trecu degetele prin păr ca și cum ar fi putut îndepărta astfel un gând care nu-i dădea pace.

– Ca să vă spun... ezită, nesigur dacă trebuie sau nu să continue... să vă spun că, în ciuda tuturor lucrurilor și persoanelor din viețile noastre, trebuie să fim împreună. Nimeni nu ne poate împiedica întrucât este vorba despre destin. Toate semnele indică înspre acea direcție.

– Oh!

Sara nu reuși să mai spună nimic, deși se simți cuprinsă de un val de bucurie atât de intensă, încât era singură că avea să leșine. Își fixă privirile asupra lui, cu sufletul la gură, în timp ce el scoase un oftat exasperat, după care cuvintele începură să se rostogolească cu repeziciune.

– Am vrut totodată să vă spun că vă iubesc și să întreb dacă există vreo șansă să simțiți același lucru pentru mine.

Sara se așeză cu fața înspre el, cu genunchii tremurând, așezându-și mâna pe spătarul divanului pe care stătea.

– Mă iubiți doar pentru că este predestinat să se întâmple așa? Se pare că ideea de a mă iubi vi se pare dezagreabilă. Nu înțeleg.

Sabran părea la rândul său șocat. Stătea în fața ei, flexându-și mâinile și mușcându-și buzele.

– Nici eu nu înțeleg. Nu mi-am dorit să se întâmple așa, spuse cu amărăciune.

– Atunci nu voi rămâne să vă mai ascult.

Dădu să plece aproape îndurerată, după care se simți cuprinsă de un impuls copleșitor de a-l mai privi o ultimă dată, iar ezitarea și expresia de pe chipul ei îl făcură să se repeadă înainte și să o cuprindă în brațe.

– Nu, vă rog... lăsați-mă să plec... trebuie să plec...

Sabran îi ținu privirea prizonieră într-a lui, iar Sara nu reuși să privească în altă parte.

– Bariera care ne desparte a dispărut aproape, șopti el.

Îl simți cum tremura. Tremurul trecu din trupul lui într-al ei, iar Sara își lăsă capul pe spate când îi simți apăsarea buzelor lui calde la baza gâtului.

– Mi-am dorit de atât de mult timp să pot face asta, murmură el. Semnul acela micuț este atât de ispititor.

Găsi curajul de a se întoarce înspre el, îngrozită că ar putea ceda propriei dorințe orbitoare, și își îngădui pentru prima dată un moment îndelungat și prețios de a-i aprecia farmecul exotic. Le zâmbi ochilor aceia de culoare gri, cu pleoapele grele, plini de pasiune și dorință.

– Nu-mi oferiți timp. Iar eu am nevoie de timp.

Chipul Sarei devenise extrem de palid, iar ochii îi străluceau de parcă ar fi avut febră.

– Sarianna, acesta ne este destinul. Nici unul dintre noi nu poate face nimic ca să-l schimbe.

Vocea lui era hipnotică, iar ea era fascinată. Sabran apucă apoi o șuviță din părul ei care i se revărsa pe lângă gât și o duse la buze. Simți un frison coborându-i pe șira spinării și începu să tremure. O sărută foarte delicat la început, jucându-se cu buza de sus, desfătându-se în așteptarea pasiunii până când buzele ei se deschiseră. O sărută adânc și copleșitor și plin de afecțiune.

Amândoi scoaseră un suspin prelung și se agățară unul de celălalt, uimiți și încântați să-și dea seama că sunt atât de atrași unul de celălalt. Nu reușeau să-și liniștească trupurile, înnebunite pentru atingerea după care tânjeau amândoi, însă simțind ca și cum dorința lor nu putea fi niciodată împlinită.

– Draga mea, nu mă pot abține, murmură el, după care, prinzându-i ambele mâini într-ale lui, o trase înspre divan.

Se prăbușiră sub acoperământul din muselină și își îngăduiră să fie învăluiți mai departe în lumea lor. Gura ei i-o devasta pe a lui, bucurându-se în același timp de senzația pe care i-o dădea trupul lui ferm apăsând într-al ei. Asta și-ar fi dorit de la Charles, dar nu primise niciodată.

Îl strigă pe o voce șoptită, plină de panică:

– Ravi... Ravi...

– Ce e, draga mea? spuse el, cu o voce de parcă ar fi fost învăluită în ceață, jucându-se cu părul ei cel lung.

– Așa arată dragostea?

Sabran râse și se ridică pentru a o putea privi.

– Așa arată pentru mine și sper că și pentru tine.

O sărută din nou și din nou. Intens, delicat și mistuitor până când simți că ar putea leșina de la atâta plăcere.

Sabran se trase apoi în spate, dorind să se bucure de ea în voie. Îi ridică rochia, zâmbind când văzu atât de multe jupoane. Simți între degete dantela albă și delicată.

– Atât de multe haine... spuse el râzând. Cât de fermecător, cât de erotic poate fi totul... Mă înnebunește.

Sara se străduia să-și țină rochia în jos, dar el îi prinsele ambele mâini și i le sărută și spuse cu fermitate:

– *Non!*

Sara oftă și se lăsă în voia momentului. Cu obrajii îmbujorați, se lăsă pe spate sprijinită de perne, închizând ochii și privindu-l hipnotizată.

– Atât de minunată... murmură el. Atât de minunată!

Gemu puternic după care își îndesă pumnul în gură simțindu-se dintr-odată rușinată de propria plăcere. El o prinse din nou de mâini, pe care i le apăsă în perna de deasupra capului înainte să o sărute din nou și să-i strivească trupul cu greutatea trupului său. Sara îi simți puterea și forța și știa că aceasta este doar o mică parte.

Luna umplea încăperea cu razele ei, luminându-le trupurile întinse pe pat. Nu scoase nici un cuvânt, dar își duse mâna către locul unde marginea de sus a ciorapului întâlnea coapsa, pipăind pielea moale. Își îndesă fața în coapsa ei, mușcând jucăuș și lingând, mișcându-și buzele către locul unde îndoitura coapsei se întâlnea cu dantela pantalonașilor din mătase. Râse în timp ce-i deznoda cu lentoare panglica neagră și îngustă din jurul taliei.

– Atât de feminină, atât de adorabilă, șopti el apăsându-și gura pe pântecul ei fierbinte.

Atingerea mâinii lui calde pe coapsa ei îi oferi senzații pe care nu le mai simțise până atunci.

– Dacă vrei să mă opresc, trebuie să-mi spui acum. Peste o secundă va fi prea târziu.

Părul lui lung și negru se revărsă în față înconjurându-i chipul. Îl dădu pe spate, nerăbdător, cu ochii aprinși, așteptându-i răspunsul.

Ea îi răspunse cu buzele ei moi și smerite, iar într-o clipită, el îi trase trupul dedesubtul lui, smulgându-i cu mâinile lenjeria din mătase. Sara scoase un țipăt când o pătrunse, iar Sabran îi acoperi gura cu a lui, șoptindu-i:

– Ești prea îngustă pentru mine... Deschide-te puțin mai mult...

Sara își lăsă picioarele să se deschidă și mai mult, iar el se mișcă mai adânc în interiorul ei.

– Mai mult, șopti el, rotindu-și delicat degetul arătător în jurul sexului ei.

Nu mai fusese niciodată atinsă astfel și se desfăta de o plăcere din ce în ce mai mare. Sabran se împinse mai tare, înconjurând-o cu brațele, aproape rănind-o acum în timp ce își satisfăcea plăcerea, fără să se înfrâneze până când sudoarea străluci pe pielea lui aurie, iar ea rămase prosternată, neputându-se mișca sub greutatea lui, cu buzele întredeschise, amețită de plăcere.

– Atât de inocentă, atât de pură... râse el cu chipul asemenea unui satir... dar nu chiar atât de pură.

Sara aproape că se transformase într-o păpușă din cârpă când el o trase deasupra lui, jupoanele cele lungi împrăștiindu-se în jurul amândurora, cu sânii pe jumătate expuși din cămașa deschisă, iar părul roșcat și lung răsfirat într-o claie încâlcită care îi cădea pe spate. Încercă

să-i îndepărteze mâinile atunci când el dori să-i exploreze în continuare trupul, rușinată să fie atât de goală și de vulnerabilă, dar el îi prinse ambele mâini într-ale lui.

– Nu-mi lua plăcerea... era insistent, aproape mânios... și nici pe a ta.

Apoi aproape dintr-odată, starea lui de spirit s-a întunecat și îi apucă șoldurile, apăsând-o de trupul lui, hotărât și insistent. Pe trupul ei puse de asemenea stăpânire o forță puternică, ritmică și pătrunzătoare, până când climaxul explodă din amândoi, asemenea unui delir impetuos și vesel.

– *Mon Dieu*! murmură el, gâfâind, apoi râzând delicat, o întoarse delicat pe spate ca să o poată privi și săruta din nou. Atâta plăcere, simt că am întinerit.

Ea era prea ametită ca să poată răspunde imediat, după care întrebă aproape umil:

– Nu am mai simțit niciodată așa. Așa trebuie să fie?

– Doar pentru cele norocoase, spuse el râzând.

O sărută din nou, șoptind în timp ce-și vârî nasul la baza gâtului ei.

– Am fost o brută nepăsătoare. Iartă-mă, dar acum voi avea mai multă grijă... Vreau ca plăcerea noastră să dureze întreaga noapte.

– Trebuie să plec. Malika va observa că nu sunt în camera mea și va pleca să mă caute.

– Cum aș putea să te las să pleci acum.

Îl lăsă să o sărute știind că era pierdută.

În noaptea aceea prea scurtă, dormiră cuibăriți unul în brațele celuilalt până când o dorință care nu suporta amânare punea din nou stăpânire pe el. Ea se abandona cu totul, uimindu-se pe sine de pasiunea cu care capitula, lăsându-l să-i facă tot ceea ce el dorea până când primele raze ale soarelui căzură pe trupurile lor epuizate și rănite.

Când se treziră, fețele le erau foarte aproape una de cealaltă și, imediat ce-și deschiseră pleoapele, se cufundară într-un sărut interminabil și fierbinte.

– Câtă fericire! șopti el. Câtă plăcere!

Degetele ei trasară conturul buzelor lui puternice, rănite și umflate de la noaptea sălbatică de amor care tocmai se încheiase. Inima îi dădea pe dinafară ca să mai poată face și altceva decât să zâmbească.

– Așa înflorește floarea de lotus într-un final, spuse el. Nu te-am văzut niciodată atât de frumoasă. Privirea îți este plină de pace.

– Tu mă faci să mă simt așa. M-ai transformat.

Sara îl prinse de mână și îi sărută degetele, cu ochii plini de lacrimi.

Sabran renunță la planul de a pleca în călătoria de afaceri și se întâlniră în secret în fiecare seară, ea venind aproape alergând prin grădina luminată de lampioane până la locul unde o aștepta el și, după o zi pe care era forțată să o petreacă în compania altora, fără să se poată atinge decât cu excepția unei mângâieri electrizante de mâini, se prăbușeau unul în brațele celuilalt de parcă fuseseră despărțiți săptămâni întregi și nu doar câteva ore.

Sabran era de nestăpânit în ardoarea de a o poseda, înconjurând-o cu umerii și brațele sale masive, capturând-o asemenea unui fluture care fâlfâia din aripi aproape de trupul său, în timp ce o ridica de la podea ca să o ducă în pat, ținându-și gura apăsată pe unul dintre sânii ei.

În alte dăți, după ce se rotea prin încăpere asemenea unei bestii închise într-o cușcă, o întâmpina doar cu o privire intensă și câteva cuvinte fierbinți, prinzând-o de încheietură când își făcea apariția în încăpere, cu sufletul la gură după ce alergase, cu ochii strălucitori și dornici, înainte să o tragă înspre el, ridicându-i rochia pentru a o poseda lipită de perete sau în locul în care stătea, acoperindu-i gura cu a lui, înăbușindu-i gemetele de plăcere până când o elibera din nou, cu picioarele tremurânde, lăsând-o cu trupul tremurând în urma atacului său brutal.

Tandrețea care urma apoi când își șoptea dragostea pentru ea, pleoapele fin sculptate ale ochilor lui, grele de o încântare delicată când îi săruta gura și trupul iar și iar.

Îi povesti despre misterele *Kama Sutra* și cum ar putea experimenta împreună o plăcere și mai mare.

– Doar puțin câte puțin, asemenea unei picături dintr-un ulei rar și prețios, spuse el, astfel încât plăcerea ar putea dura până la sfârșitul vieților noastre.

Când îi pomenea de viitor însă, Sara simțea o durere asemenea unui cuțit în inimă care, câteodată, amenința să-i distrugă fericirea pe care o trăia acum.

Nu abordau niciodată subiectul acesta, căci nici unul nu dorea să destrame vraja momentelor perfecte pe care le petreceau împreună. Era ca și cum ar fi fost fermecați. Își duceau zilele asemenea unor copii trăind doar pentru prezent, iar între pereții propriului mic palat se puteau preface, aproape cu succes, că nu mai exista altă lumea în afară de a lor.

Alții, cu toate acestea, nu rămăseseră orbi la pasiunea lor. Când îi vedea împreună, maharani era cuprinsă de un sentiment al pierzaniei.

Remarcase cum Ravi nu mai purta inelul de la Maya și cum o urmărea pe doamna Fitzroy peste tot cu privirea.

În mod evident, era cuprins de un fel de delir, iar lui maharani îi amintea de un leopard care se lăfăia la soare, sătul și mulțumit, lingându-și leneș labele după ce-și ucisese prada.

Știau amândoi că nu avea cum să dureze, dar când visul li se spulberă, șocul nu a fost mic. Sara își dădea cu kohl în jurul ochilor așa cum făcea deseori în ultimul timp. În afara farmecului pe care i-l conferea privirii, simțea că poțiunea aceea magică și întunecată marca transformarea prin care trecuse, atât trupească, cât și sufletească.

Tolănit în pat, Sabran o privea pe Sara cum stătea în fața oglinzii, tot în cămașa de noaptea, cu părul lung și roșcat rostogolindu-i-se pe spate, scăldată în lumina soarelui de culoarea aurului topit, care strălucea asemenea unui nimb în jurul capului ei. Zăboviseră prea mult timp unul în compania celuilalt, iar ziua luminoasă strălucea deja prin perdelele de muselină albă. De obicei plecau din micul lor palat în zorii zilei, înainte ca restul celor din casă să se trezească, dar el insistase să servească micul dejun doar ei doi, riscând să fie descoperiți.

Sabran o admira pieptănându-și părul, mătasea fină a cămășii de noapte alunecându-i de pe umăr și lăsându-i la vedere pielea spatelui albă ca frișca, umplându-l de dorința bruscă de a o poseda din nou, înainte să înceapă o nouă zi de prefăcătorie.

Veni în spatele ei cu un pas mlădios, silențios, dar sprinten. Își încolăcea degetele în părul ei și în jurul sânului, sărutând-o pe spate și șoptindu-i la ureche:

– Întoarce-te în pat...

Sara se mulțumi să-i zâmbească doar în oglindă, lăsându-și capul pe spate și sprijinindu-se de umărul lui. Se obișnuiseră cu tăcerile tandre ale unuia sau celuilalt. Luându-i peria din mână, o trase spre pat șoptindu-i:

– Vreau să te fac să mai vrei o dată... și încă o dată...

Se auzi un strigăt care îi smulse pe amândoi din visare.

– Sarianna! Stăpână!

Sabran se dădu înapoi, cu privirea în flăcări.

– Ce caută femeia asta aici? Nu te slăbește din ochi nici o clipă! Zici că e câinele tău de pază.

Sara îi dădu mâinile la o parte și se lăsă să alunece din pat, răsucindu-și părul la spate și încercând să-l facă să stea prins.

– Sarianna! Vocea Malikăi răsună din nou, de data aceasta pe un ton imperios. A sosit un mesager din partea domnului Charles! Domnul

Charles sosește aici! În seara aceasta...

– Charles! Doar simplul fapt de a-i rosti numele o umplu de spaimă. Te va ucide dacă te găsește aici.

– Nu prea cred, spuse Sabran cu un rânjet rece, aprinzându-și o țigară și suflând fumul în aer. Dar trebuie să vorbim. Trimite-o pe Malika de aici!

– Întoarce-te în casă, Malika! spuse Sara cu o voce tremurândă. Vin și eu imediat.

Așteptară amândoi până când zgomotul pașilor se îndepărtă de terasă, după care o cuprinse în brațe și o sărută foarte delicat pe adâncitura dintre baza umerilor și gât.

– Putem fugi împreună, îi șopti el cu gura pe pielea de la baza gâtului. Putem pleca imediat.

– Oh, ce bine ar fi! Mi-aș dori să fie atât de simplu.

Își închise ochii încercând să-și imagineze cum ar fi să-l aibă mereu în preajma ei, să mănânce cu el, să se plimbe cu el și să doarmă în același pat seară de seară. Dar acolo, la marginea visului, era Maya, suspinând îndurerată, implorându-l cu brațele larg deschise, și Charles, despre care știa că nu va fi niciodată de acord să divorțeze mai ales dacă ar fi descoperit dragostea pe care o nutrea pentru Ravi Sabran. Un șuvoi de suferință și urgie ar fi urmat să se dezlănțuite deasupra capetelor amândurora, implacabil și nemilos, o luptă atât de violentă și plină de ură, încât îi era teamă că s-ar fi putut termina chiar cu moarte. Este imposibil.

Lacrimile stăteau să-i alunece pe obraji când conștientiză adevărul teribil al cuvintelor ei.

Sabran se ridică, neliniștit.

– În câteva clipe, putem fi departe de aici. Este evident că nu-ți iubești soțul.

Sara se ridică în picioare, încercând să alunge tentația de a se arunca din nou în brațele lui.

– Trebuie să mă ajuți să mă îmbrac.

Stătea cu spatele la el, ținându-și corsetul în dreptul sânilor.

– Te ajut dacă îmi promiți că vii cu mine acum.

– Te rog, Ravi...

Se încruntă, dar apoi, cu o ezitare aproape copilăroasă, o ajută să tragă de panglicile de mătase ale corsetului în jurul taliei.

– Trebuie strânse mai mult căci altfel nu voi încăpea în rochie.

Sabran trase de panglici până când talia îi deveni mai suplă.

– Cum aș putea îndura? Îi sărută spatele gol într-un fel insistent în timp ce-i prinse sânii în căușul palmelor. Mă ispitești până mă înnebunești.

Apoi, într-o izbucnire de disperare, o răsuci până ce ajunse cu fața la el, hipnotizând-o cu privirea lui.

– Vei rămâne cu mine. Vei veni cu mine la Pondicherry acum, imediat.

O sărută din nou, împingând-o din nou pe perne, dorindu-și să o vadă subjugată dorinței lui, chiar dacă știa că era fermă în decizia pe care o luase.

Abia când Sara îi prinse fața în mâini și se uită în ochii lui, începu să înțeleagă adevărul.

– Charles ne va găsi și te va ucide... sau va pune pe cineva să te ucidă. Vorbea cu mare precauție, dorindu-și ca el să o asculte. Nu își va găsi liniștea până când nu te va ucide. Îl cunosc. Știu de ce este în stare.

Sabran îi îndepărtă mâinile de pe fața lui și i le ținu la spate.

– Nu mi-e teamă de el și nu te voi lăsa să pleci. Nu cât încă te mai doresc.

Vocea Sarei era înecată de lacrimi.

– De ce vrei să înrăutățești lucrurile pentru mine? Mai ales când știm amândoi că nu ne mai putem întâlni...

– Ce vrei să spui? De ce trebuie să ne despărțim?

O ținu încă și mai strâns, iar Sara văzu o vagă urmă de îndoială încolțindu-i în priviri.

– Nu ne-am gândit... Am uitat de totul și de toate...

Sara își desprinse mâinile din încătușarea lui și începu să se îmbrace, apucând obiecte aruncate de vestimentație de prin locurile unde zăceau împrăștiate prin cameră.

Sabran se uita la ea după ce-și aprinse o țigară, cu o expresie mai întunecată pe chip, chiar dacă vorbele erau pline de speranță.

– Da, da, la început, lucrurile vor fi dureroase și dificile și vor exista și oameni care vor avea de suferit, dar va fi un sacrificiu care merită făcut. Așa cum spuneam, e predestinat. Și te iubesc... adăugă el cu o voce puternică și fermă, de parcă acest simplu fapt ar fi fost suficient pentru a depăși toate obstacolele.

Pentru o secundă, Sara simți într-adevăr un licăr de speranță și aproape crezu că ar putea fi posibil să fie fericiți împreună. Apoi euforia dispăru și rămase doar cruda realitate.

– Charles nu mă va lăsa niciodată să plec și nu va divorța niciodată de mine.

– Și ce importanță are el în comparație cu sentimentele noastre unul față de celălalt?

Sentimentele ei erau atât de puternice, încât cuvintele aproape că nu-și mai aveau nici un rost, dar se dezlănțui în încercarea de a-i aduce argumente.

– Ai uitat de Maya? Te vei lepăda și de ea? Nu se mai poate întoarce vreodată la familia ei. Știi că va fi nevoită să-și petreacă restul vieții acoperită de rușine. Unde se va duce? Nu înapoi la soțul ei. O va ucide, știi că așa se va întâmpla. Sau îi vei face rost de o casă unde să ai grijă de ea? Așa vei proceda și cu mine? Face parte tot din destin?

De data aceasta, cuvintele ei îl nimeriră din plin, iar expresia din ochii lui îi oferi răspunsul pe care îl căuta.

– Nu m-am gândit la ea. Nu vreau să mă gândesc la ea. Nu ar mai avea nici un sprijin fără protecția mea. Expresia unei dureri ascuțite i se ivi în ochii cei întunecați. Cât de crud sunt!

De data aceasta se întoarse cu spatele la ea, dându-și la o parte părul lung și negru de pe chip. Se încruntă și își mușcă buza de jos.

– Trebuie să plec, Ravi.

Încercă din nou să o convingă. O acuză că-i pasă prea mult de ce cred ceilalți, iar apoi, într-un final, când văzu că nu reușește să o impresioneze, deveni disperat.

– Îți voi găsi o casă frumoasă. Nu-ți va lipsi nimic... nimic, bijuterii, sunt un om bogat, mult mai bogat decât ți-ai putea imagina... Am putea merge în Franța sau vino în Pondi cu mine. Promite-mi că vei veni la mine acolo. Nu te pot lăsa aici cu bărbatul acela. Nu suport gândul că te va atinge. Nu vei fi a lui!

Sara observă cum își încleștа mâinile involuntar, de parcă își imagina cum ar fi să le strângă în jurul gâtului lui Charles.

– După ce o să-l pun în fața adevărului despre dragostea noastră, va trebui să-ți acorde divorțul. Nu va putea suporta o rușine atât de mare.

Zâmbi, ca și cum, în sfârșit, găsise soluția.

– Ai uitat de Maya. Va sta între noi asemenea unei stafii. Mereu! Știi că așa va fi. Nu pot să-i fac rău știind ce viitor o așteaptă, chiar dacă doresc să fii al meu.

Stătu acolo o vreme, cuprins de un amestec de furie și neajutorare.

– Voi părăsi locul acesta de dragul rău, dar nu-ți voi spune rămas-bun. Nu pot, chiar dacă doresc. Nu uita! Zeii au dorit ca noi să fim împreună.

– O, Ravi, spuse ea ștergându-și lacrimile din ochi, nu o putem abandona pe Maya, chiar dacă zeii și-au luat mâna de pe ea.

Capitolul 32

Maharani și doamnele din suita ei o urmăreau pe Sara cu priviri curioase. Sara era încredințată că femeile acelea bănuiau ceva, iar gândul îi dădea un sentiment de anxietate și vinovăție.

Maharani a fost prima care a vorbit.

– *Monsieur* Sabran a plecat. Cu cine o să ne mai amuzăm noi, doamnele, de acum înainte?

Dacă Sarei i-ar mai fi rămas vreun pic de culoare pe chip, i s-ar fi năpustit în obraji în acel moment, dar se întoarse înspre maharani și, după un început șovăitor, își găsi curajul de a o ruga să nu pomenească nimic despre vizita lui Sabran.

– Vedeți, soțul meu are o antipatie nejustificată față de *monsieur* Sabran... iar acest lucru ar putea deveni incomod pentru mine... și pentru el.

Pronunțând cuvintele cu voce tare, o făcu să se simtă și mai nefericită și o mică lacrimă îi scăpă rostogolindu-se pe obraz.

– Bineînțeles, draga mea doamnă Fitzroy, numele lui nu va fi pomenit. Vă înțeleg întru totul.

Privirea plină de subînțeles a femeii nu putea, cu toate acestea, ascunde ceea ce credea cu adevărat. Chiar și așa, o mângâie pe Sara pe brat cu un gest plin de blândețe.

– Trebuie să vă odihniți. Trebuie să arătați bine atunci când va sosi soțul dumneavoastră.

Charles îi scrisese că o va duce până într-un orășel de munte aflat în apropiere, Ootacamund, unde se vor întâlni cu Cynthia și lady Palmer. Nu se punea problema ca ea să nu-l însoțească.

„Snooty Ooty", cum îi spunea maharani în glumă, unde comunitatea britanică din Madras mergea ca să scape de canicula de la câmpie în cele mai insuportabile zile de vară.

– E o onoare, bineînțeles. Va fi întâmpinat așa cum se cuvine.

Era amabilă ca întotdeauna, dar Sara simțea o vagă urmă de sarcasm în vocea femeii.

Sara se retrase căutându-și refugiul în camerele ei minunate, care îi deveniseră și mai dragi acum, când se gândea că vor fi ultimele momente pe care le va petrece acolo. Copleșită de agitație, își petrecu restul zilei rememorând nopțile de pasiune în brațele lui Ravi Sabran între accese de plâns neconsolat și groaza când se gândea la reacția lui Charles atunci când îi va cere să se despartă.

Se gândi la sugestia lui Ravi, aceea de a avea o casă în Pondicherry. Ar fi îndurat cu ușurință infamia și bârfa care ar fi urmat inevitabil dacă ar fi decis să-i accepte oferta. Gândul unui viitor fără el părea, pe de altă parte, mult mai greu de suportat. O obseda din nou gândul la Maya. Nu avea nici un alt refugiu în afară de Ravi Sabran. Chiar dacă ar fi instalat-o în siguranță într-o altă casă, era imposibil să nu o mai vadă niciodată și la fel de imposibil i-ar fi fost Sarei să-l împartă cu o altă femeie.

Din momentul sosirii lui Charles, atmosfera la palat se transformă, dintr-una de prietenie relaxată, într-o serie formală de îndatoriri, îndeplinite aproape ceremonios.

Maharajahul nu-l avea la inimă, dar se străduia din răsputeri să nu-și arate adevăratele sentimente de dragul Sarei. Stătea lângă soțul ei, întreținând o conversație politicoasă și aproape distantă, în timp ce Charles mânca preparatele care i se puneau în față, gătite fără condimente special pentru el, spre uimirea personalului de la bucătărie.

Charles nu părea tulburat de atmosfera rece a mesenilor și menținea o barieră constantă de vorbărie între două îmbucături de mâncare. Sarei i se părea că seamănă cu niște rafale spasmodice ale unei arme de foc, atât de strictă i se părea atmosfera acum în comparație cu sporovăiala relaxantă din ultimele săptămâni.

Subiectele conversației erau micile răscoale care izbucniseră peste tot în țară și nevoia de a le zdrobi imediat pentru menținerea ordinii.

– Aștept ajutorul Înălțimii Voastre... se întoarse înspre maharajah, care stătea cu o demnitate reținută în capul mesei... în special în ceea ce-i privește pe localnici. Sunt zvonuri că ar fi pregătiți de Sabran și de oamenii lui. Știți ceva în legătură cu asta?

Maharajahul râse și își deschise larg brațele ca pentru a demonstra că nu are nimic de ascuns.

– De unde aș putea ști așa ceva dacă nu l-am mai văzut pe *monsieur* Sabran de luni bune? E asemenea unei fantome, apare și dispare după bunul plac.

Sara își ridică privirea din farfuria cu mâncarea de care nu se atinsese și îl surprinse pe maharajah făcându-i șiret cu ochiul. Se uită în jur,

speriată. Cu siguranță, Charles își dădea seama că era o minciună, dar își ținu în continuare privirea fixată în farfurie în timp ce mânca.

– Ei bine, dacă ai vești de la el, ai putea să mă anunți de îndată? Mărturisesc că e dificil să îl dai în vileag, iar împielițatul de el este, așa cum ați spus, foarte lunecos. E un om puternic și are prieteni sus-puși. O să-l prindem în cele din urmă, n-am nici o îndoială. Iar atunci... îi voi cere socoteală.

Sara aruncă o privire în jurul mesei, palidă și speriată, incapabilă să rostească vreun cuvânt. Se lăsă tăcerea până când sosiră whisky-ul și țigările, după care urmă o încercare neconvingătoare de a porni o conversație timp de ceva vreme.

Maharajahul beneficia de prerogativa regală de a-și face pe plac și făcu o tentativă de a se ridica. Într-o secundă, slujitorii și maharani au ajuns lângă el ca să-l ridice în picioare. Înclină din cap către Charles care era evident dezamăgit de plecarea atât de timpurie a maharajahului.

– Iertați-mă, dar când sunt aici, merg devreme la culcare.

Sara știa că pleacă întrucât nu mai suporta nici o secundă compania soțului ei. Aproape că nu-i mai păsa. Cuvintele lui Charles destrămaseră oricare alt gând ar mai fi avut.

Se ridică și făcu o reverență când maharajahul începuse să-și facă ieșirea foarte lent și impunător. Maharani se folosi, la rândul ei, de acel moment pentru a se scuza.

– Merg acolo unde merge soțul meu.

Chipul ei era impasibil, dar Sara își putea da seama că și ea era profund ofensată.

– Fă-l să plătească!

Cuvintele acelea se rostogoleau iar și iar în mintea Sarei. Frica puse stăpânire pe ea și singurul lucru la care se mai putea gândi era cum Ravi va fi târât în fața lui Charles pentru a fi interogat și cât de umilitor va fi pentru el. Mai mult ca sigur va riposta, oferindu-i un motiv lui Charles să-l aresteze. Trebuia să iasă cât mai curând din încăpere și să stea deoparte de Charles or, altfel, nu-și va mai putea ascunde sentimentele.

– Te rog să mă ierți, trebuie să vorbesc cu maharani despre ceva...

Când se ridică să o sărute pe obraz, Charles surprinse în ochii ei expresia de care îi era teamă. Va încerca să facă dragoste cu ea, iar ea îl va respinge. Va trebui să mintă și să-i spună că este indispusă. Va fi de ajuns să-i spună că e la ciclul ca Charles să se albească la față îngrozit și să se retragă grabnic în patul îngust din camera lui.

Câteva minute mai târziu, Sara i se alătură lui maharani în apartamentele ei personale.

Rămase în cadrul ușii, neștiind dacă este bine-venită.

– Trebuie să-mi cer iertare pentru felul în care s-a purtat soțul meu. Pare să fie consumat de o ură irațională pentru *monsieur* Sabran și nu a fost corect să trebuiască să minți ca să ascunzi orice legătură cu el.

Maharani și-a dat seama că este mâhnită și îi răspunse printr-un zâmbet care să-i arate că o înțelege.

– Aș spune orice ca să-l protejez pe *monsieur* Ravi... și poate că soțul tău are un alt motiv pentru care îl urăște atât de mult.

Sara se înroși.

– Nu i-am dat niciodată soțului meu motive să fie gelos... până în momentul când...

Se uită țintă la podea și își mușcă buza.

– Nu are rost să-ți ascunzi dragostea pentru el față de mine. Oricine poate să ți-o citească pe chip atunci când te uiți la el.

– Vă rog, nu spuneți asta, căci, chiar dacă este adevărat, nu poate deveni niciodată realitate.

Când pronunță cuvintele acelea cu voce tare, adăugă o finalitate la care nu se gândise niciodată foarte serios înainte. În adâncul inimii, sperase că există o speranță ca toate obstacolele să fie învinse, însă chiar și câteva ore în compania lui Charles fuseseră suficiente ca să o convingă cât de disperată era situația în care se afla.

Maharani îi făcu semn să ia loc lângă ea pe divan, după care luă mâna Sarei și o ținu într-a ei.

– Înainte să-l întâlnesc pe soțul meu, am fost îndrăgostită până peste cap de un tânăr bărbat care nu făcea parte din casta mea. Simțeam că o să mor dacă nu voi putea fi cu el. Dar, după cum vezi, nu am murit. Și nici tu nu vei muri.

Sara își întoarse chipul în altă parte. Dădu într-un final frâu liber sentimentelor și începu să suspine cu fața în mâini.

– Aș prefera să mor... sper să mor.

– Nu fi nefericită, draga mea! Ești atât de tânără și ai toată viața în față.

– Dacă așa e, atunci de ce mă simt ca și cum viața mea s-ar fi încheiat? boci ea asemenea unei femei căreia îi murise o persoană dragă. Soțul meu nu mă va lăsa niciodată să-l părăsesc, iar eu nu-l mai pot iubi.

În fața ochilor îi apăru imaginea lui Ravi, așa cum arăta ultima dată când îl văzuse, luând-o parcă în derâdere și făcând-o să se chircească ca și cum ar fi fost cuprinsă de chinuri. Cuprinsă cum era de suferință, încercă să se convingă că fusese sedusă de șarmul lui exotic de parcă ar fi fost fermecată de un personaj din *O mie și una de nopți*. El era un simplu

personaj dintr-o carte ilustrată, avea să-l uite în curând, trebuia să-l uite. În plină agonie, izbi pernele cu pumnii și suspină, strigându-i numele cu voce tare, fără să-i mai pese acum ce părere își făcea maharani despre ea.

– Este imposibil, spuse maharani cu fermitate de data aceasta. Trebuie să rămâi alături de soțul tău. Nu te va lăsa niciodată să fii cu *monsieur* Ravi. Soțul tău îl va arunca în temniță pentru tot restul zilelor sau chiar mai rău. Trebuie să te gândești la el și trebuie să te gândești și la Maya. Își va lua zilele dacă ar fi să o părăsească. Sunt sigură de asta. Zeii vă vor pedepsi pe amândoi.

– Zeii nu trebuie să mă pedepsească, oftă ea. Sufăr deja destul de tare. Nu-l voi mai vedea niciodată, niciodată!

Se mai lăsă câteva momente în voia durerii, după care își șterse lacrimile și luă o decizie. Nu va mai privi niciodată înapoi. Era mult prea dureros. Nu-i va mai pomeni niciodată numele, nici cu voce tare, nici în șoaptă, ca pentru sine, atunci când i se va face dor.

Cu o seară înainte de ziua în care trebuia să plece, Sara îi vizită din nou pe maharajah și pe maharani în apartamentele lor private. Se gândea cu teamă că ar putea primi un cadou de despărțire de la ei, iar ea nu avea nimic valoros să le ofere în afara unei tabachere din argint care îi aparținuse tatălui ei. Era însă un obiect la care ținea foarte mult și nu se simțea împăcată să o dăruiască, mâna începând să-i tremure doar la gândul că va trebui să se despartă de ea.

Maharajahul se uită o vreme la cutiuța pentru tutun fără să rostească nici un cuvânt, lăsând-o pe Sara să creadă că făcuse o greșeală teribilă. Tânăra își mușcă buza de jos și așteptă. Darul ei era prea sărăcăcios pentru un bărbat atât de important.

După o vreme, simți că trebuie să spună ceva în apărarea ei.

– Tabachera i-a aparținut tatălui meu, nu este valoroasă, dar, după cum puteți vedea, modelul este foarte interesant. Își trecu degetele peste model, dorindu-și ca maharajahul să spună ceva și să-i curme neliniștea. Cred că este foarte veche.

În cele din urmă, maharajahul își ridică privirea. Era uimită să vadă urme de lacrimi în ochii lui.

– Cunosc tabachera aceasta. L-am văzut folosind-o în vremurile acelea.

Se întoarse spre maharani, care îi răspunse doar cu o privire precaută.

Sara își dădu seama imediat că se întâmpla ceva între ei.

– De ce nu vreți să-mi vorbiți despre părinții mei? Îmi cer iertare, dar dacă sunt lucruri pe care ar trebui să le aflu...

Maharajahul se uită la soția lui.

– Trebuie să-i spunem.

– Ce să-mi spuneți? Vă rog, nu mă țineți în suspans.

– Am vrut să-ți spunem, draga noastră doamnă Fitzroy, din prima noapte în care ai ajuns aici, dar ne-a fost teamă că vei fi furioasă. Domnul Ravi ne-a zis că ar trebui să-ți spunem adevărul pentru binele tău.

– Ce știe domnul Ravi, iar eu nu știu?

Era înspăimântată acum și i se părea dificil să-și păstreze calmul.

Maharani se instală confortabil pe divan lângă Sara, punându-și un picior peste celălalt și scoțând o țigară tare. Trase adânc aer în piept și suflă fumul în aer cu un oftat prelung.

– Ți-a povestit cineva vreodată despre familia mamei tale?

– Nu, nici măcar mătușa mea nu avea nici o idee de unde se trăgea, iar adesea devenea mânioasă când îi puneam întrebări despre ea.

– Îmi dau seama... Maharani ezită pentru o secundă ca și cum ceea ce urma să spună i-ar fi provocat o mare suferință. Știu totul despre ea. Vezi tu, bunica ta mi-a fost mătușă. Era o mare prințesă din Hyderabad. Povestea cu o prestanță deosebită și se vedea clar că era mândră. Prin urmare, și tu ești o prințesă.

– O prințesă? Nu se poate... Cred că te înșeli...

Începu să simtă frisoane și trebui să se sprijine de brațul divanului.

Cuvintele lui Ravi Sabran îi reveniră în minte, delicate și răsunătoare. „Este, într-adevăr, soarta cea care te-a adus înapoi în India."

Maharani o luă de mână și o privi îndelung în ochi, iar pentru prima dată, Sara simți că se uită la un fel de reflecție a propriei persoane.

– S-a petrecut un eveniment teribil când bunica ta Lilita s-a căsătorit cu un ofițer din armata britanică, un maior pe nume George. Familia mea menționa mereu acest incident, care o transformase într-o proscrisă atât din comunitatea britanică, cât și din cea indiană. Își sfidase propriii părinți ca să se căsătorească cu englezul acela.

Sara scutură din cap nevenindu-i să-și creadă urechilor.

– E adevărat? Cum de sunteți așa de siguri?

Maharajahul o luă de braț și i-l trecu peste al lui. Sara era bucuroasă căci picioarele îi tremurau în continuare destul de bizar.

– Îți voi arăta dovada, vino cu mine!

Acolo, pe peretele de deasupra patului lor, decorată cu o ghirlandă din crăițe, maharani arătă către o mică fotografie înfățișând doi oameni care trăiseră cu mulți ani în urmă. O fată adorabilă în veșminte de nuntă, împovărată de-a dreptul sub greutatea bijuteriilor, stând lângă un ofițer englez, blond, înalt și zâmbitor. Sara examină portretul și, fie că era real,

fie era doar în imaginația ei, detectă ceva din trăsăturile propriei persoane. Era aproape imperceptibilă, dar cu siguranță forma sprâncenelor era aproape aceeași, la fel și conturul gurii...

– Erau îndrăgostiți și nu voiau să asculte de vocea rațiunii. Au avut o singură fiică, iar bunica ta s-a stins după un an, când încerca să aducă pe lume un alt copil. Fiica aceea a fost mama ta, Lillian, botezată după mult iubita ei mamă, dar bineînțeles că numele ei era versiunea englezească, mai prudentă, a apelativului Lilita.

– Înseamnă că e adevărat atunci, trebuie să fie adevărat.

– Da, da, așa s-au întâmplat lucrurile, iar familia ei nu l-a iertat niciodată pe maiorul George pentru că a luat-o de lângă ei, ca în scurt timp să moară. S-a recăsătorit apoi cu o doamnă englezoaică, iar Lillian a primit educație britanică. Semăna foarte mult cu tatăl ei, cu maiorul George, doar că avea părul ca pana corbului. Fotografia aceasta a fost restituită familiei noastre de noua soție englezoaică a maiorului George. Nu-și dorea prin preajmă nici o amintire a mamei lui Lillian. La rândul ei, Lillian s-a căsătorit cu un englez fermecător, pe nume Radcliffe, și s-a mutat în Madras, nu e așa?

– Da, așa s-au petrecut lucrurile, dar de ce nu mi-au spus că mama mea provenea dintr-o familie indiană? Nu au procedat corect că nu mi-au spus. Mătușa mea a mințit probabil când spunea că mama avea sânge spaniol.

– A mințit ca să te protejeze. Știa cât de tare o să suferi, ca și biata ta mamă, chiar dacă avea pielea la fel de albă ca a ta, iar nimeni din comunitatea engleză nu știa de fapt că mama ei era indiană. N-au existat decât niște zvonuri și tot a fost suficient ca unii membri ai comunității engleze să-i trateze ca pe niște paria.

– Dar este un detaliu atât de mic... atât de neimportant... nu voi putea înțelege niciodată de ce... și cu toate acestea, mama mea, frumoasa mea mamă era considerată o proscrisă. Așa este, am citit-o în privirea lui lady Palmer.

– Familia tatălui tău l-a dezmoștenit pentru că s-a căsătorit cu o fată anglo-indiană. Nu a contat prea mult pentru el. Era mândru și s-a apucat să-i scrie bunicii tale ca să-i mărturisească acest lucru. Se pare că bunica ta i-a răspuns la scrisoare și i-a spus că dacă se căsătorește cu mama ta, atunci nu mai vrea să știe nimic despre el. Răspunsul ei i-a frânt inima.

– Sărmanul meu tată... A suferit probabil cumplit să fie exclus din propria familie din cauza unei prejudecăți stupide, apoi să moară atât de tânăr...

– Acum îți poți da seama de ce nu ți-au spus adevărul despre trecutul familiei tale. Cred totuși că, dacă părinții tăi ar fi trăit, ți-ar fi spus. Te

deranjează foarte tare? Eşti ruşinată să ştii că eşti de-a noastră?

Maharani inspectă faţa Sarei căutând un semn care ar fi putut trăda vreun sentiment ascuns, dar nu observă nimic care să-i dea de bănuit. Chipul Sarei exprima doar bucurie şi eliberare.

Se repezi să o strângă în braţe pe maharani şi o sărută.

– Sunt mândră, foarte mândră. Mi-am găsit familia. Nu aveam pe nimeni, iar acum...

Se gândi la toţi anii aceia de respingeri tăcute. Privirile insistente şi suspicioase ale unchiului ei când credea că Sara nu-l vedea. Comportamentul sever al mătuşii ei şi momentele în care îi lua apărarea când Sara era acuzată de tot felul de fapte reprobabile de la lene la minciună. De câte ori îi auzise pe compatrioţii ei englezi vorbind despre rasa indiană? „Nu poţi avea încredere în ei, o gloată de hoţi şi de mincinoşi fără deosebire. Pentru un englez, onoarea este totul. Ei nu pot nici măcar spera să înţeleagă vreodată asta."

Sara îşi şterse lacrimile din ochi.

– Am înţeles atât de multe lucruri acum, totul este atât de clar.

Deşi, chiar în timp ce rostea aceste cuvinte, ştia că va fi forţată să ia o decizie dureroasă. Se uită la maharani căutând un răspuns în privirea ei.

Maharani îi răspunse de îndată.

– Nu trebuie să spui la nimeni, în nici un caz soţului tău. Rosti cuvintele „soţul tău" cu un dispreţ inconfundabil. Nu va primi foarte bine vestea asta.

– Nu sunt sigură dacă va mai conta aşa de mult opinia soţului meu. Intenţionez să rămân cu el doar atât cât voi fi nevoită. Probabil că ţi-ai dat seama că nu suntem foarte fericiţi.

– Eşti sigură, copila mea dragă? E un pas importat pe care ţi-l propui.

– Oricum, nu pare să existe vreo cale de ieşire.

Problemele Sarei păreau imposibil de rezolvat în acest moment şi, bineînţeles, dacă i-ar spune lui Charles adevărul despre originile ei, urmările vor fi teribile şi imediate. Avea nevoie de timp ca să poată procesa astfel de veşti importante şi avea nevoie de bani ca să ia viaţa de la capăt. Pentru moment, minciunile şi secretele trebuiau păstrate în continuare.

Capitolul 33

Sara se îmbrăca pentru cină în camera ei de la Royal Hotel din Ooty, bucurându-se de un moment plăcut doar în compania Malikăi, femeia devotată care pieptănă părul stăpânei sale după care i-l prinse într-un coc voluminos, așa cum se coafa de obicei. Își aduseră amândouă aminte de momentul când Charles dăduse buzna în încăpere, iar ele tresăriră de parcă ar fi fost vinovate de vreun delict. La început au crezut că ar putea fi supărat pentru că le găsise purtându-se atât de informal una cu cealaltă. Amândouă știau că Charles nu era de acord cu astfel de atitudini familiare și se așteptaseră la o criză de furie, deși privirea lui se îndreptă îndată înspre smaraldele de pe măsuța de toaletă.

– Sara, draga mea...

Îi făcu un semn cu mâna slujitoarei să iasă din încăpere, iar femeia ieși grabnic, scăpând peria de păr pe jos. Se opri și se uită cum zace pe podea, gândindu-se că o va certa pentru neîndemânare. Charles se aplecă însă și o ridică de jos, îndreptându-se apoi înspre Sara cu zâmbetul pe buze.

– Obrăznicătură mică și șireată, spuse el ajutând-o să-și prindă cerceii în urechi, după care îi ridică fața spre lumină ca să admire felul în care puneau în evidență licăririle verzi din ochii ei. Probabil că valorează o avere. Parcă ar fi fost creați special pentru tine.

Sara își înăbuși dorința de a râde și de a divulga că fuseseră creați pentru cineva care semăna foarte mult cu ea. Îi fusese imposibil să refuze cerceii, care fuseseră purtați de bunica ei în ziua nunții.

– Mă bucur că am reușit în sfârșit să-ți fac pe plac, Charles.

– Îmi ești pe plac, foarte mult. Își drese glasul de parcă l-ar fi cuprins un sentiment de jenă. Ascultă, vreau să fiu un soț mai bun. Mă simt de parcă te-aș fi dezamăgit și vreau să mă revanșez.

O privi atât de intens o secundă, încât aproape îi venea să-l creadă.

– Mai e ceva... un lucru care nu-mi place la mine... dar... Îi luă ceva timp până când reuși să facă vorbele să-i iasă din gură. Recunosc că am fost grozav de gelos pe prietenia ta cu Sabran... teribil de gelos. Probabil acesta este motivul pentru care începusem să-l antipatizez atât de tare.

Dar mă poți învinovăți? La naiba, păreai atât de impresionată de el. Îi luă mâna și i-o ținu într-a lui cu o privire descurajată. Încearcă să mă ierți.

Nu-l putea privi în ochi, inima îi era atât de împovărată de vinovăție. Era prea târziu însă.

– Trebuia să ai încredere în mine. Voiam să te iubesc.

– Spui asta de parcă nu m-ai mai iubi.

– Iar tu mă mai iubești? Nu mi se pare că reușesc să te fac vreodată fericit.

– Eu chiar te iubesc. Te iubesc nebunește.

– Chiar dacă ai putea descoperi la mine ceva ce nu-ți va plăcea?

Chipul i se întunecă o secundă, dar vorbi cu o convingere absolută.

– N-ai fi în stare să faci niciodată ceva greșit. Sunt sigur de asta.

Sara nu renunță însă, arzând de nerăbdare în acel moment să-i povestească despre mama ei.

– Charles...

Nu o auzi, absorbit în planurile de viitor.

– De acum înainte, totul va fi diferit. Oh, și când ne vom întoarce acasă, spuse el ca o completare, vei fi mulțumită să vezi că Lakshmi nu mai este.

– Lakshmi a plecat?

– Of, era puțin cam dificilă, trebuie să recunosc. Își turnă o porție de coniac din carafa de pe noptieră și o dădu pe gât dintr-o înghițitură. Nu-ți face griji, draga mea, i-am găsit un loc bun.

– Dar, Charles, nu era mai bine să fi așteptat până când ne întorceam? Mi-ar fi plăcut să-mi iau măcar rămas-bun și să mă asigur pe deplin că este fericită.

– Trebuia să plece. A provocat prea multă zâzanie printre bărbați. Ai avut dreptate într-un final, dar mă gândeam că trebuie să o păstrăm din cauza lui lady Palmer. Știi ce fel de reacții poate avea.

– Da, știu.

O luă în brațe și o sărută cu o pasiune mai mare decât în mod obișnuit, după care se dădu un pas în spate și îi zâmbi. Ochii lui albaștri erau limpezi, fără ca vreun nor de vinovăție să-i întunece.

Bănuielile ei se dovediră nefondate până la urmă. Știa acum cu certitudine că nu ar fi putut exista nimic între el și Lakshmi.

– Ți-am adus pe altcineva, spuse el zâmbind. E tăcută și micuță. O să-ți placă de ea. Cum o cheamă oare? Nagma.

Sara simți din nou cum o cuprinde furia. Începea să-l urască din nou.

– Nu vreau pe nimeni altcineva. Malika îmi este suficientă. Doar pe ea o doresc.

– Malika îmbătrânește, ai nevoie de cineva mai tânăr.

– Aș fi vrut să mă fi întrebat mai întâi.

– Erai plecată, iar fata își căuta un loc unde să slujească. Va fi o doică minunată când vei da naștere unui fiu. Lucru care sper că se va întâmpla în curând, draga mea.

Charles o luă de mână, dar ea se împotrivi.

– Cred că am dreptul să-mi aleg singură servitoarea, nu?

– Ei bine, de fapt a fost o favoare pe care i-am făcut-o lui George. Fata nu se înțelegea cu restul servitorilor. Știi cum sunt treburile astea.

– Nu, nu știu.

– Ei bine, nu trebuie să te superi din atâta lucru. Dacă e atât de important pentru tine, o să-l rog pe George să o ia înapoi, iar tu poți aduce pe altcineva. Hai, acum, vino! Mi-e foame.

Charles era deja cu mintea la altceva, dar pentru Sara, nimic din toate acestea nu mai conta acum. Pusese la cale un plan și avea de gând să plece imediat după ce se vor întoarce în Madras. Își va lua bijuteriile, le va vinde și se va muta singură undeva într-o casă. Va fi un scandal pe care Charles nu-l va putea suporta și atunci va fi nevoit să divorțeze de ea.

*

Când coborâră, o găsiră pe Cynthia așteptându-i la masă. Abia își mai putea ține în frâu agitația. Șopti printre dinții încleștați:

– Uitați-l pe tipul acela Sabran, cum stă acolo lângă fereastră. Cine se crede?

Charles aruncă o privire morocănoasă de-a lungul încăperii, devenind brusc vigilent, dar nu spuse nimic.

Sara își duse o mână la gât. Cu siguranță, nu pe ea venise să o vadă. Simți cum îi vâjâia capul și cum sângele i se scurgea din obraji.

Cu toate acestea, Cynthia nu se opri din pălăvrăgeală, fără să-și dea seama de suferința pe care o provocase.

– Se poartă de parcă ar avea toate drepturile să fie aici... într-un hotel unde ar trebui să fim doar noi, englezii. E singurul loc unde reușim să scăpăm cu adevărat de ei.

Sara ridică ochii din pământ și întâlni privirea lui Sabran din celălalt colț al încăperii. Privirea lui era plină de subînțeles. Își așeză un braț pe spătarul scaunului, fumând o țigară aromată și scrutând încăperea cu ochii pe jumătate închiși. Când privirile li se întâlniră, îi dădu de înțeles că ar vrea să-i adreseze câteva cuvinte, iar ea știa că, dacă nu va face întocmai, consecințele vor fi dezastruoase pentru amândoi.

– Trebuie să merg și să vorbesc cu el, nu pot să fiu nepoliticoasă.

– AȘ prefera să nu mergi, draga mea.

Charles îi dădu de înțeles foarte clar că va fi furios dacă nu-l va asculta.

Sabran umplea toată încăperea cu prezența sa. Sara știa că se uită la ea. Îi simțea privirea în fiecare nerv din corp. Îi aruncă din nou o uitătură pripită. Arăta obosit; se vedea după umbrele vinețiii de dedesubtul ochilor, dar cumva, gândul că nu dormea bine îi dădea o oarecare satisfacție, sperând că ea ar putea fi cauza insomniilor lui.

De îndată ce ochii li se întâlniră, Sabran îi aruncă din nou o privire întrebătoare.

Tensiunea din jurul mesei crescuse până la un nivel insuportabil.

– Trebuie să vorbesc cu el. E groaznic de nepoliticos să nu-l bag în seamă.

Se ridică de la masă, dar Charles o trase imediat înapoi.

– Am spus că aș prefera să nu faci asta.

Sara se ridică din nou.

– Charles, mă rănești!

Charles îi dădu drumul și, înainte să o poată opri, Sara se îndreptă grăbită spre masa lui Sabran. Acesta îi zâmbi, lăsând la iveală, pentru un scurt moment, dantura imaculată. Sara era atât de copleșită de emoții încât trebui să se rezeme cu o mână pe masă ca să-și mențină echilibrul.

Zornăitul tacâmurilor și al farfuriilor care se auzea pe fundal părea mult mai intens. Până și servitorii care serveau la masă își îndeplineau sarcinile în liniște, ca și cum ar călca pe coji de ouă.

Se ridică imediat și o salută făcând o plecăciune.

Sara rosti cuvintele aproape în șoaptă:

– De unde ai știut că o să fiu aici?

– M-am întors la palat și mi-au spus că ești aici. Eram hotărât să dau cărțile pe față cu el. M-am simțit ca un laș după ce am plecat, lăsându-te să-l înfrunți singură. Era în mod evident agitat și abia putea sta locului pe scaun. Vreau să vii cu mine... în seara asta...

Vocea îi deveni mieroasă și încercă să o prindă de mână.

Sara se retrase imediat de parcă ar fi fost picată cu ceară.

– Te rog, ne poate vedea cineva.

Se întoarse și privi în direcția lui Charles. Chiar dacă părea complet absorbit de conversația pe care o purta cu Cynthia, știa că purtarea ei îl înfuriase. Își dădea seama după pata roșie care îi apăruse pe ceafă.

– Te rog, nu mai insista, ne pui pe amândoi în pericol.

– Dacă tu nu veneai la mine, aș fi venit eu până la tine. Apoi aș fi provocat o lămurire o dată și pentru totdeauna. Soțul dumitale n-ar fi rămas indiferent dacă aș fi venit să te abordez chiar la masa lui.

Vorbea cu atât de multă înverșunare, încât Sara începu să tremure.

– Simte că se întâmplă ceva între noi, chiar nu-l poți învinui pentru atitudinea pe care o are.

Gura lui Sabran se strâmbă într-un zâmbet forțat și răutăcios.

– Vreau să știe și el. Vreau să știe și el cum e să piardă un lucru pe care îl iubește.

Sara simți un fior coborându-i pe șira spinării.

– Ce vrei să spui?

Hârșâitul unui scaun pe pardoseală o făcu pe Sara să-și întoarcă privirea. Charles stătea în picioare, fulgerându-i pe amândoi cu privirea din colțul celălalt al încăperii, ținând șervețelul într-o mână, pregătit să se repeadă înspre ei.

– Trebuie să plec. Promite-mi că nu-i vei spune... Promite-mi, te rog!

– Îmi ceri să renunț la onoarea mea...

– Îmi promiți?

– Momentan, sunt de acord, dar în curând îl voi înfrunta și îi voi spune adevărul.

Sara îi aruncă o ultimă privire disperată, după care se grăbi să se întoarcă la masa ei și să încerce să mănânce din nou în ciuda atmosferei glaciale de dezaprobare.

– Așa, spuse ea, încercând să zâmbească fără să bage în seamă furia de pe chipul soțului ei. Am vorbit cu el și am dat dovadă de politețe. Nu a fost chiar așa de groaznic, nu?

Conștientiza că Charles dorea să-și reverse mânia pe ea, dar, întrucât erau într-un loc public, se strădui să nu-i dea curs. În schimb, își vărsă năduful pe un chelner care îi servise un preparat ce nu a fost pe placul său.

Se aplecă deasupra farfuriei cu o privire plină de dezgust. Chelnerul începu să tremure știind că-l așteaptă o furtună de invective.

– Du asta înapoi la bucătărie chiar în momentul acesta! Când veți învăța și voi, proștilor ignoranți, să îndepliniți așa cum trebuie cele mai neînsemnate sarcini?

– Charles, te rog! Chiar e atât de important?

– Ei bine, desigur că este important. Poate părea un lucru minor, dar demonstrează cât de inutili sunt oamenii aceștia.

Rosti cuvintele mânios și tare ca să se facă auzit și de Sabran din partea cealaltă a încăperii.

Sara își ridică privirea și surprinse zâmbetul disprețuitor al lui Sabran. Chipul îi era întunecat de ură. Abia dacă mai reușea să-și controleze gura distorsionată. Sara își dădu seama în acel moment cât de tare îl urăște pe Charles. Era un sentiment periculos și epuizant, iar șansele să ajungă vreodată la sentimente mai bune erau ca și inexistente.

Charles începu să mănânce cu poftă, în timp ce Sara rămase cu ochii ațintiți în față, luptând să-și învingă sentimentul de dezgust.

– Dintre toate locurile în care mă puteam întâlni cu Sabran, trebuia să fie chiar aici. Slavă Domnului că sunt în vacanță și în toane bune, căci altfel aș fi tentat să-l duc la interogatoriu. Deși nici n-ar merita atâta deranj și, în plus, nu am nici o dovadă, iar avocații lui sunt renumiți pentru realizările lor. Tipul ăsta îmi dă o grămadă de bătăi de cap în momentele astea...

– Ce vrei să spui?

Sara abia mai putea articula cuvintele.

– Nu vreau să deschid subiectul, nu în fața unei femei decente...

– Oh, te rog, Charles, puțină bârfă mi-ar face chiar bine.

Cynthia îi azvârli unul dintre zâmbetele ei slugarnice, iar Sara observă pentru prima dată cât de mult aducea cu o vulpiță cu dinții rânjiți.

– Ei bine... râse el... voi, femeile, nu puteți trăi fără bârfe... E vorba despre femeia cu care trăiește. Știi că soțul ei vrea să intervin cumva și să o fac să se întoarcă înapoi la el. I-am spus că nu pot face nimic și chiar așa și este. Dar i-am sugerat să o ia cu forța dacă e nevoie. Nu voi încerca să-l împiedic... Apropo, nu are gust rău chestia asta, spus el, arătând cu furculița spre friptura de vită.

Sara se holbă la el, șocată până în măduva oaselor.

– Charles! Cum i-ai putut sugera o astfel de idee?

O privi cu o uimire nedisimulată.

– Nu știi nimic despre situația lor și nu cred că Sabran ține cu adevărat la fata aia. La banii lui, ar putea cumpăra cincizeci dintre cele mai frumoase fete din Madras. O ține lângă el doar ca să-mi facă în ciudă. Cred că ar fi în stare de orice ca să se răzbune pe mine...

Cuvintele lui răsunară în urechile Sarei și o îndoială teribilă începu să i se strecoare în suflet. Oare poate fi sigură, sigură că Ravi nu a făcut dragoste cu ea ca să se răzbune pe Charles? Momentele când au făcut dragoste, pasiunea, cuvintele de iubire erau doar o modalitate de a se răzbuna pe Charles? Nu, era sigură că nu așa stăteau lucrurile. O iubea... Trebuia să o iubească...

– Omul acela este capabil de orice. Vocea Cynthiei îi întrerupse gândurile, deși auzea cuvintele estompate și îndepărtate, sub forma unui ecou. Îți mai amintești, Charles, aventura aceea vulgară cu soția fraierului de Harry Tyler. L-au înșelat pe amărâtul acela luni de zile și toată lumea știa că o face doar pentru că Harry vorbise în prezența lui Sabran despre a le interzice celor de rasă mixtă să se alăture clubului de tenis... Genul acela de răzbunare josnică la care ar recurge orice pungaș...

– Da și cred că ar fi în stare să mă ucidă fără să stea prea mult pe gânduri dacă ar crede că există șansa să scape nepedepsit. Deși cred că

este suficient de viclean ca să găsească alte modalități de a-mi face rău fără să fie descoperit.

„Ar face orice ca să se răzbune pe mine...“ Cuvintele păreau să bubuie cu putere în urechile Sarei.

„Vreau să știe și el cum e să piardă un lucru pe care îl iubește.“

„Suficient de viclean ca să găsească alte modalități...“

Primise numeroase avertizări în privința lui, iar și iar, chiar de la început de la aproape toți cei pe care îi cunoștea și, cu toate acestea, alesese să-i ignore pe toți. Chiar și când era evident că îl ura pe soțul ei cu pasiune. Fusese o bleagă! O bleagă naivă!

Sara aruncă o privire rapidă înspre Ravi și surprinse, fără știrea lui, rânjetul sarcastic încărcat de dispreț cu care se uita la Charles. Cum își putuse oare imagina vreodată că ar putea fi interesat de ea când o avea pe Maya, pe frumoasa Maya, cea mai fermecătoare și mai dorită dintre toate femeile?

Făcuse dragoste cu ea din răzbunare. Nu mai avea nici o îndoială acum. Cum de putuse să fie atât de neroadă? Fără să-și dea seama, pe chip i se întipări o expresie de groază teribilă.

– Nu te simți bine, draga mea? o întrebă Charles, deși Sara rămase încremenită uitându-se fix în farfurie.

Cynthia pălăvrăgea în continuare.

– Bineînțeles, femeia aceea Tyler a fost nevoită să părăsească orașul, nimeni nu mai voia să știe de ea după ce povestea fusese descoperită. Soțul ei a fost trimis la Cairo, mi se pare. Nu mai putea merge cu capul pe sus prin Madras. Sabran nu a făcut altceva decât să râdă, bineînțeles, în văzul lumii, așa cum face mereu când ne înjunghie pe vreunul dintre noi pe la spate. Iar asta nu e tot... Circulă atât de multe zvonuri. Se pare că până și doamna aceea, Turnbull, a avut tot așa o aventură cu el...

Sara se ridică de la masă, făcând eforturi supraomenești ca să pară normală și liniștită.

– Charles, sper că nu te superi, dar cred că voi cina în cameră. Nu mă simt foarte bine...

– Draga mea, arăți puțin cam palidă, ce-i drept.

Se ridică să o ajute, iar ea se clătină ușor. Charles îi puse un braț în jurul taliei ca să o ajute să-și recapete echilibrul.

Din cealaltă parte a încăperii, Sara auzi un zgomot ciudat al unei cești de cafea care lovește farfuriuța și știu că Sabran o urmărea cu privirea.

Ochii ageri ai Cynthiei se uitară când la unul, când la celălalt, iar Sara îi surprinse expresia din priviri. Era abia perceptibilă, dar era cu toate acestea prezentă. Bănuia ceva.

Sara rămase în camera ei prefăcându-se că este bolnavă și petrecu toată ziua care urmă mergând de la un capăt la celălalt al camerei, învinuindu-se pentru purtarea ei naivă și roșind de rușine când își dădu seama cu câtă ușurință căzuse în brațele lui Sabran când el probabil că își bătuse joc de ea în tot acest răstimp.

Așteptă până când Charles coborî la cină înainte să iasă din cameră, aventurându-se în răcoarea grădinii hotelului după lăsarea nopții, când se simți ferită de ochi prea iscoditori. Începu din nou să se plimbe de colo colo, epuizându-se cu reproșuri, până când, în cele din urmă, se aruncă pe un scaun de grădină și plânse de frustrare.

Din adâncurile grădinii se auzi un zgomot brusc care o făcu să privească în sus, mai întâi înspăimântată, până zări silueta întunecată a unui bărbat proiectată pe fundalul luminii revărsate de luna plină.

– Cine e acolo?

O umbră păși din întuneric.

– E Ravi... te-am așteptat. M-am gândit că va trebui să ieși din cameră odată și odată.

– Domnule Sabran, spuse ea cu răceală.

Sabran se așeză lângă ea și încercă să o ia de mână, iar ea se smulse din prinsoare.

– Vă rog, dacă Charles ar...

– Trebuie să-ți mărturisesc ceva. Nu mai poate aștepta, draga mea...

Sara își ținu ochii strâns închiși și scutură din cap dintr-o parte în cealaltă. Dacă s-ar fi uitat în ochii lui sau i-ar fi ascultat doar cuvintele, voința i-ar fi slăbit.

– V-am spus. Nu mai vreau să vă mai văd niciodată!

– E imposibil. S-au întâmplat prea multe.

Pe măsură ce el venea mai aproape de ea, Sara se trăgea mai în spate, încercând să nu cadă în mrejele farmecelor lui pe care acum le considera false.

– Nu s-a întâmplat nimic... Dacă te referi la purtarea mea dezgustătoare, te rog, nu vreau să vorbesc despre asta. Mi-e teribil de rușine. Mă simțeam singură și îmi plângeam de milă...

Se ridică pregătindu-se să plece. Razele lunii îi scăldau chipul în lumina lor. Privirea ei era atât de glacială, încât Sabran făcu un pas înapoi. Zâmbetul i se șterse de pe chip. Înțelese în cele din urmă.

– Dezgustător? Spui că ceea ce s-a întâmplat între noi a fost dezgustător?

Sarei îi reveniră în memorie săptămânile acelea fericite, săptămâni pe care la un moment dat le prețuise ca pe niște amintiri mult iubite.

Amintiri la care se întorcea din când în când, ca să prindă curaj atunci când stătea nefericită alături de soțul ei.

– De ce îmi vorbești așa? Cu ce ți-am greșit în afară de a-ți mărturisi dragostea pe care ți-o port? Știi foarte bine că ne-a fost scris să fim împreună, cu atât mai mult acum.

– Adică vrei să spui după ce ai descoperit că am sânge indian? spuse ea cu un rânjet. Nu prea văd cum ar schimba acest amănunt situația de față.

Folosea toate armele de care dispunea ca să-l respingă. Își ridică bărbia uitându-se la el de sus, cu o privire rece și disprețuitoare.

– Nu vreau să mai discut. Dacă ai fi un gentleman, ai da uitării tot ceea ce s-a întâmplat. Nu-ți dai seama cât de jignitoare este pentru mine prezența ta aici?

De data aceasta, furia lui deveni evidentă și își alese în așa fel cuvintele, încât impactul să fie maxim.

– Dezgustată și jignitoare! Nu păreai atât de dezgustată și de jignită în clipele acelea.

Sara își apăsă palmele pe urechi ca și cum cuvintele lui i-ar fi provocat durere, dar el continuă să-și arate fără milă disprețul.

– Așa deci, o aventură e acceptabilă doar atât timp cât nu află nimeni de ea, după care mergi înapoi târâș la soțul tău.

– Așa s-a purtat soția lui Harry Tyler cu dumneata?

Se răsuci brusc astfel încât să-l săgeteze direct în ochi, cu o privire neagră de furie.

Sabran își reținu un hohot de râs.

– Ce știi tu despre povestea asta?

– Suficient de mult.

– Suficient cât să mă condamni pentru totdeauna pentru ceea ce, din punctul meu de vedere, nu sunt decât niște zvonuri.

– Am auzit că purtarea dumitale a fost necinstită din toate punctele de vedere.

– Necinstită? Maryanne era o femeie singură pe care, întâmplarea face că am plăcut-o foarte mult, dar a fost demult, iar eu eram singur; am știut amândoi că nu va fi niciodată ceva serios. Din nefericire, a fost dată de gol și a trebuit să plătească cu vârf și îndesat pentru imprudența ei. Da, într-adevăr, o parte din mine a vrut să se răzbune pe soțul ei. M-a ofensat, iar eu m-am răzbunat nemilos și fără să-mi pese dacă provoc suferință. Dar cu tine lucrurile stau altfel...

Nemilos! Cuvintele acelea parcă o tachinau. Da, era nemilos; văzuse cu ochii ei când le ordonase oamenilor lui să se prosterneze în fața ei. Ei bine, și ea putea fi nemiloasă. Când se întoarse înspre el, fața ei era aproape contorsionată de emoție.

– Trebuie să știi ceva și te-ar putea ajuta să înțelegi o dată pentru totdeauna. Îmi iubesc soțul. L-am iubit întotdeauna. Mă plictiseam, asta a fost tot. Iar pentru o vreme, m-ai făcut să nu mă mai simt plictisită. Vocea începu să-i tremure, iar ochii i se umplură de lacrimi. Dar prezența ta îmi este acum odioasă și nu-mi pasă că zeii ne-au hotărât destinul.

Furia îi dăduse energie, însă acum Sarei i se părea că totul este insipid și apatic.

Sabran se uită la ea cu atenție, încercând să-i citească gândurile. Zâmbi apoi foarte calm și stăpân pe sine.

– Cum doriți, doamnă. Nu mă veți mai vedea niciodată.

Se întoarse în întunericul nopții, pașii lui răsunând pe aleea din lespezi în timp ce se îndepărtă furtunos fără să privească înapoi.

Capitolul 34

Trecuse aproape o lună, iar Sara era în locuința sa din Madras, privind pe fereastră la păsările-nectar de culoare stacojie care se întorseseră în grădină odată cu venirea ploilor.

Se simțea mai liniștită de când se întorsese acasă, în ciuda perioadei din an și a sezonului musonului care o dădea peste cap. Iubea furtunile stârnite din senin și răpăitul ploilor torențiale dând glas propriilor emoții și care cumva eliberau suferința și furia pe care le strânsese în ea și care încă o mai măcinau după scena finală cu Ravi.

Viața era relativ calmă acum, în aparență cel puțin. Atmosfera în casă se schimbase mai ales după plecarea lui Lakshmi, care părea că luase cu ea o parte din tensiune. Sara aproape că se convinsese că îi place casa aceea micuță, dar era conștientă că e un sentiment ivit doar pentru că știa că o va părăsi pentru totdeauna. Îi era dificil totuși să renunțe la toată viața care se desfășura în jurul ei. Zăbovise atât de mult acolo doar pentru că devenise atât de atașată de toți cei ai casei, iar ei o considerau la rândul lor o influență stabilizatoare asupra lui Charles. Dispozițiile lui aprige și imprevizibile îi speriau așa cum o înspăimântaseră și pe ea odinioară, dar acum, când era pe cale să lase totul în urma ei, simțea că le trădează întru câtva așteptările.

Medita la episodul de pasiune nestăvilită pe care îl trăise cu Ravi și îl puse pe seama unei pierderi temporare a rațiunii. Imaginea chipului lui Ravi, odinioară atât de puternică, începuse acum să se estompeze așa cum se ofileau crinii din grădină după ce stăteau prea mult în arșița soarelui.

Câteodată, când simțea vechea dorință mistuitoare de a fi din nou lângă el, o înăbușea rapid, spunându-și iar și iar cum o trăsese pe sfoară și cum se folosise de ea, iar odată cu trecerea timpului, devenise mai ușor să se convingă că nu simțise nimic pentru el.

Agonia devenea uneori de nesuportat, iar suspinele adânci care lăsau în urmă nu doar ochi umflați și o inimă frântă, ci și o porție de curaj doar cât să-i ajungă să ducă o viață normală după toate aparențele.

Reușise să-l convingă pe Charles să nu o ducă pe Maya înapoi soțului ei, iar conștiința i se liniștise la gândul de a o ști pe fată în sfârșit în siguranță. Acea singură concesie pe care i-o făcuse Charles o determinase să-i ierte alte greșeli și simțea că viața alături de el devenise mai suportabilă până în momentul când va putea pleca. Nu avea nici o tresărire de regret în afara aceleia de a nu-l fi părăsit mai devreme și o tristețe profundă și mistuitoare.

Îi era milă de el și, dintr-un anumit punct de vedere, simțea că și el este o victimă a unei societăți care își călca în picioare și deforma oamenii, transformându-i într-un amestec de emoții reprimate. Fusese bine instruit, iar ea știa, în adâncul sufletului, că șansele ca el să se schimbe vreodată erau foarte mici.

Cel mai mult regreta că nu va mai putea să o vadă niciodată pe Prema, deși se consola cu gândul că fetița era bine îngrijită și că era mai bine pentru ea să trăiască în mijlocul comunității din care făcea parte, deși simțea că nu-și îndeplinise pe deplin promisiunea față de bătrânul acela.

În timp ce-și spunea cuvintele acestea de încurajare, trebui să-și înăbușe un sentiment de nostalgie. Singura perioadă din viața ei când se simțise împlinită, când trăise cel mai autentic luase sfârșit și odată cu ea și frământările și culoarea și pasiunea arzătoare. Fusese însă o poveste prea intensă și, își spuse ea, era o eliberare că nu trebuia să mai facă față unor sentimente atât de profunde.

Câteodată, se gândi că s-ar putea muta în Europa, în Italia poate. Clima era mult mai prielnică sănătății decât în India și, cum stările de rău se întorseseră cu o frecvență și mai mare ca înainte, începuse să creadă că era un plan perfect. Însă de fiecare dată când se gândea că va părăsi India, lăsând în urmă casa părinților și pe Malika, la un timp atât de scurt după regăsire, se simțea cuprinsă de o profundă suferință.

Adevăratul motiv pentru care se gândea însă să plece din India, deși nu îndrăznea să recunoască nici măcar față de ea însăși, era povara amintirilor, prea mare dacă stătea bine să se gândească, iar dacă va dori vreodată să aibă cu adevărat liniște sufletească trebuia să uite că-l iubise vreodată pe Ravi Sabran.

Bagajele erau făcute și ascunse sub pat. Tot ce-i mai rămăsese de făcut acum era să-i spună Malikăi și să plece înainte ca Charles să se întoarcă acasă.

Nu putea merge la casa lui Lucy, căci va fi printre primele locuri în care o va căuta Charles. De asemenea, erau mari șanse să dea nas în nas cu Ravi, iar întâlnirea ar fi fost dezastruoasă. S-ar fi putut refugia la maharani, dar ea și maharajahul erau plecați în Ceylon ca să aștepte

sezonul secetos în această micuță provincie și vor mai trece câteva luni până să revină în India.

Își aminti apoi de un mic hotel lângă Chandran, negustorul de mătăsuri. Era un așezământ respectabil, unde trăgeau femei din toate regiunile Indiei, venite în Madras ca să cumpere sariuri de nuntă pentru fiicele lor. Acolo erau slabe șanse să o descopere cineva.

Își învelise neprețuitele bijuterii într-o cămașă de noapte din mătase și le îndesase la fundul sertarului cu lenjerie. Când deschise sertarul însă, își dădu seama că ceva este în neregulă. Toate mătăsurile și articolele de rufărie erau împrăștiate într-o dezordine de nedescris, deși în mod obișnuit erau împăturite ordonat. Malika nu i-ar fi lăsat niciodată lucrurile într-o asemenea dezordine. Scormoni febril în colțurile sertarului, deși știa deja că era inutil. Cutia din sidef dispăruse și, odată cu ea, și stăpânirea de sine a Sarei. De frustrare, se repezi la o cămașă de noapte din batist fin sfâșiind-o cu dinții până când tot ce mai rămăsese din ea era un morman de zdrențe la picioarele Sarei. Bineînțeles că el fusese cel care îi luase bijuteriile ca să fie sigur că va rămâne sclava lui pentru totdeauna.

Tot ce putea face acum era să-l aștepte să se întoarcă acasă. Dar chiar și atunci, trebuia să fie șireată și să nu-l lase să-i ghicească intenția de a-l părăsi. O să-l întrebe despre bijuterii, o să afle unde le-a ascuns și trebuie să găsească ea o metodă prin care să le recupereze.

Între timp, luă câteva înghițituri de coniac, apoi bău dintr-un pahar cu apă. Consuma foarte rar alcool, dar lichidul acela călduț și moale îi liniști nervi și stomacul.

Băutura își făcu în scurt timp efectul, iar Sara începu să se relaxeze privind jocul de lumină aurie proiectat pe încrengătura de liane înflorite care formau un fel de tunel ce ducea de la gardul din fața casei la grădina din spate.

Văzu pentru o fracțiune de secundă o țesătură de un roz strălucitor răzbind ghemuită printre liane. Era bizar căci lucrătorii din grădină își terminaseră treaba de ceva vreme și plecaseră cu toții la casele lor.

Nagma, noua ei cameristă, n-ar fi purtat niciodată o culoare atât de țipătoare. Era mereu timidă și modestă, destul de religioasă și mergea grăbită de colo colo prin casă cu ochii ei mari și sfioși în pământ, ascunzându-și părul sub șalul de la sari. Sara se simți cuprinsă de neliniște și o strigă pe Malika.

– Cine e în grădină? Cred că am văzut pe cineva.

– Ar putea fi soția lui Mutu, vine câteodată în vizită.

Malika părăsi însă grăbită camera, iar Sara deveni și mai bănuitoare. Malika nu se purta în felul ei obișnuit și se mișca de parcă ar fi avut ceva

de ascuns.

Sara merse după ea de-a lungul aleii până în grădina din spatele casei, iar acolo dădu de Lakshmi, care aștepta lângă fântâna unde stătuseră de atâtea ori amândouă: Sara cântând, în timp ce camerista îi pieptăna părul mătăsos. Nu mai arăta ca Lakshmi cea pe care și-o aducea ea aminte, mândră și frumoasă, ci acum era o fată istovită cu o culoare palidă și bolnăvicioasă în obraji. Malika îi adusese un bol, iar fata înfuleca de parcă n-ar mai fi mâncat de cine știe când. Auzind sunetul pașilor ei, amândouă femeile se răsuciră cu expresii de vinovăție pe chip. Lakshmi stătu o vreme cu ochii în patru, apoi o zbughi înapoi asemenea unui animal bătut, ținând în continuare bolul în mâini.

Neîncrederea surdă cu care Sara o tratase pe fată se evaporă. Tot ce simțea acum era milă.

– Rămâi, te rog, mai rămâi!

Îi zâmbi pe cât de blând era în stare ca să o calmeze pe biata fată care se holba la ea cu o privire sălbatică și febrilă.

Lakshmi se opri și o fixă cu o privire bănuitoare, dar tonul blând al Sarei o făcu să se mai relaxeze puțin și să schițeze o plecăciune de binecuvântare.

– Lakshmi, vino, stai jos și odihnește-te! O copleși o stranie tandrețe știind că Lakshmi era în suferință și fără nici o speranță. De ce ai venit aici să cerșești, draga mea? Nu primești de mâncare în casa ta cea nouă?

Fata își ținea ochii în pământ, refuzând să vorbească, dar își ridică din când în când privirea tulburată.

Nici una dintre ele nu spuse nimic, apoi, după un moment, Malika vorbi.

– Lakshmi nu mai are unde munci.

– Dar am crezut că are o slujbă bună, la niște prieteni de-ai domnului Charles.

Lakshmi se uită la Malika, iar Malika își lăsă privirea în pământ.

– Ce s-a întâmplat? Îmi ascundeți ceva?

Se așternu o tăcere incomodă până când Malika vorbi din nou.

– Lakshmi a fugit.

– Nu ești fericită în noua casă?

Cele două femei se uitară din nou una la cealaltă, refuzând să răspundă.

– E un fleac.

– Dacă e un fleac, de ce trebuie să cerșească?

Malika ascunse semnificația cuvintelor vorbind în tamil știind că vorbește prea rapid ca Sara să o înțeleagă. Acum Sara avea certitudinea că îi ascundeau ceva.

– Malika, spune-mi!

De data aceasta, Lakshmi ripostă cu patima de altă dată în priviri.

– Nu vreau să mă culc cu prietenul domnului Charles.

– Ce? Cu cine să te culci?

– Cu domnul George. Mă obligă să mă culc cu el, așa cum făcea și domnul Charles, dar îl detest, mă bate.

Sara se ridică în picioare, buimacă.

– Să te culci cu domnul Charles?

– Nu o asculta, doamnă! Lakshmi aiurează. Ia de aici... Malika vârî niște bani în palma fetei. Pleacă!

– Nu, vino înăuntru ca să mănânci mai mult. Vreau să știu totul.

– Nu pot.

– Nu ai încredere în mine, Lakshmi? Am fost vreodată nedreaptă cu tine?

Fata se holbă la ea minute bune, după care se prăbuși în genunchi, suspinând cu inima frântă.

– Eu sunt cea care am fost nedreaptă, eu sunt cea care a fost crudă. Nu am vrut să faci un copil, așa că ți-am dat ierburi care să te facă să te simți rău. M-am temut că, dacă vei avea un copil, domnul Charles mă va izgoni.

Prinse mâinile Sarei într-ale ei și le sărută fără oprire.

– Iertați-mă, doamnă! Iertați-mă!

Comportamentul fetei era bizar, de parcă și-ar fi pierdut uzul rațiunii. Sări apoi în picioare, cu gesturi necugetate, cu pielea lucind de broboane de sudoare și cu ochii bulbucați.

– Domnul Charles m-a izgonit, m-a izgonit. Vorbea de parcă nu i-ar fi venit să creadă. M-a izgonit și a luat-o pe Nagma în locul meu. Nagma nu este la fel de frumoasă ca mine. Nu e la fel de frumoasă ca mine!

Făcu apoi o piruetă și o luă la fugă înainte ca Sara să-și dea seama că dispăruse.

– Nagma!

Sara simți că nu o mai țin picioarele din cauza șocului. Când reuși să articuleze din nou cuvintele, vocea ei răsună asemenea unui ecou al neîncrederii.

– Dar e doar o copilă.

Casa de vară fusese mereu domeniul lui, iar până acum, Sara intrase doar pentru câteva vizite scurte. Charles o descurajase să-i invadeze ceea ce el numea „refugiul lui masculin“, iar ea îi respectase întotdeauna nevoia de intimitate atunci când lucra.

Măcinată de o curiozitate care nu-i dădea pace, deschise ușa sculptată în lemn care îi oferea acces către spațiul privat al lui Charles. Divanul, ticsit de perne brodate, era lipit de unul dintre pereți lângă un birou pe care se aflau teancuri de hârtii. În cameră se simțea mirosul puternic al bețișoarelor parfumate cu mosc, o aromă pe care pretinsese mereu că nu o poate suporta. Învăluia întregul spațiu, dezgustătoare și copleșitoare. Se așeză pe pat ca să se gândească. Observă apoi o carte mică și jerpelită ieșind de sub perne. O deschise, frunzărind distrată paginile, fără să privească atent. Apoi își dădu seama ce reprezentau acele imagini și rămase profund șocată. Nu o îngroziseră doar pozițiile în care stăteau amanții, ci cruzimea cu care erau desenați, într-un stil aproape prea tehnic pentru a fi considerat erotic. Se gândi la momentele pe care le petrecuse alături de el în pat, la repulsia pe care i-o stârneau așteptările lui și cum încercase în mod egoist să-i nege dreptul la propria plăcere.

– Ipocritule! rosti cu năduf printre dinții încleștați. Ipocritule!

Până când Charles ajunse acasă mai târziu în cursul serii, își recâștigă stăpânirea de sine. Nu avu loc nici o scenă în care ea să țipe furioasă de trădarea soțului ei, ci făcu față cu un calm glacial, păstrându-și forțele pentru ceea ce va mai avea de înfruntat în viitor. Acum, tot ceea ce-și dorea era să plece de lângă el pe cât de curând posibil.

Charles intră în sufragerie la ora la care se întorcea de obicei, chemându-l pe Shakur.

– Unde ești, potaie leneșă? Adu-mi băutura!

Era binedispus și aștepta cu nerăbdare să-i împărtășească Sarei veștile zilei.

– Sara!

– Sunt aici, Charles.

– Aici erai... ce s-a întâmplat? Ți-e rău?

– Nu, nu mi-e rău.

– Atunci, de ce stai acolo pe întuneric?

– E întuneric? Nu am observat. Se ridică în picioare cu dificultate. Charles, am văzut-o pe Lakshmi azi.

O venă de pe frunte i se încordă și se îndreptă de spate așa cum făcea întotdeauna atunci când ceva îl nemulțumea. Înghiți apoi în sec și își recăpătă stăpânirea de sine.

– Ce dorea?

În ciuda strădaniilor ei de a părea calmă, vocea îi tremură atunci când începu să vorbească.

– Cum ai fost în stare să faci așa ceva? Să o izgonești pe Lakshmi când te-ai plictisit de ea, după care să i-o oferi unui alt bărbat de parcă n-ar fi o ființă umană...

Charles făcu ochii mari sincer surprins.

– Despre asta era vorba? Asta e tot?

Păru ușurat și încercă chiar să schițeze un zâmbet.

– Ascultă, draga mea, sunt treburi pe care tu nu le cunoști despre bărbați și un anumit gen de femei. Nu e treaba unor femei cinstite ca tine să-și bată capul.

– Cinstite?

Simți un imbold brusc să-i spună cât de „cinstită" era cu adevărat, însă se abținu căci, deși era încă mânioasă pe Ravi, nu voia să-i provoace suferință.

– Știi că este îndrăgostită de tine?

– Îndrăgostită? Asta crezi că este? Ei bine, bănuiam că fata făcuse o mică pasiune pentru mine. Problema ei era gelozia. Așa cum ai remarcat și tu. Ascultă, ce mai contează? Ai vrut să scapi de ea, iar George este un bărbat cumsecade. O să fie la fel de fericită cu el, ca și cu mine. Mai fericită chiar! George nu are temperamentul meu aprins... Se auzi vagul ecou al unui râset în timp ce-și dădea șuvițele blonde la o parte din ochi. Uite ce e, Sara, îmi pare rău de situația asta, dar toți bărbații au câte o fată. Am încercat să scap de ea înainte să te întorci, dar m-a implorat să o păstrez. Știu că n-ar fi trebuit să ascult de ea...

– Atunci, Nagma reprezintă ceva diferit pentru tine?

Rămase tăcut o secundă, iar încăperea se cufundă în tăcere, singurele zgomote care se auzeau erau zăngăniturile lui Mutu în oalele și tigăile de la bucătărie.

– Acum înțeleg de ce servitorii râd de mine pe la spate. Ei bine, nu o vor mai face mult timp. Te părăsesc.

Nedumerit la început, se uită la ea cu o privire goală, fără să-și dea seama dacă vorbea serios, după care, cuprins de o furie bruscă, se năpusti spre ușă și țipă de-a lungul holului.

– Liniște! Sau, dacă nu, vin la voi.

O liniște tensionată se instală imediat, iar Charles, care se mai îmbună, continuă pe un ton mai blând:

– Nu cred că vorbești serios, draga mea. Din cauza unei femei indiene oarecare? Păi, dacă toate femeile și-ar părăsi soțul dintr-o astfel de cauză, n-ar mai rămâne nici un cuplu căsătorit în Madras. Dar, bineînțeles, voi scăpa de ea imediat.

– Îmi doream oricum să te părăsesc, Charles. De la bun început, căsătoria noastră a fost o greșeală. Nu dau vina pe tine, să știi... Cea mai

mare vină o port chiar eu. Vreau să-mi recuperez dota sau măcar ce a mai rămas din ea, ca să mă pot întreține până când divorțăm...

La început, Charles păru că va încerca să o îmbuneze.

– Nu fi nebună! Nu pleci nicăieri din casa asta... Oricum, adăugă el, dota ta îmi aparține mie acum.

Scosese asul din mânecă. De fiecare dată când dorea să-și impună autoritatea asupra ei, îi amintea de cât de dependentă este de el.

– Și bijuteriile mele? Unde sunt?

– Sunt încuiate în seiful din biroul meu și acolo vor rămâne. Dar nu îți aparțin cu adevărat, nu-i așa? Le-ai obținut doar datorită poziției mele aici, până la urmă. Sunt ale mele, așa cum este tot ce ține de această căsătorie. Nu mă poți părăsi... niciodată! Dacă îți faci iluzii că voi sta deoparte și te voi lăsa să mă umilești, te înșeli.

Tonul i se mai îmblânzi, apoi îi luă mâna Sarei într-a lui încercând să o aducă pe calea cea bună.

– Ascultă, putem vorbi mai târziu? Trebuie să plec. Îmi pare rău, chiar trebuie să plec. Vorbim mai mult după ce mă întorc.

Își dădea seama că nu avea nici un rost să ce certe cu el, așa că încuviință din cap în tăcere. Era mai bine că pleca, așa Sara avea mai mult timp la dispoziție să-și planifice evadarea.

Nu exista nici o altă soluție. Trebuia să plece imediat, chiar și așa, fără nici un ban.

Sunetul pașilor lui răsună pe dalele din piatră care coborau spre aleea principală. Închise poarta de la intrare cu o bufnitură furioasă, după care se instală din nou tăcerea.

După ce Charles părăsi încăperea, Sara rămase nemișcată o vreme, prea secătuită de emoții ca să poată acționa în vreun fel, cu ochii fixați în locul unde stătuse el ultima dată.

Tăcerea nopții era atât de copleșitoare, încât simți că poate auzi cum îi bubuie sângele în urechi. În cele din urmă, reuși să se târască până în camera ei ca să-și recupereze valiza gata făcută de sub pat.

După ce numără banii pe care îi avea în poșetă, își dădu seama că, dacă făcea economii stricte, s-ar putea descurca până când ar ajunge la ea mica sumă lunară pe care ar trebui să i-o trimită avocații.

Apoi îi dezvălui Malikăi planul ei, iar femeia i se prăbuși la genunchi și plânse de ușurare.

Mai târziu, când era îmbrăcată într-unul dintre sariurile din bumbac ale ei, fosta ei doică se dădu un pas înapoi ca să studieze efectul deghizării.

– Nu suport să te văd îmbrăcată așa... Dacă te vede cineva, va da vina pe mine că nu am avut grijă de tine.

Sara râse scurt și plin de amărăciune.

– Nu mă mai interesează ce cred unii sau alții, de azi încolo, fac doar ceea ce poftesc.

Luă o ultimă sorbitură de ceai din serviciul din porțelan pe care îl adusese cu ea din Anglia ca parte din dotă, simțind pentru moment un spasm de durere pentru că trebuie să-i lase toate posesiunile ei prețioase unui bărbat care acum nu-i era mai mult decât un străin și pentru care nu mai simțea decât ură.

Capitolul 35

Orașul Madras forfotea de lume atât în timpul nopții, ca și în timpul zilei, dar nimeni nu le dădu atenție celor două femei modeste, cu fețele acoperite de sariuri, care călătoreau într-o trăsură veche, trasă de un ponei mic și slab. Sara se gândi la frumoasa ei Pansy, pe care era nevoită să o părăsească pentru moment, cel puțin, dar știa că, până când o va putea lua cumva înapoi, va fi bine îngrijită de băiatul care o hrănea în fiecare zi. Trecură prin dreptul mai multor șiruri de siluete adormite, femei care strângeau la sân bebeluși înfășurați în sari, bătrâni doar piele și os, mai mult morți decât vii, copii zdrențuroși care stăteau ghemuiți unul în celălalt ca să se protejeze de terorile nopții. Sara simți pentru prima oară că făcea și ea parte cu adevărat din acest grup de refugiați și o durea sufletul când se gândea la situația disperată în care se aflau, dar ea măcar putea plăti ca să-și facă rost de un acoperiș deasupra capului.

Camera lor se afla în partea din spate a hotelului, deasupra unei curți în care oamenii se agitau de colo colo, iar Sara putea să stea pe balconul cu zăbrele din lemn și să privească la forfota de dedesubt fără să fie văzută. În mijlocul încăperii, se afla un pat mare din lemn, acoperit cu o saltea din bumbac de proastă calitate, dar curată și cu o cuvertură dintr-o țesătură în dungi, deasupra căruia atârna o plasă împotriva țânțarilor. În ciuda decorului sărăcăcios, simțea că măcar este sinceră cu ea însăși. Nu mai trebuia să îndure să-l vadă și să-i simtă atingerea bărbatului la care știa acum cu siguranță că nu se va mai putea întoarce niciodată.

Cu toate acestea, deși știa că ar trebui să-și facă un plan pentru viitor, se simțea în mod curios incapabilă să se mobilizeze și să acționeze. Petrecu multe ore stând la balcon și ascultând amalgamul de sporovăială ciudată și incoerentă cu sunetele unei muzici care se ridica din curtea de dedesubt în timp ce gândurile îi frământau fără oprire în minte.

Dacă ar vinde cerceii din aur ai mătușii ei pe care, din fericire, îi avea în urechi atunci când el îi confiscase cutia cu bijuterii, ar face rost de suficient de mulți bani să se întrețină pe ea și pe Malika timp de câteva

luni până la întoarcere maharajahului cu condiția să găsească un loc ieftin unde să locuiască. Era prea mândră ca să depindă doar de maharajah. Dar unde ar fi putut să-și vândă cele câteva bijuterii? Cine să le cumpere? Cumva, problema părea insurmontabilă.

Trecură astfel câteva zile până când, într-o dimineață, nu mai găsi tăria de a se ridica din pat. Dogoarea din cameră era de nesuportat, iar faptul că nu putea ieși afară, în arșița zilei, începuse să o facă să-și piardă cumpătul. Se împleticea toată ziua istovită de colo colo prin cameră sau stătea să privească printre obloanele trase plozii despuiați care se jucau în curtea plină de noroi. Știa că va trebui să ia o decizie în curând, dar totul părea atât de dificil. Era copleșită de o greață constantă și tot ceea ce mânca vomita aproape instantaneu.

Ziua următoare, Sara se trezi prea bolnavă ca să se mai poată scula din pat, iar tot ce mai putea face era să privească, cu niște ochi goi și apatici, cum Malika fierbea niște ceai pe o plită mică într-un colț al camerei.

– Trebuie să plecăm de aici, spuse Malika uitându-se la Sara cum își sorbea ceaiul pe care i-l pregătise. M-am întâlnit cu domnul Chandran, care m-a întrebat ce caut aici.

– Nu i-ai spus nimic sper, nu-i așa?

– Am fost nevoită. Nu ne va da de gol. A promis că ne va ajuta.

– Nu, îi va spune domnului Charles.

Oftă și se trânti din nou în pat, împovărată de toate problemele. Dacă măcar nu s-ar fi simțit atât de bolnavă. Dacă ar fi avut măcar tăria să ia o decizie.

Mai târziu pe seară, căzu într-un fel de apatie și abia conștientiză că cineva o purtă afară, în aerul nopții. Cineva o așeză cu mare atenție pe bancheta unei trăsuri, iar într-un mic moment de luciditate, zări chipul blând și îngrijorat al lui Chandran privind-o așa cum stătea aplecat deasupra ei.

– Nu vă faceți griji, doamnă Fitzroy, nu vă faceți griji...

Mai târziu, când își reveni își dădu seama că era într-o cameră largă și răcoroasă, cu obloanele trase pentru a lăsa să pătrundă aerul nopții și aroma dulceagă a florilor de plumeria, precum și gustul sărat al mării din apropiere. Lumina blândă a unei lumânări care ardea pe măsuța de lângă pat proiecta o strălucire reconfortantă asupra încăperii. Cu toate acestea, Sara scoase un mic geamăt de disperare când îi reveniră din nou în memorie întâmplările prin care trecuse și se rostogoli cu un suspin îndesându-și fața în pernă.

O siluetă stătea aplecată deasupra patului, șoptind în timp ce o ținea pe Sara de mână.

– Șșș... ești în siguranță acum... culcă-te la loc... Medicul ți-a dat un calmant. Sara încercă să se ridice, dar se prăbuși înapoi pe pat, descifrând într-un final, ca prin ceață, vocea lui Lucy. Te afli în casa mamei tale. Domnul Chandran a mers la *monsieur* Ravi, iar el mi-a spus să te aduc aici. Ravi va avea grijă de tine.

– Nu Ravi... Nu trebuie să-l văd, nu trebuie să-l văd...

Lucy o luă din nou de mână ca să o liniștească.

– Ravi se pregătește să plece în Franța și nu se mai întoarce. Va părăsi India în câteva zile... așa că nu-ți mai face griji.

– Ravi pleacă din Madras?

Sara abia dacă îi putea rosti numele căci de mult timp devenise o amintire îndepărtată care o făcea să se îmbujoreze și să-și facă reproșuri. Cu toate acestea, când se cufundă mai mult în vis, îi simți mâna puternică în jurul taliei când dansaseră în seara balului din Pondicherry. Muzica se oprise apoi brusc. El se aplecă să-i sărute mâna, după care dispăru.

Aromele dulci ale nopții o învăluiau. Camera în care se afla era prielnică visării și stătea plutind într-o stare de animație suspendată, dorindu-și să se miște, dar fără să se simtă suficient de puternică pentru a lua o astfel de decizie.

Zăcea într-o poziție de epuizare lipsită de speranță, prea obosită ca să mai poată gândi, cu capul vârât în perne. Cât de ușurată se simțea să se poată scufunda în uitare, să se scufunde și mai adânc în întunericul blând al nopții.

Simți o mână rece pe frunte și auzi vocea Malikăi.

– Dormi acum... Sarianna... dormi.

Mai târziu, mult mai târziu, când Lucy trase obloanele lăsând lumina să inunde încăperea, dimineața era întunecată de o furtună musonică în timp ce rafale de aer rece suflau în cameră încărcate de mirosul de pământ jilav. Era o aromă pe care Sara o iubea și, deși nu se trezise încă foarte bine, zâmbi o vreme fără să-și dea seama unde se afla. Atunci când reuși să focalizeze mai bine, deveni conștientă de prezența unei picturi pe peretele opus, o reprezentare viu colorată a unei străzi din Paris, copacii plini de flori proaspete, iar cerul de un albastru fericit.

Tabloul o bucură pentru moment, după care simți un junghi ascuțit de nefericire în fundul stomacului. Se uită absentă în jurul ei, zâmbind apoi când dădu cu ochii de o vază cu flori de plumeria pe masa de lângă patul

ei. Frumusețea lor proaspătă o reconfortau, efectul pe care îl aveau dintotdeauna florile. Își răsuci apoi trupul obosit, simțindu-se cuprinsă de slăbiciune și de depresie. Se întâmplase ceva, un lucru pe care nu reușea să și-l amintească.

Auzindu-i suspinele, Lucy veni lângă ea.

– Ești trează?

– Mă simt atât de ciudat... Cât este ceasul? Am senzația că am zăcut aici atât de mult timp... Ce reprezintă pictura asta de pe perete? Simt că am mai văzut-o undeva.

– *Monsieur* Ravi a agățat-o acolo ca să o vezi când te trezești.

Sara își aduse aminte cu o tresărire.

– Desigur, el a fost cel care m-a adus aici.

– Mă bucur că a procedat așa. Nu erai în cea mai bună stare.

– Ce se întâmplă cu mine? Sunt bolnavă?

Lucy îi zâmbi și o prinse de mână.

– Ai avut un fel de cădere nervoasă... dar doctorul a întrebat dacă nu cumva ești însărcinată... cu tot vomitatul ăsta de dimineață. Există posibilitatea să aibă dreptate?

Sara își acoperi rapid pântecul cu mâinile.

– Un copil! Nu, nu este posibil, nu se poate. Nu, nu este nici un copil, sunt sigură.

Începu să-și dea apoi seama încet-încet ce se întâmpla. Sânii o dureau și i se umflaseră în ultima vreme. Cu șocul descoperirii lui Lakshmi, nu se gândise prea mult, dar nu-i mai venise ciclul. Cel mai probabil, era însărcinată. Acesta era motivul pentru care nu se simțise bine și nu avea nici cea mai mică urmă de îndoială că sarcina era rezultatul acelor săptămâni pline de pasiune pe care le petrecuse alături de Ravi Sabran.

Charles nu mai trecuse prin așternuturile ei de luni de zile și nici măcar nu insistase, ceea ce nu îi stătea deloc în caracter. Își dădu apoi seama, cuprinsă de amărăciune, că era probabil din cauza Nagmei.

Avea încă puterea să înțeleagă ironia situației și râse cu voce tare, un râs dogit și amar. Nu concepuse un copil după toate dățile acelea când Charles o posedase cu forța, iar acum era însărcinată după numai câteva săptămâni în brațele lui Ravi Sabran.

Urmau alte secrete, secrete care se vor păstra din generație în generație, așa cum se întâmplase cu secretul propriei familii.

Un gând teribil nu-i dădea pace. Era posibil ca Ravi să fi plănuit să o lase însărcinată astfel încât să fie nevoită să îndure umilința de a aduce pe lume un copil care în mod evident nu era al soțului ei? Cu siguranță, o astfel de răzbunare ar fi fost de neconceput. Respinse ideea în momentul

în care i se ivise în minte. O folosise, poate, dar ea știa în adâncul inimii că nu era capabil de o cruzime atât de mare.

Pe măsură ce îndoiala i se strecura însă în suflet, se simți copleșită de o disperare tăcută, care nu-i dădu pace până când se stinseră și cele mai înflăcărate emoții, iar în urmă mai rămăsese doar o detașare rece.

Era convinsă că va muri la naștere, asemenea bunicii ei și își spuse că ar fi fost cel mai bine să se întâmple așa în cele din urmă.

*

Mai târziu în seara aceea, Ravi Sabran îi făcu o vizită.

Cu chipul întunecat de neliniște, o urmări prin ușa întredeschisă a dormitorului și i se păru că, în ciuda suferinței, nu fusese niciodată mai frumoasă. Buclele de un roșcat-închis stăteau împrăștiate pe pernă ca să-i mai ușureze febra și durerea de cap, iar când îi strigă numele prin somn, avea o voce atât de stinsă și de îndurerată, încât aproape că nu o auzi.

Tânjea să se apropie de ea și să o mai strângă în brațe pentru ultima oară, să o mângâie și să-i spună că o iubește, că se înșela în privința lui, dar se abținu știind că era inutil să prelungească prea mult agonia despărțirii inevitabile. Nu ar fi putut să o părăsească niciodată pe Maya căci știa că ar fi fost un fel de sentință la moarte dacă nu o va mai proteja. Îi mai era teamă și ca nu cumva să se sinucidă dacă va afla vreodată că iubește o altă femeie. Știa că nutrește pentru el o pasiune neobișnuită, amestecată cu recunoștință și cu un devotament aproape copilăros.

Totul se întâmplase din vina lui, iar acum își primea pedeapsa, era un prizonier al propriilor fapte.

În timp ce o privea, Sara scoase un țipăt cotropită de chipuri din trecut. Un bătrân care se înneca implorând-o din priviri. Privirea Cynthiei cu o expresie de antipatie distrată, imaginea lui Charles, atunci când îl cunoscuse, pe când se aflau în grădina casei ei din Anglia cu soarele strălucind în păru-i auriu. Un gând rătăcitor îi frământa subconștientul. Unde era casa ei acum? Nu mai avea nici o casă.

Adulmecă apoi o aromă de santal care o trezi la realitate. De cine anume îi aducea aminte? De Ravi, bineînțeles.

Visă ochii întunecați ai lui Ravi apropiindu-se de ai ei și privirea adâncă și impenetrabilă căreia se străduia să-i înțeleagă semnificațiile. Simți apoi atingerea mâinii lui pe obraz și apăsarea delicată a buzelor lui pe pleoape, frunte și buze.

Se răsuci prin somn și își întinse brațele către el.

– Ravi... îl strigă ea în șoaptă.

Apoi vocea lui o învălui de undeva de departe, răsunând în visul ei ca prin ceață.

– *Au revoir... Au revoir*, iubirea mea, singura mea iubire, Sarianna...

Capitolul 36

Când se trezi a doua zi dimineață, obloanele erau pe jumătate trase pentru a împiedica lumina soarelui să pătrundă în încăpere, iar Sara nu avea nici o idee cât era ceasul sau cât de mult dormise. Stătu nemișcată o vremea, prea obosită ca să mai poată face vreo mișcare. Nu-și aducea aminte decât că ceva important se întâmplase, ceva care o neliniștise, dar o și încântase în același timp.

Apoi își aduse aminte de un vis. Sau nu fusese un vis? Senzația respirației lui calde pe obrazul ei fusese aievea? Rostise cu adevărat cuvintele: „Singura mea iubire, Sarianna".

Sara scutură apoi din cap. A fost un vis nimic mai mult. Ravi plecase spre Franța. Nu-l va mai vedea niciodată.

Undeva în depărtare, bufnitura unei uși o trezi din visare, iar vocea furioasă a unui bărbat răsună în liniștea casei, făcând-o să plonjeze în cea mai întunecată frică.

– Nu, domnule... Vă rog, doamna este încă foarte bolnavă... Reveniți în altă zi, vă rog, domnule.

– Dă-te la o parte! Dacă vreau să-mi văd soția, o voi face...

– Dar medicul a spus...

– Nu dau nici două parale pe ce a spus medicul. Cum îndrăznești să încerci să mă oprești? Dă-te la o parte din calea mea!

Ușa se dădu de perete, iar Charles stătea în fața ei, tremurând de furie, ținând cravașa de călărie într-o mână.

– Ce faci aici? În casa bărbatului ăstuia? Ridică-te imediat!

Crezu la început că ar fi în stare să o lovească cu cravașa, însă Sara se ridică pregătită să-l înfrunte, iar el făcu un pas înapoi, timp în care frica se disipă lăsând în urmă doar un fel de repulsie.

– Cum m-ai găsit?

– Am pus pe cineva să o urmărească pe femeia aceea McKenzie. Ea e șireată, dar nu suficient de șireată. Ar fi trebuit să știi că nu vei reuși niciodată să te ascunzi de mine.

Era adevărat. Nu va reuși niciodată să scape de el. Îi va face viața un chin până la sfârșit dacă îl va lăsa.

Își trase pe ea un capot și se ridică în picioare ca să-l înfrunte.

– Vreau să pleci. Aceasta este casa mea acum. *Monsieur* Sabran mi-a lăsat-o mie.

– Ți-am spus! Nu vom putea închiria niciodată de la un indian. Cred că îți dai seama ce va crede lumea când va afla că ești aici. Ți-ai pierdut mințile?

Sara își ținu privirea ațintită în față, fără ca măcar să se deranjeze să-și întoarcă privirea către el.

– Nu mai sunt căsătorită cu tine, Charles. Pot face tot ceea ce poftesc. Așa că, dacă nu te superi, te-aș ruga politicos să pleci.

– Nu te prosti! Te vei întoarce acasă cu mine.

Încercă să o târască afară din cameră, dar Malika se aruncă între ei.

– Domnule, domnule, a venit doctorul. Doctorul Shankar este aici. O să vă explice el.

Prăbușită la picioarele lui, Malika făcu câteva mișcări frenetice în aer în apropiere de picioarele lui, temându-se să-l atingă.

Charles se dădu un pas în spate, holbându-se la ea ca și cum atingerea mâinilor ei l-ar fi pângărit.

– Doctorul Shankar? spuse el cu o voce șocată de parcă cineva l-ar fi pocnit în plină figură.

– Ai lăsat un doctor indian să te consulte? Nu ai avut decența să chemi un englez?

Sara se întoarse către el, dând frâu liber tuturor resentimentelor la adresa habotniciei și a nedreptăților exprimate de Charles pe un ton calm și glacial.

– De ce nu ar trebui să mă consulte un medic indian? Până la urmă, chiar bunica mea a fost indiană.

Îl privi direct în ochi, mândră și neînfricată, cu o tărie de neclintit.

Gata, adevărul ieșise la iveală, nu mai exista cale de întoarcere, iar asta o bucura.

Charles râse mai întâi, după care deschise gura ca să spună ceva, dar o închise fără să rostească nici un cuvânt.

Urmă o tăcere prelungă, timp în care o țintui cu privirea, incapabil să-și adune gândurile.

– Ce tot spui acolo? Nu fi ridicolă! Nici măcar nu ai trăsături indiene. E o invenție de-a ta.

– Ți-am spus. Bunica mea a fost indiană. Și mă înrudesc cu maharajahul. Suntem veri, iar legătura de rudenie dintre noi este strânsă.

– De ce nu mi-ai spus înainte?

– Vrei să spui... înainte să mă căsătoresc cu tine? Și eu am aflat abia de curând.

O expresie de teribilă oroare se întipări pe chipul lui Charles la auzul cuvintelor Sarei. Se dezechilibră, iar pentru o secundă, Sara crezu că Charles ar putea leșina.

– Chiar e adevărat?

– Da, e adevărat.

– Ar explica multe lucruri.

Charles se foi de colo colo prin încăpere, incapabil să stea locului, ca și cum ar fi căutat un răspuns, apoi, dornic să-și verse nervii pe cineva, se întoarse spre Malika, care stătea ghemuită, rezemată de perete.

– Cine ți-a spus să o aduci aici?

– Las-o în pace! se răsti Sara. Îi este frică de tine.

– Chiar trebuie să-i fie frică de mine, acum mai mult ca niciodată.

Deși vocea lui o îngrozea, Malika își găsi cumva curajul să vorbească.

– Am spus lui *monsieur* Sabran. Mi-a spus să o aduc pe doamna Sarianna aici.

– Sarianna! Cum îndrăznești să o strigi pe numele acela?

Charles o fulgeră cu privirea, iar femeia se prăbușise în genunchi și își trase șalul de la sari peste față. Pentru o clipă, Sara se gândi că ar putea s-o ucidă pe loc, dar cu un mare efort de voință, Charles făcu stânga-împrejur și se îndreptă înspre ușă. Se opri pentru un moment și se întoarse către Sara, deși expresia distantă din priviri făcea să pară ca și cum ar fi vorbit de fapt cu el însuși.

– O să-l fac să-și dorească să nu se fi născut vreodată!

Când Sara auzi în cele din urmă zgomotul pașilor lui îndepărtându-se, luând cu el și viața ei cea veche, se consolă cu gândul că cel puțin Ravi era acum la adăpost de mânia lui Charles. Probabil că era deja departe, în drum spre Franța, alături de Maya.

Capitolul 37

Sara stătea în casa de vară, dând una câte una paginile unei cărți. Renunțase la strădania de a se mai concentra și, în schimb, privea ca hipnotizată o șopârlă arămie lăfăindu-se pe o piatră în ultimele raze ale soarelui de după-amiază. Pacea era atotstăpânitoare pentru moment, deși era un calm plin de neliniște. Își recăpătase puterile și se simțea suficient de bine, cel puțin trupește, încât să se plimbe din nou prin grădină și chiar să ia stiloul și să se pună pe scris. Acum, la adăpost de ochi dezaprobatori, începuse să poarte sariuri atât ca să-și ascundă rotunjimea pântecului, cât și ca să se bucure de libertatea materialului vaporos.

Era încă pe un teren fragil, dar începuse să încerce să-și planifice viitorul în ciuda faptului că era aproape copleșită de sentimentul unui destin implacabil. Era ca și cum aștepta să se întâmple ceva, un fapt care să-i schimbe cursul destinului. Închise ochii, iar capul îi căzu pe spate, permițând sunetelor serii să o învăluie. Păsările *mynah* șuierau ca de obicei, luptându-se pentru vreo firimitură sau alta, dar Sarei îi plăcea zgomotul pe care îl făceau, era întru câtva prietenos.

Urechile recunoscură apoi un alt sunet. Lucy venise în vizită și plecase pentru scurt timp ca să se întâlnească cu cineva care venise să îi aducă un mesaj.

Vocea blajină a lui Lucy se amesteca cu sunetele stridente și neliniștite ale cuiva pe care nu îl cunoștea.

După un moment, o auzi pe Lucy țipând, pe urmă se lăsă tăcerea.

Sara a fost imediat în gardă și, în ciuda căldurii acelei după-amiezi, se simți cuprinsă de un frison.

Câteva minute mai târziu, Lucy stătea în fața ei, mototolind în mâini o batistă umedă. Stătea cu ochii pironiți în pământ de parcă nu ar fi vrut să întâlnească privirea Sarei.

– Lucy! Ce s-a întâmplat?

– S-a întâmplat ceva.

Un ghem de spaimă se încolăci în stomacul Sarei. Groaza fără nume pe care o anticipase se abătuse asupra ei, iar gura îi deveni uscată atunci

când încercă să vorbească.

– Spune-mi...

Ceașca de ceai pe care o ținea în mână începu să tremure nestăpânit.

– E vorba despre Maya... Din păcate, s-a sinucis...

Sara împietri.

– S-a sinucis?

Imaginea Mayei îi apăru în fața ochilor, frumusețea de zână, inocența privirii, farmecul. Simți un suspin ridicându-i-se din gât.

– Dar de ce? Cum? Ești sigură?

– Probabil că a făcut rost de niște otravă... sărmana copilă... Ravi este doborât de durere.

– Dar trebuia să fie în Franța. Nu înțeleg.

– S-a răzgândit. S-a dat jos de pe corabie în ultimul moment, fără nici o explicație. Apoi soțul tău a aflat cumva că nu a plecat și a ordonat ca Maya să fie înapoiată bărbatului ei prin orice mijloace necesare. Ravi se afla în Madras atunci când i-au atacat casa din Pondicherry...

– Charles a dat ordinele?

Un val proaspăt de ură o cuprinse. Așadar, aceasta era răzbunarea lui. Își aduse aminte cuvintele lui de ultima dată când se văzuseră.

„O să-l fac să-și dorească să nu se fi născut vreodată!"

– O parte dintre oamenii lui Ravi și-au dat viața încercând să o protejeze pe Maya. Jură că o să se răzbune pe soțul tău, dar nu trebuie. Iartă-mă, dar am auzit că soțul tău i-a întins o cursă lui Ravi...

Cu mare greutate, Sara își regăsi puterea de a vorbi. Cuvintele îi ieșiră sugrumate de emoție.

– Dacă s-ar fi îmbarcat așa cum a spus că va face, atunci ea ar fi acum încă în viață... în viață...

Cuvintele înotară în capul ei, iar panica pe care o ținuse la distanță o copleși într-o grabă dezgustătoare.

Mai târziu, cuprinsă de o disperare soră cu agonia, se zbătu să-și găsească curajul de a-i scrie, dar, cum nu voia să-i amintească nici de existența ei, nici de cea a maleficului ei soț, sfâșie pagină după pagină și nu trimise nici o scrisoare, deși, după o săptămână de chin primi o epistolă de la el care îi îngheță inima.

„Doamnă", așa începea scrisoarea, iar tonul glacial o răni mult mai profund decât era pregătită să îndure.

Doresc să-ți spun un singur lucru și nimic mai mult. Vreau să părăsesc India definitiv. Nu mai doresc să rămân aici. Totul îmi amintește de Maya și

de propria trădare.

Avea dreptate să i se adreseze în astfel de termeni reci, dar gândul că va pleca definitiv i se părea întru câtva de neîndurat. Era, totodată, imposibil să nu-i mărturisească despre pruncul pe care îl purta în pântec.

Nu merita o astfel de moarte. Era încă o copilă. A suferit mult, să știi, era încă în viață când au adus-o înapoi acasă la mama ei... acidul îi arsese sărmana gură... nici măcar nu și-a mai putut lua rămas-bun de la mine. În ciuda opiniei pe care o aveți despre mine, nu sunt un sălbatic. N-aș putea niciodată omorî pe cineva, dar i-am spus foarte clar soțului tău că intenționez să-l fac fărâme atunci când se așteaptă cel mai puțin... S-ar putea întâmpla oricând... atunci când este la tribunal, sau pe stradă, sau chiar când este la el acasă... Nu va fi niciodată în siguranță și nici măcar o secundă din nenorocita lui de viață nu va avea un moment de tihnă. Va trăi cu frica răzbunării mele până când va pieri de frică și poate că atunci vei fi eliberată din căsătoria pe care spui că o detești atât de tare.

Gurul meu spune că nu trebuie să merg pe calea răzbunării căci, în final, suferința va fi mai mare, dar îl urăsc din tot sufletul acum și trebuie să plec înainte să îmi ies din minți și să-l omor chiar eu. Vreau să fiu un om liber, nu un criminal într-o cușcă. Dacă aș fi iubit-o mai mult, dacă aș fi avut grijă mai bine de ea... Ea a renunțat la tot pentru mine, iar eu nu am reușit să am grijă de ea.

Îți amintești? Ți-am spus că vor fi oameni care vor avea de suferit din cauza dragostei pe care ți-o port, dar, într-un final, va fi meritat efortul... Nu știam ce spun... Nu-mi imaginam o durerea atât de mare...

Îngrijește-te de casă în locul meu, ție ți-o datorez, dar, dacă cumva se va întâmpla să te împaci cu soțul tău, promite-mi că el nu va locui niciodată acolo.

Mai vreau să-ți spun ceva. Vreau să știi că ceea ce am simțit pentru tine nu s-a comparat cu sentimentele mele pentru celelalte femei. Recunosc, la început am vrut să fac dragoste cu tine ca să-l fac pe soțul tău să sufere, dar eu am fost cel care a suferit într-un final. Te-am iubit cu adevărat atunci. Acum nu mi-a mai rămas nimic. Nu mai pot simți nimic.

Copila Prema o să pun să ți-o înapoieze. Cred că a fost dintotdeauna menită să fie a ta.

Ravi Sabran

Nu existau cuvinte de afecțiune care să o poată consola, iar mărturisirea lui că o iubise cu adevărat la un moment dat îi provoca o

suferință încă și mai mare.

Câteva zile mai târziu, primi o ultimă aducere-aminte a prezenței sale misterioase în viața ei când Pansy îi fu adusă înapoi de băietanul care o hrănise, iar atârnat de șa, găsi un pachet mare învelit în mătase.

În interior, era cutia pentru bijuterii din sidef în care se afla colierul și cerceii din smarald. Nu găsi nici un bilet alături de cutie și nu primi nici o explicație despre felul în care fuseseră recuperate bijuteriile. Băiatul care fusese plătit pentru a aduce calul nu știa decât că primise pachetul de la un servitor îmbrăcat în veșminte curate din muselină albă și purtând un turban roșu care îl instruise să i-l înmâneze Sarei.

Turbanele roșii erau purtate de oamenii din casa lui Ravi, iar atunci știu cu siguranță că lui Ravi îi datora recuperarea bijuteriilor.

Nestematele erau prețioase pentru ea, dar mai prețios era gândul că ținuse suficient de mult la ea, în ciuda durerii care îl copleșea, încât să se gândească la ea.

O săptămână mai târziu, în ziarul de Madras apăru un articol despre bunuri aparținând onorabilului Charles Fitzroy, care fuseseră furate din biroul său din Ministerul de Justiție. Autoritățile au fost surprinse de modul în care intrusul reușise să pătrundă în clădire și să fugă apoi neobservat.

Capitolul 38

Timp de o lună, Sara nu mai știu nimic despre soțul ei până când, într-o zi, primi o scrisoare. Primul gând a fost să-i dea foc. Nimic din ce ar fi avut el de spus nu o putea interesa. În mintea ei era de parcă nici n-ar fi existat vreodată, cu excepția momentului când conștientiză brusc că era, până la urmă, în continuare o femeie măritată, iar într-o bună zi va trebui să se confrunte cu acest fapt. Până una-alta, trăia de pe o zi pe alta, iar viața ei, dacă nu fericită, era cel puțin lipsită de vreo suferință pătrunzătoare. Faptul că locuia din nou în casa părinților ei era marea ei consolare, iar acolo îi era mai ușor să se ascundă de compania nedorită a oamenilor din viața pe care o lăsase în urmă.

Deschise scrisoarea cu degete tremurânde, dezinteresată la început, apoi cu o uimire din ce în ce mai mare. Nu mai dădu nicăieri de vechile cuvinte goale de afecțiune, iar scrisoarea începea simplu, doar cu numele ei în susul paginii.

Sara,

După cum știi, nu cred în divorț, iar până acum nimic nu m-ar fi putut împinge să comit o astfel de faptă. Cu toate acestea, lady Palmer m-a convins că chestiunea poate fi rezolvată fără prea mult scandal.

Lord Palmer confirmă că mariajul nostru s-a terminat și că mariajele rasiale mixte nu pot fi tolerate. El știe cum m-ai atras în căsătorie prin vicleșug și că nu mi-ai fost o soție bună.

Știe totodată cum ți-ai afișat apucăturile trăind în casa unui bine cunoscut adversar al guvernului englez.

A fost, așadar, de acord să-și folosească influența considerabilă pe care o are ca să grăbească procesul de divorț.

Nu mă aștept să mai aud vreodată de tine.

După cum spunea Charles, divorțul urma să fie finalizat în câteva luni, atât timp cât ea nu avea să se împotrivească. Nu voia ca adevăratul motiv să

fie făcut public, iar câtă vreme ea își ținea gura, nimeni nu avea cum să afle.

Cynthia și părinții ei sunt singurii oameni care știu adevăratul motiv pentru care divorțez de tine și pot foarte bine să-ți spun de pe acum, căci sigur vei afla mai devreme sau mai târziu, Cynthia și cu mine ne vom căsători imediat ce divorțul va fi pronunțat. Vrem să plecăm în Anglia cât de curând posibil, iar de acolo voi călători în Egipt ca să preiau o funcție mai profitabilă intermediată de tatăl Cynthiei. Sunt sătul de India și mi-e indiferent dacă nu voi mai vedea niciodată pământurile astea sau oamenii de aici...

Sara izbucni în râs.

– Lașule! strigă ea dând într-un final frâu liber emoțiilor.

Știa motivul pentru care Charles era atât de nerăbdător să plece din India. Voia să scape de teama permanentă a răzbunării lui Ravi Sabran.

Câteva zile mai târziu, Sara citi din nou în *Madras Times*:

Lordul și lady Palmer se vor întoarce în Anglia după treizeci de ani de muncă în slujba comunității. Vor fi însoțiți de fiica lor, domnișoara Cynthia Palmer, o cunoscută frumusețe locală căreia, cu mare tristețe, îi va duce dorul întreaga comunitate britanică.

Articolul nu menționa nimic despre Charles sau dacă va pleca și el cu același vapor. Era ca și cum mariajul lor nici n-ar fi avut loc vreodată.

Capitolul 39

Nu se știe cum, vestea despre originile indiene ale Sarei ajunse la urechile multora, iar pentru cel puțin o parte din comunitatea britanică era acum o proscrisă și, chiar dacă încerca să nu-i dea prea mare importanță, știa că niciodată nu se va obișnui ca oamenii să-i întoarcă spatele când se întâlneau pe stradă. Înainte însă ca pântecul ei să ia proporții, iar sarcina să devină evidentă, pe când încă mai putea să-și facă plimbările matinale, observă că bărbații se uitau la ea cu priviri curioase și cu o atitudine diferită, destul de insolentă, inspectându-i chipul și silueta cu o desfătare lentă, de-a dreptul insultătoare.

I se părea mai agreabil și mai sigur să rămână acasă, unde putea crea o lume care să fie armonioasă atât pentru ea, cât și pentru copilul nenăscut. Începu în curând să se bucure de graviditate, lăsându-se în voia unei stări plăcute de feerie, un fel de fericire, dar doar pe jumătate, presărată în continuare cu o tristețe profundă.

Nu trecu mult timp până când secretul sarcinii să fie descoperit de Lucy, care părea să aibă nu doar un al șaselea simț, ci și o delicatețe înnăscută și nu a fost nevoie să-i dea nici o explicație.

Nevoia Sarei de discreție a fost acceptată fără nici o întrebare, iar cele două femei deveniră mai apropiate ca niciodată, unite de dragostea și admirația pentru bărbatul al cărui nume nu putea fi menționat niciodată.

Lucy jură că nu-i va dezvălui niciodată lui Ravi că Sara purta copilul lui în pântec, deși era uneori tentată să-i aducă la cunoștință adevărul. Se consola însă cu credința în forțele destinului, care o dezlega de orice sentiment de responsabilitate.

„Dacă este menit să se întâmple, atunci se va întâmpla", își spunea Lucy în sinea ei ori de câte ori simțea imboldul de a acționa.

Din când în când, Lucy primea câte o scrisoare de la el. La început erau laconice și impregnate cu un sentiment de deznădejde, însă odată cu trecerea timpului, dispoziția lui părea mai relaxată și începu să-i povestească despre viața pe care și-o clădea acolo.

Cumpărase o podgorie în sudul Franței aproape de locul unde trăia tatăl lui. Se simțea bine acolo și stilul de viață francez i se părea

încântător, iar cum tatăl lui îmbătrânea și avea nevoie din ce în ce mai mult de sprijinul lui, nici nu se punea problema să revină în India în viitorul apropiat. Lucy citea printre rânduri, în ciuda tonului în general sumbru al scrisorilor lui, că începuse să-și găsească, în cele din urmă, un fel de pace interioară.

Copila Sarei veni pe lume la sfârșitul sezonului musonic și a fost botezată Lilita în onoarea bunicii sale. Era atât de gingașă, încât Sara nu-și putea dezlipi ochii de la ea. O purta ore în șir în brațe, îi mângâia pielea de un auriu-deschis și părul cel negru, nevenindu-i să creadă că este într-adevăr a ei.

În dimineața zilei următoare, primi o scrisoare de la un editor din Londra prin care era anunțată că hotărâseră să-i publice *Jurnalul unei englezoaice în Madras* în formatul unei cărți. Scrisoarea includea și o ofertă care părea să aibă termeni generoși, precum și o solicitare pentru viitoare episoade.

Deși vestea o extazie, i se păru aproape nesemnificativă acum în comparație cu nașterea fetiței sale. Dintr-odată, în viața ei apăruse suficient de multă fericire încât să o ajute să meargă mai departe, în pofida gândurilor contradictorii și a presiunilor din ce în ce mai mari ale vieții cotidiene.

Își dorea cu ardoare să-i poată dezvălui lui Ravi existența fiicei lui, dar până când nu va simți că venise momentul potrivit era hotărâtă ca nașterea copilului să rămână în continuare un secret pentru toată lumea, mai puțin pentru Lucy și servitorii casei.

Malika o iubea pe copilă cu pasiune și doar rareori permitea altcuiva în afara Sarei să se apropie de ea. Era alinarea și bucuria bătrâneților ei și îi inunda ultimele luni din viață cu o fericire de nedescris. Credea cu tărie că mult iubita ei stăpână se întorsese în viața ei prin existența acestui copil binecuvântat, un adevărat dar al zeilor.

Responsabilitățile Sarei crescuseră căci acum trebuia să aibă grijă de șase oameni și trăia cu teama constantă că nu va reuși să se ocupe de ei, deși din suma lunară generoasă, dar nu prea mare totuși, provenită din vânzarea cărții, la care se adăuga și dota ei privată își putea permite să-i hrănească și să-i îmbrace pe toți.

Prema și doica ei, apoi mai erau Mutu și Shakur, pe care Charles îi lăsase de izbeliște când părăsise proprietatea pe care o avea în Madras.

Pe căile miraculoase prin care funcționau bârfele în Madras, găsiseră cumva drumul până pe treptele casei ei, iar Sara nu a fost în stare să-i

alunge. Când îl văzu pe Shakur îmbrăcat în resturile unei cămăși zdrențăroase a fostului său stăpân și pe Mutu, al cărui trup odinioară plinuț era acum redus la silueta unui cerșetor, nu se îndură să le spună să plece.

Sara o încuraja pe Malika să se odihnească și să se bucure de zilele petrecute în compania copilei, dar bătrânei servitoare nu-i era ușor să renunțe la muncă după atâtea decenii și părea că îi face plăcere să-și slujească mult iubita stăpână.

Veni însă o zi când nu-și mai făcu apariția ca de obicei să o pieptene pe Sara și era evident că se întâmplase ceva rău.

Medicul confirmă că Malika suferise un atac de inimă și că nu mai era nimic de făcut. Pentru câteva clipe, Malika deschise ochii și păru foarte energică și lucidă. Își întinse o mână și i se adresă Sarei cu profundă tandrețe:

– O să mă întâlnesc din nou cu mama ta și o să-i povestesc despre nepoata ei.

Se stinse fără nici un zbucium, părând că întâmpină aproape cu acceptare moartea și, spre liniștea Sarei, nu a suferit nici o durere până la final. Pomenise deseori despre dorința ei de a fi îngropată în grădină alături de mormântul mamei Sarei și au procedat întocmai. Acum erau patru morminte unul lângă altul sub copacii gigantici de tamarin.

Sosirea sezonului ploios aduse cu sine o încremenire care amenința să-i dărâme moralul Sarei cu aceeași viteză cu care ploaia cădea în timpul după-amiezii. Se plimba în fiecare seară prin grădina plină de arome, scăldată în lumina lunii și răcoroasă după o zi întreagă de ploaie. Dar, în loc să-și găsească alinare în frumusețea nopții, era torturată de gânduri care refuzau să dispară. O frământa eșecul mariajului ei și copilul care nu-și cunoștea tatăl.

O îngrijora dragostea ei pentru Ravi și dorința pe care o simțea pentru el, o dorință care părea să crească mai puternică pe zi ce trecea, deși nu-l mai văzuse de peste un an. Se tortura cu gândul că într-o bună zi va trebui să ia o decizie referitoare la viitorul ei, iar de multe ori pusese mâna pe stilou hotărâtă să-i scrie lui Ravi și să-i mărturisească despre copilă.

Apoi însă, după ce stătea cu privirile goale ațintite asupra paginii pentru o vreme, o rupea în bucăți și începea din nou să se foiască prin încăpere.

Mergea câteodată în vizită la verișoara ei maharani, dar era nevoită să o lase acasă pe copilă de teamă ca aceștia să nu-i spună cumva lui Ravi. Cei doi o implorau să se mute cu ei și să le țină de urât la bătrânețe, dar Sara trebui să-i refuze în ciuda singurătății care o cuprinsese. Nu doar secretul care învăluia copila ei o împiedica să ia o astfel de decizie, ci mai era și Casa Tamarin. Legătura emoțională cu locul acela era foarte mare, imposibil de distrus, și de fiecare dată când revenea, chiar dacă făcea o vizită scurtă în lumea de dinafară, i se părea că spiritele părinților ei demult dispăruți din această lume o așteptau, întâmpinând-o și învăluind-o din nou într-un sentiment de pace.

Se produse apoi o schimbare semnificativă în starea ei de spirit și, deși nu exista un motiv aparent, începu să se îmbăieze și să se aranjeze cu o grijă deosebită, îmbrăcându-se în fiecare seară cu o rochie diferită, împodobindu-se cu perlele maharajahului și punându-și smaraldele în urechi. Se simțea o atmosferă de expectativă, deși serile fierbinți, cu cerul albastru precum cerneala, părea cu siguranță același ca în oricare altă zi.

Înainte să-și înceapă peregrinările nocturne prin grădină, își examina reflecția în oglinda de deasupra bufetului. I se părea că ochii îi sunt mai mari acum și că privirea îi este mai înțeleaptă, plină de o maturitate obținută prin suferință. Ca un ultim detaliu, mereu se machia cu kohl, care îi făcea ochii să pară și mai mari, deși întunecați și plini de un aer de mister exotic. Își amintea apoi, cu o limpezime plină de viață, cum obișnuia să se aranjeze așa mereu pentru Ravi și nopțile de dragoste pe care le petrecuseră în palatul maharajahului. Părea că trecuse o eternitate de atunci.

Ca de obicei, înainte să se retragă la culcare, mai zăbovea în căsuța de vară, așa cum făcea și mama ei, relaxându-se cu ochii închiși în vechiul scaun din trestie, ascultând ciripitul păsărilor căutându-și locul în copaci și râsul dulce de prunc al Lilitei, care răzbătea prin geamul deschis din camera copilului.

Era ca și cum ar fi așteptat ceva, dar nu avea nici o idee ce anume. Își pierduse aproape orice speranță de a-l mai vedea vreodată pe Ravi Sabran până când, într-o seară, imediat după lăsarea întunericului, auzi deslușit un zgomot pe care nu-l mai percepuse până atunci, asemenea sunetului de pași grăbiți.

Sări în picioare cu mâna la inimă mijind ochii ca să poată distinge umbra care se ivise în pragul ușii. După ce adulmecă aroma persistentă

de santal, nu mai avu nici o urmă de îndoială.

La început, au fost amândoi ezitanți. Se apropie de ea, mai întâi pe furiș, ca și cum ar fi fost atras în mod irezistibil de strălucirea chipului ei radios în lumina lumânării. Ochii lui rămaseră ațintiți asupra privirii ei de teamă ca nu cumva Sara să se sperie brusc și să dispară dintr-un salt asemenea unui animal înfricoșat.

Sara rămase însă nemișcată, hipnotizată de ochii lui în nuanța aceea ciudată de gri-deschis amintindu-și cum, în trecut, prezența lui aducea mereu ceva magic și imposibil de definit. Sara percepea toate senzațiile atât de amplificat, încât i se părea că s-a dematerializat și că plutește printr-o ceață strălucitoare și argintie care îi învăluia pe amândoi. O singură dată în viață mai experimentase o astfel de emoție și își aduse aminte că era vorba despre prima lor noapte de dragoste în palatul maharajahului.

Efectul prezenței lui neașteptate se dovedi aproape la fel de copleșitor ca la prima lor întâlnire, în ziua când Sara sosise în India. Pletele negre și drepte, care îi ajungeau odinioară până la umeri, fuseseră acum scurtate într-o frizură aproape civilizată, deși nici tunsoarea europeană, și nici croiala franțuzească a costumului din in de culoare crem nu puteau camufla spiritul straniu, mistic și complex al bărbatului care le purta. O șocă din nou puterea lui, mișcările ca de leopard, felul în care își adapta cu dificultate trupul și sufletul în ornamentele exterioare ale unui bărbat sofisticat. Își dădu seama că va fi mereu fascinată de el și că era un lucru periculos, dar se simțea din nou plină de viață, simțea o căldură în tot trupul și era hotărâtă să profite de orice șansă doar pentru a fi în compania lui.

Lumina îi căzu apoi pe chip, iar ea îl putu zări clar. Era doar un om la urma urmei, un bărbat care a suferit și a trecut prin furtună, iar urmele vizibile ale acelei lupte i se întipăriseră în liniile apărute în jurul gurii și în noua expresie de înțelegere dureroasă care i se ivise în ochi. Se pare că un alt sentiment luase locul vechii lui aroganțe cinice. Era în continuare un om mândru, iar manierele regale ieșeau în continuare în evidență, dar exista acum și o compasiune care să tempereze orgoliul.

Sara întinse o mână ca să se liniștească și să-și limpezească gândurile, distingând cu greu realitatea de povestea din cartea pe care o pusese cu doar câteva secunde mai devreme pe măsuța din grădină. Visase atât de mult la momentul acesta, iar acum nu găsea stăpânirea de sine să articuleze nici un cuvânt.

El vorbi primul și, pentru prima dată de când îl cunoștea, părea puțin ezitant.

– Arăți foarte încântătoare în seara aceasta... Cum de ești îmbrăcată atât de elegant? Așteptai pe cineva?

– Ei bine, de fapt, da... spuse ea în șoaptă, după care își întoarse chipul ca să-și ascundă un zâmbet discret.

Fața îi rămase ascunsă în umbră, iar el urmări cu privirea strălucirea smaraldelor care dansau în lumina lumânării.

Sprâncenele negre ale lui Sabran se întâlniră într-o încruntătură. Era în mod evident nedumerit.

– Dar am auzit... Lucy mi-a spus... că tu și soțul tău...

– Da, s-a terminat în cele din urmă... definitiv...

Făcu câțiva pași înspre ea, iar acum doar câțiva centimetri îl mai despărțeau de pielea ei de pe ceafă în culoarea chihlimbarului și era atât de aproape că îi putea adulmeca parfumul. Sara se simți dominată de masivitatea umerilor lui și suflul călduț al respirației lui îi gâdilă din nou pielea ei în timp ce-i șopti:

– Aștepți pe altcineva?

– Nu... nu... bineînțeles că nu.

Sarei i se păru că îl aude scoțând un oftat de ușurare, apoi urmă un ropot de cuvinte.

– Nu am putut ajunge mai repede la tine, nu voiam să vin înainte să scap de dorința de răzbunare. Înțelegi? Nu puteam veni înainte de a-mi găsi pacea. A trebuit să aștept... până când Maya...

Ezită o secundă, după care își așeză mâinile pe umerii ei, răsucindu-i trupul astfel încât să fie cu fața la el ca să o poată privi în ochii luminoși aproape imploratori și continuă să vorbească apăsat:

– Ea va fi mereu o prezență în viața mea, dar nu așa cum a fost până acum. Știu că nu te deranjează asta... dar acum simt din nou că trăiesc. Sunt din nou aici acum, nu trebuie să ne mai despărțim niciodată. Mi-am dat seama că fără tine nu însemn nimic.

În momentul următor, el o cuprinse în brațe, iar ea își puse capul pe pieptul lui, în timp ce Sabran îi săruta părul, spunându-i iar și iar că o iubește.

Erau atâtea întrebări pe care dorea să i le pună. De ce nu-i scrisese? Îi fusese dor de ea? Îl torturaseră gândurile că ea ar putea suferi în absența lui? Se gândise la ea? Dar toate acestea păreau lipsite de importanță acum. Va veni vremea lor mai târziu, o vreme dulce și fără sfârșit.

Știuse mereu în inima ei că erau meniți pentru a fi împreună. Sabran îi vorbise despre nevoia de a-și regăsi pacea, iar ea îl înțelegea cel mai bine acum, când și ea își găsise liniștea văzându-l în carne și oase înaintea ei.

– Iartă-mă, Ravi, murmură ea printre săruturile care îi acopereau fața, gura, mâinile, pentru toate câte ți-am spus atunci, demult... Mereu te-am

iubit doar pe tine... Am așteptat atât de mult timp... Iartă-mă... iartă-mă...

Îi luă ceva vreme până să-i mărturisească despre existența copilului lor. Încercă de mai multe ori, dar cumva, cuvintele nu i se păreau potrivite pentru un astfel de moment crucial. Când se lăsă liniștea asupra casei, îl luă de mână și îl duse în sus pe scări, la camera copiilor.

Lilita dormea în mijlocul încăperii, sub o plasă de țânțari, într-un pătuț care fusese odinioară al Sarei. Sabran nu-i puse nici o întrebare.

Nu avea nevoie de nici o explicație, înțelese imediat, iar o parte din suferința și bucuria care i se întipăreau în continuare pe chip dispărură când ridică fetița și, cu o exclamație de bucurie pură, o acoperi apoi cu sărutări.

Se căsătoriră sub un umbrar din iasomie în grădina casei familiei ei, într-o dimineață senină și înmiresmată, acompaniați de sunetele cadențate ale păsărilor, iar ea deveni cea mai radioasă și fericită dintre neveste, *madame* Sarianna Sabran.

Deși le simțea încă prezența, fantomele trecutului păreau să-și fi regăsit pacea acum și era puțin probabil să o mai bântuie cu altceva în afara gândurilor a ceea ce s-ar fi putut întâmpla.

Aroma de *Attar of Roses*, parfumul preferat al mamei ei, care o înconjura asemenea unei aure, o făcu să tresară mai întâi, apoi însă, privind împrejur la dimineața strălucitoare, se convinse că aroma provenea de la un suflet care mai rătăcea încă pe pământ.

Un mic fior îi coborî pe șira spinării când se gândi la Maya, Maya cea frumoasă asemenea unei prințese dintr-un basm. Mereu fusese un suflet fantomatic, dar oare moartea ei tragică avea să-i bântuie pentru eternitate? Aruncă apoi o privire către mult iubitul ei Ravi, cum își ținea minunata fiică, ce părea o ființă atât de fragilă în brațele lui puternice. Copila, care purta o cunună de tuberoze pe creștet, începu să gângurească fericită jucându-se cu degetele de la picioare și făcându-l în același timp și pe Ravi să râdă, iar Sara simți un val de speranță la gândul că viața, mereu reînnoitoare și statornică asemenea anotimpurilor, va învinge din nou, așa cum se întâmplase și în trecut.

La ceremonia de nuntă, în semn de dragoste și recunoștință, purtă perlele dăruite de maharajah, care o conduse chiar el la altar în fața unei mulțimi de prieteni credincioși.

Prema, care stătea alături de doică și de Lucy, îmbrăcată într-o rochiță de muselină albă și ducând un buchet de flori, se dovedise într-adevăr un

semn de bun augur și, asemenea semnificației numelui ei, un semn de dragoste.

Sara purtă cerceii de smarald ai bunicii ei în semn de respect pentru tradiție și familie, iar când își strecură pietrele cele verzi în urechi, simți o conexiune curioasă și instantanee cu trecutul care îi fusese ascuns atât de mult timp. Senzația era una puternică, care îi dădea forțe proaspete știind că acum bijuteriile erau purtate cu certitudinea unui viitor diferit.

Nu vor mai exista secrete și nici minciuni, va înfrunta viitorul mândră de originea ei și cu o credință absolută în dragostea pe care i-o purta bărbatului de lângă ea. Iubirea lor fusese pusă la încercare în cele mai crude feluri, dar supraviețuise, iar acum, după tot ceea ce înduraseră, era mai puternică și mai prețioasă ca oricând.